

Název: Angelika a její láska  
Autor: Anne Golon, Serge Golon  
Nakladatelství: Český spisovatel, 1993  
Stav: Naskenováno, Mirek  
Tato kniha pochází z Knihovny digitálních dokumentů.  
Slouží pouze pro potřeby těžce zrakově postižených.  
Doplňující informace naleznete v příloženém souboru.  
\* \* \*

Anne a Serge Golonovi  
Angelika  
A JEJÍ LÁSKA  
ČESKÝ  
SPISOVATEL  
PRAHA

Další neuvěřitelný osud dovedl Angeliku do azylu pirátské lodi, kam se uchýlila společně se skupinou protestantů, prchajících před pronásledovateli z přístavního města La Rochelle. Svízelná cesta k svobodným ostrovům kdesi v Atlantiku představovala pro všechny přece jen menší zlo, než které by bylo na ně čekalo v nábožensky rozvášněné vlasti. Předlouhá plavba však vnesla mezi utečence nesnášenlivost, podezírání a zášť, které nakonec vyústily v otevřenou vzpouru proti kapitánu lodi pověstnému pirátu Rescatorovi. Nebezpečnou situaci s ním však teď již sdílela Angelika jakožto jeho neohrožená partnerka, neboť v něm konečně poznala dávno oplakávaného a tolik hledaného manžela Joffreye de Peyrac. Po mnoha peripetiích, jež provázely jejich nové manželské sblížení, se všichni šťastně ocitají na pevné půdě vytoužené, leč doposud příliš divoké Ameriky. Co tady hrdiny čeká, o tom se dočtete v další části cyklu nazvané Angelika a Nový svět.

Anně a Serge Golonovi Angelika dosud vyšlo:  
Angelika, Markýza andělů 1, 2 Cesta do Versailles 1, 2 Angelika a král 1, 2  
Nezkrotná Angelika Angelika se bouří Angelika a její láska  
Doporučená cena (včetně DPH) 88 Kč

ANNĚ A SERGE GOLONOVÍ  
ANGELIKA A JEJÍ LÁSKA

OPERA MUNDI, PARIS 1960  
TRANSLATION HANA MULLEROVÁ, 1993  
ISBN 8020204393  
Cesta

(1)

Pocit, že ji někdo tajně pozoruje, vrátil Angeliku do skutečnosti. Rázem úplně procitla a rychle hledala pohledem toho, kdo ji nechal odnést do jednoho z těchto nádherných pokojů na zádi zařízených s orientálním přepychem. Byla si jistá, že tuje, ale flcviuclži no.

Ležela v téže místnosti, kde ji předešlou noc přijal Rescator.

JS Tmu spádu dramatických událostí a nynějšímu náhlému klidu a podivnému prostředí měla na chvíli dojem, že se jí všechno jen zdá. Kdyby se vedle ní Honorina nezačala probouzet a neprotahovala se jako kotě, myslela by si Angelika,

26 JGSté Spí.

V okolním šeru se leskl pozlacený nábytek a umělecké předměty, jejichž obrysy se rozplývaly ve tmě. Vznášela se tu vůně, kterou s dojetím poznávala vůně Rescatora Oblíbil si

JK A1TS !6 ?tředomoří' stejné jako kávu, koberce a pohovky  
s hedvábnými polštáři. J

Oknem sem vnikl studený vítr s vlhkou mlhou. Angelika se zimomřivě zachvěla. Vtom si všimla, že má rozepnutý živůtek a nahá nadra. Přivedlo ji to do rozpaků. Čí ruka ji rozhalila? Kdo se to nad ní skláněl, když ležela v bezvědomí? Který muž možná znepokojeně pátral v jejím bledém, nehybném obličejí s víčky zavřenými smrtelnou únavou?

Když si uvědomil, že pouze usnula vyčerpáním, rozepnul jí živutek, aby se jí lépe dýchalo, a odešel.

To gesto mohlo svědčit o běžné ohleduplnosti avšak i o tom že ten muž je zvyklý na ženy a jedná s nimi bez výjimky s laskavou nenuceností. Při tom pomyšlení Angelika najednou zrudla, nadzvedla se a skoro zbrkle se začala zapínat. Pročpak ji odvedl sem, k sobě, a ne mezi její přátele? Pokládá jí snad za svou zajatkyni, otrokyni, vydanou napospas jeho rozmarům, přestože jí zjevně pohrdá?

151

"Je tu někdo?" zeptala se nahlas. "Jste tady, pane?"

Odpovědělo jí pouze šumění moře a hukot vln. Ale Honorina už se úplně probudila, posadila se a zívla. Angelika se k ní sklonila a objala ji s úzkostnou žárlivostí jako vždycky, když ji chtěla ochránit před nebezpečími ohrožujícími její křehký život.

"Pojď ke mně, srdíčko, a už se neboj! Jsme na moři."

Zamířila k proskleným dveřím a podivila se, když se před ní otevřely. Takže ji neuvěznili...

Venku bylo ještě světlo. Námořníci chodili po palubě a rozsvěcovali svítily. Moře bylo klidné a z pirátské lodi, osamělé na pustém oceánu, vyzařoval poklid, jako by před několika hodinami jen taktak neunikla vlastní zkáze. Nikdy si člověk tak neváží života, jako když unikne jisté smrti.

Předě dveřmi kdosi seděl; teá vstával a Angelika viděla, jak se před ní vztyčuje obrovitý Maur, který jim předešlou noc připravoval kávu. Na hlavě měl vlněnou marockou kapuci a v ruce mušketu se stříbrem vykládanou hlavní, která jí připomínala zbraně strážných Mulaje Ismaila.

"Kam jste ubytovali mé společníky?" zeptala se.

"Pojď," odpověděl, "pán nařídil, abych tě tam dovedl, až se vzbudíš."

Gouldsboro nebyl jako všechny obchodní nebo pirátské lodi zařízen pro cestující. Prostor pod přídíl byl vyhrazen posádce a víc místa tu nebylo. Uložili tedy uprchlíky do části podpalubí, skrývající dělovou baterii pirátské lodi. Angelika sešla po krátkém žebříku a octla se mezi přáteli, kteří se jakžtakž rozmístili mezi děly. Skromná zavazadla si mohli rozvěsit i na lafety velkých děl, přikrytých plachtami.

Na palubě ještě dohasínal den, ale tady dole bylo už šero, jen z pootevřené střílny sem padalo trochu narůžovělého světla.

Jakmile Angelika vešla, vrhli se k ní vzrušeně děti i přátelé.

"Paní Angeliko, už jsme si mysleli, že jste mrtvá... že jste se utopila!"

A téměř vzápětí si začali stěžovat:

"Je tu tma jako v pytli... Zavřeli nás sem jako do vězení... Děti mají žízeň..."

V přítmí je Angelika poznávala jen podle hlasu. Nejzřetelněji slyšela Abigail:

"Pan Berne potřebuje ošetřit, je vážně raněný."

"Kde je?" zeptala se Angelika a zavyčítala si, že na něj zapomněla.

Odvedli ji k otevřené střílně, pod níž ležel kupec.

"Mysleli jsme, že mu čerstvý vzduch udělá dobře, ale ještě se neprobral."

Angelika poklekla k raněnému. V růžovém světle zapadajícího slunce, které ještě jakžtakž osvětlovalo temné podpalubí, mu viděla do obličej. Vyděsila ji jeho bledost a bolestný výraz, který měl i v bezvědomí. Dýchal pomalu a těžce.

Zasáhli ho, když mě bránil, říkala si.

Bylo v něm cosi dojemného, jak tu tak ležel připraven najednou o sílu i moc velkého laroachelleského obchodníka. S širokými rameny a mohutným zarostlým hrudníkem vypadal jako obyčejný přístavní nosič. Ležel tu prostě muž jako každý jiný, zesláblý spánkem a bolestí.

Bezradní přátelé mu rozstříflili černý kabát, nasáklý krví! Z košile udělali obvazy na rány. Vypadal tak nezvykle, že ho Angelika málem nepoznala. Rozdíl mezi klidným hugenotským kupcem sedícím u psacího stolu nad účetními knihami a

tímhle nahým bezbranným mužem byl přímo propastný. V tom údivu ji nečekaně a zcela nemístně napadlo: Málem to byl můj milenec. Najednou jí připadal strašně blízký, jako by jí trochu patřil, a vyděsila se ještě víc, když mu lehce položila dlaň na čelo. "Od chvíle, co jste ho sem položili, se nepohnul ani nepromluvil?" "A přece nám jeho zranění nepřipadá zas až tak nebezpečné. Šavle protala svaly na rameni a na prsou. Rány ani moc nekrvácely." "Musíme něco podniknout!" "Jenže co?" zavrčel nakvašeně doktor Albert Parry, "nemám tu naprosto nic, ani dezinfekci ani projímadlo ani lékárníka, aby mi dal léčivé byliny." "Mohl jste si vzít aspoň lékařský kufřík, pane Parry, to by vám tak moc nepřitížilo!"

161  
lil

#### IV

"Co, cože?" zajíkal se učenec. v"Vyčítáte mi, že jsem nechal doma lékařské vybavení? Vždyt mě bez vysvětlení vytáhli z postele a dostrkali na tuhle loď málem v noční čepičce, neměl jsem čas ani si protřít oči! Ostatně v Bernově případě stejně moc nezmůžu. Nejsem chirurg." Laurier se úzkostlivě přitulil k Angelice. "Tatínek umírá?" Vztahovaly se k ní i další ruce, možná Severiny, Honoriny nebo Martiala či jejich matek, jež vyděsila náhlá bída. "Děti mají žízeň," opakovala paní Carrerová jako kolovrátek. Naštěstí neměli hlad, pekař jim velkoryse rozdál chleba i koláčky, které na rozdíl od doktora chytře vzal s sebou a dokázal je zachránit i při útěku po pláni. "Jestli nám ti banditi nepřinesou aspoň světlo, tak vyrazím dveře," zaječel najednou Manigault, stojící kdesi ve tmě. Jako by čekali pouze na ten hromový hlas, objevili se náhle námořníci s třemi zářícími lucernami a pověsili je do dvou koutů a doprostřed místnosti. Pak se vrátili na práh a donesli hrnec, z něhož se linula vábná vůně, a konev mléka. Byli to ti dva Maltané, kteří už dělali doprovod Angelice. Přestože díky své olivové pleti a očím jako uhlíky vypadali dost divoce, bylo jí jasné, že jsou to dobráci. Pokud je ovšem pro piráta takové slovo vhodné. S milým úsměvem ukazovali cestujícím na hrnec polévky. "A jakpak to asi máme jíst?" utrhla se na ně paní Manigaultová, "máte nás snad za prasata, co se tlačí kolem jednoho koryta? Nemáme ani talíř." Hystericky se rozplakala, zřejmě si vzpomněla na svou krásnou majoliku, jejíž střepy se válejí v písku dun. "Ale to nevadí," namítla dobrácky paní Carrerová, "nějak už si poradíme." Jenže ani ona v tu chvíli nevěděla jak, protože mohla nabídnout jen jediný hrneček, který si jako zázrakem v poslední chvíli zastrčila do skromného zavazadla. Angelika se pokusila námořníkům ve středozezemním dialektu, který ještě úplně nezapomněla, vysvětlit situaci. V rozpacích se poškrábali na hlavě. Problém příborů a talířů se zdál pro posádku v tuto chvíli neřešitelný. Odešli se slibem, že něco vymyslí.

Cestující se shlukli kolem kotlíku a dlouze diskutovali o jeho obsahu. "Ragú se zeleninou..." "V každém případě čerstvé jídlo..." "Ještě nedošlo na suchary a solené maso, jak je na moři zvykem." "Stejně to všechno nakradli na souši. Slyšel jsem pod námi chrochtat prasata a mečet kozu." "Nenakradli to. Zvířata od nás koupili za dobrou cenu a za poctivé zlatáky. Uzavřeli jsme s nima výhodnej obchod."

"S kým to vlastně mluvím?" zeptal se Manigault, když zaslechl charentské nářečí. Ve světle luceren zahlédl neznámé tváře: dva hubené dlouhovlasé sedláky i s ženami, jejichž sukní se drželo asi šest v hadrech oblečených potomků.

"Kde vy jste se tu vzali?"

"Jsme hugenoti z osady SaintMaurice."

"Jak jste se sem ksakru dostali?"

"No, když se všichni rozeběhli k útesům, utíkali jsme taky. Řekli jsme si, že když se naloďují vostatní, naloďme se taky. Snad si nemyslíte, že se nám chtělo padnout do drápů královskéjch dragounů? Určitě by si vylili vztek na nás... navíc až by se domákli, že jsme s pirátama kšeftovali. Stejně jsme neměli vo co přijít. Dyt jsme jim prodali poslední kozu a poslední prase... tak co!"

"Bylo nás už moc i bez vás," vztekal se Manigault. "Další zbytečné krky krmit!"

"Vážený pane," vmísila se do sporu Angelika," ráda bych vás upozornila, že v tuhle chvíli to není vaše starost, a navíc vlastně vděčíte právě těmhle sedlákům za dnešní večeři, pochází zcela jistě z jejich prasat."

"Ale až dorazíme na ostrovy..."

Zasáhl pastor Beaucaire:

"Sedláci, kteří umějí zacházet s půdou a s dobytkem, jsou v kolonii emigrantů vždycky zapotřebí. Vítejte mezi námi, bratři."

Míněny ostrovy dnešních Velkých Antil

191

Nepříjemnost byla zažehnána, kruh cestujících se rozestoupil a přijal ty chudáky mezi sebe.

Tenhle první večer na neznámé lodi, která je odvážela vstříc osudu, připadal všem trochu neskutečný. Včera ještě spali ve svých domovech, at už bohatých, v či chudých. To si ještě nedělali starost s budoucností, neboť je zaměstnávaly přípravy k odjezdu. Když už uznali jeho nutnost, snažili se ze všech sil, aby cestovali co nejbezpečněji a nejpohodlněji. Teď však najednou přišli o veškeré jistoty a zmitají se na nočním oceánu téměř stejně anonymní jako duše odsouzenců v Charónově loďce. Tohle přirovnání napadlo muže, většinou velice vzdělané, a tak zamračeně pozorovali, jak se polévka v kotlíku, rozhoupaném mořem, tiše vlní.

Ženy měly jinou práci než se zdržovat vzpomínkami na Danteho epos. Neměly vlastní nádoby, tak si podávaly jediný hrníček paní Carrerové a nalévaly po řadě všem dětem mléko. Ne; bylo to tak jednoduché, protože s nadcházející nocí se začala loď pohupovat povážlivěji. Děti se smály, když se polily, ale matky se zlobily. Neměly náhradní oblečení a prát prádlo asi na lodi nebude kde. Každý okamžik přinášel nové starosti a trápení. Hospodynkám krvácelo srdce při vzpomínce na zásoby mýdla v opuštěných prádelnách, na kartáče všech velikostí jakpak budou prát bez rejžáku! Pekařka se usmála, když si uvědomila, že sisvůj vzala. Přejela vítězným pohledem zkormoucené sousedky.

Angelika znovu poklekla u pana Berná. Jediným pohledem se ujistila, zeje Honorina vvpovádku, podařilo se jí dostat se k mléku jako jedné z prvních a teď soustředěně lovila kousky masa z polévky. Honorina se o sebe vždycky dokáže postarat...

Víc starostí působil Angelice zdravotní stav kupce. Její úzkost ještě zvyšovaly výčitky svědomí a pocit vděčnosti. Kdyby nebylo jeho, šavle by zasáhla mě nebo Honorinu...

Strnulý obličej Gabriela Berná a jeho dlouhé bezvědomí jí připadalo nenormální. Teď, na světle, viděla jeho voskově bledou tvář.

Když se oba členové posádky vrátili s asi deseti miskami, které si cestující rozebrali, zatáhla jednoho za rukáv k raněnému

a pokusila se mu naznačit, že ho nemají čím léčit. Zatvářil se dost lhostejně, pokrčil rameny a zakoulel očima: "No bože! My máme v posádce taky raněné a jako na všech pirátských lodích je léčíme jen dvěma zázračnými léky: Rumem a stříelným prachem na dezinfekci a vypálení rány." Nakonec ještě přidal radu, aby se pomodlili k panence Marii.

Angelika vzdychla. Co může dělat? Vybavovala si všechny recepty z dob, kdy působila jako hospodyně či matka rodiny, dokonce i na rady čarodějnice Meluzíny, podle nichž ošetřovala raněné v lese za povstání v Poitou. Jenže tady neměla po ruce nic, skutečně nic... Pytlíky s léčivými bylinami zůstaly na dně truhly v La Rochelle, při odjezdu na ně úplně zapomněla.

Měla jsem na to myslet, vyčítala si. Mohla jsem je strčit do kapsy, to by mi nepřitížilo.

Měla dojem, že tvář Gabriela Berná se lehce zachvěla, a tak se sklonila níž.

Pohnul se, pootevřel semknuté rty, snažil se popadnout dech. Zřejmě trpěl, a ona mu nemohla pomoci.

Co když umře, napadlo ji.

Cítila, jak celá tuhne.

Snad cesta nezačne znamením neštěstí? Doufejme, že její vinou neztratí děti, které má ráda, svou jedinou podporu? A co ona? Byla zvyklá, že stál vedle ní, že se o něj mohla opřít. Ve chvíli, kdy se znovu trhaly všechny její dosavadní vztahy, nechtěla, aby odešel. Ne, on ne! Byl to oddaný přítel, věděla, že ji má rád.

Položila ruku na mohutný hrudník, na němž vyrazil chladný pot. Tím dotekem se ho zoufale snažila přivést k životu, vlít do něj vlastní životní sílu, kterou pocítila před chvílí, když si uvědomila, že je na moři a svobodná.

Zachvěl se. Zřejmě pocítil dotek té nezvykle něžné ženské ruky i v bezvědomí.

Pohnul se a pootevřel oči. Angelika úpěnlivě sledovala jeho první pohled. Bude to pohled umírajícího, nebo pohled muže, jenž se vrací do života?

Uklidnila se. S otevřenýma očima už pan Berne nevypadal tak zesláblý a poraženecký dojem, jímž působil ten urostlý muž ve svém utrpení, se vytrácel. Přestože byl tak dlouho v bezvědomí, rozhlédl se pozorně a vnímavě. Chvilí bloudil očima po nízké

11

10

klenbě jen matně osvětleného podpalubí a pak je upřel na Angeličin obličej, sklánějící se nad ním.

V tu chvíli si uvědomila, že raněný ještě není při plném vědomí, ještě nikdy se na ni totiž nepodíval tak dychtivě a vzrušeně, ani v ten tragický den, kdy nejprve zabil dva policejní špehy a pak ji vzal do náručí.

Jediným pohledem se jí přiznal k tomu, co možná tajil i sám před sebou a to, jak strašně po ní touží. Uzavřen do tvrdé skořápky morálky, rozumu a nedůvěry mohl jiskřivý plamen lásky proniknout na světlo boží pouze v okamžiku, kdy byl pan Berne zesláblý a nedbal o okolní svět.

"Paní Angeliko," vydechl.

"Jsem tu."

Naštěstí mají ostatní jiné starosti a nevšímají si nás, pomyslela si s ulehčením.

Možná kromě Abigail, která klečela o kousek dál a modlila se.

Gabriel Berne se obrátil k Angelice, ale náhle zasténal a znovu zavřel oči.

"Pohnul se," zamumlala Abigail.

"Dokonce otevřel oči."

"Ano, viděla jsem to."

Kupec s námahou pohnul rty.

"Paní Angeliko... kde... to jsme?"

"Na moři... Byl jste raněný..."

Když znovu zavřel oči, už se nebála. Cítila se za něj odpovědná jako večer v La Rochelle, když mu, poté co se zdržel u obchodních knih, nesla talíř polévky nebo hrnek svařeného vína a vyčítala mu, že ponocování není zdravé.

Pohladila široké čelo. Často měla v La Rochelle chut to udělat, když viděla, jak se trápí a dělá si starosti, přestože to na sobě nedával znát. Mateřské, přátelské gesto. Dnes si ho mohla dovolit.

"Jsem tu, příteli... Ležte klidně."

Pod prsty ucítila slepené vlasy a odtáhla ruku, potřísněnou krví. Proboha, je tedy zraněný i na hlavě. Takže to dlouhé bezvědomí zavinila tahle rána, a především silný úder. Teď se o něj musí jen pořádně postarat, uložit ho a obvázat, a určitě se

z toho dostane. Viděla už tolik raněných, že dokázala určit diagnózu. Vzhledla a uvědomila si podivné ticho, které v podpalubí zavládlo. Řeči kolem kotlíku utichly, i děti mlčely. Rozhlédla se a bodlo ji u srdce: V nohách raněného stál Rescator. Jak dlouho už tu je? Všude kde se objeví, se vždycky rozhostí ticho. Buď nepřátelské, nebo prostě jen nedůvěřivé, jehož příčinou je přiléhající černá maska.

Angeliku znovu napadlo, že ten muž je skutečně neobyčejný. Jinak si nedokázala vysvětlit ani vlastní rozpaky a podivný strach, když najednou stanul před ní. Ani ona, a zřejmě ani ostatní ho neslyšeli přijít, neboť v obličejích protestantů se ve světle luceren zračil jakýsi znepokojený údiv. Prohlíželi si pána lodi, jako by se mezi nimi najednou zjevil ďábel. A ještě víc je vyvedla z míry podivná osoba, která Rescatora doprovázela. Dlouhé a hubené individuum v bílých šatech, zahalené ještě do dlouhého vyšívaného pláště. Jeho jakoby ze dřeva vyřezaný obličej byla vlastně jen lebka potažená starou tmavou kůží. Trčel z ní obrovský nos, na němž se leskly obrovské brýle v želvovinových obroučkách. Po velice náročném dni, který prožili, jim ten muž připadal jako ze zlého snu a ani Rescator nepůsobil v mdlém světle luceren příliš povzbudivě.

"Přivedl jsem vám svého arabského lékaře," řekl Rescator obvyklým chraplavým hlasem.

Možná se obracel na Manigaulta, který pokročil kupředu. Angelika však měla dojem, že mluví pouze k ní.

"Děkuji vám," odpověděla.

Albert Parry zabručel:

"Arabský lékař! Ještě to nám scházelo..."

"Můžete mu důvěřovat," namítla rozhořčeně Angelika, "arabská lékařská věda je nejstarší a nejdokonalejší na světě."

"Děkuji vám, madame," odpověděl stařec se špetkou ironie na adresu svého laroachelleského kolegy. Mluvil dokonalou francouzštinou.

Poklekl a hbitýma lehkýma rukama bambusovými hůlkami, jež se věcí jen lehounce dotýkaly vyšetřil pacientovy rány. Pan Berne se nepatrně pohnul. Náhle se naprosto neočekávaně posadil a řekl vztekle:

13

1121

"Nechtě mě na pokoji! Nikdy jsem nebyl nemocný a nemám v úmyslu s tím právě dnes začínat."

"Nejste nemocný, jste zraněný," chlácholila ho trpělivě Angelika.

Lehce ho objala kolem ramen a podepřela ho.

Lékař arabsky sděloval Rescatorovi, že rány jsou sice poměrně hluboké, nejsou však nebezpečné. Jen rána šavlí do lebeční kosti si zaslouží větší pozornost. Ale protože nemocný už přišel k vědomí, bude mít zranění za následek pouze několikadenní pocit únavy.

Angelika se sklonila k panu Bernovi a přeložila mu dobrou zprávu.

"Říká, že když budete klidně ležet, rychle se zotavíte."

Kupec na ni podezíravě pohlédl.

"Vy rozumíte arabsky, paní Angeliko?"

"Jistěže umí paní Angelika arabsky," odpověděl mu Rescator. "Copak snad nevíte, že byla svého času jednou z nejslavnějších otrokyň ve Středozemí?"

To nečekané vysvětlení pocítila Angelika jako ránu pod pás. Nezareagovala ihned, protože jí to připadalo tak ohavné, že si nebyla jistá, zda dobře slyšela.

Přikryla pana Berná vlastním pláštěm, neměla žádnou pokrývku.

"Lékař vám pošle léky, které utiší bolesti. Budete moct spát."

Mluvila klidně, ale v duchu se třásla vzteky.

Rescator byl vysoký, tyčil se nad celou skupinkou, která se shlukla kolem něj a ohromeně mlčela. Když k nim obrátil svou černou tvář, protestanti bezděky couvli. Muže nevzal na vědomí a hledal pohledem jen účesy a čepce žen. Pak smekl klobouk s péry, který nosil přes černý saténový šátek, a velice uctivě se uklonil.

"Dámy, využívám příležitosti, abych vás přivítal na své lodi. Lituji, že vám nemohu poskytnout větší pohodlí. Bohužel jsem vás neočekával. Přesto doufám, že pro vás cesta nebude příliš nepříjemná. Nyní vám přeji dobrou noc."

Ani Sára Manigaultová, která byla zvyklá přijímat ve svém salónu v La Rochelle hosty, se nezmohla na odpověď na tohle zdvořilé přivítání. Zjev a podivný hlas muže, který je posměšně

a zároveň hrozivě vyslovil, ženy úplně vyvedl z míry. Pohlížely na něj téměř s hrůzou. A poté co se Rescator ještě dvakrát uklonil a zamířil ke dveřím, následován přízračným arabským lékařem, se jakési dítě rozplakalo a skrylo si hlavu do matčiných sukní.

Právě v tu chvíli skromná Abigail sebrala veškerou odvahu a opovážila se promluvit. Prohlásila přiškrceným hlasem:

"Děkujeme za přivítání, pane, a ještě víc děkujeme za to, že jste nám zachránil život. Ten den budeme ode dneška oslavovat s velkým vděkem."

Rescator se napůl obrátil. Jeho podivná postava znovu vystoupila ze stínu, který ho už málem pohltit. Zamířil k pobledlé Abigail, prohlédl šiji, pak ji vzal za bradu a jemně, ale rázně jí obrátil obličej ke světlu.

Usmíval se. V ostrém světle blízké lucerny si prohlížel ten čistý ovál vlámské madony, moudré obrovské světlé oči, ještě zvětšené údivem a nejistotou. Konečně řekl:

"Osadníci z amerických ostrovů velice získají, když se setkají s tak krásnými dívkami. Ocení však Nový svět to citové bohatství, které mu přinášíte, drahoušku? Doufám, že ano. Zatím spěte klidně a už se netrapte pro toho raněného..."

Trochu pohrdavě ukázal na pana Berná.

"Ujišťuju vás, že mu nehrozí nebezpečí, nemusíte se bát, že ho ztratíte."

Prudký vítr už přirazil dveře podpalubí, a svědkové téhle scény se ještě nevzpamatovali. "Podle mého názoru," řekl hodinář truchlivě, "je tenhle pirát sám Satan."

"Jak jste se opovážila na něj promluvit, Abigail?" vyhrkl pastor Beaucaire.

"Přilákat pozornost takového muže je nebezpečné, děvenko."

"A ta poznámka o ostrovanech, co získají tím, že... to je ale drzost," protestoval Mercelot a pohlédl na dceru Bertu s nadějí, že to nepochopila. Abigail si držela oběma rukama pálicí tváře. Téhle ctnostné dívky, která nevěděla, že je krásná, se ještě žádný muž tak směle nedotkl.

1151

14

"Měla... měla jsem dojem, že mu musíme poděkovat," koktala. "At je jakýkoliv, riskoval svou loď, svůj život, svou posádku... kvůli nám!"

Vytřeštěnýma očima tékala od východu, kudy zmizel Rescator, k ležícímu panu Bernovi.

"Ale proč to řekl?" vykřikla. "Proč řekl něco takového?"

Přikryla si obličej oběma dlaněmi a hystericky vzlykla. Potácela se jako slepá, odstrčila ty, kdo se kolem ní shlukli, a vrhla se do kouta pod hlaveň děla.

Zcela nervově vyčerpaná se rozplakala.

Zhroucením klidné Abigail jako by propukla beznadějí i u ostatních žen, propadly dosudv potlačovanému zoufalství. Hrůzy, které zažily při útěku a nalodování, jimi hluboce otráslly. A jak to obvykle v takových případech bývá, když nebezpečí pomine, hledá se útěcha v pláči a slzách. Mladá nastávající maminka tloukla hlavou do stěn a opakovala:

"Chci zpátky do La Rochelle... Dítě mi tu umře."

Její manžel nevěděl, jak ji uklidnit. Vtom však zasáhl shovívavě, ale energicky Manigault.

"No tak dámy, trochu sebeovládání... At už je ten člověk satan, nebo ne, má pravdu. Jsme unavení a musíme se vyspat. Přestaňte kvílet. Té, která ztichne poslední, chrstnu hrnek mořské vody do tváře."

Okamžitě se rozhostilo ticho.

"A teď se pomodlíme," řekl pastor Beaucaire, "nebot my, ubozí smrtelníci, jsme dosud jen naříkali, a ani nás nenapadlo poděkovat Pánu, že nás zachránil."

Angelika využila okolního zmatku a vyklouzla nahoru. Vyšplhala po krátkém žebříku a opřela se o blízké zábradlí. Slaně vlhký noční chlad jí pronikal až na kůži, ale ona si toho nevšímala. Rozehřívalo ji pohoršení a vztek. Lucerny zavěšené na stěžních a na zábradlí jen stěží zaháněly okolní temnotu. Ale za siluetou hlavního stěžně zahlédla červená okna Rescatorova bytu. Zamířila pevným krokem tím

směrem, protože si rázem obnovila schopnost chodit po pohupující se palubě, vypěstovanou ve Středomoří.

Cestou do kohosi vrazila a málem vykřikla zděšením, když pocítila na zápěstí palčivé sevření. Podle doteku poznala, že je to mužská ruka, a jak se pokoušela vykroutit, zranil ji diamant prstenu.

"Kampak běžíte, paní Angeliko?" zeptal se Rescatorův hlas, "a proč se mi tolik snažíte uniknout?"

Velice ji rozčilovalo, že má před sebou stále jen masku. Pohrával si se svou kůží potaženou tváří jako démon. Nemohla ho ve tmě rozeznat, a když zvedla obličej k jeho hlasu, jako by mluvila do nocí.

"Kampak jste měla namířeno? Že by se mi dostalo té nesmírné cti a hledala jste mě?"

"Přesně tak," vybuchla. "Chtěla jsem vás upozornit, že nehodlám snášet, abyste před mými společníky narážel na mou minulost. Zakazuji vám, slyšíte, zakazuji, abyste jim říkal, že jsem byla otrokyní ve Středomoří a že jste mě v Kandii koupil, že jsem patřila k harému Mulaje Ismaila a prostě vůbec nic z toho, co se mě týká. To se neumíte chovat k ženám aspoň trochu zdvořile?"

"Jsou ženy, k nimž jsme podvědomě zdvořilí, a pak takové, k nimž nejsme."

"Podobné urážky si vyprošuji. Jste hrubián a nezdvořák... primitivní pirát."

Do poslední urážky usilovala vložit veškeré své opovržení. Už se mu nesnažila vymknout. Držel ji teď za obě zápěstí. Měl teplé ruce jako zdravý muž, zvyklý čelit nečasu a proměnlivému podnebí. Třásla se chladem a rozhořčením, a to teplo jí bylo nesmírně příjemné.

Dotek jeho ruky ji nejdřív rozčilil, teď ji však uklidňoval. Nebyla ale schopna si to přiznat. V tuto chvíli jí Rescator připadal jako nejnenáviděnější tvor na světě a nejraději by ho sprovodila z povrchu země.

"Nehodláte snášet... zakazujete...", opakoval. "Vy snad ztrácíte rozum, vy malá fúrie. Zapomínáte, že jsem jediným pánem na palubě a že vás mohu dát oběsit, hodit do moře nebo vás předhodit posádce, kdykoliv se mi zlíbí. Tímhle tónem jste

zřejmě jednala i s mým dobrým přítelem d'Escrainvillem. Způsob, jakým vás krotil, vás ještě nevyléčil z mánie pyšně čelit pirátům?"

Když zaslechla jméno Escrainville, vynořily se jí vzpomínky na minulost. Od včerejšího večera se zmítala mezi reminiscencemi na bývalá dobrodružství a současností. Až na téhle lodi, v přítomnosti tohoto muže, Rescatora, se náhle všechny její minulé životy slily v jeden proud.

Proboha, at už mě pusť, prosila v duchu, nebo se se mnou něco stane. Budu jeho otrokyně, jeho věc... Bere mi veškerou sílu. Jak je to možné?

"Myslíte si, že jste pořád u dvora Krále Slunce, madame du Plessis-Beaumais?" zeptal se tiše. "Proč jste tak arogantní? Dejte pozor, už vás nechrání váš královský milenec..."

Najednou se podvolila. Se směsila jakési mírně koketní, ale i upřímné pokory, pomocí níž nejednou už zchladila hněv obrácený proti ní, řekla:

"Promiňte mi má nerozvážná slova, pane Rescatore. Jsem blázen. Jenže mě opravdu už chrání jen úcta přátel. Co získáte tím, že mě oddělíte od posledních lidí, kteří mi ještě zbyli?"

"To se tak stydíte za svou minulost, že se chvějete při pouhém pomyšlení, že by se o ní dozvěděli?"

Odpověděla téměř bezděčně.

"Když se člověk dostane na životní křižovatku, poté co musel strašně mnoho věcí prožít, nebyl by vlastně ani opravdovým člověkem, kdyby neměl za sebou něco, za co by se měl stydět."

"Takže po výbuchu vzteku se uchylujeme k filozofii!"

Jako by byla tomu muži najednou nějak blízko. Ale proč?

"Musíte pochopit," pokračovala, jako by mluvila s přítelem, "že tihle hugenoti jsou úplně jiní než my. Mezi lidmi jako vy nebo vaše posádka a jimi je veliký rozdíl. Strašně jste vyděsil chudáka Abigail, když jste s ní mluvil tak otevřeně. A kdyby zjistili, že jsem žila, byť proti své vůli, tak skandálním životem..."

Najednou se stalo to, po čem podvědomě už hezkou chvíli toužila. Přitáhl šiji a objal ji tak pevně, že málem nemohla popadnout

dech. Vedl ji několik kroků až k zábradlí lodi. Paluba se zhoupla a do obličeje jí stříkla slaná vlna. Zhlédla pod sebou její zpěněný hřeben. Slabý paprsek měsíce, skrytého za hustou clonou mraků, chvílemi pronikl tmou a vrhl na moře stříbřité světlo.

"Skutečně je takový rozdíl mezi hugenoty a muži z mé posádky?" ušklíbl se Rescator. "Mezi tím váženým bělovlasým pastorem, kterého jsem zhlédl, a mnou, krutým pirátským světoběžníkem? Mezi moudrou a ctnostnou Abigail a strašnou hříšnicí, jakou jste bezpochyby vy? Že by tu byly takové rozdíly? V čem tkvějí ty rozdíly, drahoušku? Jen se rozhlédněte kolem sebe..."

Nová vodní sprška zmáčela Angelice tvář a ona, vyděšená hloubkou propasti, k níž ji nutil se sklonit, se nervózně chytila za klopky jeho sametové vesty.

"Ne," pokračoval, "nejsme různí. Jsme jen hrstka lidí tísnících se najedná lodi uprostřed obrovského oceánu."

Jeho rty, říkající ta slova, jí připadaly nebezpečně blízko. Dokud se jí nedotkne, je ještě schopna mu čelit. Teď se zděsila, protože cítila, jak je mu vydaná na milost. Nevěděla, proč propadá tomu divnému zmatku. Už dlouho nic podobného nepocítila. Říkala si, že je to strach, a byla to touha. Napadlo ji ale, že ji chce začarovat. Aby si ji podmanil, dostal ji do bezvýchodné situace. Vzepřela se mu. Když jsme v takovémhle rozpoložení už dnes večer, než ta cesta skončí, všichni přijdeme o rozum a navzájem se povraždíme.

Prudce se obrátila, takže se pirátovy rty jen lehce dotkly jejího spánku.

Pocítila tvrdý dotek kožené masky. Vytrhla se z pevného sevření, odstoupila od něho a tápala po nějaké opoře.

Zaslechla jeho ironický hlas.

"Pročpak utíkáte? Chtěl jsem vás pouze pozvat na večeři. Pokud jste labužnice, jistě byste si pochutnala, mám výborného kuchaře."

"Jak se opovažujete mi něco podobného nabídnout?" pohoršila se. "Chováte se jako v královském paláci. Musím sdílet osud svých přátel. A panu Bernovi není dobře."

"Pan Berne? To je ten raněný, nad nímž jste se tak něžně skláněla?"

18

19

"Je to můj nejlepší přítel. Udělal strašně moc pro mě i pro mou dcerku..."

"Dobře, jak chcete. Beru na vědomí, že hodláte splácet dluhy až později. Ale neděláte dobře, když dáváte přednost vlhkému podpalubí před mým bytem, připadáte mi zimomřivá. Mimochodem, co jste udělala s pláštěm, který jsem vám včera v noci půjčil?"

"Nevzpomínám si," zakoktala Angelika omluvně.

Přejela si rukou čelo, chtěla si to vybavit. Zřejmě ho zapomněla doma, když si brala svou pelerínu, kterou jí připravila Abigail.

"Asi... jsem ho nechala doma," řekla.

Najednou jí před očima vytanul dům v La Rochelle s vyhaslým krbem.

Zřetelně před sebou viděla krásný nábytek, lesklé měděné nádobí v kuchyni, stinné pokoje, na něž dozíralo kulaté jasné oko vzácných benátských zrcadel, a nad goblény na schodišti portréty přísných larochelleských korzárů a obchodníků. Stesk po tom útočišti, kde vládla pouze jako služka, bylo to jediné, co si odvážela ze Starého světa. Ten mírumilovný obraz zastínil versailleské lampióny, tvrdé boje i hořkost pomyšlení na plessiský zámek se zčernalými zdmi v hloubi Poitou, jejího zničeného a na dlouho prokletého kraje.

Už dávno zapomněla i na Monteloup. Připadl Denisovi, rodí se tam další děti. To ony teď pronásledují po chodbách přízrak stařeny s nataženýma rukama či si ve šlechtické bídě vytvářejí nádherné dětství.

Už dávno nepatřila Angelika ani do Monteloupu, ani do Poitou. Když sestupovala do podpalubí, vzpomínala jen na to, jak pan Gabriel zhasel poslední řeřavé uhlíky v domácím krbu, pak vzal za ruku Lauriera a odcházel.

Dnes večer se pod víčky uprchlíků objeví vzpomínky na krásné protestantské domy v La Rochelle, jejichž průčelí se jasně lesknou pod zářivým nebem, ale už ztratily duši. Zavřená okna, oči mrtvých. Jen šumění palmy a větvi španělského šeříku na dvoře ještě připomíná život.

V podpalubí byla tma a zima. Zhasili dvě lucerny, aby vyčerpané, unavené děti mohly spát. Semtam se ozýval šepot, mumlání. Manžel uklidňoval svou ženu:

"Uvidíš, až budem na ostrovech, všechno bude v pořádku."

Paní Carrerová třásla manželem:

"Na ostrovech budete dělat totéž, co v La Rochelle. Nemáme co ztratit."

Angelika vstoupila do kruhu světla, kde bděli u raněného Manigault a pastor. Pacient vypadal daleko lépe a klidně spal. Oba muži krátce Angelice sdělili, že se arabský lékař vrátil se svým fámulem. Obvázali pana Berná a dali mu nějakou medicínu, po níž se mu velice ulevilo.

Nenaléhala, že je u lůžka vystřídá. Cítila, že si potřebuje odpočinout. Nebyla ani tak unavená, jako zmatená. Nedařilo se jí najít v nastalé situaci nějaký opěrný bod a pohupování lodi jí v přemýšlení příliš nepomáhalo.

Zítřka, až se rozední, se mi bude lépe uvažovat.

Téměř mechanicky hledala očima Honorinu. Najednou se jí dotkla nějaká ruka.

Severina jí ukázala na své dva spící bratry.

"Uložila jsem je," oznámila jí pyšně.

Přikryla je kabáty a přihrnula jim k nohám slámu, kterou našla bůhvídkde.

Severina byla pravá žena. Zranitelná v každodenním životě, ve vážných chvílích se však dokázala postavit na vlastní nohy. Angelika ji objala jako přítelkyni.

"Drahoušku," řekla, "od chvíle, kdy jsem tě přivedla ze SaintMartindeRé, jsme si vlastně ani v klidu nepromluvíly."

"Ach, všichni dospělí jako by ztráceli hlavu," vzdychla dívenka. "A přesto bychom měli právě tebe zachovat klid, paní Angeliko. Neustále si to opakují a Martial také. Unikli jsme jak před klášterem, tak před jezuitou."

A jako by si svou lehkomyšlnost vyčítala, rychle dodala:

"Jistě, otec je raněný, ale víte, mně to připadá méně hrozné, než kdyby ho uvěznil a navždy nás odloučil... A navíc ten lékař v dlouhých šatech tvrdí, že zítra bude v pořádku... Paní Angeliko, pokusila jsem se uložit Honorinu, jenže tvrdí, že neusne, protože nemá svou pokladnici."

Matky mívají podivný náhled na věci. A tak ze všech katastrof, které se na ně za posledních několik hodin sesypaly,

připadala Angelice nejstrašnější a nejnenapravitelnější ta, že zapomněla na Honorininy poklady. Byla z toho zoufalá. Dcerka se schovala za dělo a byla vzhůru, čilá jako sýček.

"Či svou tluhličku."

Angelika váhala, zda ji má začít přesvědčovat nebo ji spíš okřiknout, když poznala, že ležící dívka, k níž se Honorina přimkla, je Abigail.

"Abigail! To jste vy? Co je vám?"

Skleslost vždy tak statečné a vyrovnané Abigail ji téměř vyváděla z míry.

"Co je s vámi? Bolí vás něco?"

"Och, já se tolik stydím," zašeptala dívka.

"Za co?"

Abigail nebyla ani hloupá, ani přehnaně upejpavá. Přece si nebude zoufat jen proto, že ji Rescator pohladil po tváři.

Angelika ji vzala za bradu a podívala se jí do očí.

"Co se děje? Já to prostě nechápu!"

"Vždyt to, co řekl, je přece hrozné!"

"Co řekl?"

Angelika se pokoušela vybavit si znovu tu scénu. Jistěže se Rescator choval k Abigail poněkud příliš přímočaře a důvěrně, ale tak se choval vždycky. Jeho slova jí však vůbec neutkvěla v paměti.

"Vy jste to nepochopila?" koktala dívka. "Opravdu?"

Se zružovělými tvářemi a uszlzenýma očima najednou vypadala mladší a bylo náhle zcela zjevné, jak je krásná. Jenže ten prokletý Rescator si toho všiml okamžitě. Angelika si uvědomila, že před chvílí ji tiskl k sobě a jí ani nenapadlo se děsit. S každým, a především se ženami, jednal vždycky, trochu jako by na ně měl bezvýhradné právo.

Pudově se proti tomu bouřila.

"Chování pána téhle lodi si vůbec nevšímejte, Abigail. Nejste zvyklá na tenhle druh mužů, a Rescator je dokonce ze všech dobrodruhů, které jsem poznala, něj... něj..."

Nemohla najít vhodné slovo.

"Zkrátka je nemožný," uzavřela. "Jenže před tím náhlým nebezpečím, před hrozícím neštěstím nás mohl zachránit pouze člověk stojící mimo zákon. Teď jsme se octli v jeho nikách."

Musíme se smířit s ním i s jeho posádkou a dávat pozor, abychomvsi je nezneprátočili. Když jsem cestovala po Středomoří teď už to nemusím zapírat, když už vám to tak nepřilíš galantně vyzradil, setkala jsem se s ním jen jednou, ale předcházela ho slavná pověst. Je to pirát, pohrdá vírou i zákony, ale myslím si, že je čestný."

"Ach, já z něj nemám strach," potřásla Abigail hlavou.

Už se uklidňovala a zvedla k Angelice obvyklý rozvášněný pohled.

"Jaká tajemství odhalujeme v lidech, které denně vidíme," řekla zasněně. "Když se poodhrnul závoj, pod nímž jste tak žárlivě střežila svou minulost, připadáte mi najednou bližší i vzdálenější zároveň. Můžeme si vůbec ještě rozumět?"

"Jsem o tom přesvědčena, drahá Abigail. Pokud budete chtít, zůstaneme navždy přítelkyně."

"Hrozně moc bych chtěla. Angeliko, jestli v nás bude nenávist a malichernost silnější než láska, rozbijeme se tam, kam plujeme, jako sklo a nepřežijeme to." Bezděky vyslovila tutéž myšlenku jako Rescator před chvílí: Jsme teď už jen muži a ženy na téže lodi... se svými vášněmi a žaly... a svými nadějemi.

"Je to divné, Angeliko," pokračovala Abigail tiše, "když člověk najednou objeví, že život má i jiné rozměry. Jako když náhle rozhrneme divadelní oponu a před námi se do nekonečna rozprostře obzor, který jsme pokládali za neměnný, za pevně ohraničený. To se mi právě dnes stalo... Až do smrti na ten den nezapomenu. Ani ne tak kvůli nebezpečí, která nám hrozila, ale především pro tenhle objev... Možná jsem to potřebovala poznat, abych se připravila na život, co nás čeká za mořem... Všichni budeme muset svléci starou kůži... Upřímně věřím, že je j>ro nás dobrodiním, že jsme byli nuceni se nalodit na tuhle loď... právě tuhle..."

Oči jí plály a Angelika v tomhle vášnivém stvoření vůbec nepoznávala tu klidnou dívku z La Rochelle, vypadající většinou téměř rezignovaně.  
"Protože jsem přesvědčena, že ten muž, stojící podle vás mimo zákon, umí číst i nejskrytější tajemství našich srdcí. Má v sobě záhadnou moc."

1221  
23

"Ve Středomoří mu říkali čaroděj," šeptala Angelika.  
Abigailino příznivé mínění jí působilo podivnou radost, kterou raději nerozebírala. Všechno jí připadalo vzrušující a plné příslibů. Naslouchala nárazům vln na lodní bok. Pohupování lodi ji zmámilo a byla by zůstala s Abigail a svěřovala se jí se svou minulostí celou noc, vyprávěla jí o Rescatorovi, kdyby ji netrápily mateřské starosti o Honorinu.  
"Co mám dělat s tím mým dítětem. Nechce usnout bez svých pokladů," vzdychla a ukázala na stojící zamračenou postavičku, pozorující je jako soudce.  
"Ach, jsem já to popleta," usmála se Abigail a vstala.  
Teď už byla úplně v pořádku. Sklonila se nad zavazadly a něco tam hledala. Po chvíli se k nim obrátila s malou truhličkou, kterou Honorině vyřezal Martial.  
"Proboha, Abigail," vykřikla Angelika a sepjala ruce, "vy jste na to myslela! Jste anděl. Jste naprosto dokonalá... Honorino, tady máš své poklady!"  
Pak už bylo všechno jednoduché. Klid, který se rozhostil v Honorinině srdíčku, se přenesl i na matku. Angelika vytáhla šaty, jež si vzala s sebou; zabalí holčičku do svého kabátku a sukně.  
Když ji uložila ke stěně vedle sebe, mohla si říct, že dcerce nic nechybí. Ona spala občas ve vězení v daleko menším pohodlí. Teď se však nemohla zahřát, nedokázala usnout. Opřela se o stěnu a pokusila se uspořádat si myšlenky.  
Co je asi čeká zítra?  
Ještě ji pálil dotek Rescatorových dlaní. Při té vzpomínce se jí zatočila hlava. A protože jí byla zima, připadala jí představa jeho pevného objetí nádherná. Zároveň ji ale znepokojilo, že pod sametovou vestou, o níž se opřela rukou, necítila živé tělo, ale tvrdý kov. Drátěná košile nebo ocelový pancíř? Muž v ustavičném nebezpečí, v každém okamžiku očekává smrt. Srdce mu svírá železná obruč. Má vlastně takový muž srdce?  
Snad nebude takjeprůzřetelná a nezamiluje se do něho... To nesmí. Ostatně teď není schopná milovat vůbec nikoho. Co tedy? Učaroval jí, zhypnotizoval ji jako... kdo ji to proboha

kdysi tak přitahoval a odpuzoval zároveň? Navíc se o tom muži říkalo, že má magickou sílu a že se mu ženy vrhají do náručí.  
Oslepilo ji světlo lampy, až zamrkala.

"Ach, tady jste!"

Sklonila se k ní mohutná chlupatá hlava. Byl to Nicolas Perrot v kožešinové čepici.

"Kapitán po mně posílá tohle pro vás a síťové lůžko pro dítě."

"Tohle" byla teplá huňatá vyšívaná a měkká látka, plást či přikrývka, jaké tkají velbloudáři v arabské poušti. Ještě z ní nevyrchala vůně Orientu.

Zkušenými prsty přivázal Nicolas Perrot visuté lůžko na nízké trámy. Přenesl tam Honorinu a ani ji neprobudil.

"Je to přeci lepší a míň vlhký. Jenže nemůžu poskytnout podobný pohodlí ostatním. Nemáme na palubě potřebnou výstroj pro všechny. S takovým nákladem jsme nepočítali. Ale až se voctnem v ledovejch vodách, přinesem vám vohřívadla."

"Poděkujte za mne panu Rescatorovi."

Spiklenecky mrkl a ve svých obrovských verváních botách se odkymácel pryč. V podpalubí se ozývalo chrápání. Zhasli i druhou lucernu a nechali světlo jen v koutě, kde ležel raněný. I tam však vypadalo vše v pořádku. Angelika ze zabalila do nádherné přikrývky.

Ráno si její společníci určitě všimnou, jaký dar dostala. To jí nemohl Rescator poslat něco méně nápadného? Ne, udělal to naschvál. Strašně se bavil tím, že lidi popouzel, provokoval jejich žárlivost a vůbec ty nejnížší a nejhorší pudy.

I tahle příkrývka zdůrazňovala ubohost ostatních.  
Možná ale, že neměl po ruce nic obyčejnějšího. Rescator se obklopoval pouze přepychovými věcmi. Neumí prostě darovat něco průměrného. To by ho ponižovalo. Měl velkorysost v krvi jako... Nemá meč, má jen šavli, ale přísahala bych, že je to šlechtic...ta úklona ženám před chvílí nebyla ani komedie, ani výsměch. Prostě jinak zdravit neuměl. A také jsem v životě neviděla muže, který umí nosit plást jako on, kromě...  
V duchu jako by ho stále chtěla srovnávat, ale unikalo jí, s kým. Někde hluboko měla zasutou vzpomínku na muže, jenž jí připomínal Rescatora...

1241

1251

Podobá se někomu, koho znala. Možná proto mi občas připadá tak blízký a chovám se k němu jako ke starému příteli...Proste mi kohosi připomíná, nemůžu říct, že se mu "podobá", to je metafora, vždyt jsem nikdy neviděla jeho tvář... Ale jeho nenucenost, schopnost ovládat ostatní, ta ironie... ano, to znám... Ostatně ... Ten druhý přece taky nosil masku...  
Vtom jí začalo srdce nepravidelně tlouci. Bylo jí najednou strašně horko a vzápětí ji roztrásla zimnice. Sedla si a chytila se rukou za hrdlo, které jako by se jí stáhlo nevysvětlitelným strachem.  
Nosil masku... Ale občas ji sundal, a pak... Zadržela výkřik. Najednou jí svitlo.  
Vzpomněla si.  
Nervózně se rozesmála.  
Ano, je to tak... Teá vím, koho mi připomíná... Připomíná Joffreye de Peyrac, mého prvního manžela... Tak to jsem se pokoušela si marně vybavit.  
Pořád ji ale spalovala horečka. V hlavě jí šlehalý různobarevné blesky, vybuchovaly jeden po druhém jako rakety oné noci v Kandii.  
Podobá se mu... Maskuje si tvář... a vládl ve Středomoří. Co kdyby to byl... ON!  
Skoro se dusila. Měla pocit, že se jí rozskočí srdce radostí i žalem.  
"On... A já jsem to nevěděla!"  
Pak se najednou vzpamatovala. Vzdechla úlevou i zklamáním.  
Já jsem ale hloupá... Co blázním! Jsem směšná!  
Vtom ho znovu uviděla uprostřed Toulouse, jak kráčí ke své mladé nevěstě. Vidina už téměř zasutá. I když si nedokázala úplně jasně vybavit obličej .viděla před sebou bohatou černou hřívu. Když si uvědomila, že to není paruka, strašně ji to překvapilo. A pak ji hlavně vyděsilo kulhání! Tehdy mu říkali Velký Kulhavec z Languedoku.  
To jsem ale hloupá! Jak jsem tomu mohla třeba jen na okamžik uvěřit! Po chvílce přemýšlení uznávala, že některé zvláštnosti ji

26

mohly zmýlit a podnitit její představivost. Jeho sžíravá, pohrdavá ironie. Jenže Rescator má malou hlavu, vyrůstá z obrovského tvrdého španělského límce jako hlava dravého ptáka. A chodí naprosto jistě, má široká ramena...  
Můj muž kulhal... Jenže se s tím dokázal tak vyrovnat, že na to lidé zapomínali... Byl podmanivě duchaplný a naprosto ne tak zlomyslný, jako tenhle mořský dobrodruh...  
Všimla si, že se koupe v potu, jako by měla opravdu horečku. Přitáhla si měkkou příkrývku a váhavě ji pohládila.  
"Zlomyslný... Je to to správné slovo?... Joffrey de Peyrac by se možná choval stejně rytířsky... proboha, jak seje opovažuju srovnávat! Joffrey de Peyrac byl nejurozenější ze všech Toulousanů, vznešený šlechtic, téměř král. A přestože se i Rescator chová jako vládce, je to jen dobrodruh, žijící z loupeží a z černého obchodu. Hned je nesmírně bohatý, vzápětí je však pronásledovaný ubožák, jemuž hrozí oprátka, chudší než žebrák. Korzáři si představují, že o své bohatství nikdy neprijdou. Jenže majetek je vratká věc, zvláště v jejich nikách. Rychle nabyt, rychle pozbyl...  
Vzpomněla si na markýze d 'Escrainville a jeho hořící loá.

Hráči, mající jedinou chybu: Jsou nebezpeční, každý jejich tah totiž znamená lidské oběti. Joffrey de Peyrac byl naopak epikurejec. Nenáviděl násilí. Síla takových Rescatorů spočívá jen v zabíjení. Na rukou jim lpí krev. Vzpomněla si na Cantora, na galéry, které potopila pirátova děla. Na vlastní oči viděla, jak lod královského loďstva mizí ve víru i s trestanci, zatímco Rescatorův trojstěžník poletoval kolem jako sup. A přesto mě právě tenhle muž přitahuje... a on mě přitahuje, to si nemohu zastírat. Je třeba pohlédnout pravdě do tváře. Angelika se převracela na dřevěné podlaze. Nebyla s to zamhouřit oko. A právě toho muže běžela požádat o pomoc. Důvěřivě, naprosto neopatrně se mu vydala do rukou. Co vlastně chtěl říct tím "beru na vědomí, že chcete splácet dluhy později". Jak si představuje, že mu zaplatí za službu, kterou jí poskytl, i za tu nehoráznost, kterou mu provedla kdysi? Právě v tom se nejvíc liší od mého bývalého manžela. Neumí

ITI 1

poskytnout službu bez protislužby, udělat velkorysé gesto, to dokáže jen skutečný šlechtic. Ano, Joffrey de Peyrac byl opravdový rytíř. Joffrey de Peyrac. Jak dlouho už si zakazuje na něj vzpomínat. Odkdy přestala doufat, že se s ním ještě na tomto světě setká? At je to jak chce, myslela si, že už rezignovala. Jenže podle toho, jak byla před chvílí rozrušená, najednou poznala, že pořád ještě neztratila iluze. Život v ní nedokázal zničit vzpomínku na dobu, kdy poznala nádherné štěstí. Jak málo se ale dnes podobá té tehdejší malé hraběnce de Peyrac! Tenkrát jsem nevěděla naprosto nic. Přesto jsem si však byla zcela jistá, že vím vše. Pripadalo mi úplně přirozené, že mě miluje. Při představě tehdejšího manželského páru de Peyrac se usmála. Byl to skutečně už jen obrázek. Ani nemusela být při pohledu na něj moc smutná, byl to portrét dvou cizích lidí. Jejich obrovské bohatství, nádhera, jež je obklopovala, místo, které zaujímal v království vládce Akvitánie, to všechno přece naprosto nesouvisí s tajemnou lodí s nákladem emigrantů, mířící k cizí neznámé zemi. Patnáct let uplynulo od té doby. Království je daleko, král už nikdy neuvidí Angeliku du PlessisBellière, bývalou hraběnkou de Peyrac. Jediný on, král, ještě pořád žije mezi svými loutkami v monumentální zářící hrobce ve Versailles. Ano, ona byla tou zlatě oblečenou ženou, favoritkou velkolepého světa, dobyvačné země, před níž se chvělo mnoho panovníků. Jenže čím víc se loď nořila do nezměrnosti oceánu, tím byla vidina Versailles bledší. Vzdalovala se, už připomínala jen falešné pozlátko divadelních kulis. Teprve teď skutečně žiju, říkala si, až teď jsem se stala opravdu sama sebou... nebo se jí stávám. Vždycky jsem totiž měla pocit, a to i u dvora, že mi něco chybí, že jsem sešla z cesty.

Trochu se nadzvedla, aby mohla přehlédnout temný, jen mírně osvětlený prostor, v němž spali lidé, zmoření útrapami a únavou. Náhlá chut začít znovu, kterou pocítila, Angeliku téměř vyděsila. Člověk přece nemůže takhle úplně popřít svou minulost, jediným gestem setrást to, co ho utvářelo, poznamenalo své lásky... i své nenávisti. To je strašné! A přesto je to tak. Zchudla natolik, že přišla i o vlastní minulost. Dospěla k životnímu bodu, kdy člověku už zbývá jen jediné bohatství, o něž ho nikdo nepřipraví on sám! Nejružnější podoby, které na sebe brala a které spolu v jejím nitru zápasily žena věrná či přelétavá, ctižádostivá či velkorysá, bouřící se či poslušná, se v ní nakonec samy smířily. Jako bych to vlastně všechno prožila jen a jen proto, abych se jednoho dne octla na neznámé lodi, mezi neznámými lidmi a plula k neznámému cíli. Jenže má snad zapomenout i na Joffreye de Peyrac? Ponechat ho minulosti? Jako rána dýkou jí projela bolest, když si vzpomněla na jejich lásku. Zničili by ji i oni jako tolik manželských dvojic, s nimiž se setkala? Nebo by šiji dokázali uchovat i přes všechna životní úskalí?

Těžký úkol. Zнала jsem ho tak málo...

Poprvé si přiznala, že i přestože byla ženou Joffreye de Peyrac, mnohé jí zůstalo skryto. Za těch pár let jejich společného života Angelika spíš objevovala lásku a její slasti, s nimiž ji s takovým zaujetím seznamoval vznešený toulouský šlechtic, o dvanáct let starší než ona. Nesnažila se prozatím hlouběji mu porozumět. Neměla dost času změřit vlastní morální síly a zjistit pravou povahu Joffreye de Peyrac, překypujícího fantazií a s potěšením matoucího své okolí.

I samu sebe se naučila znát až v krutém boji o život, který musela později vést. Byla sama. A už navždy zůstane.

Přestože byla dvakrát vdaná a stala se matkou, zahrál si s ní osud tak, že zůstala sama.

Sama se musela rozhodovat, zda zamířit tam či onam, dát se tou či onou cestou .v Neměla se o koho opřít, nemohla zavřít oči a pomyslet si: Veď mě, kam chceš! Jsem tvá žena, a to, co chceš ty, chci i já.

29

28

Samota ji donutila k tomu, aby se řídila jen vlastní vůlí. Náhle si uvědomila, že už ji to unavuje, protože to neodpovídá ženské podstatě.

Rescatora pozorně prohlédnout, až se s ním znovu sejde...

Vlastně za to nemohla ona, byla to ta podoba, ty vzpomínky, že do něho byla přes to všechno tak trochu... zamilovaná.

Když došla ve svých úvahách až sem, energicky se vzchopila. Pročpak se zrovna dnes večer tak zaobírá svou samotou? Dosud nic nesvědčí o tom, že byla stvořena pro poslušnost. Nechala by se vůbec ještě dneska vést? Ona přece ví daleko lépe než většina mužů, co musí udělat. Manželské jho by ji jen tížilo.

Pan Berne ji určitě brzy požádá o ruku. Teď je raněný. Dopřeje jí tedy čas. Ale jestli ji miluje, jestli ji požádá, aby si ho vzala, co mu odpoví? Ano i ne jí připadalo stejně nesmyslné, protože potřebovala mít pocit, že ji má někdo rád. Ano, zasnila se, to je jho, po němž toužím! Po jhu lásky. Ale existuje bez jakýchkoliv závazků?

Její vlastní úvaha ji rozzlobila.

Ale to přece není pravda! Nenávidím lásku! Žádnou nechci!

Její cesta se zdála jasná. Zůstane sama. Věčná vdova. To je její osud. Vdova, tesknící navždy po jedné jediné lásce, na niž do smrti nezapomene. Teď bude žít prostě a klidně, ze svého milovaného dítěte vychová krásnou a slastnou dívku. Na ostrovech, kde budou muset začít nový život, bude mít starostí právě nad hlavu. Stane se přítelkyní všech, především dětí, a tak naplní úkol ženy dávat a pěstovat.

Pokud jde o Rescatora... Tomu se nemůže v duchu vyhnout. Na několik okamžiků se jí podařilo jeho obraz potlačit, ale hned se jí naléhavě vybavil znovu. Byl příliš blízko.

Už pro ni není mrtvý, jak si myslela. Je natolik blízko a tak živoucí, že si Angelika jasně uvědomovala, že bude muset bojovat proti lecjakým nástrahám, z nichž nejnebezpečnější byla možná v ní samé. Naštěstí tečí už ví, proč se cítila v duši i v srdci tak vzrušená, proč přímo hořela. Jeho chování a pohyby jí chvílemi připomněly muže, jehož tolik milovala, že málem ztratila hlavu. Jenže ona se nestane hračkou pána na Gouldsboru.

Konečně se jí začaly klížit oči. Vůbec si nejsou podobní, opakovala si už v polospánku, možná jen... Jen co?...Musí si

Druhý den ji Gabriel Berne požádal o ruku.

Už byl úplně při vědomí a zdálo se, že se uzdravuje. Levou paží měl ještě obvázanou, ale jak se tak opíral o věchet slámy, kterou Abigail a Severina sebraly u koz a vepřů v podpalubí, vypadal úplně normálně. Do tváří se mu

vrátila barva a pohled měl klidný. Netajil se tím, že umírá hlady. Později dopoledne se dostavil Maur, osobní Rescatorův strážný, a přinášel na příkaz pána lodi pro raněného malou stříbrnou misku s vynikajícím, dobře kořeněným ragú a lahvinku kvalitního vína, k tomu dvě žemle ze sezamové mouky. Zjevení vysokého Araba způsobilo v podpalubí rozruch. Vypadal dětsky dobromyslně a zubil se na celé kolo, s klidem se nechal okukovat dětmi, které se shlukly kolem něj.

"Každý z těch výtečníků, co přijde k nám dolů, patří k jiné rase," poznamenal pan Berne nepříteliš vlídně za odcházejícím Maurem. "Tahle posádka mi připadá pestřejší než harlekýnův kostým."

"Ještě jsem neviděl žádného Asiata, ale Indiána už ano," komentoval to Martial vzrušeně. "Ano, jistojistě to byl Indián. Oblečený byl jako ostatní námořníci, ale má černé copánky a kůži rudou jako cihla."

Angelika podala raněnému jídlo.

"Zacházejí s vámi jako s váženým hostem."

Kupec zamumlal cosi nesrozumitelného, a když se ho Angelika chystala nakrmit, téměř se rozzlobil.

"Za koho mě máte? Nejsem žádné miminko."

"Jste ještě zesláblý."

"Zesláblý?" pokrčil rameny, vzápětí se však zašklebil bolestí.

Angelika se rozesmála. Vždycky měla ráda jeho klidnou sílu. V jeho přítomnosti se lidé cítili v bezpečí. I jeho korpulentnost

30

dodávala jistotu. Nebyl tlustý jako jedlíci, mající všude polštářky tuku a působící rozměkle, byl to prostě rozložitý, už od mládí krevnatý muž a nic mu neubíralo na síle. Jen se zdál starší, než opravdu byl a na zákazníky i kolegy působil mocným dojmem. Chovali se k němu se zjevnou úctou. Angelika shovívavě pozorovala, jak se s chutí pustil do jídla, jednou rukou si přidržoval hrnec, který před něj postavila.

"Kdybyste nebyl hugenot, byl byste velký labužník, pane Berne."

"To bych byl ještě lecčím jiným," odpověděl a záhadně na ni pohlédl. "Každý člověk má kladné i záporné vlastnosti."

Pak zaváhal, máli si nabrat ještě další lžici jídla.

"Vím, co chcete říct, ale přiznávám, že dneska mám hlad jako vlka..."

"Jen jezte. Já vás jen škádlím," pobídla ho laskavě. "Vzpomínám si, kolikrát jste mi v La Rochelle vyčítal, že rodině příliš podstrojuju a svádím děti k hříšné mlsotě."

"Máte pravdu," uznal s úsměvem. "Bohužel, tohle všechno už je strašně daleko..."

Pastor Beaucaire sháněl své ovečky. Loámistr mu přišel oznámit, že cestující mohou jít na palubu a trochu se provětrat. Je hezky a teá nebudou tolik překážet posádce v práci.

Angelika osaměla s panem Bernem. Chtěla toho využít a říct mu, jak je mu vděčná.

"Ještě jsem vám nemohla poděkovat, pane Berne, ale znovu jsem vám velkou dlužnicí. Zranili vás jen kvůli mně, zachránil jste mi život."

Pohlédl jí dlouze do očí. Sklopila je. Dokázal se dívat chladně a neohroženě, ale teď byl jeho pohled stejně výmluvný jako včera večer, když se probral k vědomí a viděl pouze ji.

"Musel jsem vás zachránit," řekl konečně. "Váš život je i můj život."

A protože odmítavě mávla rukou, dodal:

"Paní Angeliko, chtěl bych si vás vzít za ženu."

Angelika upadla do rozpaků. Tak je to tady. Nepodlehla však panice. Dokonce si musela přiznat, že ji skoro dojal. Miluje ji natolik, že by z ní udělal svou zákonitou manželku přes všechno to, co ví nebo neví o její minulosti. U muže tak morálního a zásadového to byl skutečně největší důkaz lásky.

Ale cítila, že není schopná mu odpovědět přímo a jasně.

Sepjala ruce a zmateně si mnula dlaně, až jí praskaly klouby.

Gabriel Berne nespouštěl oči z toho čistého krásného profilu. Při tom pohledu téměř fyzicky trpěl.

Od chvíle, kdy podlehl pokušení dívat se na ni jako na ženu, odhaloval stále další a další krásy. Miloval ji zbledlou únavou ráno toho dramatického dne, kdy je obrazně řečeno holýma rukama vyrvala nelítostnému osudu a zachránila je. Znovu viděl její krásné jasné oči, slyšel naléhavý hlas, pobízející je ke spěchu.

Běžela plání a vlasy jí vlály ve větru. Táhla za sebou ohrožené děti zázračnou silou ženy, jež podvědomě cítí, že jde o život. Na ten obraz nikdy nezapomene. A ta žena teď klečí vedle něj a zdá se slabá. Kouše si rty a on vnímá, jak jí tluče srdce. Nadra se jí zdvíhájí zrychleným dechem.

Konečně odpověděla:

"Velice si vaší nabídky vážím, pane Berne, ale... nejsem žena, která vás jevhodna."

Zamračil se, zatal zuby a málem vybuchl. Potřeboval chvíli, aby se vzpamatoval. Když na něj pohlédla překvapena jeho mlčením, viděla, jak zbledl zlostí.

"Nesmírně mě mrzí, když se chováte jako pokrytec," řekl bez obalu. "To já nejsem hoden vás. Nemyslete si, že mě tak snadno oklamete. Vždycky jsem se snažil nebýt naivní... Já vím... jsem přesvědčen, ba jsem si skoro jist, že patříte k jinému světu než já. Ano, madame. Víím, že pro vás jsem jen obyčejný kupec..."

Ohromeně na něj pohlédla, zděšená, jak ji prokoukl. Vzal ji za ruku:

"Paní Angeliko, jsem váš přítel. Nevím, co vás mohlo odloučit od vašeho světa a jaká tragédie vás uvrhla do bídý, v níž jsem vás našel. Víím však, že vás vyhnali, že se vás zřekli, jako vlci vyhánějí ze smečky toho, kdo s nimi odmítá výt. Našla jste u nás útočiště a byla jste šťastná." "Ano, byla jsem u vás šťastná," potvrdila tiše. Pořád ji držel za ruku. Zvedla ji a tak pokorně a něžně si položila jeho dlaň na tvář, že se zachvěl.

32

33

"V La Rochelle jsem se s vámi neopovážil promluvit," pokračoval přidušeně.

"Cítil jsem tu obrovskou propast mezi námi. Ale dnes mám pocit, že jsme si... že jsme si v bídě rovni. Míříme do Nového světa. A vy potřebujete ochranu, že?"

Několikrát přikývla. Bylo by tak jednoduché odpovědět: Ano, přijímám, a dožít skromným životem, jehož výhody už znala.

"Mám ráda vaše děti, pane Berne, ráda u vás sloužím, ale..."

"Ale..."

"Role manželky s sebou nese jisté povinnosti."

Zpřímá na ni pohlédl. Pořád ji držel za ruku a ona cítila, jak se mu chvějí prsty.

"Že by vás právě tohle děsilo?" zeptal se něžně a hlas mu zněl překvapeně. "Nebo jsem vám natolik protivný?"

"Ne, tak to není," namítla upřímně.

A najednou se mu začala zmateně, o překot svěřovat s tím, co ještě v životě nikomu neřekla: Popisovala zámek v plamenech, děti nabodnuté na kopích, vrahouny, kteří ji znásilňovali právě ve chvíli, kdy jí jiní vraždili syna. Čím dál mluvila, tím se cítila uvolněnější. Obrazy ztrácely na sfle a ona si uvědomila, že ji vzpomínky už tak nedrásají. Jediná rána, jíž se nedokázala dotknout bez bolesti, byla představa malého CharleseHenriho. Ležel jí v náručí, jako by spal.

Slzy jí tekly po tvářích.

Pan Berne jí naslouchal nesmírně pozorné, netvářil se ani zděšeně, ani lítostivě.

Zamyslel se.

V duchu stejně nelítostně odháněl vidinu krásného znásilňovaného těla, jako se pevně rozhodl, že se nikdy nebude ptát na minulost té, které říkal paní Angelika, protože nevěděl, jak se jmenuje. Chtěl se obracet pouze k ženě, jež stála před ním a již miloval, ne k oné neznámé, jejíž bouřlivý život se občas

zračil v měňavých zorníčkách barvy moře. Kdyby se pokoušel odhalit, kdo vlastně je, zbláznil by se, zešílel by. Řekl pevně:  
"Myslím, že neděláte dobře, když se domníváte, že tragédie, kterou jste prožila, vám brání začít žít přirozeným životem ženy v náručí manžela, milujícího vás v dobrém i zlém. Kdybyste

byla ještě panna, když se to stalo, mohlo by vás to opravdu těžce poznamenat. Ale byla jste žena, a pokud mám věřit narážkám, které tu včera utrousil ten proklatý Rescator, na jehož lodi jsme, máte s muži své zkušenosti. To všechno už je minulost. Uplynula dost dlouhá doba a vaše srdce ani tělo už nejsou ty, které tolik vytrpěly. Ženy mají schopnost obnovovat se jako měsíc, jako roční období. Teď už jste úplně jiná. Proč se mučit krutými vzpomínkami, trápit se, když vaše krása zůstala netknutá?"

Angelika ho překvapeně poslouchala; ten zdravý selský, bystrý úsudek ji uklidnil. Skutečně, proč by se její duše nemohla obrodit, stejně jako se obnovily její fyzické síly? Proč ji nezbavit ošklivých vzpomínek? Proč nezačít znovu, neprožít nanovo onen tajemný zážitek lásky?

"Určitě máte pravdu," vzdychla. "Měla jsem tu událost dávno pustit z hlavy. Asi jí pořádně přikládám takovou důležitost, protože souvisí se smrtí mého synka. A na tu nemůžu zapomenout."

"To na vás nikdo nechce. Ale přesto jste se už znovu naučila žít. A dokonce rozptýlím i další vaše pochybnosti. Tvrdím, že očekáváte lásku muže, abyste mohla ožít úplně. Nechci vás obviňovat z koketérie, paní Angeliko, ale ve vás je cosi, co volá po lásce... ta výzva vychází z vás."

"Chcete říct, že jsem vás provokovala?" urazila se Angelika.

"Prožil jsem kvůli vám opravdu těžké chvíle," povzdychl si.

Pozoroval ji tak upřeně, že znovu sklopila oči. Přestože se tomu v duchu bránila, nebylo jí nepříjemné, když viděla, jak ten přísný protestant před ní slábne.

"A to jste v La Rochelle byla u mě, v bezpečí pod mou střechou," pokračoval.

"Tady mi připadá, že vás všichni mužští sledují a touží po vás."

"To mě přeceňujete."

"Ne, já vás dokážu přesně ocenit. Co jste kdysi měla s Rescatorem? Byl vaším milencem, že? Přímě to bije do očí..."

Najednou jí stiskl ruku pevněji a ona si uvědomila, jak nezvyklou má sílu. Ucukla.

"Nebyl."

"Lžete! Je mezi vámi něco, čeho si musí všimnout každý, kdo vás vidí spolu."

7347

7357

"Přísahám, že nikdy nebyl mým milencem."

"A čím tedy?"

"Možná něčím horším. Pánem, jenž si mě koupil velice drahé a já mu uprchlá dřív, než se mě mohl zmocnit. Jsem tedy, pokud jde o něj, v poněkud... zvláštní situaci, to přiznávám, a také se ho trochu bojím."

"A přesto vás zcela viditelně okouznil."

Angelika se málem prudce ohradila, ale vzpamatovala se a usmála se.

"Vidíte, pane Berne, a v tom je další překážka naší svatby."

"V čem?"

"V našich povahách. Měli jsme možnost se poměrně dobře navzájem poznat. Vy jste autoritativní muž, pane Berne, a já se vás snažila jako služka poslouchat. Jenže nevím, jestli bych měla stejnou trpělivost jako manželka. Jsem zvyklá řídit si život sama."

"Upřímnost za upřímnost. I vy jste autoritativní žena, paní Angeliko, a já vání úplně propadl. Dlouho jsem se bránil si to přiznat, protože jsem se přímo děsil zjištění, jak jste si mě podmanila. A pak, berete život poněkud lehkově, a na to my, hugenoti, nejsme zvyklí. Všude vidíme hřích, cítíme nástrahy a propasti."

Ženy nám nahánějí strach... Možná proto, že je obviňujeme ze svého zatracení. Svěřil jsem se se svými pochybnostmi pastoru Beaucairovi."

"A co on?"

"Řekl mi: Jen si pokorně přiznejte, vše po ní toužíte. Ostatně je to v podstatě přirozená touha. Posvětte ji svátostí manželskou, aby vás spíš povznášela než zatracovala.

Poslechl jsem. Teď je na vás, abyste mi umožnila uskutečnit vše do důsledků. Oba se musíme zřici své pýchy, abychom si mohli porozumět."

Nadzdvihl se, vztáhl k ní paži a přivinul ji k sobě.

"Pane Berne, vždyt jste raněný."

"Vy víte dobře, že vaše krása postaví na nohy i mrtvého."

Včera večer ji k sobě takhle tiskla jiná vlastnická paže. Možná je pravda, co tvrdí pan Berne. Čeká na polaskání muže, aby se z ní znovu stala žena. Když se však už skláněl k jejím rtům, mimovolně ho odstrčila.

"Ještě ne," zašeptala, "ne, prosím vás, chci si to ještě promyslet. "

Kupec zatal zuby. Měl co dělat, aby se ovládl. Námahou zbledl jako stěna. Pustil Angeliku a padl zpátky na otep slámy. Nedíval se na ni, ale s podivným výrazem sledoval malou stříbrnou misku, kterou mu před chvílí přinesl Rescatorův Maur. Najednou ji vzal a vši silou jí mrštil o stěnu proti sobě.

A nic se nestalo.

Co se taky mohlo stát? Ale jako by netrpělivě čekala na nějakou důležitou událost.

Jako by nebylo dost starostí s tím, jak se zařídit v poněkud stísněných podmínkách! Při dobré vůli to však jakžtakž šlo. "Ty nářky paní Manigaultové už každý přehlíží jako papeženecké litanie," prohlásil neuctivě pan Mercelot. Děti život na moři nesmírně zaujal a nepohodlí jim nevadilo. Pastoři organizovali pobožnosti a emigranti se jich museli pravidelně zúčastňovat.

Když bylo hezky, konalo se polední čtení bible na palubě, před zraky pitoreskní posádky.

"Musíme ukázat těm bezvěrcům, jak v nás hoří boží jiskra a jak ji v sobě chráníme a opatrujeme," říkal pastor Beaucaire.

Stařec byl zvyklý číst v lidských duších, a tak cítil, přestože o tom nemluvil, že jeho malé společenství ohrožuje nebezpečí zevnitř, a to možná větší než věznění a smrt, před nimiž unikli v La Rochelle. Tihle měšťané a řemeslníci, většinou zámožní a pevně zakotvení ve zdech svého města, z něho byli příliš prudce vytrženi.

Krutý zlom jim obnažil srdce. Dokonce pohledy měli jiné.

Při bohoslužbě sedávala Angelika trochu opodál s Honorinou na klíně. Nocí k ní doléhala slova Písma svatého:

Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas: Je čas rození i čas umírání, čas sázet i čas trhat; je čas zabíjet i čas léčit, čas bořit i čas budovat; je čas plakat i čas

smát se, čas truchlit i čas poskakovat; je čas kameny rozhazovat i kameny sbírat, čas objímat i čas objímání zanechat; je čas hledat i čas ztrácet, čas opatrovat i čas odhazovat; je čas roztrhávat i čas sešívát, čas mlčet i čas mluvit; je čas milovat i čas nenávidět, čas boje i čas pokoje. Kdypak už konečně přijde ten čas milovat? Nedělo se totiž nic. A Angelika na něco čekala. Neviděla Rescatora od toho prvního večera, kdy se nalodili a ona dlouze přemýšlela o tom, jaké pocity v ní vzbuzuje. Tehdy se rozhodla, že si musí dát pozor jak na něho, tak na sebe. Měla by být tedy ráda, že ho nevidí. Jenže ji to ve skutečnosti znepokojovalo. Prostě a jednoduše zmizel. Když se cestující v určitých hodinách vynořovali z podpalubí nadýchat se vzduchu, zahlédli jen občas v dálce kapitánovu postavu zahalenou do tmavého pláště, vlajícího ve větru. Nemíchal se už do jejich záležitostí a vypadalo to, že se moc nestará ani o loď.

Na velitelském místě stával spíš kapitán Jason a měděnou hláskou troubou vydával rozkazy. Byl to vynikající námořník, avšak mlčenlivý a nespolečenský, o hugenoty ostentativně nejevil zájem, bezpochyby byli na palubě proti jeho vůli. Když sundal masku, tvářil se tak nepříjemně a chladně, že každého odradil. A přesto za ním musela Angelika každý den zajít, aby jménem svých přátel vyřídila nějaké maličkosti. Kde by si mohli vyprat prádlo? V jaké vodě?...Sladká voda byla jen na pití, museli tedy vzít zavděk mořskou. První nečekaný problém pro hospodyně... prádlo totiž bylo našedlé a lepkavé. Kdy mohou vycházet na palubu, aby nepřekáželi posádce... a tak dále...

Naopak v Nicolási Perrotovi, muži s kožešinovou čepicí, měla největší oporu. V posádce měl zvláštní postavení. Nejčastěji tak popocházel a kouřil dýmku. Pak se zavíral na dlouhé hodiny s Rescatorem. Jeho prostřednictvím mohla Angelika tlumočit své požadavky na správné místo, a on jí přinášel odpovědi a obrušoval jejich nepříjemná ostří, protože to byl milý a dobrosrdečný chlapík. V podpalubí se například rozpoutala bouře nevole, když jim pátý den plavby kuchaři přinesli jako přílohu k solenému masu podivnou kyselou břečku, z níž se zvedal žaludek, a tvrdili, že

ji všichni musí sníst. Manigault něco tak podezřelého odmítal pozřít. Až dosud byla strava na palubě přijatelná a dostačující, ale jestli jim odted začnou servírovat nějaké odporné zbytky, děti onemocní a sotva započatá plavba skončí katastrofou. Lépe bude se spokojit se soleným masem a kouskem sucharu, obvyklou stravou námořníků.

Po jejich odmítnutí se okamžitě dostavil lodmistr anekompromisně na ně křikl, že "sauerkraut", tedy kyselé zelí, jíst budou, kdyby jim ho měl nacpat do krku násilím.

Byl to podivný trpaslík neurčité národnosti, který se naučil tvrdému námořnímu řemeslu kdesi na severu Evropy: možná ve Skotsku, Holandsku nebo na Baltu.

Mluvil směsí angličtiny, francouzštiny a holandštiny, a přestože larocheští kupci tyto jazyky znali, nebyli téměř s to se s ním domluvit.

Angelika se znovu se svými problémy obrátila na dobráka Nicolase Perrota. Byl prostě jediný, s nímž se dalo na Gouldsboru jednat. Uklidnil ji a doporučil, aby lodmistra poslechli, ostatně jen tlumočí rozkazy samotného Rescatora.

"Zásoby jídla, který máme, pro všechny nestačí. Už teď tedy budem muset stanovit přiděly. Dole máme ještě pár zvířat: dva vepře, kozu a krávu. Ty necháváme pro případ nemoci, ten může nastat kdykoliv. Velitel rozkázal, aby otevřeli sudy zelí. Vozí je s sebou vždycky. Tvrdí, že se díky jim uchráníme před kurdějema. A je to pravda, už jsem s ním dvakrát přeplul oceán, a vždycky byla posádka v pořádku. Musíte svezm přátelům vysvětlit, že ho musej denně trochu sníst. Je to rozkaz. Ty, kdo neposlechnou, posadej do podpalubí za mříže, a navíc riskujou, že jim nacpou zelí do krku násilím jako husám."

Druhý den se tedy tvářili povolněji a lodmistr je při jídle sledoval chladným a modrým úzkým očima, svítícíma z obličeje barvy vařené šunky.

"Čím dál víc mi to připomíná plavbu po řece vedoucí do pekel," poznamenal Mercelot, který bral věci s humorem vzdělance. "Jen se podívejte na toho dábla. V přístavu jsem se samozřejmě setkával se všelijakými zjevy, ale ještě nikdy jsem neviděl takovou sbírku vyvrhelů na jediné lodi. To jste nás tedy zavedla na podivné místo, paní Angeliko..."

38

39

Angelika seděla na podstavci děla a snažila se vpravit pár soust kyselého zelí do úst Honorině a ostatním dětem, shromážděným kolem ní.

"Jste jako ptáčky v hnízdě. Otevřete zobáčky," pobízela je.

Kdykoliv začal kdokoliv kritizovat pána Gouldsboru a jeho posádku, vždycky cítila, že trochu obviňují i ji. Jenže bůh ví, že neměla na vybranou.

Odpověděla:

"Copak snad archa Noemova nenesla také podivné osazenstvo jako naše loď? A přesto se s ním Bůh spokojil."

"To je námět k zamyšlení," prohlásil zkroušeně pastor Beaucaire a opřel si bradu do dlaní. "Kdyby znovu nastala potopa, zasloužili bychom si my i oni, abychom znovu vytvořili lidstvo a obnovili Smlouvu?"

"S takovouhle sběří to nepokládám za možné," zahučel Manigault. "Když se na ně člověk podívá blíž, je mu jasné, že každý z nich má ještě stopy po okovech na nohou."

Angelika se neodvážila reagovat, protože si v duchu myslela totéž. Bylo dost pravděpodobné, že si bývalý pirát ve Středomoří našel své nejvěrnější mezi uprchlíky z galejí. V očích všech těch námořníků nejrozumnějších ras, jejichž smích a podivné písně sem občas dolehly, byl výraz, který mohla možná pochopit pouze ona. Výraz bytosti, jež trpěla v řetězech a teď jí pevnina není dost velká a moře dost širé. Bytosti, které se přece jen podařilo proniknout do dlouho zakázaného světa, ale nemůže se zbavit pocitu, že na to nemá právo, a taky strachu, že znovu ztratí ten vzácný poklad, svobodu.

"Hele, mrňousi," zavolal Le Gall, "pročpak nás otravujete s tím vaším německým zelím? Musíme být přece už blízko Azorských ostrovů, kde právě rostou pomeranče a jiné dobroty."

Loďmistr se ušklíbl a pokrčil rameny.

"Nerozumí vám," řekl Manigault.

"Ale rozumí, a moc dobře. Jenže nechce odpovědět," zlobil se Le Gall a sledoval pohledem zakrslou postavičku v olbřímích botách, následující námořníky s miskami jídla.

Den nato se Angelika procházela po přídi a najednou narazila na Le Galia. Něco tajně počítal a pomáhal si hodinkami a buzolou. Když přistoupila blíž, vyskočil a rychle všechno strkal pod námořnickou halenu z voskovaného plátna.

"Vy mi nedůvěřujete?" zeptala se Angelika. "Vždyt já přece vůbec nepoznám, co tady můžete s hodinkami a buzolou kutit."

"Ale ne, paní Angeliko. Já jen myslel, že to je někdo z posádky. Chodíte stejně tiše jako oni. Člověk vás neslyší přicházet. A najednou jste tady. Nahnala jste mi strach, ale když jste to vy, nic se neděje."

Ztišil hlas:

"Chlápek ve strážním koši mě sice sleduje, ale to nevadí. Nemůže rozeznat, co tu dělám. Všichni ostatní kromě kormidelníka jsou uv večeře. Moře je dnes večer klidné, možná ne na dlouho. Loď pluje naprosto sama, takže jsem toho využil, abych konečně zjistil, kde jsme."

"A opravdu jsme tak daleko od Azor?"

Zchytrale na ni pohlédl:

"No právě. Nevím, jestli jste si všimla, že mi včera večer hrbáč na otázku o Azorech vůbec neodpověděl. Přestože tamtudy se pluje přímo k americkým ostrovům. Kdybychom pluli kolem Ascencionu, což by znamenalo, že míříme na jih, nedivil bych se. Ale mířit na Velké Antily nebo jiné tropické ostrovy jako my a plout na západ, to je dost podivná cesta."

Angelika se ho zeptala, jak na to přišel, když nezná polohu lodi, nemá sextant a přesné hodiny.

"Prostě jsem hlídal, až bude na lodi odbíjet dvanáct. To je astronomické poledne. Když jsem se totiž jednou octl na můstku, nakoukl jsem jen tak mimochodem db místnosti s měřicími přístroji. Kapitán má nádherné vybavení! Všechno, co potřebuje. Jeho hodiny jistě odbíjejí naprosto přesně. To není chlap, který by si spletl směr. Srovnal jsem to se svými hodinkami, kde mám ještě larocheleský čas. Pak mi stačilo podívat se na buzolu, na postavení slunce v zenitu a když zapadá, a jsem si jistý, že plujeme ,severní cestou', tedy cestou lovců tresek a velrybářů. Nikdy jsem tudy neplul, ale znám ji. Jen se podívejte na moře, je úplně jiné."

Angeliku však ještě nepřesvědčil. Empirická metoda toho

statečného muže jí nepřípadala vědecky úplně věrohodná. Moře je samozřejmě jiné než Středozemní, ale vždyť je to oceán. A ona několikrát vyslechla vyprávění námořníků o bouřích, které je zastihly už nedaleko Gaskoňského zálivu. A tvrdili, že někdy může být i na zeměpisné šířce Azor velice chladno.

"Podívejte se na tu mléčně bílou barvu, paní Angeliko," naléhal Le Gall. "A všimla jste si ráno toho perletového nebe? To je nebe na severu. Dám na to krk. A taky ta mlha. Těžká a hustá jako sníh. Je to velice nebezpečná cesta, v období rovnodennosti tu bývají strašné bouře. Lovci tresek tudy v téhle době nikdy neplují. A my ano. Bůh nás chraň a opatruj!"

Le Gallův hlas zněl zlověstně. Angelika doširoka otevřenýma očima pátrala po mlze, ale žádnou neviděla. Jen bflé nebe, které na severozápadě splývalo s mořem, od něhož ho oddělovala pouze uzounká rudá páska obzoru.

"V noci, nejpozději zítra vypukne bouře a pak padne mlha," pokračoval zamračený Le Gall.

Prostě hodlal vidět věci černě. Na starého námořníka se nechal příliš snadno strhnout pocitem osamělosti na pustém moři, kde od vyplutí nepotkali jedinou loď. Široko daleko jediná plachta! Cestujícím připadala plavba jednotvárná, Angelika však byla ráda. Naučila se obávat setkání na moři.

Nemohla se nasytit pohledu na vysoké a dlouhé vlny oceánu. Vůbec netrpěla mořskou nemocí jako zpočátku většina jejích společnic.

Ty se tečí krčily v podpalubí, aby se chránily před zimou. Před dvěma dny jim námořníci přinesli hliněné nádoby, pomalované jakýmsi barbarskými obrazci, shora a z boku napůl otevřené. Kladlo se do nich žhavé uhlí. Ta ohřívadla či primitivní kamínka celkem slušně vyhřívala a vysoušela podpalubí, večer je doplňovaly obrovské ložové svíce. Nemuseli být ani z La Rochelle, aby je zaujal ten jednoduchý způsob vytápění na palubě lodí. Všichni <pánové vyslovili svůj názor:

"V podstatě je to daleko bezpečnější než otevřené ohniště. Odkud asi ty podivné hliněné pece mají?"

Najednou si Angelika vybavila, co říkal Nicolas Perrot: Až budu v pásmu ledovců, přineseni vám něco na vohřátí.

"Proboha, vyskytují se kolem Azor ledovce?"

Jakýsi hlas se jí posměšně zeptal:

"Kde tady vidíte ledovce, paní Angeliko?"

Přistoupil k ní Manigault, za ním pan Berne avýrobce papíru Mercelot. Všichni tři hugenoti se halili do plástů, klobouky si stáhli až k očím. Byli všichni stejně mohutní, člověk si je mohl i splést.

"Je tu chladno, to ano, ale blíží se zima a rovnodenní bouře tyhle končiny často ochladí."

Le Gall zabručel:

"Jenže tyhle končiny, jak říkáte, pane Manigaulte, vypadají dost podivně."

"Bojíš se bouře?"

"Bojím se všeho."

A vyděšeně dodal:

"Podívejte se... No rozhlídněte se přeci. Jako by měl přijít konec světa."

Vlnobití najednou ustalo. Ale klid byl jen zdánlivý, po hladině oceánu poskakovaly nachové stíny a voda vřela jako v hrnci. Bílé nebe najednou protalo rudé slunce a zazářilo jako roztavená mečí. Vypadalo obrovské, jako by hodlalo pohltnout celé moře. Vtom strašně rychle, téměř vmžiku zmizelo a najednou všechno zezelenalo, propadlo se do tmy.

"Moře Temnot," vydechl Le Gall. "Staré moře Vikingů..."

"Prostě jsme viděli nádherný západ slunce," prohlásil Mercelot. "Co je na tom zvláštního?"

Jenže Angelika vytušila, že ani jemu nepřípadá všechno normální. Ocitli se v naprosté tmě, takže se navzájem neviděli, najednou však černá zřídla a rozplynula se do soumraku. Všechno bylo znovu jasně vidět, dokonce i obzor, ale jako by to bylo náhle šedivé, bez barev a bez tepla.

"Tomuhle se říká polární noc," poučil je Le Gall.

"Polární noc! Co to tu pleteš!" vykřikl Manigault.

Jeho hurónský smích zazněl v nastalém tichu najednou jako svatokrádež. Uvědomil si to a ztichl. Aby ten dojem zahladil, pohlédl na bezmocně visící plachty. "Kde se vlastně potlouká posádka tohohle lodního přízraku?" Námořníci jako by čekali jen na ta slova, najednou jich bylo všude plno.

42

Plavčíci šplhali v lanoví a strážní lezli ke košům. Byli ovšem zvyklí pohybovat se velice tiše, jejich hbité stíny nezvyklou atmosféru ještě zdůrazňovaly.

Dnes večer nebo v noci se něco stane, pomyslela si Angelika.

Sáhla si k srdci, jako by se dusila. Pan Berne stál vedle ní, jenže si nebyla jistá, jestli jí bude schopen pomoci.

Z kapitánského můstku křičel Jason své rozkazy.

Manigault si ulehčeně oddychl.

"Před chvílí jste mluvili o Azorech. Le Galle, tys plul po moři častěji než já, můžeš mi říct, kdy se tam vyloďíme? Rád bych se co nejrychleji dozvěděl, jestli mí portugalští obchodní společníci, které tam mám, dostali už mé peníze, co jsem jim dal poslat."

Poklepal si na kapsy širokého pláště.

"Až budu mít znovu peníze v ruce, budu se moci konečně postavit tomu drzému pirátovi. Jedná s námi jako s nějakými ubožáky. Málem abychom mu líbali ruce. Ale počkejme, až dorazíme do Karibského moře. Pak uvidíme, kdo z koho."

"Karibské moře je v rukou pirátů," utrousil pan Berne.

"Ale ne, příteli. Jen otrokářů. A mezi těmi mám já své postavení. Ale až tam konečně budu osobně, počítám, že získám monopol na obchod s otroky. Za co by stála loď, dovážející do Evropy pouze tabák a cukr a nevracející se z Afriky naložená černochoy? Tahle loď, na níž se plavíme, není otrokářská. Byla by jinak stavěná. A pak, když jsem onehdy jakoby zabloudil v podpalubí, našel jsem tohle."

Otevřel dlaň a ukázal dvě zlaté mince, na nichž byl vytepán symbol slunce.

"To jsou stopy po pokladech Inků. Podobné občas přivážejí Španělé. Hlavně jsem si však všiml, že podpalubí je plné podivných přístrojů na měření hloubky, speciálních kotev, žebříků a co já vím čeho ještě? Ale prostor podpalubí je na poctivou obchodní loď příliš malý."

"Co z toho podle vás plyne?"

"Nic. Zřejmě je pouze jediné: Ten chlap žije z pirátství. Z jakého? To je jeho věc. Jsem raději, než kdyby to byl možný konkurent. Tihle lidé jsou odvážní, ale v obchodních finesách se nevyznají. Ti nemohou opravdu vládnout na mořích. My,

protestantští obchodníci, je pomalu vytlačíme. Proto bych si s ním rád promluvil mezi čtyřma očima. Taky už mě mohl přinejmenším pozvat na večeři."

"Prý jsou jeho pokoje na zádi velice přepychové a plné vzácných věcí,"

poznámeneal výrobce papíru.

Sledovali, jak zareaguje Angelika, ale ta se, jako pokaždé když šlo o Rescatora, cítila nepříjemně, a tak neřekla ani slovo. Pan Berne se snažil zachytit její pohled.

Jak to, že se tma rozplývá, místo aby houstla? Jako by mělo znovu vyjít slunce.

Voda opět změnila barvu. Inkoustová čern byla najednou v dálce přetátá bledě zeleným pásem, připomínajícím absint. Jakmile Gouldsboro vnikl do tohoto prostoru, boky se mu chvěly jako koni, když cítí nebezpečí.

Z můstku se ozývaly rozkazy.

Berne najednou pochopil, co křičí anglický námořník ve strážním koši.

"Ledovec na pravoboku," opakoval.

Všichni se otočili jako jeden muž.

Nad lodí se najednou vztyčila obrovská přízračná stěna. Námořníci se okamžitě natlačili k zábradlí s tyčemi, háky a klubky lan a pokoušeli se zabránit smrtelné srážce lodi s horou, z níž ledově foukalo.

Naštěstí se díky mistrnému vedení loá poměrně bezpečně dostala z blízkosti hroživé překážky. Za ledovcem nebe ještě zesvětlovalo, šedivé svítání jako by přecházelo do růžová.

Cestující oněměli zděšením a užasle zapochybovali o vlastním zdravém rozumu, když na vrcholku ledovce zřetelně rozeznali tři černé body. Těžce a nemotorně se vznesly, a jak se blížily k lodi, bylo jasně vidět podivné zjevy s velkými křídly.

"Andělé," vydechl Le Gall. "Věští nám smrt."

Gabriel Berne zachoval rozvahu. Objal Angeliku kolem ramen. Ani si to neuvědomila.

Klidně poznamenal:

"Jsou to albatrosi, Le Galle... jednoduše polární albatrosi."

Tři obrovští ptáci stále sledovali loá, chvílemi létali ve velkých kruzích kolem ní, chvílemi usedali na tmavou rozvířenou vodní hladinu.

1451.

1441

lilii

"Znamení neštěstí," řekl Le Gall. "Jestli přijde bouře, jsme ztraceni."

Najednou začal Manigault lamentovat:

"Snad jsem se nezbláznil? To se mi snad zdá. Je den, nebo noc? Kdo tvrdil, že jsme na širém moři poblíž Azor? Proboha! Plujeme přece úplně jinudy."

"To pořád tvrdím, pane Manigaulte."

"Tos to nemohl říct dřív, nemehlo?"

Le Gall se urazil.

"Co by se tím změnilo? Vy přece nejste na lodi pánem, pane Manigaulte!"

"To se teprve uvidí."

Ztichli, protože je znovu zahalila tma. Podivné červánky zmizely.

Vzápětí se na lodi rozsvítily lucerny. Jedna z nich zamířila ke skupince u zábradlí na přídi, v níž stála Angelika a čtyři muži. V kruhu světla se objevila snědá tvář starého arabského lékaře AbdelMešrata. Zimou mu ještě víc zežloutly tváře, přestože byl zahalený až po brýle.

Několikrát se uklonil před Angelikou.

"Kapitán vás prosí, abyste k němu přišla. Chce, abyste strávila noc u něj."

Věta byla vyslovena nanejvýš zdvořile francouzsky a byla naprosto jasná.

Angelice se vhrnula krev do tváří, což ji rozechřálo. Už užívala ústa, aby žádost odmítla; pokládala ji za urážlivou. Vtom ji předstihl pan Berne.

"Vy štěnice špinavá," vykřikl a hlas se mu třásl vztekem. "Kde si myslíte, že jste? Takovéhle ponižující pozvání se snad hodí jen na alžírské tržiště."

Zvedl pěst. Při tom pohybu se mu znovu otevřela rána a on jen stěží zadržel bolestné zasténání. Angelika mu skočila do řeči.

"Vy jste se zbláznil! Takovýmhle tónem se s efendim nemluví."

"Efendi nebo ne, uráží vás. Snad nepřipustíte, paní Angeliko, aby vás pokládal za ženu... za ženu, která...", zajíkl se pan Berne ve zlosti.

"Ti chlapi si dělají nároky snad i na naše ženy a dcery," vmísil se do debaty Mercier. "To je vrchol."

"Uklidněte se," chlácholila je Angelika. "Především nezobecňujte, jedná se jen o mě. Jeho Excellence slavný lékař AbdelMešrat mi pouze vyřídil jistý vzkaz... pozvání, které bych si pod jiným nebem, například ve Středomoří, pokládala spíš za čest."

"Děsné," bezmocně se rozhlédl Manigault. "Prostě jsme padli do rukou barbarů, nic míň a nic víc. Polovina posádky je takováhle sebranka a vsadil bych se, že dokonce i kapitánovi koluje v žilách krev nevěřících, přestože vypadá jako Španěl. Určitě je to nějaký andaluský nebo maurský bastard, nic jiného..."

"Nene," protestovala prudce Angelika. "Ručím vám za to, že nevyznává islám. Jsme na křesťanské lodi."

"Křestanské!"

"Chacha, to tedy sedí! Křestanská loď! Paní Angeliko, vy ztrácíte zdravý rozum. Vlastně se tomu ani nedivím."

Arabský lékař netečně poslouchal a pohrdavě se halil do vlněného pláště. Svou důstojností a inteligentním pohledem tmavých očí připomínal Angelice Osmana Ferradžiho. Trochu ho litovala, když viděla, jak se chvěje zimou ve studené noci kdesi na konci světa.

"Vznešený efendi, odpustte mi mé zaváhání a přijměte můj dík za pozvání.

Nepřijímám ho, protože pro ženu mého vyznání je nevhodné, ale jsem připravena jít s vámi a sama vašemu pánovi odpovědět."

"Pán této lodi není můj pán," odpověděl stařec jemně, "je to můj přítel. Já jsem mu zachránil život, stejně jako ho on zachránil mně. Takže jsme spolu uzavřeli duchovní smlouvu."

"Doufám, že nebudete vyhovět té drzé žádosti," zasáhl pan Berne.

Angelika mu konejšivě položila ruku na zápěstí.

"Nechtě mě, at už jednou sdělím tomu muži své mínění. Když si vybral tenhle okamžik, přijmeme to, Upřímně řečeno nevím, co chce ani k čemu se chystá."

"Jenže já to vím moc dobře," zabručel Larochellan.

"Není to tak jisté. Je opravdu zvláštní..."

"Mluvíte o něm tak zasvěceně, jako byste ho znala už odedávna..."

46

1411

1

"Ano, znám ho už dost dlouho na to, abych věděla, že se nemusím obávat toho, čeho se bojíte vy."

Pokračovala s lehkým, mírně provokativním úsměvem:

"Věřte mi, pane Berne, že se umím bránit. Už jsem čelila daleko nebezpečnějším mužům, než je on."

"Nebojím se jeho násilí, ale slabosti vašeho srdce."

Angelika neodpověděla. Mluvili spolu v naprosté tmě, opozdili se na paluběva námořník s lucernou svítící arabskému lékaři, následován loďařem a výrobcem papíru, už byl vpředu u schůdků do podpalubí.

Berne rozhodl:

"Když tam půjdete, jdu s vámi."

"To by byla podle mě chyba," namítla Angelika nervózně. "Zbytečně byste ho rozzlobil."

"Paní Angelika má pravdu," zasáhl Manigault. "Už několikrát dokázala, že umí kousat a škrábat. A i já si myslím, že by měla s tím individuem promluvit. Vzal nás na loď, dobrá. Ale najednou se udělá neviditelným, a navíc se octnem v polárních vodách. Co to vlastně znamená?"

"Způsob, jakým arabský lékař tlumočil vzkaz, nesvědčí o tom, že pan Rescator hodlá s paní Angelikou diskutovat o zeměpisných délkách a šířkách."

"Ona už ho k tomu donutí," prohlásil Manigault s důvěrou. "Jen si vzpomeň, jak držela od těla Bardagne. Proboha, Berne! Přece se nebudeš bát toho hubeného čahouna, který může okouzlit ženu jediné tak koženou maskou. A to snad není pro ženy zas až tak přitažlivé."

"Jenže já se bojím toho, co je pod maskou," procedil skrz zuby Berne.

Jistě byl dost silný na to, aby Angelice zabránil jít za Rescatorem. Hluboce ho totiž pobouřilo, že vůbec bere na vědomí pozvání, vyslovené tak pohoršlivým způsobem. Když si ale uvědomil její obavy, že až se stane jeho ženou, nebude moci jednat podle vlastní vůle, donutil se k velkorysosti a potlačil vrozenou nedůvěřivost.

"Tak jděte. Pokud se nevrátíte do hodiny, vložím se do toho."

Jak Angelika sestupovala po schůdkách a mířila do Rescatorových pokojů na zádi, v hlavě jí vířily zmatené myšlenky. Jako vzduté vlny na sebe narážely

protichůdné pocity a ona nebyla schopna vyznat se sama v sobě. Cítila hněv i radost, naději i úzkost, najednou jí však padl jako olověný plást na ramena ledový strach.

Něco se stane. A bude to něco strašlivého a zdrcujícího a ona se z toho už nevzpamatuje.

Domnívala se, že ji dovedli do Rescatorova salónu, a teprve když se za ní zavřely dveře, uvědomila si, že je v úzké kabině s jedním oknem, osvětlené lampou na dvojitém rameni, aby se nekývala.

Nikdo tu nebyl. Když se Angelika rozhlédla, napadlo ji, že kajuta zřejmě sousedí s ostatními kapitánovými místnostmi, neboť přestože byla úzká a nízká, měla obrovské okno jako všechny kajuty na zádi. Pod čalouněním na stěně rozeznala dvířka, což jí jen potvrdilo, že sousedí se salónem, kde ji Rescator přijal. Vzala za kliku, aby se přesvědčila, ale dveře se neotevřely. Byla tu zamčená. Rozhořčeně a zároveň odevzdaně pokrčila rameny a usedla na divan, zaplňující téměř celou místnost. Čím déle o všem přemýšlela, tím si byla jistější, že je v Rescatorově ložnici. Musel se tu skrývat ve chvíli, kdy se po vyplutí probrala na orientálním loži a pocítila, že ji někdo neviditelný sleduje.

Už to, že ji přivedli dnes večer rovnou sem, byla jistá drzost.

Ale ona si to s ním vyřiká! Čekala dlouho a postupně ztrácela trpělivost. To je neuvěřitelné! On se jí vysmívá! Vstala a zamířila ke dveřím.

Nepříjemně překvapená však zjistila, že dveře, jimiž ji přivedli, jsou také zamčené. Najednou jí to hrozivě připomnělo Escrainvillovu metodu a ona začala tlouct do dřevěných stěn a křičet. Jenže hlas zanikal ve svištění větru a hučení moře. Znovu se totiž setmělo, už definitivně, a moře přímo běsnilo.

Že by se schylovalo k bouři, jak věstil Le Gall?

Vzpomněla si na ohromné hory ledu, na něž mohou narazit. Najednou dostala strach. Opírala se o stěnu a dotápala až k oknu, jímž prosvítalo světlo velké lucerny na zádi. Silné sklo neustále zaplavovaly vzduté vlny a zanechávaly na něm sněhovou pěnu, která se jen pomalu rozplývala.

48

49

Přesto však v krátké chvíli ticha Angelika zahlédla, jak na špicí nejbližší vlny sedí bílý pták a jako by ji sledoval krutým okem.

Rozčileně se vrhla dozadu.

Co když je to duše nějakého utopence? Tady se už muselo potopit lodí... Ale proč mě tady nechali samotnou a zavřeli mě?

Nálilé zhoupnutí lodi ji připravilo o rovnováhu, neměla se čeho chytit, a tak ji náraz odhodil tvrdě na lůžko.

Ležela na něm bílá, vysoká a hustá kožešina. Angelika do ní mimoděk zabořila promrzlé ruce. Slyšela, že na severu jsou medvědi bílí jako sníh. Příkrývka je zřejmě z kožešiny některého z nich.

Kam nás moře odnese?

Nad ní se kymácela podivná lucerna a rozčilovala ji, protože nádržka na olej uprostřed se ani nepohnula.

I sama zlatá lampa stála za podívanou. Ani ve Francii, ani v islámských zemích neviděla Angelika nic podobného. Byla spletená z kulatých mřížek a mezi nimi prosvítalo žluté světlo plamene.

Naštěstí bouře zřejmě nesílila. Mezi poryvy větru slyšela Angelika nějaké hlasy, jež se dohadovaly. Zpočátku nebyla schopná určit, odkud znějí. Jeden byl chraptivý, druhý silný a hluboký chvílemi dokonce rozeznala jednotlivá slova.

Byly to rozkazy:

"Rozvinout plachty! Vytáhnout kosatku a brigantinu! Kormidlo do protisměru."

Bezpochyby to byl hlas kapitána Jazona, opakující příkazy, které vydával Rescator.

Protože se domnívala, že jsou v sousední místnosti, začala tlouct do spojovacích dveří. Pak však pochopila, že jsou nad ní, nakapitánském můstku.

Špatné počasí vyžadovalo pozornost obou kapitánů. Posádka byla zřejmě také v pohotovosti. Ale proč tedy pozval Rescator Angeliku na schůzku at už milostnou, či ne , když mohl předpokládat, že bude nucen zůstat na kapitánském můstku? Doufám, že se Abigail a Severina postarají o Honor inu... ostatně pan Berne tvrdil, že vyvolá skandál, když se do hodiny nevrátím, uklidňovala se.

Jenže už tu byla daleko déle než hodinu. Čas běžel, a neobjevoval se nikdo, kdo by ji chtěl vysvobodit. Byla unavená. Nakonec se tedy natáhla, pak se zabalila do bílé medvědí kožešiny; příjemně ji hřála. Upadla do neklidného spánku, každou chvíli se probouzela. Čtverec okna neustále zalévalo moře, což v ní vyvolávalo pocit, že se octla v nějakém podmořském paláci na dně, a poslouchala mumlání dvou hlasů, doprovázených bouří, do čehož se jí pletla představa dvou opuštěných přízraků, bloudících mezi ledovci v krajině připomínající předpekli. Když znovu otevřela oči, měla dojem, že světlo lampy trochu pobledlo. Svítalo. Vztýčila se na lůžku.

"Proboha, co tu dělám? To je hrozné!"

Ještě pořád nikdo nepřišel.

Bolela ji hlava. Vlasy měla rozpuštěné. Našla čepec, který si večer před spaním sundala. Za nic na světě nechtěla, aby ji Rescator přistihl takhle neupravenou a zanedbanou. Možná na to právě čekal. U něho se nedalo předvídat, jakou past zase nastraží, zvláště v jejím případě bylo neodhadnutelné, jakou lest a s jakým cílem použije.

Rychle vstala, uhladila si šaty a jako každá žena instinktivně hledala zrcadlo. Na zdi jedno viselo, zasazené do masivního zlatého rámu. Vzácný kus nábytku, zářilo jako zrcadlo áábla. Děkovala osudu, že si ho v noci nevšimla.

V jejím rozrušení by ji asi strašně děsilo.

Kulaté, jakoby bezedné oko na ni upřeně hledělo a připadalo jí zlověstné. Rám tvořily girlandy slunečních paprsků, proplétající se s duhou.

Když se k němu sklonila, zahlédla Angelika sirénu se zelenýma očima, bledými rty a světlými vlasy, neurčitěho věku jako opravdové sirény, jejichž věčné mládí nenahlodá ani zub staletí.

Pokusila se zničit ten obraz, zapletla si rozpuštěné vlasy a zastrčila je pod čepec. Pak se kousla do rtů, aby trochu zčervenaly, a snažila se netvářit tak vyděšeně. I přesto však na

50

sebe shlížela s jistou nedůvěrou. Tohle zrcadlo není jako ta ostatní. Vyzařovalo jakýsi nazlátlý svit, vytvářející na obličejích měkké stíny a jakési tajemné světlo. I v počestném čepci laroachelleské hospodyně si Angelika připadala jako vzrušující zjevení.

Skutečně tak vypadám? Nebo je to zrcadlo kouzelné?

Když se otevřely dveře, ještě ho držela v ruce.

Schovala ho do záhybů sukně a zároveň si v duchu vyčetla, proč ho zcela samozřejmě nepoložila zpátky na místo. Žena má přece snad právo se kdykoliv podívat do zrcadla.

Otevřela se spojovací dvířka. Na prahu stál Rescator a rukou rozhrnoval závěs. Angelika se napřímila a změřila si ho ledovým pohledem.

"Mohu se vás zeptat, pane, proč jste mě tu zavřel?"

Místo odpovědi jí pokynul, aby přistoupila blíž.

"Pojďte sem."

Hlas měl ještě tišší než obvykle a několikrát zakašlal. Působil unaveně. Něco se v něm změnilo, něco... už nebyl tak andaluský, jak řekl pan Manigault. Nevypadal vlastně ani jako Španěl. Nepochybovala o tom, že je původem Francouz, což ho ovšem nečinilo přijatelnějším. Na masce se mu perlily kapičky vody, ale už se převlékl do suchých šatů.

Když Angelika vešla za ním do salónu, viděla pohozenou vestu, vysoké boty a kalhoty, v nichž čelil bouři.

Vzpomněla si na jeho poznámku, když tady stála poprvé, a poznamenala:

"Zničíte si svůj krásný koberec."

"Na tom nezáleží."

Protáhl se a zívln.

"Ach, to musí být otravné, když má muž po boku hospodyně. Jak se může člověk dobrovolně oženit?"

Sklesl do křesla u stolu, jehož nohy byly pevně přišroubované k podlaze. Jak se loá zmítala, několik věcí z něj popadalo. Angelika se vši silou držela, aby je nesebrala. Předcházející

Rescatorova slova ji upozornila, že dneska zrovna neoplývá laskavostí a využije každého jejího gesta, aby ji ponížil.

Ani ji nevybídln, aby si sedla. Natáhl před sebe dlouhé nohy a zdálo se, že přemýšlí.

"To byla bitva," řekl konečně. "Moře, ledovce a naše ořechová skořápka mezi tím. Díky bohu, že nevypukla ještě bouře."

"Nevypukla?" opakovala Angelika. "Mně připadalo, že je pořádný víchr."

"Moře bylo jen vzduté, ale i to bylo nebezpečné."

"Kde jsme?"

Přeslechl otázku a natáhl k Angelice ruku.

"Vratte mi to zrcadlo. Byl jsem si jistý, že se vám zalíbí."

Otáčel jím v prstech a prohlížel si ho.

"Další zázrak z pokladu Inků. Občas si kladu otázku, zda pověst o Novumbagu přece jen nebyla pravdivá. Velké indiánské město s křišťálovými věžičkami, zdi pokryté zlatem a vykládané drahokamy..."

Mluvil jakoby sám se sebou.

"Inkové neznali sklo. Tohle zrcadlo odráží věci jen proto, že je natřeno amalgamem zlata a rtuti. Proto dodávájvám, jež se v něm zhlízejí, zář zlata a prchavou krásu rtuti. Žena se v něm vidí taková, jaká skutečně je: nádherný a pomíjivý sen. Je to velice vzácná věc. Líbí se vám? Chcete ho?"

"Ne, děkuji vám," odmítla chladně.

"Máte ráda šperky?"

Přitáhl si na stole tepanou šperkovnici a odklopil těžké víko.

"Podívejte se."

Vytáhl nádherný, mléčně duhový perlový náhrdelník se zlatými uzávěry. Položil ho před ni na stůl a vytáhl další šňůru stejně lesklých a velkých perel, snad ještě nazlátlejších než první a tak dlouhou, že vypadala jako neskutečná. Dala by se otočit nejméně desetkrát kolem krku a ještě by visela až ke kolenům.

Angelika zmateně pozorovala tu krásu. Byla to urážka jejích barchetových šatů, černého seržového živůtiku a solidní plátěné košile. Najednou se v těch obyčejných šatech necítila ve své kůži.

7527

7537

Perly? Když jsem byla u králova dvora, měla jsem stejně krásné, napadlo ji. Ne, takhle krásné nebyly, opravila se vzápětí.

Najednou se vzpamatovala. v

Byla jsem šťastná, hrozně šťastná, když jsem měla takovéhle perly, ale znamenaly i těžké břímě. Ted jsem svobodná.

" Chtěla byste, abych vám věnoval některý z těch náhrdelníků? " otázal se

Rescator.

Angelika na něj pohlédla skoro zděšeně:

"Mně! Co bych s nimi podle vás na ostrovech dělala?"

"Můžete prodat raději perly než sebe."

Trhla sebou a cítila, jak se jí mimovolně hrne krev do tváří. Rozhodně se nikdy nesetkala s mužem ne, dokonce ani Desgrez nebyl takový , který by s ní jednal tak nesnesitelně drze a vzápětí byl tak něžný a pozorný.

Sledoval ji záhadným pohledem číhající kočky.

Najednou vzdychl.

"Ne," prohlásil zklamaně, "žádná chamtivost ve vašich očích, ani stopa po lačnosti, jež svítí v očích žen, když pohlédnou na šperky... Jste nesnesitelná."

"Když jsem tak nesnesitelná," odsekla Angelika, "proč si mě tu necháváte a nejste ani natolik zdvořilý, abyste mi nabídl židli. Zrovna si ve vaší přítomnosti nelibuji. A proč jste mě držel celou noc pod zámkem?"

"Dneska v noci," řekl Rescator, "jsme se octli ve smrtelném nebezpečí. Ještě nikdy jsem neviděl ledovce tak daleko na jihu v oblasti, kde bývají strašné rovníkové bouře. Dokonce ani já jsem nic podobného nepředvídal, atak jsem musel čelit dvojnásobnému nebezpečí, což bývá obvyklé osudné: bouři a ledovcům, a navíc ještě noci. Naštěstí, jak jsem říkal, se vítr skoro zázrakem obrátil a moře se úplně nerozbouřilo. Mohli jsme soustředit všechny síly na to, abychom se vyhnuli ledovcům, a za úsvitu se nám to podařilo. Včera večer jsme však mohli očekávat to nejhorší. Proto jsem vás dal zavolat..."

"Jenže k čemu?" opakovala stejné nechápavě Angelika.

"Protože bylo velice pravděpodobné, že utoneme, a já chtěl, abychom zemřeli spolu."

Angelika doslova ztuhla překvapením. Nedokázala se přesvědčit, že to myslí vážně. Určitě si z ní zas dělá legraci.

54 7

Především během celé té strašné noci ona spala a vůbec netušila, že jim hrozí takové nebezpečí. A pak, jak může říct, že si přeje umřít vedle ní, když jí doposud tak okázale a upřímně pohrdá.

"Vy se mi vysmíváte, pane! Proč mě neustále tak zesměšňujete?"

"Nevysmívám se vám. Hned vám to vysvětlím."

Angelika se vzpamatovala.

"Uvědomte si ale, že pokud nám hrozilo takové nebezpečí, jak říkáte, byla bych chtěla být v té chvíli s dcerkou a přáteli."

"Především s panem Bernem?"

"No ano," potvrdila. "S panem Bernem a jeho dětmi, které mám ráda jako vlastní. Takže se mnou přestaňte jednat jako se svým majetkem a nedělejte si se mnou, co se vám zlíbí."

"Přesto si spolu musíme vyrovnat nějaké dluhy, předem jsem vás nato upozornil."

"To je možné," odsekla Angelika čím dál rozčilenější, "ale žádám vás, abyste si dal pozor na slova, až si mě v budoucnu zas budete chtít povolat."

"Na jaká slova?"

Opakovala, co jí arabský lékař přišel oznámit: Rescator žádá, aby strávila noc v jeho pokojích.

"Ale přesně to jsem chtěl. U mě jste byla jen kousek od kapitánského můstku a v případě osudové srážky..."

Ironicky se zasmál:

"Vy jste od toho pozvání očekávala něco víc?"

"Ani ne tak očekávala, jako se obávala," tála ho Angelika. Nehodlala mu zůstat nic dlužná. "Za nic na světě bych se nechtěla podrobit milostným návrhům muže tak málo galantního jako vy..."

"To jste se nemusela bát. Přece jsem před vámi netajil, jak hluboce jste mě zklamala."

"Díky bohu."

"Skoro bych řekl, že v tom má prsty sám áábel. Taková hrůza! Uchovával jsem si ve vzpomínkách okouzlující odalisku s vlasy jako slunce, a nacházím ženu v čepci, něco mezi matkou od rodiny a matkou představenou... Uznejte, že i tak ostřílený pirát, jako jsem já, který už videi ledacos, měl právo se podívat!"

7557

"Lituji, pane, že jste nenakoupil nejlepší zboží. Měl jste si na ně dát lepší pozor, když bylo ještě kvalitní..."

"A navíc je hubatá! Prostě buřička. V tom kandijském batistanu jste byla pěkně pokorná, šíji skloněnou..."

Angelika znovu prožívala okamžik svého ponížení. Stála tam nahá, bezbranná, vystavená žádostivým mužským očím.

A přesto jsem to nejhorší ještě měla před sebou.

Najednou jeho zvláštní hlas podivně zvažněl:

"Ach, jak jste byla krásná, madame du Plessis, zahalená pouze ve svých vlasech, s očima pronásledované šelmy a zády poznamenanými bičem mého skvělého přítele d'Escrainvilla... Slušelo vám to daleko líp než tahle vaše mesiánská arogance... Když k tomu přidáme pověst královny milenky... Ano, stála jste za tu cenu."

Rozhořčilo ji, že jí hází na hlavu titul, za nějž vděčí jen dvorským pomluvám, že ji srovnává s její minulou podobou a ujišťuje ji, že byla kdysi daleko krásnější. Už se vzteky neovládala.

"Ach, chybí vám má poznamenaná záda! No tak se podívejte. Jen se podívejte, co udělali královi poskoci jeho údajné milence."

Horečně trhala tkaničky živůtku, stáhla ho a odhalila rameno.

"Podívejte se," opakovala. "Vypálili mi znak lilie!"

Piráta vstal a přistoupil k ní. Prohlédl si ránu po žhavém železe s pozorností vědce před vzácným objevem. Nedal najevo, co si o tom myslí.

"Skutečně," prohlásil nakonec. "A hugenoti vědí, že mají mezi sebou trestankyni?"

Angelika už zalitovala svého neuváženého gesta. Rescator ji jakoby bezděky hladil prstem po tvrdé jizvičce, ale už ten dotek ji rozechvěl. Chtěla si přitáhnout košili, ale pevnou a nelítostnou pěstí ji zadržel.

"Vědí to?"

"Jen jeden z nich."

"Ve francouzském království takhle cejchují prostitutky a kriminálnice."

Mohla mu říct, že takhle poznamenávají i reformované ženy a že jí pokládali za jednu z nich. Jenže se jí zmocnila panika.

Ta známá panika, která ji přepadala v náručí muže, když se jí snažil dát najevo, že po ní touží.

"Ach, to je jedno," snažila se mu vykroutit. "Myslete si o mně co chcete, ale pustte mě."

Jenže on ji objal tak pevně jako onoho večera na palubě, a ona nemohla ani zvednout hlavu k přiléhavé masce nad sebou, ani se pohnout a odstrčit ho. Jediná Rescatorova paže byla pevnější než železná obruč.

Druhou rukou pohladil mladou ženu po hrdle a prsty mu pomalu sklouzly k řádkům, rýsujícím se pod rozvázanou košilí.

"Dobře skrýváte své poklady," zašeptal. Už léta se žádný muž neopovážil ji takhle odvážně polaskat. Ztuhla pod velitelskou dlaní, která se s klidem ujišťovala o její kráse.

Rescatorova Yuka naléhala: Angelika znala její moc.

Nedokázala se pohnout, sotva dýchala. Prožívala zvláštní okamžik. Do tváří jí stoupalo horko a zároveň měla pocit, že umírá.

Její vnitřní zábrany však byly silnější. Ještě dokázala říct:

"Nechtě mě! Pustte mě!"

Zvrátila hlavu a v očích měla utrpení.

"To jsem vám tak odporný?" zeptal se.

Ale už ji netiskl.

Couvla až ke zdi, musela se opřít.

Pozoroval ji a ona si uvědomila, jak ho její přehnaná reakce zmátla.

Znovu se zachovala výstředně, takováhle přece v životě nebyla.

Už nikdy z tebe nebude normální žena, zašeptal jí vnitřní hlas. Jako by ho chtěla přehlušit: A co když v náručí toho piráta? Ach ne, nikdy. Je naprosto jisté, že mnou pohrdá. Cukroví a bič, tak zřejmě jednal se ženami v Orientu. Jenže to mi nestačí. Kdybych mu padla do pastí, je schopen ze mě udělat zvrácenou nešťastnici... I bez něho už dost pykám za své chyby...

Ale pořád se cítila nějak podivně zklamaná. Možná je jediný, kdo by mohl... Co se to s ní vlastně dělo před chvílí? Ten nádherný strach pod naléhajícími prsty, to bylo přiznávala ono probuzení

smyslů, touha vzdát se mu. Teď už si byla jistá, že s ním by neměla strach. Jenže on si v jejích očích přečetl jen záblesk děsu. Nemohl vědět, že ho v ní nevzbudil on.

Neodvážila se na něj pohlédnout.

Inteligentní Rescator dokázal přijmout svůj neúspěch filozoficky.

"Proboha, vy jste stydlivější než panna! Kdo by to řekl?"

Opřel se o stůl a zkřížil paže na prsou.

"Jenže vaše odmítnutí bude mít těžké následky. Jak chcete dostat naši obchodní smlouvu?"

"Jaké smlouvě?"

"Měl jsem dojem, že když jste za mnou v La Rochelle přišla, nabídla jste mi za přepravu svých přátel, že se stanete mou otrokyní. Dosud jsem se však s vámi nemohl potěšit, i když mám na vás veškerá práva!"

Angelika se cítila vinna jako obchodník, který nedodržel podmínky smlouvy. Když běžela plání bičovanou deštěm, s jedinou myšlenkou v hlavě: vyrvat pronásledované z králových drápů, věděla, že se vydává Rescatorovi na milost a nemilost. Připadalo jí to snadné, důležitá byla jediná věc: Co nejrychleji uprchnout z téhle země.

Teď jí dal najevo, že nastala chvíle, kdy je třeba platit dluhy.

"Jenže... netvrdil jste snad, že se vám nelíbím?" řekla s nadějí.

Rescator se přímo bouřlivě rozesmál.

"Podvodná a nedůvěryhodná žena má vždycky po ruce ty nejneočekávanější argumenty," vykřikl mezi dvěma záchvaty chraplavého smíchu, jenž ji znovu vyděsil. "Drahoušku, pánem jsem tady já. Mohu si dovolit změnit názor, a to i pokud jde o vás. Když se rozčilíte, máte své kouzlo a vaše impulzivnost je občas přitažlivá. Přiznávám, že se už chvíli zabývám myšlenkou, že z vás stáhnou všechny ty čepce a košile a prohlídnu si daleko víc, než jste mi dovolila před chvílí."

"Ne," zajíkla se Angelika a přitáhla si živůtek.

"Že ne?"

Blížil se k ní zdánlivě lehkomyšlně, ale jí připadal jeho krok těžký a osudový. Přestože na rozdíl od urostlých hidalgů

vypadal křehký, byl to muž ze železa. Lidé na to občas zapomínali, protože dokázal být zábavný a vtipný. Pak si najednou uvědomili jeho nezkrotnou sílu a zděsili se ho.

V té chvíli bylo Angelice jasné, že veškerá její fyzická i duševní síla jí nepomůže.

"Nedělejte to," drmolila, "nejde to. Vy přece respektujete zákon islámu, tak víte, že si nesmíte vzít ženu, jejíž manžel je naživu. Zasnoubila jsem se s jedním ze svých přátel. Za několik dní se budeme brát... tady na lodi."

Řekla by cokoliv. Musela rychle postavit nějakou zeď mezi sebou a jím. Proti všemu očekávání ho její přiznání zarazilo.

Stanul jako přikovaný.

"S jedním z vašich přátel, říkáte? S tím raněným?"

"Ano... ano."

"S tím, co o tom ví?"

"Vím o čem?"

"Že vám vypálili lilii."

"Ano, s ním."

"Krucinál, na kalvinistu má dost odvahy. Zasnoubit se s poběhlicí, jako jste vy!"

Ten výbuch ji překvapil. Čekala, že na její přiznání zareaguje cynicky, ale zřejmě se ho dotkla.

Asi tím, že jsem mu připomněla zákony islámu, které uznává, řekla si.

Jako by jí četl myšlenky, odsekl:

"Řídím se zákony islámu stejně málo jako zákony křesťanské země, z níž pocházíte."

"Nerouhejte se!" vyděsila se Angelika. "Copak jste před chvílí neřekl, že jsme se díky bohu zachránili před bouří?"

"Bůh, jemuž vzdávám dík, nemá myslím naprosto nic společného s bohem, jenž je spoluvíníkem všech nespravedlností a krutostí vašeho světa... Starého, prohnílého světa," dodal hořce.

Takhle nenávistně nikdy nemluvil. Tála jsem ho, opakovala si Angelika.

Byla tím dokonale vyvedená z míry jako David, který nečekaně zabil Goliáše obyčejným prakem.

Dívala se, jak těžce usedá znovu ke stolu, bere ze šperkovnice

58

1591

dlouhý perlový náhrdelník a roztržitě nechává perly klouzat mezi prsty.

"Znáte ho už dlouho?"

"Koho?"

"Budoucího manžela."

Znovu ten sarkastický tón.

"Ano... už dlouho."

"Léta?"

"Léta," odpověděla a vzpomněla si na protestantského jezdce, jenž jí křestansky pomohl na cestě do Charentonu, když hledala cikány, kteří jí ukradli malého Cantora.

"Je to otec vaší dcery?"

"Ne."

iTak ani to ne!"

Rescator se urážlivě zasmál.

"Znáte ho už léta, a přesto jste si nechala udělat dítě od krásného milence se zrzavými vlasy?"

Nepochopila, co tím chce říct. Jaký milenec se zrzavými vlasy?

Najednou se jí vrhla krev do tváří a ona se jen stěží ovládala. Z očí jí šlehalý blesky.

"Nemáte právo se mnou mluvit tímhle tónem. Nevíte nic o mém životě. Ani o okolnostech, za nichž jsem poznala pana Berná, ani jak se mi narodila dcera. Jakým právem mě napadáte? Jakým právem mě vyslýcháte jako... jako policajt?"  
,"Mám na vás všechna práva."

Řekl to naprosto klidně, nerozčiloval se, ale jí to připadalo děsivější než výhrůžky. Mám na vás všechna práva!

Před tím se nedalo uniknout. Vůbec neměla v úmyslu brát jeho slova na lehkou váhu, cítila jejich naléhavost.

Uniknu mu... pan Berne mě ochrání.

Rozhlédla se kolem sebe s pocitem, že se octla kdesi mimo svět, mimo čas.

Bledé denní světlo ještě nedokázalo proniknout těžkým sklem. Místnost plula v polostínu, takže se jejich rozhovor zdál tajemný až ponurý. Teď, když Rescator od Angeliky poodešel, připadal jí jako podivný přízrak, jen skrze prsty mu procházel světlý pramen jiskřivé šňůry perel.

Teprve teď si uvědomila, proč jí připadal změněný.

Nechal se oholit. Byl to on, a zároveň někdo jiný.

Srdce se jí sevřelo jako ten večer, když jí hlavou blesklo nesmyslné srovnání.

Bezděky se jí znovu zmocnil pocit strachu, že je tady s nepochopitelným mužem, jenž má nad ní čarovnou moc.

Vinou tohoto muže bude jistě strašně trpět.

Pohlédla uštvane ke dveřím.

"Proboha, nechtě mě už jít," zašeptala.

Jako by ji neslyšel. Zvedl hlavu.

"Angeliko!"

V jeho přidušeném hlase zazněla ozvěna jiného hlasu.

"Jak jste daleko... už vás nikdy nedostihnu."

Zůstala stát a třeštila oči. Proč s ní mluví takhle smutně a tiše? Pocítila v sobě naprostou prázdnotu. Nohama jako by byla přibitá ke koberci. Byla by se ráda rozběhla ke dveřím, aby unikla před jeho kouzly, jimiž ji spoutal, ale nedokázala se pohnout.

"Prosím vás, nechtě mě už jít," požádala ho znovu.

"Jenže musíme už jednou vyřešit tuhle směšnou situaci. Chtěl jsem si o tom s vámi dnes ráno promluvit, jenže se to všechno zvirtlo a teď je situace ještě směšnější."

"Nerozumím vám... vůbec nevím, o čem mluvíte."

"A to se vykládá o ženské intuici, o hlasu jejich srdce. Co já vím? Já můžu jen říct, že vy žádnou intuici nemáte. Takže přejdeme k faktům. Když jste přijela do Kandie, madame du Plessis, někteří lidé tvrdili, že tam jedete za obchodem, jiní, že hledáte ztraceného milence. A další, že prý jednoho ze svých manželů. Která verze je ta pravá?"

"Proč se mě na to ptáte?"

"Ach, odpovězte," odsekl netrpělivě. "Vy se vždycky budete

1611

1601

bít až do samého konce. Jste mrtvá strachy, a přesto stále vzdorujete. Proč se vlastně bojíte mých otázek?"

"Sama nevím."

"To není odpověď hodná vaší obvyklé chladnokrevnosti. Je důkazem toho, že začínáte tušit, kam mířím. Madame du Plessis, našla jste manžela, kterého jste hledala?"

Zavrtěla hlavou, nebyla s to pronést slovo.

"Ne? A přesto vám já, Rescator, který zná ve Středomoří kdekoho, tvrdím, že jste mu byla nesmírně blízko."

Angelika cítila, jak se jí podlamují nohy, a téměř podvědomě vyhrkla:

"Ne, to není pravda... to není možné. Kdybych mu byla blízko, poznala bych ho mezi tisíci."

"A právě v tom se mýlíte. Podívejte se."

Rescator zvedl paže.

Než stačila pochopit, proč to dělá, spadla mu kožená maska do klína a on k ní obrátil holou tvář.

Vykřikla hrůzou a zakryla si obličej rukama. Vzpomněla si, co se ve Středomoří říkalo že má pirát pod maskou utatý nos. Sílela strachy, že uvidí tvář smrtky, tvář bez nosu.

"Co je s vámi?"

Slyšela, jak vstává a jde k ní.

"Copak, Rescator bez masky se vám nelíbí? Máte pravdu. Ale to je pro vás skutečnost tak odporná, že se jí neopovázíte podívat do očí?"

Angeličiny prsty pomalu sklouzly po tvářích. Kousek od ní stál cizí muž, a přesto ho znala.

S úlevou vydechla; nos má celý!

Pronikavé černé oči pod hustým obočím měly týž výraz, jaký zářil před chvílí průzory masky. Měl ostře řezaný obličej, na levé tváři stopy po starém zranění. Jizva byla zřetelná a trochu ho znetvořovala, ale děsivě nepůsobil.

Když promluvil, měl Rescatorův hlas.

"Nedívejte se na mě takhle. Nejsem žádný přízrak... Pojaté

sem, ke světlu... No tak, není přece možné, abyste mě nepoznala..."

Netrpělivě ji vedl k oknu a ona na něho zírala vytřeštěnými, nechápavými očima.

"Jen se na mě dobře podívejte... Ty jizvy vám nic nepřipomínají? Copak vás mate paměť stejně jako srdce?"

"Proč," šeptala, "proč jste mi před chvílí řekl, že v Kandii... že mi byl v Kandii blízko."

V černých očích, upřených na ni, se mihl neklid. Tvrdě jí zatřásl.

"Probudte se! Netvařte se, že nechápete. V Kandii jsem stál vedle vás... Jistě, měl jsem masku. Nepoznalajste mě a já jsem neměl čas se vám představit. Ale dneska? Bud jste slepá, nebo šílená."

Ano, zešílela jsem, pomyslela si Angelika. Stál před ní muž, který se ďábelsky převtělil do podoby Joffře de Peyrac.

Ten milovaný obličej ji dlouho bolestně pálil v srdci, nakonec se však začal propadat, protože neměla žádný portrét, aby si ho připomněla.

Ted' se děj odvíjel naopak: Jako by se ze zapomnění před ní neobyčejně přesně vynořoval. Jemný šlechtický nos, silné posměšné rty, vysedlé lícní kosti a pevné čelisti, rýsující se pod matnou pletí Akvitance, známá linie jizev, jež ho hyzdily a které kdysi něžně přejížděla prstem.

"Nemáte právo dělat něco takového," řekla bezbarvým hlasem. "Nemáte právo se mu tak podobat, abyste mě lépe oklamal."

"Nechtě už té přetvářky! Proč odmítáte mě poznat?"

Bojovala proti nebezpečné vidině.

"Ne, ne, vy nejste... on. On měl dlouhé vlasy... ano, strašně husté černé vlasy kolem obličeje..."

"Vlasy? Už dávno jsem si nechal ostříhat tu otravnou hřívu. Není to móda pro piráta."

"Jenže on... on kulhal," křičela. "Člověk si může nechat ostříhat vlasy, namaskovat obličej, ale nemůže z krátké nohy udělat dlouhou."

"Přesto jsem narazil na chirurga, který ten zázrak dokázal. Chirurg v rudé haleně... s nímž jste měla i vy tu čest se setkat."

1631

1621

A protože stále nechápavě mlčela, křikl na ni:

"Kat!"

Začal chodit sem tam po místnosti a mluvil jakoby sám k sobě.

"Mistr Aubin, pařížský vykonavatel lecjakých vznešených i méně vznešených činů. To byl pane šikovný člověk. Dokázal natáhnout nervy i svaly na příslušnou míru, žádanou dobrým panem králem. Kulhal jsem, protože jsem měl zkrácené šlachy pod kolenem. Už po třetím mučení na koni jsem měl podkolení jednu otevřenou ránu, takže moje kratší noha nakonec dosáhla délky své družky. Jak dokonalého máme kata i krále! Jistěže netvrdím, že se vše napravilo snadno a dobře. Vděčím za to především svému příteli AbdelMešratovi, který skvěle dokončil tak pěkné započaté umělecké dílo. Dneska však stačí trochu silnější vložka v botě a chodím jako kdokoliv jiný. Je to velice příjemné, cítit po třiceti letech kulhání konečně pevnou zem pod nohama. Nedoufal jsem, že se takové slasti vůbec kdy dožiju. Normální chůze je pro většinu lidí cosi, čemu já říkám banální záležitost. Pro mě je to však každodenní radost... Vždycky jsem toužil běhat a skákat. Konečně jsem mohl uskutečnit sny zmrzačeného dítěte a znetvořeného dospělého. Navíc jsem to jako námořník potřeboval."

Mluvil jakoby sám k sobě, ale nespouštěl pronikavý pohled z voskově bledé tváře mladé ženy. Jako by pořád ještě nechápala. Zděšení, které z ní vyzařovalo, přesahovalo jeho nejčernější předtuchy.

Konečně Angelika pohnula rty.

"Jeho hlas!... Jak můžete tvrdit... Měl nejnádhernější hlas na světě! Na ten se dobře pamatuju."

Najednou zaslechla ten hlas z minulosti, ozval se velice silně a jasně.

Joffrey stál na konci nádherně prostřeného stolu. Postava v rudém sametu s aureolou dlouhých černých vlasů, se zářícím úsměvem sněhobílých zubů a stěny starého toulouského paláce rozechvívaly tóny bel canta...

Ach, jak mu naslouchala. Ten hlas jí skoro bolestně duněl v hlavě. Jeho zpěv ji přiváděl do vytržení, najednou jí projela lítost nad tím, co bylo... co mohlo být...

"Kam zmizel jeho překrásný hlas? Zlatý hlas království?"

Zemřel."

Řekl to tak hořce, že to zaznělo ještě skřípávej i. Ne, Angelika nebude nikdy schopna spojit tamten obličej s tímhle hlasem.

Muž se před ní zastavil a téměř něžně řekl:

"Vzpomínáte si? V Kandii jsem vám řekl, že se mi hlas navždy zlomil, protože jsem volal kohosi příliš daleko: Boha... Ale na oplátku mi daroval něco, oč jsem ho žádal: život... Bylo to před Notre Dáme. Myslel jsem tehdy, že nadešla má poslední hodinka. Volal jsem Boha. Volal jsem příliš nahlas, ačkoliv jsem už neměl snu... Hlas se mi navždy zlomil... Bůh dal, Bůh vzal. Za všechno se platí."

Najednou přestala pochybovat.

Právě mezi ně vrhl ty strašné a nezapomenutelné obrazy, jež patří pouze jim. Obraz odsouzence v košili, s provazem kolem krku, který se musel před patnácti lety veřejně kát před Notre Dáme v Paříži.

Ten ubohý, úplně vyčerpaný odsouzenec, kterého podpírali kat a kněz, byl jedním ze článků nepravděpodobného řetězu, spojujícího vznešeného toulouského šlechtice s mořským dobrodruhem, jenž dnes stojí před ní.

"Takže vy tedy jste," vyjekla v nejvyšším úžasu, "vy jste... můj manžel?" "Byl jsem... co z toho dnes zbylo? Mám pocit, že jen velice málo."

Teprve když se ironicky usmál, poznala ho.

Výkřik, který se jí tolikrát v duchu ozval: On žije, jí najednou znovu naplnil srdce, byl však spíš zklamaný, smutný. Po nádherné radosti, již celá ta léta živila své sny, nebylo ani stopy.

On žije... Ale zároveň je mrtvý. Muž, jenž mě miloval... a který tak nádherně zpíval. A ta láska... ten zpěv jsou navždy pryč. Navždy...

V prsou ji zabolelo, jako by jí pukalo srdce. Chtěla se nadechnout, ale nedokázala to. Pod nohama se jí otevřela černá propast a ona do ní padala a až do bezvědomí si nesla pocit, že se jí stalo cosi strašného a nádherného zároveň.

1651

64

A týž pocit vnímala, když nabyla vědomí. Střídalo se v ní tušení nenapravitelné katastrofy a nesmírného štěstí, a tak jí chvíli běhal mráz po zádech a chvíli zalévalo příjemné teplo, tmělo se jí před očima a zároveň viděla podivnou zář. Otevřela oči.

Štěstí tu stálo v podobě muže u jejího lůžka, jehož obličej už bezpečně poznávala.

Byla to tvrdší, výraznější, dokonce snad pravidelnější tvář než kdysi, protože jízvy jako by se poněkud vyhladily, tvář s onou patinou mužného věku: tvář Joffreye de Peyrac.

Bolestné ovšem bylo, že se už neusmíval.

Pozoroval ji naprosto chladně a tak nezúčastněně, že mohla mít dojem, že teá ji nepoznává on.

V Angeličině hlavě se však přesto uchytila představa, že zázrak, po němž tak dlouho toužila, se stal a tak instinktivně vztáhla ruce.

Zarazil ji jediným pohybem:

"Prosím vás, madame. Nemyslete si, že musíte předstírat lásku, která možná kdysi existovala, to nepopírám, ale která už dávno v našich srdcích vyhasla."

Angelika se zarazila, jako by ji uhodil. Vteřiny plynuly, v tichu slyšela naprosto zřetelně jen hvizd větru venku v lanoví a plachtách srdcervoucí nářek své vlastní duše.

Ta poslední slova říkal s povýšeným výrazem dávného toulouského šlechtice. A přestože byl teď oblečen jako mořský pirát, poznala ho. Byl to ON.

Zřejmě byla smrtelně bladá.

Odešel pro něco do kouta salónu. Zezadu to byl Rescator a ona na chvíli zadoufala, že to byl všechno jen zlý sen. Jenže když se vrátil, ukázal jí neúprosný osud v polostínu polární noci zapomenutou tvář.

Podával jí pohár.

"Vypijte to."

Zavrtěla hlavou.

"Tak pijte," naléhal chraplavým hlasem.

Aby ho už nemusela poslouchat a aby to už skončilo, polkla obsah poháru.

"Cítíte se lépe? Co se vám stalo?"

Angelice alkohol málem zaskočil, rozkašlala se a chvíli nemohla popadnout dech. Otázka ji částečně přivedla k rozumu.

"Jak to, co se mi stalo? Muž, kterého už léta oplakávám, je tady, živý přede mnou, a vy chcete, abych..."

Tentokrát j i zarazil úsměvem, odhalujícím stále nádherné zuby. Úsměvem posledního trubadúra, jen trochu melancholickým či vystřízlivělým.

"Patnáct let, madame. Pomyslete na to. Pokoušet se kojit nadějemi by byla nevhodná a hloupá komedie. Od té doby jsme jeden i druhý prožili jiné vzpomínky... jiné lásky..."

Pravda, již odmítala pohlédnout do tváře, jí projela jako špičaté a chladné ostrží dýky.

Našla ho, jenže on už ji nemiluje. Ve svých tajných snech si vždycky představovala, jak jí otevírá náruč. Jenže ty sny dnes už to ví byly jako většina ženských snů dětinské. Život se píše do tvrdého kamene, ne do měkkého vosku představ. Když se vytesává osud, odletují úlomky skály. Zasáhnou tě, a to bolí!

"Patnáct let, madame. Uvědomte si to!"

Poznal jiné lásky.

Možná se oženil s jinou ženou. Se ženou, kterou vášnivě miloval, daleko víc, než kdy miloval ji.

Na čele jí vystoupil chladný pot, měla dojem, že znovu omdlí.

"Proč jste mi to řekl zrovna dnes?"

Přidušeně se rozesmál.

"Ano, proč dnes, a ne včera nebo zítra? Už jsem vám to sdělil. Abych skončil s tou směšnou situací. Čekal jsem, že mě poznáte, ale je jasné, že jste mě prostě a jednoduše pohřbila, protože jste naprosto nic nevytušila. Máte oči jen pro svého drahého raněného a jeho děti. Namouvěru, manžel neměl nikdy tak vhodnou příležitost sledovat inkognito chování své nevěrné manželky, ale přesto mě ta komedie začínala otravovat. Měl jsem snad čekat, až mě přijdete požádat jako kapitána lodi, jediného pána na palubě a tedy jediného představitele zákona, abych vás oddal s tím kupcem? To by bylo myslím už trošičku přehnané, nezdá se vám?... Paní de Peyrac?"

Rozesmál se chraptivě. To nedokázala snést.

"Mlčte," vykřikla a zacpala si rukama uši. "To všechno je příšerné."

66

1671

"To jste řekla vy a šlo vám to od srdce."

Stále ironizoval. Zatímco ona se zmítala jako v bouři, on byl klidný. Mel čas si na to zvyknout, už od Kandie věděl, kdo je ona. A navíc mu na tom samozřejmě zas tak moc nezáleželo. Když člověk přestane milovat, připadá mu všechno daleko jednodušší.

Octli se v tak dvojznačné a dramatické situaci, že ho to v duchu možná i baví.

Také podle toho ho poznávala. Copak se nesmál i v soudní síni, když ho odsuzovali k upálení?

"Já z toho přijdu o rozum," vzlykla a lomila rukama.

"Ale to snad ne!" uklidňoval ji. "Přece nebudete bláznit pro takovou maličkost. Prožila jste snad horší věci. Žena, která se postavila Mulaji Ismailovi... A jediná křesťanská otrokyně, které se kdy podařilo uprchnout z harému marockého

panovníka... Jistě, pomohl vám oddaný společník... slavný král otroků... Jakže se vlastně jmenoval? Ach ano, Colin Paturel."

Zamyšleně na ni pohlédl a opakoval:

"Colin Paturel."

Jméno a zvláštní důraz, s nímž je pronesl, pronikla Angelice do zamlženého mozku.

"Proč mi najednou připomínáte Colina Paturela?"

"Abych vám osvěžil pamět."

Jiskrným, pronikavým pohledem se jí vpil do očí. Byl tak jasnozřivý a uhrančivý, že Angelika nebyla s to se vymanit z jeho moci jako pták uhranutý hadem. Jako oslněná před sebou náhle uviděla tančit ohnivá písmena obžaloby:

On tedy ví, že mě Colin Paturel miloval... a že jsem ho milovala i já...

Měla strach, bylo jí nevolno. Celý život jí najednou připadal jako řetěz nenapravitelných omylů, za které bude draze platit.

Měla jsem i jiné lásky... Jenže to nic neznamená, chtěla vykřiknout s tou nádhernou ženskou rafinovanou naivitou.

Jak mu to vysvětlit? Nebyla s to najít ta pravá slova.

Ramena jí poklesla. Život jí najednou připadal jako těžký balvan.

Vyčerpaně si položila obličej do dlaní.

"Takže vidíte, drahoušku, že zapírat nemá žádný smysl,"

chraptěl svým drsným hlasem, který jí stále ještě připadal cizí, "opakuji vám, že nehodlám dál hrát lživou komedii, v níž jste vy ženy takové přebornice. Byl bych daleko raději, kdybyste odhodila předsudky, jako jsem to udělal já. A abych vás úplně uklidnil, chci vám říct, že vaše rozrušení chápu. Není jednoduché se smířit s tím, když se před svatbou s novým vyvoleným najednou před člověkem vynoří dávno zapomenutý manžel. A navíc snad ještě žádá, abyste mu skládala účty! Ale uklidněte se, nic takového nežádám. Copak jsem snad řekl, že vám hodlám překazit sňatek... když vám tak leží na srdci?"

Jeho shovívavost ji urážela ze všeho nejvíc. Tím, že by klidně snesl, aby se vdala za jiného, dával nejzřetelněji najevo, že už mu na ní nejen nezáleží, ale že s lehkým srdcem klidně spáchá smrtelný hřích. Stal se z něj zatvrzelý kacff bez jakéhokoliv svědomí. To přece není možné! Buď ztrácí rozum on, nebo ona. Ponížení jí najednou dodalo rozvahu. Vstala a povýšeně na něj pohlédla, mechanicky si hladila prsteník, na němž kdysi nosila svatební prsten.

"Pane, vaše slova podle mě ztrácejí smysl. Jistěže uplynulo patnáct let, ale protože jste naživu, nemění to nic na skutečnosti, že jsem aspoň před Bohem vaše žena, když už ne před lidmi."

V Rescatorových očích jako by se mihlo dojetí. V ženě, k níž se odmítal znát, zahlédl mladičkou vzdorovitou šlechtičnu, která přišla do jeho toulouského paláce.

Hned nato však ještě zřetelněji zahlédl obraz urozené dámy, kterou zřejmě byla... ve Versailles. "Nejkrásnější ze všech," tvrdilo se o ní, "královštější než královna."

Stála před ním nádherná a hrdá. V jediném záblesku si ji představil bez těch neforemných šatů a zahlédl ji vcele její kráse. Pod světlem lustrů zazářila nádherná bělostná ramena, dokonalá ňadra pod skvostnými šperky.

Bylo to nesnesitelné.

Vstal, neboť přes veškerou vůli nenechat se vyvést z míry ho ta scéna rozechvěla do konečků prstů.

Odmíchl se. Když se však k Angelice obrátil znovu, tvářil se jako obvykle tvrdě a nepřístupně.

"To je pravda," uznal. "Jste opravdu jediná žena, s kterou jsem se kdy oženil."

Vy jste to ovšem ode mě neodkoupala.

68

69

Pokud mám věřit svým informacím, velice rychle jste mě nahradila jiným."

"Myslela jsem, že jste mrtvý."

"PlessisBellière," zatvářil se, jako by si vše jen stěží vybavoval. "Míval jsem dobrou pamět. Vzpomínám si, že jste mi vyprávěla o tom malém bratránkovi, vyhlášeném krasavci, do něhož jste už kdysi byla trochu zamilovaná. Když jste se tedy zbavila manžela, kterého vám vnutil otec, a navíc to byl kulhající mrzák, jaká skvělá příležitost uskutečnit svůj dětský sen!"

Angelika sepjala ruce a přitiskla si je na ústa, jako by nevěřila, že mohl říct něco takového.

"Tak takhle jste vnímal všechnu tu lásku, kterou jsem k vám cítila?" pronesla bolestně.

"Byla jste velice mladá... Nějakou dobu jsem vás bavil. A přiznávám, že jsem nemohl najít půvabnější manželku. Ale nikdy, ba ani tehdy jsem si nedělal iluze, že byste mi zůstala věrná... Raději toho nechme... Rozebírat minulost mi připadá zbytečné, marně bychom seji pokoušeli křísit. Jak jste mi však právě připomněla, jste pořád ještě má žena, a z toho titulu vám musím položit pár otázek, které mě zajímají, netýkají se jen nás a jsou velice důležité."

Zamračil se, oči pod černém obočím ještě ztmavly a zmizely z nich zlaté jiskry veselí, byt i předstíraného. Teď z nich sálala temná zlost a podezření.

Podle té rychlé změny výrazu, která ji kdysi tak fascinovala, znovu, ještě bezpečněji poznala: Ano, je to on, opravdu on. V duchu si to přeříkávala a měla pocit, že znovu omdlí nevěděla, zda radostí či zoufalstvím.

"Co jste udělala s mými syny? Kde jsou?"

Opakovala, jako by spadla z nebe:

"S vašimi syny?"

"Mám dojem, že se vyjadřuji jasně. Ano, s mými syny. Ostatně jsou i vaši. S těmi, jejichž jsem otcem. Starší, Florimond, se narodil v Toulouse v paláci trubadúrské poezie. Druhého neznám, ale vím, že se narodil a pojmenovala jste ho Cantor. Kde jsou? Kde jste je nechala? Nevím proč, ale v duchu jsem si představoval, že je najdu mezi těmi pronásledovanými

lidmi, o jejichž přepravu jste mě požádala. V roli matky, která se snaží vyrvat své syny z rukou strašného osudu, byste ve mně určitě vzbudila jisté pochopení. Ale žádné z dětí na palubě nemůže být můj syn. A navíc vás zřejmě zajímá jen vaše dcera. Kde tedy jsou? Proč jste je nevzala s sebou? Kde jste je nechala? Kdo se o ně stará?"

Bylo to strašné. Slova potvrdí, že veselí chlapci zmizeli navždy. To pro ně trpěla, pro ně se namáhala. Chtěla, aby jim nic nechybělo, aby žili v dostatku, aby znovu získali své společenské postavení. Snila o tom, jak budou velcí, krásní, sebejistí, skvělí. Už je neuvidí dospívat. Nikdy. Opustili ji.

Jen s obtížemi dokázala promluvit.

"Florimond odjel, je to už dávno... Bylo mu třináct. Nikdy jsem se nedozvěděla, co se s ním stalo. Cantor... zemřel v devíti letech."

Její bezbarvý hlas mohl znít i lhostejně.

"Cekal jsem podobnou odpověď. Tušil jsem ji. Tohle vám nikdy neodpustím," obořil se na ni vztekle, "to, jak jsou vám mí synové lhostejní. Připomínají vám dobu, na niž byste ráda zapomněla. Odvrhla jste je. Běhala jste za svými láskami, za svou zábavou. A teď naprosto klidně doznáváte, že o Florimondovi, který je pravděpodobně naživu, nic nevíte? Možná bych vám leccos odpustil, ale tohle... tohle ne. Nikdy."

Angelika zůstala chvíli jako omráčená, pak vyskočila a bledá stanula před ním. Ze všech obvinění, která jí vmetl do tváře, bylo tohle nejhrůznější, nejnespravedlivější. Vyčítal jí, že na něj zapomněla a nebyla to pravda, že ho zradila a to byla bohužel zčásti pravda, že ho nikdy nemilovala to bylo zruďné. Ale nesnese, aby ji pokládal za špatnou matku, když ona měla často pocit, že by pro své děti cedila krev. Možná nebyla ta nejněžnější, všudypřítomná matka, ale Florimond i Cantor byli jejímu srdci vždy nejbližší. Stejně jako on... on, jenž se dnes opovážil jí něco vyčítat, zatímco se sám léta toulal po mořích

a nestaral se ani o ni, ani o své děti. Najednou taková starost! Vytáhl je snad on z bídy, do níž upadli jeho přičiněním? Však ona se ho zeptá, či je to chyba, že hrdý malý Florimond byl vždycky dítě beze jména, bez titulů, daleko opovrhovanější než bastard? Řekne mu, za jakých okolností zemřel Cantor. To byla jeho vina. To jeho pirátská loď potopila francouzskou galéru, na níž se plavilo malé páže vévody de Vivonne.

Zalykala se pobouřením a bolestí. Už už otevírala ústa, že mu to všechno vmete do tváře, když zvedla loď dlouhá vlna a Angelika se zapotácela. Musela se opřít o stůl, neuměla stát tak pevně jako Rescator, který byl jako přibitý k podlaze. Ta chvilíčka odkladu stačila, aby Angelika zadržela neodčinitelná slova. Copak může říct otci, že zavinil smrt svého dítěte?

Copak si snad osud nezabral s Joffřem de Peyrac až dost? Chtěli ho zabít, připravili ho o majetek, mučili ho, udělali z něj vyhnance bez práv a bez domova, měl jen to, co si vydobyl.

Mohla se snad divit, že se z něj po tom všem stal jiný člověk? Formoval ho zákon těch, co musí zabíjet, aby sami nebyli zabiti. To ona, Angelika, byla k pláči naivní, když snila, že to bude jinak. Tvrdá skutečnost podléhá jiným požadavkům. Proč by ještě umocňovala minulé hrůzy tím, že mu oznámí, že nechal zahynout vlastní dítě?

Ne, neřekne mu to. Nikdy! Zato na něj bez pardonu vychrlí všechno, o čem zřejmě neví a nechce slyšet. O svých slzách a hrůze, když ji mladou a nezkušenou uvrhl do bídy a opuštěnosti. Neřekne mu, jak Cantor zemřel, ale jak se narodil ten večer, když na náměstí Grève hořela hranice, a jak byla nešťastná, když ledovými pařížskými ulicemi tlačila vozík, z něhož vykukovaly kulaté tvářičky jejích synků, zmodralé zimou.

Možná pak pochopí. Odvrhl ji, protože netuší, co všechno prožila.

Že by s ním její vyprávění ani trochu nepohnulo? Možná dokáže zažehnout jiskřičku, jež by mohla ještě doutnat pod popelem v srdci, kde se nahromadilo tak mnoho trosek. V tom tolik zkoušeném srdci.

Ona je pořád ještě schopná milovat. Padne před ním na kolena, bude ho prosit. Řekne mu všechna ta slova, která se jí

hrnou na rty. Že ho stále milovala, že bez něj vůbec nežila, že na něj nepřestala čekat. Copak se snad jako šílená nevydala ho hledat, proti králově vůli, díky čemuž upadla do tolikerého nebezpečí?

Najednou si uvědomila, že se Rescator dívá jinam. Upřeně sledoval dveře, které se pomalu, pomaličku otevíraly... To bylo cosi výjimečného. Maur hlídal dobře. Kdo si to dovoluje vejít bez ohlášení do pánových pokojů? Vítr nebo mlha?

Studený závan větru sem vehnal cár mlhy, který se v teplé místnosti okamžitě rozplynul. Z nehmotného závoje se vylouplo malé zjevení: zelená čepička a ohnivé vlasy. Dvě barevné skvrny jasně zazářily na šedém pozadí dne. Za nimi se objevila zakutaná arabská tvář, zežloutlá zimou.

"Jak to, žes ji sem pustil?"

"Dítě shánělo matku."

Honorina se vrhla k Angelice.

"Mami, kde jsi byla? Mami, pojď už."

Angelika stnula. Tupě pohlížela na kulatou tvářičku, která k ní vzhlížela, na černé šikmé bystré oči. Podivný dcerčin zjev ji tak vyvedl z míry, že na krátkou chvíli znovu pocítila to, co kdysi: Hrůzu z téhle bytosti, kterou proti své vůli přivedla na svět, nechut přijmout ji za svou, odpor vlastní krve, která se v tomto dítěti mísila s nečistým pramenem, odpor k tomu hanebnému pokoření.

"Mami, mami, byla jsi pryč celou noc. Mami!"

Dítě neústupně opakovalo oslovení, které obvykle téměř neužívalo. To hrozné slovo jí diktovala instinktivní touha si ji přivlastnit a ubránit si ji. V dětském srdíčku se úporně drželo přesvědčení, že jedině tohle slovo jí může vrátit matku, vyrvat ji tomu černému muži, který si ji zavolal a zavřel ji do zámku plného pokladů.

"Mami! Mami!"

Honorina byla tu. Ztělesňovala všechno to, co se nedalo odpustit, pečetila zavřené dveře ztraceného ráje, jako kdysi královské pečeti na dveřích paláce trubadúrské poezie znamenaly konec světa, konec jedné epochy, konec štěstí.

Všechny tyhle vidiny se Angelice roztančily před očima.  
Vzala Honorinu za ruku.

1711

73

Joffrey de Peyrac pozoroval dítě. Kolik mu může být? Tři čtyři roky? Takže to není dcera maršála d'Ú Plessis. Či tedy?  
Podle napůl ironického pohrdavého úsměvu pochopila, na co myslí. Náhodný milenec. Krásný milenec s rudými vlasy. Tolik milenců už připisovali krásné markýze d'Ú Plessis, milostníci francouzského krále, vdově po hraběti de Peyrac. A tady mu navíc nemůže říct pravdu. Už jen při tom pomyšlení se propadala studem. Přiznat takové pošpinění, to jako by odhalila odpornou nepříjemnou ránu. Navždy v sobě pohřbí i tohle zranění spolu s ostatními, s nezhojitelnými jizvami na těle i na duši, se spáleninou na noze, způsobenou Colinem Paturelem, se smrtí malého Charlese Henriho...

Honorinou, zrozenou z anonymního znásilnění, zaplatí Angelika za všechna objetí, ať už je sama vyhledala, nebo jen strpěla.

Za Filipa, královny polibky, drsnou, vášnivou lásku ubohého Normandana, krále otroků, hrubé a veselé laskání policisty Desgreze, rafinovanější objetí vévody de Vivonne. Ach, vždyť málem zapoměla na Rákócziho... a určitě ještě na nějaké další.

Tolik dlouhých let uplynulo... tolik jich prožili. Ona i on. Nelze je prostě jen tak vymazat.

Hladil si mimovolně bradu. Zřejmě mu chyběly vousy, které krátce předtím obětoval.

"Uznejte, drahoušku, že jsme v překerní situaci."

Jak může být ještě ironický, když ona se sotva drží na nohou, jak ji bolí srdce.

"Chtěl jsem leccos vyjasnit, ale musím konstatovat, že je to ještě zamotanější... všechno nás rozděluje."

"Pojď, mami, tak už pojď," opakovala Honorina a tahala matku za sukni.

"Jistě se nehodláte sblížit s někým, kdo ještě před pár hodinami nepadal v úvahu. V myšlenkách jste se zabývala někým úplně jiným."

"Pojď, mami."

"Proboha mlč," okřikla ji Angelika s pocitem, že se jí rozskočí hlava.

"Pokud jde o mne..."

Pochybovačně se rozhlédl po kabině, zařízené cenným

nábytkem, zajímavými přístroji a vším, co je potřeba k pestrému a plnohodnotnému životu, v němž už Angelika neměla místo.

"... já jsem starý mořský vlk, zvyklý na samotu. Kromě několika let manželství, která jsem prožil ve vaší rozkošné společnosti, hrály ženy v mém životě jen okrajovou roli. Možná vám to lichotí. Jenže jsem v sobě vypěstoval vlastnosti, které mě příliš nepředurčují pro roli vzorného manžela. Tahle loď není velká, i mé pokoje jsou malé... Něco vám navrhu. Během cesty nechme ležet karty na stole a dohodneme se na remíze."

"Remíze?"

"Zůstaňme každý tam, kde jsme. Vy zůstanete paní Angelikou mezi svými společníky... a já zůstanu... u sebe."

Takže se jí vzdává, odhání ji. V podstatě neví, proč by ji měl po boku. Posílá ji zpátky k těm, kdo jí v posledních několika měsících nahrazovali rodinu.

"Nebudete mě snad dokonce žádat, abych zapoměla na všechno, co jste mi právě prozradil?" odsekla sarkasticky.

"Zapomínat to nemusíte. Ale v žádném případě se tím nechlubte"

"Pojď, mami," opakovala stále Honorina a táhla ji ke dveřím.

"Čím víc o tom přemýšlím, tím víc si myslím, jfce by nebylo vhodné prozradit vašim přátelům, že jste byla, rbyť je to dávno, má žena. Domnívali by se, že jste i má spoluvinice."

"Spoluvinice? V čem?"

Neodpověděl. Jen mu na čele vystoupila hluboká vráska. Zamyslel vse.

"Vratte se k nim," uzavřel krátce, jako by jí to přikazoval. "Nemluvte o ničem, je to zbytečné. A navíc by si mysleli, že jste se prostě a jednoduše zbláznila. Přiznejte si, že historka o zmizelém manželovi, kterého jste znovu našla, na jehož loď jste nastoupila, ale vůbec jste ho nepoznala, zní značně podezřele." Obrátil se ke stolu a uchopil koženou masku, chránící citlivou plet obličeje před slanou vodou i lidskou zvědavostí.

"Neříkejte nic. Tvařte se neutrálně. Ostatně ti lidé ve mně nevzbuzují důvěru." Angelika už byla u dveří.

"Buďte si jist, že je to vzájemné," procedila mezi zuby.

7757  
7747

Stála mezi dveřmi s dcerkou za ruku a hltala ho očima. Znovu si nasadil masku. Teď už jí došlo, co jí chtěl říct.

Že je to on a současně někdo jiný. Joffrey de Peyrac a Rescator. Pronásledovaný urozený šlechtic a mořský pirát, jehož život donutil zpřetrhat staré vztahy a žít pouze hořkou přítomností.

Jako by jí byl s maskou podivně bližší než bez ní. Bylo jí příjemnější obracet se jen k Rescatorovi.

"Mí přátelé mají starost, pane Rescatore," oslovila ho. "Chtěli by vědět, kam je vezete. Představte si, že je poněkud vyvedlo z míry, že se u afrického pobřeží setkali s ledovci. Kolem Afriky právě plujeme, ne?"

Přistoupil k černému mramorovému globusu, posetému podivnými znaky. Položil na něj svou ruku šlechtice, tečí snědou jako ruka Araba, a prstem přejížděl po linii vykládané zlatem. Po chvíli studia jako by si uvědomil, že tu ještě stojí, a tak lhostejně odpověděl:

"Vyřiáte jim, že severní cesta také vede k ostrovům."

Hrabě Joffrey de Peyrac alias Rescator vklouzl do otvoru v palubě a hbitě sestupoval po příkrém žebříku, vedoucím do podpalubí. Za bílým burnusem Maura, jenž nesl lampu, se vnořil do úzkého labyrintu chodeb.

Podle houpání paluby pod nohama poznal neomylně, že nebezpečí pominulo. Přestože pluli v nepříjemné ledové mlze, která po zábradlí a ráhnech rozesela jemnou vrstvu jinovatky, věděl, že je všechno v pořádku. Gouldsboro plul jistě jako plavidlo, jemuž nic nehrozí.

Rescator znal každý záchvěv, každé zaskřípání paluby a stěžňů, všeho, z čeho se skládá obrovské tělo jeho lodi postavené pro polární moře, jejíž plány sám nakreslil a stavbu objednal v Bostonu, největší loděnici v Severní Americe.

Sel a hmatl rukou po vlhkém dřevě jistě ne proto, že by hledal oporu při chůzi, ale aby obnovil kontakt s nezdolnou kostrou odolné a neohrožené lodi.

Vdechoval její vůni, vůni sekvojového dřeva z Klamathských hor dalekého Oregonu, bílého borového dřeva z Horního Kennebeku z Katandinu v Maine v "jeho" Maine tu vůni, kterou nedokázala potlačit ani mořská sůl.

Jediný evropský les není tak nádherný jako lesy Nového světa.

Obrovská výška mohutných stromů a lesklá zelená nádhera jejich listoví ho ohromovaly, přestože už v životě leccos viděl.

Svět je zdrojem nekonečných objevů, napadlo ho ještě. Každý den zjišťujeme, že nevíme nic. Neustále můžeme začínat znovu... Příroda a živly nám pomohou postoupit kupředu.

Přesto mu dlouhý boj z předchozí noci proti nepřátelskému moři a ledovci neponechal v srdci obvyklé uspokojení z vítězství ani pocit obohacení o cosi, co mu už nikdo nemůže vzít.

To proto, že musel čelit ještě další bouři, která ho přes veškerou obranu v duši pořádně zpustošila.

Lze si vůbec představit takovou frašku, kde se odpor mísí s nevkusem? Odmítal vyslovit slovo "tragédie".

Vždycky se pokoušel vnímat každou událost z praktické stránky. Historky se ženami pokládal vždy spíš za frašky než tragédie. I když šlo o jeho vlastní

ženu, jež ho jistě poznamenala víc než jakákoliv jiná k jeho vlastní škodě. Málem se hlasitě rozesmál, když si tu komedii představil. Manželka, na niž už patnáct let nepomyslel, se najednou znovu zjeví a žádá ho, aby ji vzal na loď, aniž ho pozná, a navíc ho ještě hodlá požádat o laskavé požehnání při svatbě s novým milencem. Tohle už přesahuje všechny meze. Má jí snad přesto blahořečit? Možná dokonce poděkovat? Důvěřovat posměšné, pošklebující se náhodě, jež mává před očima vybledlou vidinou mladistvé lásky?

Ani on, ani ona se netouží vracet zpátky. Proč jí to tedy dnes ráno všechno říkal? Když ho nepoznala, bylo snad jednodušší ji přenechat jejímu drahému protestantovi?

V místnosti, kam vešel, ho náhle oslepila záře stejně pichlavá jako myšlenka, která mu prolétla hlavou.

Hlupáku! K čemu jsi tedy prožil sto životů, stokrát unikl smrti, když se nedokážeš podívat pravdě do očí. Přiznej si, že

mi

jsi to nemohl hodit za hlavu, protože bys to prostě nesnesl!

Při tom pomyšlení se kolem sebe vztekle rozhlédl. Několik vyčerpaných mužů tu spalo v závěsných lůžkách nebo na dřevěných pryčnách položených pod hlavními děly, střelny však byly pootevřené, neboť tady, ve stísněném podpalubí, bylo téměř nedýchatelně. Joffrey de Peyrac byl nucen sem uložit část posádky, podpalubí pod přídi totiž přenechal cestujícím.

Občas šplíchla nějakému spáči do tváře mořská voda a on v polospánku zaklel.

Tyhle prostory ležely těsně nad ponorem. Jasně sem doléhalo šumění a syčení vln. Člověk by si je mohl pohlady jako velká ochočená zvířata.

Přistoupil k jedné ze střilen. Pronikalo jí modrozelené světlo mořské hladiny.

I když Joffrey de Peyrac velice dbal o pohodlí své posádky, v téhle chvíli ho nezajímalo. Dlouhé světle zelené vlny, v nichž se černaly tůně a jakoby rychle plovoucí ledové kry, mu neustále připomínaly oči, na něž by tak rád přestal myslet.

Ne, to bych nesnesl, opakoval si. To by mi musela být naprosto lhostejná... Ona mi totiž vůbec není lhostejná!

Jenže tohle přiznání mu moc nepomohlo. Když člověk prohlédne problém, ještě to neznámá, že najde nejsnazší řešení. Jistěže si může říkat, že když muž dosáhne určitého věku a vstoupí do druhé poloviny svého života, měl by dokázat řešit své duševní rozpory s jistým nadhledem. Cesty nenávisti, zoufalství a závisti mu vždycky připadaly příliš neplodné a nerad se po nich pouštěl. Žárlivost nepocítil až do chvíle, kdy mu posel přinesl zprávu, že jeho "vdova", paní de Peyrac, se v pohodě znovu vdala za velice krásného a velice zhyřalého markýze du PlessisBellière. Rychle se však vzpamatoval i z tohoto zklamání. Aspoň si to myslel.

Jenže rána byla pravděpodobně hlubší a navíc taková, co se zdánlivě rychle zacelí, ale tkáň pod povrchem hnisá a odumírá. Jeho přítel, arabský lékař, mu to vysvětlil, když mu léčil nohu a snažil se držet ránu otevřenou až do chvíle, kdy veškeré nervy, svaly, vazy dorostou tak, jak si žádá příroda.

At je to jak chce, trpěl tehdy pro ženu, která už neexistuje a už se nikdy znovu nezrodí.

Když v myšlenkách dospěl až sem a pohlédl na moře, znovu si představil hluboké zelené zřítelnice a bouchl vztekle okenicí.

Maur Abdulláh stál za ním a už se chystal zhasnout světlo.

"Ne, počkej, sejdeme dolů," řekl mu.

Otvorem v podlaze vlezl za Arabem do další temné studny. Tu cestu znal skoro z paměti, nemusel se tedy soustředit a mohl přemýšlet dál.

Přes veškerou vůli se dnes ráno nedokázal od Angeliky v duchu odpoutat. Ostatně scházel až do nejspodnějšího podpalubí tak trochu kvůli ní.

Už nevěděl, co vlastně cítí: hněv, zášť, zmatek. V žádném případě však bohužel ne lhostejnost. Jako by city, jež v něm může vzbuzovat žena, která před patnácti

lety přestala být jeho manželkou a která ho všemožně zradila, už tak nebyly dost složité. Musel po ní ještě toužit!

Proč jen udělala to gesto, co vůbec nečekal? Strhla si živůtek a ukázala mu rameno s vypálenou lilií.

Spíš než ten ponižující cejch ho okamžitě upoutala její krásná něžná ramena.

Rescator, vybíravý estét zvyklý soudit ženskou krásu, byl okouzlen.

Tehdy v mládí ještě neměla tu vznosnou postavu, vždyť jen stěží vyrostla z křehkých dívčích forem. Bylo jí teprve sedmnáct, když se s ní oženil. Teď si uvědomoval, že když někdy laskal to mladé, sotva dospělé tělo, občas snil o tom, jak bude Angelika krásná, až přivykne dvoření a po mateřství se dokonale rozvine.

A teď před ním stála zázračně rozkvetlá zásluhou jiných. Ve chvíli, kdy to nejméně čekal, mu ztělesnila jeho představy. Bez těch fádnic a špatné ušitých šatů by mohla stát modelem pro sochy z ostrovů ve Středozezemním moři, ztělesňující bohyně plodnosti. Kolikrát je už obdivoval a říkal si, že se bohužel jen málokdy najde podobná žena.

V šeru kajuty ho její zjev zarazil ještě víc než v Kandii. Její mléčně bílá plet zazářila na pozadí smutného, bledého severského svítání, zaskvěla se pevná, přesto však jemná a půvabná ramena a linie zad, vznosná šíje pod prameny vlasů a něžná vráska na hrdle, dodávající jí kouzlo nevinnosti, to všechno ho na první pohled očarovalo a on přistoupil blíž zaskočený

1191

l ni

pocitem, že je ještě krásnější než kdysi, a že je jeho. Jak se bránila! Jak se vzpouzela! Vypadalo to, že kdyby zašel dál, propadne hysterii. Co ji na něm vlastně tak děsí? Jeho maska? Nebo to, co skrývá? Nebo vytuší, že jí v další chvíli řekne něco nepříjemného?

Přinejmenším si musel přiznat, že ji nepřitahuje. Má zájem o někoho jiného.

"Tak jdi," pobízel netrpělivě Maura, "řekl jsem, že jdeme dolů, kam zavírám vězně."

Poznamenali ji královskou lilií, přemýšlel. Za jaký zločin? Za prostituci? To klesla tak hluboko? A proč? Co ji mohlo dovést až k tomu, že se dostala k těm podivným hugenotům? Kající se hříšnice? Ano, to by odpovídalo. Ženy jsou bláhová stvoření.

Tušil, že jen těžko dostane odpověď na své otázky, takže ho nepřestanou mučit. Vpálili jí do ramene lilii... znám ten katův pelech, chladnou hrůzu těch míst, kde se vyrábí bolest a ponížení... Strach z ohniště, kde rudnou podivné nástroje... Pro ženu je to strašná zkouška... Jak to zvládla? Proč jí to udělali? Takže ji král, její milenec, už nechránil...

Došli až dolů. Tady ve tmě už neslyšeli ani hučení moře, jen vnímali jeho mohutnou sílu za tenkou dřevěnou stěnou. Bylo tu strašně vlhko. Joffrey de Peyrac si vzpomněl na plesnivou klenbu kobek a mučičen Baštily a Châteletu. Hrozná místa, přesto ho však celá léta po zatčení a procesu v Paříži nikdy ve snech neděsila. Vědomí, že se odtud dostal víceméně živý, mu stačilo, aby se z toho vzpamatoval.

Ale žena? A zvláště Angelika? Odmítal si ji v těch hrůzných prostorách vůbec představit.

Strhli ji na kolena? Stáhli z ní košili? Křičela? Řvala bolestí? Opřel se o vlhkou stěnu a Arab, který se domníval, že si chce prohlédnout vnitřek sklepení, zvedl vysoko lucernu.

V jejím světle se objevily truhly pobité železnými pruhy a petlicemi, zaleskly se hromady čehosi, co se hned nedalo rozeznat.

Teprve po chvilí člověk s překvapením zjistil, že jsou to sochy, voluty, křesla, stoly, vázy a další různé předměty

z masivního zlata, občas ze "stříbříčka", tedy z platiny. Plamen poskakoval a jiskřil na hřejivé nádheře ušlechtilých kovů, které nemohly zničit ani voda, ani mořská sůl.

"Prohlížíš si své poklady, pane můj?" zeptal se Maur hrdelním hlasem.

"Ano," odpověděl Peyrac, ve skutečnosti však neviděl vůbec nic.

Vykročil dál. Na konci cesty narazil do těžkých měděných dveří a náhle vztekale vykřikl:

"K čertu se vším tím ničemným zlatem!"

Jeho španělští odběratelé marně čekali na jeho návrat. Kvůli Laroehellanům se musel vrátit před cílem plavby, jež měla být jeho poslední cestou za zlatem, a nedovedl ke zdárnému konci rozhovory o budoucích obchodních smlouvách. A to všechno pro ženu, o níž tvrdil, že je mu lhostejná. Nikdo v životě ho nedonutil k tolika obchodním chybám. Však oni mu to ti hugenoti zaplatí. A pěkně draho! Nakonec to všechno ještě bude k něčemu dobré.

Prstem tiše odsunul záklopku chránící zamřížované okénko a přistoupil blíž, aby se podíval na vězně.

Seděl přímo na podlaze vedle obrovské lucerny, která mu zřejmě měla svítit a zároveň ho zahřívát. Obojí však zvládala spíše symbolicky. Ruce v poutech měl položené na kolenou a působil rozvázně. Joffrey de Peyrac se ale nedal zmást. Setkal se už v životě s tolika všelijakými lidskými tvory, že dokázal odhadnout člověka na první pohled. Strašně se vztekal, jak mohla Angelika, kdysi tak vybíravá, milovat tohohle mohutného a studeného hugenota.

Samozřejmě se s hugenoty při svém podnikání ve všech koutech světa už setkal. Nejednalo se s nimi snadno. Ani společníci to nebyli příjemní. Byli to však muži a ženy do nepohody. Obdivoval jejich obchodní zdatnost, za jednoho ručilo celé společenství, jejich nesmírný kulturní rozhled a znalost jazyků v době, kdy šlechtici a katolíci na jeho úrovni například ve Francii byli dokonale omezení, a dokonce si ani

81

80

nedokázali představit, že mimo jejich úzký společenský okruh existují jiní lidé.

Zvláště si vážil jejich soudržnosti, kterou v nich vypěstovalo přísné a neustále ohrožované náboženství. Pronásledované menšiny představují vždycky "sůl země". Jenže jak se k čertu octla mezi těmi nelítostnými zasmušilými kupci urozená dáma a k tomu katolička jako Angelika? Když jako zázrakem unikla nebezpečí islámu bůhsámví proč se do nich vrhla, nevrátila se znovu dělat kariéru u dvora? Když na ni myslel, viděl ji vždycky královsky vznešenou ve versailleských světlech a občas si říkal, že je pro ně jako stvořená. Do jaké míry vlastně ta malá ctižádostivá ženuška kalkulovala se svou mocí a hodlala se vyšvihnout až ke královskému trůnu už tehdy, když ji s sebou vzal na svatbu Ludvíka XIV. do Saint-Jeandela? Už tehdy byla nejkrásnější, nejlépe oblečená šlechtična, copak se mohl domnívat, že navždy spoutá její mladé srdce? Kdoví z jakých snů si ženy splétají své štěstí? Pro jednu je vrcholem úspěchu perlový náhrdelník, pro druhou králův pohled, pro jinou láska jednoho muže a pro jinou zas drobné každodenní úspěchy hospodyňky, jako třeba když se jí povede marmeláda...

Jenže Angelika? Nikdy dobře nevěděl, co skrývá hladké čelo ještě dětské zínky, která mu spala po boku unavená a uspokojená po prvním milostném souboji.

Až později, daleko později se dozvěděl, že svého cíle ve Versailles dosáhla a řekl si: Je to správné. V podstatě pro to byla stvořená. Ostatně i ve Středomoří platila za nejkrásnější zajatkyň široko daleko.

Byla nádherná i úplně nahá. Ale najít ji najednou v šatech služky, připoutanou ke kupci s kořalkou a solí, k úpornému čtenáři bible, to byl zdrcující úder. Nikdy nezapomene na to promoklé zubožené stvoření, které ho natolik zklamalo, že ho ani nelitoval.

Vtom k němu přistoupil se svazkem klíčů Maltan, který sloužil v podpalubním skladišti.

Na pánovo znamení otevřel mosazné dveře. Rescator vešel do vězení. Gabriel Berne k němu vzhledl. I když byl bleďý, pohled měl pronikavý.

Tiše se pozorovali. Larochellan nespěchal s žádostí o vysvětlení, proč s ním tak nelidsky zacházejí. To nebylo důležité.

Vysoký černý muž se ho neodhodlal navštívit proto, aby mu vyhrožoval nebo mu něco vyčítal, mezi nimi stálo něco jiného žena!

Gabriel Berne odborným pohledem zhodnotil oblečení svého žalávníka. Dokázal s přesností jednoho louisidoru určit jeho cenu. Všechno bylo přepychové: kůže, samet, drahé sukno. Boty a opasek byly z Córdoby a byly určitě ušité na míru. Samet na vestě byl italský, vsadil by se, že z Messiny. Přes veškeré Colbertovo úsilí se ve Francii ještě nepodařilo vyrobit takhle kvalitní samet. I maska byla svého druhu umělecké dílo: pevná a slabounká zároveň. At skrývala jakýkoliv obličej, elegantní tmavé šaty a urostlá postava jejich nositele mohly okouzlit kteroukoliv ženu. Všechny, i ty zdánlivě nejrozzumnější, jsou tak lehkomyšlné! pomyslel si pan Berne hořce.

Co se odehrálo dnes v noci mezi tímhle výřečným pirátem, zvyklým dopřávat si ženy, stejně jako si dopřával šperky či péra na klobouku, a paní Angelikou, ubohou emigrantkou, která přišla úplně o všechno?

Při tom pouhém pomyšlení zatal pan Berne pěsti a jeho pobledlý obličej lehce zrudl.

Rescator se k němu naklonil, dotkl se haleny ztvrdlé krví a řekl:

"Vaše zranění znovu krvácí, pane Berne, a sedíte tady v podzemí. Už jen z opatrnosti jste měl dnes v noci zachovat na palubě klid. Když je loď v nebezpečí, je samozřejmé, že první povinností cestujících je nevyvolávat žádný incident a v žádném případě neztěžovat práci na lodi a neohrožovat tak lidské životy."

Larochellan se nedal vyvést z klidu.

"Vy víte, proč jsem jednal tak, jak jsem jednal. Násilím jste u sebe držel jednu z našich žen, kterou jste měl tu drzost si předvolat jako... jako otrokyni."

Jakým právem?"

"Mohl bych odpovědět, že právem pána na lodi."

Pak se Rescator sardonicky ušklíbl a dodal:

"Právem vůdce na kořist."

"My jsme se vám svěřili, a vy...", začal Berne. Ne!"

Černý muž si přitáhl židličku a usedl několik kroků od vězně.

82

83

Narudlé světlo svítilny podtrhovalo jejich rozdílnost: masivní protestant, jakoby vytesaný z jednoho kusu, proti křehkému šlechtici, chráněnému maskou své ironie. Když si Rescator sedl, všiml si Berne navykklého sebejistého gesta, s nímž odhazoval plást. Bezděky položil ušlechtilou ruku na stříbrnou rukojet dlouhé pistole.

Je to šlechtic, říkal si. Bandita, ale bezpochyby urozeného původu. Co já proti němu zmůžu?

Ne," opakoval Rescator, "vy jste se mi nesvěřili. Neznali jste mě, nepodepsali jste se mnou žádnou smlouvu. Vběhli jste mi na loď, abyste si zachránili životy, a já vás vzal na palubu, to je vše. Nemyslete si ovšem, že odmítám povinnosti hostitele, k nimž jsem se propůjčil. Jste lépe ubytovaní a živení než má vlastní posádka a žádná z vašich žen či dcer si nemůže stěžovat, že jí někdo ublížil nebo se jí snad vnucoval."

"Paní Angelika..."

"Paní Angelika vůbec není hugenotka. Znal jsem ji dávno předtím, než se vrhla do citování bible. Nepokládám ji za jednu z vašich žen..."

"Ale ona bude brzy moje žena," vykřikl Berne. "A z toho titulu ji musím chránit. Včera večer jsem slíbil, že když se nevrátí do hodiny, dostanu ji z vašich drápů."

Naklonil se kupředu, až pouta na rukou a nohou zarachotila.

"Proč byly dveře do podpalubí zamčené na zámek?"

"Abych vám dopřál tu radost vyrazit je ramenem, pane Berne, což jste také udělal."

Kupec začal ztrácet trpělivost. Rány ho strašně bolely, ale duše i srdce trpěly ještě víc. Poslední hodiny prožil v jakémsi delíriu, chvilkami se viděl ve svých skladech v La Rochelle s husím brkem v ruce nad účetnickou knihou. Už skoro nevěřil, že až do téhle chvíle žil tak klidně a spořádaně. Všechno začalo na téhle prokleté lodi příšernou, trýznivou žárlivostí, která mu úplně popletla hlavu. Nedokázal ten cit pojmenovat, protože ho nikdy předtím neprožil. Byl by se ho rád zbavil jako Héraklés Nessonova oděvu. Jako rána dýkou ho zasáhla Rescatorova slova, že Angelika k němu nepatří. Přišla k nim, byla v ohnisku jejich vzpour a boje, zachránila je, přestože jí hrozila smrt, ale zůstala mimo ně, patřila jinam.

Byla tak blízko, a přesto tajemná a nedosažitelná. A tím ještě přitažlivější.

"Ožením se s ní," procedil skrz zuby, "co na tom, že je jiné víry? Nejsme tak nesnášenliví jako vy, katolíci. Zná ji, zaslouží si úctu, je oddaná a statečná... Nevím, pane, co znamenala pro vás, za jakých okolností jste ji poznal, ale zato vím, co znamenala pro můj dům a rodinu, a to mi stačí."

Najednou se mu zastesklo po uplynulém času, po diskrétní a pilné služce.

Prozářila jim život a oni si to neuvědomovali.

Byl by býval překvapený, kdyby věděl, že ve svém společníkovi vyvolal pocity velice podobné svým: žárlivost a lítost. Ten kupec ji zná takovou, o jaké já nemám tušení, říkal si Joffrey de Peyrac. Je tu proto, aby mu připomněl, že žila i pro jiné a že od chvíle, kdy ji ztratil, už uplynulo drahně let.

"Znáte ji už dlouho?" zeptal se nahlas.

"Ne, vlastně ani ne rok."

Joffrey de Peyrac si pomyslel, že i v tomhle mu Angelika lhala. Jenže proč?

"Jak jste se s ní seznámil, jak se vůbec mohlo stát, že u vás dělala služku?"

"To je má věc," odpověděl Berne zamračeně, a vám do toho nic není," dodal, když pocítil, že jeho odpověď maskovaného muže zasáhla.

"Milujete ji?"

v Hugenot mlčel. Otázka ho postavila před zakázané obzory. Šokovala ho, připadala mu nestoudná. Výsměšný pohled protivníka jeho rozpaky ještě zvyšoval. Ach, jak těžké je pro kalvinistu vyslovit slovo láska. Vůbec mu nejde přes rty.

"Pane, my milujeme jediné Boha. Proto to slovo nechci vyslovit. Naše pozemské svazky ho nejsou hodný. V našem srdci přebývá pouze On."

"Jenže ženu nosíme v útrokách," prohlásil tvrdě Joffrey de Peyrac. "Všichni ji máme v sobě. A proti tomu nic nezmůžeme, ani vy, ani já, pane Berne... at jsme kalvinisté, nebo ne."

Vstal a netrpělivě odstrčil stoličku. Naklonil se k hugenotovi a řekl vztekle:

"Ne, vy ji nemilujete. Muži jako vy ženy nemilují. Oni je snášejí. Dopřejí si je a touží po nich, jenže to není totéž. Vy tu

84

85V

ženu chcete, a proto se s ní hodláte oženit, abyste měl čisté svědomí."

Gabriel Berne zrudl. Pokusil se vstát, ale podařilo se mu to jen napůl.

"Muži jako já nepotřebují dostávat lekce od mužů, jako jste vy, od piráta, bandity a vykradače vraků."

"Co vy o mně víte? I když jsem pirát, přece mohou být mé rady užitečné muži, který se rozhodl oženit se s ženou, kterou mu budou závidět králové. Prohlédl jste si ji aspoň dobře, pane Berne?"

Kupci se podařilo vysoukat se na kolena. Opřel se o stěnu. Obrátil k Joffreyi de Peyrac horečnatý pohled připomínající šilence... Rozum se mu kalil.

"Pokoušel jsem se zapomenout," vyhrkl, "zapomenout na ten první večer, kdy jsem ji viděl s rozpuštěnými vlasy... na schodišti... Nechtěl jsem jí ublížit, byla v mém domě... postil jsem se, modlil se... Ale neměl jsem klid, pronásledovalo mě pokušení, věděl jsem, zeje pod mou střechou a nedokázal jsem ani klidně spát..."

Hrbil se a zalykal ani ne tak fyzickou bolestí, jako ponížením, komu se to přiznává, a Peyrac ho překvapeně pozoroval.

Kupče, kupče, jak jsme si blízcí, napadlo ho. Ani já jsem nedokázal usnout, když mě ta divoženka odháněla a zavírala přede mnou dveře. Jistě, já jsem se nepostil ani nemodlil, ale smutně jsem si prohlížel vlastní velice málo přitažlivý obličej v zrcadle a nadával jsem si do pitomců.

"Ano, je těžké se sklonit," mumlal Rescator, jako by mluvil sám se sebou, "když člověk zjistí, že je sám a slabý tváří v tvář takovým živlům, jako jsou moře, samota, žena... Když přijde okamžik, kdy jim musíme čelit a najednou si nevíme rady... Jenže odmítnout ten zápas? To nelze."

Berne padl zpátky na slámu. Dýchal těžce a na spáncích se mu perlil pot. Skoro nevěřil tomu, co slyšel, měl pocit, že se mu to zdá. V tomhle páchnoucím a vlhkém sklepe mu Rescator, chodící v neurčitěm světle lampy sem a tam, připomínal víc než kdy jindy padlého anděla. A on, Berne, se bránil jako Jákob. "Mluvíte o těch věcech strašně kacířsky," vydechl, když se vzpamatoval. "Jako by žena byla živel, něco jen přírodního."

"Také je. Není dohřeji podceňovat ani přeceňovat. I moře je

krásné. Ale riskujete smrt, když podceníte jeho moc a zahynete i tehdy, když se vám nepodaří zkrotit ho. Víte, pane Berne, já se skláním před každou ženou, ať je mladá či stará, krásná či ošklivá."

"Vy se mi posmíváte."

"Svěřuji se vám s tajemstvím svého mužského kouzla. Co si s tím počnete, pane hugenote?"

"Zneužíváte svého postavení, abyste mě ponížil a urážel," vyštěkl Berne bez sebe pokořením. "Pohrdáte mnou, protože jste či jste byl urozený šlechtic, a já jsem jen prostý měšťan."

"Vezměte rozum do hrsti. Kdybyste si dal tu práci a nejdřív přemýšlel, než mě začnete nenávidět, všiml byste si, že s vámi mluvím jako muž s mužem, tedy jako rovný s rovným. Už dávno jsem se naučil rozlišovat lidi podle jejich lidských kvalit. Mezi mnou a vámi je jen jediný rozdíl. Já už vím, co znamená, když váš život visí na vlásku, nemáte co do úst a připravili vás úplně o všechno. Vy jste to ještě nezažil. Ale jistě to zažijete. Pokud jde o urážky, užíváte je spíš vy proti mně: bandita, zloděj..."

"Dobrá, máte pravdu," řekl Berne a těžce popadal dech. "Jenže pro tuto chvíli vy máte moc a já jsem vám vydán na milost. Co se mnou uděláte?"

"Nejste snadný protivník, pane Berne, a kdybych byl rozumný, prostě bych si vás odklidil z cesty. Nechal bych vás tady shnit, nebo... Znáte přece metody pirátů, k nimž mě přirovnáváte. Toho, koho se chtějí zbavit, nechají kráčet se zavázanýma očima po prkně a... Jenže já nikdy neuznával zásadu strhnout šance jen na svou stranu. Rád uzavírám sázky. Jsem hráč. Přiznávám, že mě to občas přišlo draho. Přesto si ještě jednou rozdáme karty. Máme před sebou několik týdnů plavby. Vrátil vám svobodu. Domluvme se, že na konci cesty dáme paní Angelice na vybranou mezi vámi a mnou. Pokud si vybere vás, přenechám vám ji... Proč váháte? Nejste si snad jistý vítězstvím?"

"Evou počínaje ženy vždycky přitahovalo Zlo."

"Vypadá to, že si zas tak moc nevážíte té, kterou jste si vybral za ženu.

Myslíte si, zeji nezískáte zbraněmi, které máte po ruce modlitbou, půstem, co já vím čím ještě? Počestným

7877

7867

životem po svém boku? I v těch cizích zemích, kam mffíme, má úctyhodnost svou cenu... Paní Angelika ji dokáže ocenit."

Kapitánův hlas zněl výsměšně. Protestant byl jako na mučidlech. Rescatorovy sarkasmy ho nutily prozkoumat hlouběji vlastní srdce avon se dopředu děsil, že v něm odhalí pochybnost. Nebot teď už pochyboval sám o sobě, o Angelice, o tom, jaké hodnoty jí nabízí výměnou za pekelnou moc toho, kdo mu hodil rukavici.

"Pokládáte tohle všechno za bezcenné, když si chce muž dobýt ženu?" zeptal se hořce.

"Možná... Ale nejste zas tak špatně vyzbrojen, jak myslíte, pane Berne, protože máte i jiné zbraně..."

"Jaké?" zeptal se vězeň tak úzkostlivě, až to vzbuzovalo sympatie.

Rescator ho pozoroval. Napadlo ho, že je znovu neopatrný jen pro vlastní potěšení, komplikuje partii, jež pro něj tolik znamená. Jenže dozví se kdy vůbec, jaká skutečně Angelika je, co si myslí, co chce, když protivník nebude moci volně využít své šance?

S úsměvem se k němu sklonil.

"Uvědomte si, pane Berne, že raněný muž, který je ještě schopen vyrazit dveře, aby dostal svou milovanou z moci strašného svůdce, a který je už v poutech natolik... řekněme silný, že se vzepne jako býk, jen když uslyší její jméno, takový muž má podle mě nejlepší předpoklady navždy si získat přelétavé srdce žen. Fyzická přitažlivost je váš největší trumf... tou si získáte ženy... všechny ženy... Jste muž, pane Berne, skutečný statný muž, a proto přiznávám, že nejsem z naší partie moc nadšený."

"Mlčte," okřikl ho Berne najednou skoro bez sebe rozhořčením, takže se mu dokonce podařilo vstát. Málem by snad přerval i pouta. "Copak nevíte, že v Písmu stojí: Všelijaké tělo jest tráva, a všelijaká vzácnost jeho jako květ polní. Usychá tráva, květ prší, jakž vítr Hospodinův povane na něj."

"To je možné... Ale přiznejte, že dokud na něj Hospodinův vítr nezavane, je tělo velice přitažlivé."

"Kdybych byl papeženec," prohlásil Berne naprosto vyvedený z míry, "pokřižoval bych se, protože vy jste posedlý ďáblem."

Těžké dveře však už zapadly. Slyšel, jak v chodbě zanikají kroky jeho trýznitele a tichne ozvěna hlasů, rozmlouvajících arabsky. Za chvíli zavravoral a těžce padl zpátky na slámu. Připadalo mu, že v těch několika dnech překročil hranici podobnou smrti. Vchází do jiného života, kde dosavadní hodnoty už ztratily veškerou váhu. Co mu tedy zbývá?

Angelika došla do podpalubí, kde byli ubytováni protestanti, jako náměsíčná. Najednou seděla v rohu vedle děla, na němž leželo pár jejích věcí, a vůbec si neuvědomovala, jak prošla s Honorinou za ruku po palubě, sešla po příkrých schodech a dotápala v husté mlze přes nejrůznější překážky svinutá lana, pytle, sudy se smolou a kolem mužů z posádky, čistících loď. Tovšechno vůbec nevnímala.

Ted' tady seděla a nechápala, co tu dělá.

"Paní Angeliko! Paní Angeliko! Kde jste byla?"

Skláněl se k ní živý obličejík malého Lauriera. Severina ji hubenou ručkou objala kolem ramen.

"Povídejte!"

Děti ji obklopily. Všechny byly zabalené do ubohých hadříků, zbytků sukní, které matky roztrhaly, aby jim měly co navléct, a pod oblečením jim čouhaly otýpky slámy. Tvářičky měly bílé, nosy červené.

Navyklým gestem k nim natáhla ruku a pohládila je.

"Je vám zima?"

"Ale ne," odpověděly vesele.

Malý Gedeon Carrere vysvětloval:

"Hrbáč, ten mořský trpaslík, nám řekl, že dneska nemůže být tepleji, ani kdybysme zapálili loď, protože jsme skoro u pólu, ale už brzy začnem plout na jih."

Poslouchala je, ale nevnímala.

Dospělí stáli opodál a chvílemi ji z dálky pozorovali, někteří zděšeně, jiní s lítostí. Co znamená její dlouhá noční nepřítomnost? Její zmatený návrat bohužel potvrzoval ta nejhorší podezření a obvinění, která sám pan Gabriel Berne včera večer vznesl proti veliteli lodi.

"Ten bandita si myslí, že má na nás veškerá práva... na nás i naše ženy... Bratři, teď už víme, že neplujeme k ostrovům..."

A když se Angelika nevracela, chtěl ji běžet hledat. Strašně se rozčilil, když zjistil, že jsou tu zamčení. A i přestože byl zraněný, vzal železnou tyč a pokusil se vyvrátit dveře ze silného dřeva. Podařilo se mu vypáčit jeden zámek. Když Manigault viděl, že se neuklidní, šel mu nakonec pomoci. Do podpalubí zavanul ledový vítr a matky protestovaly, protože neměly čím přikrýt maličké. Mezitím se tu objevil skotský nebo snad německý lodmistr, začal strašně klít a Berná chytily tři chlapi a odtáhli ho do tmy. Od té chvíle ho neviděli. Přišli dva tesaři, s klidem opravili dveře a znovu je zamkli. Loď se děsivě zmítala. Ženy a děti vycítily, že jim dnes v noci hrozí nebezpečí. Tiskly se k sobě a tiše seděly, zatímco muži se dlouze radili, co počít, kdyby se náhodou jednomu z jejich druhů, panu Bernovi či jeho služee, stalo nějaké neštěstí. Když Abigail a mladá pekařka viděly, že si Angelika úplně normálně povídá s dětmi, odhodlaly se přistoupit blíž.

"Co vám udělal?" šeptala Abigail.

"Kdo mi měl co udělat?" nechápala Angelika.

"No on... ten... Rescator!"

Po vyslovení toho jména jako by se Angelice rozsvítilo v hlavě, přiložila si ruce ke spánkům a tvář se jí stáhla bolestí.

"Rescator?" opakovala. "Neudělal mi skoro vůbec nic. Proč se mě na to ptáte?"

Ubohé dívky zůstaly v rozpacích stát.

Angelika se ani nepokoušela pochopit důvod jejich zmatku.

V hlavě jí hučela jediná myšlenka: Našla jsem ho, a on mě odvrhl. Prostě mě nepokládá za svou ženu. Proč jsem o něm tolik snila, tolik po něm toužila, tolik doufala... Teprve teď je ze mě vdova.

Najednou se zachvěla.

To je šílené... To není možné... Zdá se mi zlý sen a určitě se probudím.

Donucen manželkou k ní přistoupil Manigault.

"Paní Angeliko, musíte nám říct... Kde je Gabriel Berne?"

Nechápavě se na něj podívala a pak namítla:

"Ale já nevím!"

Vyprávěl jí, k čemu její vinou v noci došlo.

"Možná ten pirát hodil Berná do moře," prohlásil advokát Carrere.

"Vy jste se zbláznil!"

Pomalů se začínala vracet do skutečnosti. Zatímco tedy ona v noci spala u Rescatora, Berne se vzbouřil a chtěl jí přijít na pomoc. Rescator o tom musel vědět. Proč jí neřekl jediné slovo? Pravda, měli si co vysvětlovat.

"Poslechněte," obrátila se k nim, "nelamte si s tím hlavu a neděste děti tak bláznivými nápady. Pokud pan Berne opravdu vyprovokoval posádku nebo kapitána dnes v noci, kdy se museli soustředit na složité manévrování, předpokládám, že ho zatím někde zavřeli. V žádném případě mu ale nejde o život. Za to vám ručím."

"Tihle dobrodruzi jsou bohužel schopni vynést rozsudek raz dva," prohlásil advokát chmurně. "Proti tomu nic jítezmůžete."

"Vy jste hlupák," vykřikla Angelika a měla chut zpolíčkovat tu starou, jakoby vyschlou tvář.

Křik jí dělal dobře, pohlížela z jednoho na druhého a říkala si: At je to jak chce, život jde dál. V temném podpalubí, kde kvůli zimě zacpali všechny střílny, k ní vzhlížely strašně všední tváře. Byli tady, zajímali se jen o své vlastní starosti. Nedopřejí jí čas, aby se zamyslela nad svou osobní tragédií a možná ji i zveličila.

"No, paní Angeliko," pokračoval Manigault, "když nemáte pocit, že s vámi piráti jednali nestoudně, tím líp pro vás. Jenže nás osud pana Berná velice zneklidňuje. Doufali jsme, že o něm něco víte."

"Jdu se zeptat," prohlásila a vstávala.

"Nechod, mami," vyjekla Honorina, tušící, že zůstane zas celé hodiny opuštěná. Angelika vyšla a táhla ji za sebou.

Na můstku narazila téměř okamžitě na Nicolase Perrota, který seděl na hromadě lan a kouřil dýmku. Jeho Indián zkřížil nohy a zapléтал si dlouhé černé vlasy; nakláněl hlavu jako dívka před zrcadlem.

"Drsná noc," prohlásil Kanaďan a spiklenecky na ni mrkl.

Angelika si udiveně kladla otázku, co tím přesně myslí. Pak

l 911

90

jí došlo, že prostě naráží na těžké chvíle boje s bouří a ledovci. Takže celá posádka byla napjatá.

"To nám opravdu hrozila záhuba?"

"Děkujte Bohu, že jste to netušila a že jste ještě naživu," prohlásil a pokřižoval se. "Tohle jsou prokletá místa. Už abych byl na svém rodném Hudsonu." Zeptala se ho, jestli jí může poskytnout nějaké informace o jednom z jejich druhů, který téhle vzrušené noci zmizel o panu Bernovi.

"Slyšel jsem, že ho dali za neposlušnost do želez. Pan Rescator je právě u něj a vyslýchá ho."

Takže mohla ostatním sdělit, že jejich přítele nehodili přes palubu.

Přišli kuchaři s obvyklým hrncem zelí a soleným masem, pro děti měli i kousky pomeranče a citrónové zavařeniny. Cestující se hlučně usazovali. Jídlo pro ně bylo vedle procházek jediným rozptýlením. Angelika dostala misku, do níž se pustila Honorina, když dojedla svou porci.

"Ty nebudeš jíst, mami?"

"Neříkej mi pořád mami," okřikla ji rozčileně Angelika. "Nikdys to nedělala," Kolem uší jí létaly útržky rozhovorů.

"Vy tvrdíte, že nikdy neproplujeme kolem ostrovů Zeleného mysu?"

"Na to dám krk, pane. Jsme na severu, příliš na severu."

"Kam podle vás doplujeme, když budeme takhle pokračovat?"

"Do oblasti lovců tresek a velrybářů."

"Jejda, takže uvidíme velryby," vykřikl jakýsi klučik a zatleskal.

"Kde asi tak zakotvíme?"

"Kdo ví? V Nové zemi nebo v Nové Francii."

"V Nové Francii?" vykřikla pekařova žena. "To ale znovu padneme do rukou papeženců," rozplakala se. "Ted už je jisté, že nás ten pirát chce prodat."

"Mlčte, hlupačko jedna," vmísila se jim rázně do řeči paní Manigaultová.

"Kdybyste měla špetku zdravého rozumu, pochopila byste, že i když je to bandita, neriskoval by svou lod u laroachelleských útesů a neobětoval by kotvu jen proto, aby nás pak prodal na opačné straně oceánu."

Angelika s údivem pohlédla na paní Manigaultovou. Všemocná loáařova manželka trůnila jako obvykle na sedátku, tvořeném obráceným kbelíkem. Asi to nebylo pro její rozložitou postavu příliš pohodlné, zato však jedla stříbrnou lžičkou z krásné misky z delftského porcelánu.

Podívejme, přece jen stačila něco schovat pod sukní, když se nalodovala, pomyslela si Angelika mimovolně.

Jenže Manigault jí zlostně odsekl:

"Já se vám ale divím, Sáro. To, že se vám pán téhle lodi zřejmě vlichocuje a vyhověl vaší... mánii tím, že vám daroval tuhle misku, není důvod, abyste ztrácela rozum. Bývala jste obvykle daleko prozíravější."

"Neuvažuji o nic hůř než vy. Netvrdím, že muž, který dokáže okamžitě odhadnout postavení a inteligenci a hned pochopí, komu má věnovat pozornost, vzbuzuje bezmeznou důvěru, ale tvrdím a budu tvrdit, že to není žádný hlupák."

A napůl posměšně, napůl vážně dodala:

"Co si o tom myslí paní Angelika?"

"O kom to mluvíte?" zeptala se Angelika, která hovor nesledovala.

"No přece... o něm!" vykřikly všechny ženy naráz. "O kapitánu Gouldsbora... o tom maskovaném pirátovi... o Rescatorovi. Paní Angeliko, vy ho znáte, řekněte nám, kdo to je?"

Angelika na ně zmateně pohlédla. To není pravda, že jí kladou takovouhle otázku. Právě jí! V tichu se ozval Honorinin hlásek:

"Já či hůl. Či ho zabít, toho čelnýho muskýho."

Manigault pokrčil rameny a zvedl oči k nebi v němém povzdechu.

"Problém není v tom, kdo je to, ale kam nás veze. Můžete nám to prozradit, paní Angeliko?"

"Dnes ráno mi potvrdil, že na ostrovy. Severní cesta tam prý vede stejně jako jižní."

"No nevím," zaváhal loáař. "Co si o tom myslíš, Le Galle?"

"Je to kruci možný... Ta cesta se moc nepoužívá, ale když se pluje dolů podél amerického pobřeží, musí člověk stejně doplout k Antilám. Možná dává náš kapitán přednost téhle cestě, protože ta druhá je příliš živá."

7937

7927

Objevil se hrbáč na svých zakrnělých nožkách a gesty jim dával najevo, že mohou vyjít na palubu. Několik žen tu zůstalo, aby trochu uklidily.

Angelika se zahloubala do svých úvah.

"Ploč spíš, mami?" zeptala se Honorina, když viděla, jak matka sedí s tváří v dlaních.

"Dej mi chvíli pokoj!"

Angelika se pomalu vzpamatovávala z útlumu. Stále však měla pocit, jako by dostala ránu po hlavě. Ale pomalu si začala uvědomovat pravdu. Nestalo se to tak, jak o tom snila, ale stalo se. Její tolik oplakávaný manžel už není vzdálený přízrak, někde v nedosažitelné části zeměkoule: je tu, pár kroků od ní. Když na něho pomyslela, říkala si: On. Nemohla se donutit oslovovat ho Joffrey, tak jí připadal jiný než ten, kterému kdysi tak říkala. Jenže už to nebyl ani Rescator, tajemný cizinec, jenž ji tolik přitahoval.

Tenhle muž ji nemiluje, už ji nemiluje.

Ale co jsem udělala, že už mě přestal milovat? To o mně natolik pochybuje? Copak mu já vyčítám ta léta, kdy žil beze mě? Ani jeden, ani druhý jsme netoužili po tom odloučení. Proč se tedy nepokusit všechno smazat, zapomenout? Jenže muži zřejmě myslí úplně jinak. At už má jakýkoliv důvod, Filipa nebo krále, prostě mě už nemiluje... Dokonce je to ještě horší, jsem mu lhostejná...

Najednou se vyděsila.

Možná jsem zestárla! To je ono, musela jsem za poslední týdny náhle zestárnout vinou těch strašných starostí s odplutím z La Rochelle.

Pozorovala své zničené, poškrábané ruce, ruce pravé hospodyně. To muselo epikurejského šlechtice přímo znechutit.

Angelika nikdy nepřikládala nějakou přehnanou důležitost své kráse. Jistěže si ji pěstovala a chránila jako žena, jež má pro ni cit, ale nikdy ji nenapadlo, že by o ni mohla přijít. Připadalo jí, že ten dar od Boha, pro nějž ji obdivovali už od dětství, jí zůstane navěky, po celý život. Dnes poprvé pocítila, že by mohl pominout. Musí se přesvědčit.

"Abigail," přistoupila rozrušeně k přítelkyni, "máte zrcadlo?"

Ano, Abigail měla. Ta moudrá panna, která za ctnost poklá

dala jen slušné oblečení a dobře posazený čepec, jediná myslela na to, aby si vzala věcičku, na kterou všechny kokety zapomněly.

Podala ho Angelice a ta se do něj nedočkavě podívala.

Vím, že mám pár bílých vlasů, ale pod čepcem je nemohl vidět... pouze ten první večer, kdy jsem došla na Gouldsboro, jenže to jsem je měla úplně mokré a nemohlo to být znát.

Nebyla k sobě tak velkorysá, jako když se prohlížela v kovovém oválu, když jí ještě nešlo o to, aby se líbila Rescatorovi.

Přejela si prstem po tvářích. Nepovídla jí snad plet? Ne. Tváře měla sice trochu propadlé, ale čerstvý vzduch jí dodával ten zvláštní teplý odstín, který obdivovali už ve Versailles a kterou jí paní de Montespan záviděla.

Co si však asi tak může myslet muž, jenž ji ve vzpomínkách srovnává s obrazem mladé dívky?

Tolik jsem toho prožila... Život mě určitě poznamenal...

"Mami, najdi mi hůl," žádala Honorina, "ten muskej s čelnou maskou je velkej vlk... či ho zabít."

"Mlč už... Abigail, řekněte mi upřímně, dá se o mně ještě říct, že jsem hezká?"

Abigail si s klidem skládala šaty. Nedala na sobě znát, jak jí Angeličino chování připadá divné. Zmizela na celou noc a tak lze předpokládat, že si vytrpěla své. Ale ona tvrdí, že se nic nestalo, navíc na ní chce zrcadlo.

"Jste nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděla," řekla dívka bezvýrazně, "a dobře to víte."

"Bohužel ne," vzdychla Angelika a ruce jí bezradně klesly. "Už to nevím."

"Důkazem toho je, že přitahujete všechny muže, dokonce i ty, kteří si to ani neuvědomují," pokračovala Abigail. "Čekají na vaše názory, chtějí slyšet váš souhlas s tím, co podnikají... vidět váš úsměv. Aspoň to. Jsou i takoví, kteří vás chtějí jen pro sebe. Když pohlédnete na někoho jiného, trápí se. Už než jsme odjeli z La Rochelle, můj otec často říkával, že je strašně nebezpečné pro naše duše, když vás vezmem s sebou. Nutil pana Berná, aby se s vámi oženil ještě před cestou, aby kvůli vám nevypukly nějaké spory..."

1951

1941

Angelika poslouchala jen na půl ucha, přestože jindy by ji takhle slova nesmírně rozhořčila. Znovu vzala malé zrcátko.

"Měla bych si udělat bylinkový obklad na tvář... Jenže jsem bohužel nechala všechno své koření v La Rochelle."

"Či ho zabít," mumlala Honorina polohlasně.

Cestující se vraceli i s panem Bernem. Podpírali ho dva námořníci a dovedli ho až na lůžko. Vypadal zesláblý, ale ne poražený. Spíš povzbuzený. Jeho oči metaly blesky.

"Ten muž je ztělesněný dábel," oznámil okolostojícím, sotva námořníci odešli.

"Choval se ke mně strašně... mučil mě..."

"Mučil? Raněného? To je ale zbabělec."

Rozlehly se pobouřené výkřiky.

"To mluvíte o Rescatorovi?" zeptala se paní Manigaultová.

"A o kom asi?" odsekl Berne vztekle. "V životě jsem neviděl nikoho tak odporného. Stál jsem tam s pouty na rukou i na nohou a on mě přišel pokoušet, otáčet na rožni..."

"Opravdu vás mučil?" zeptala se Angelika s očima rozšířenými hrůzou.

Pomyšlení na to, že se z Joffreye stal člověk schopný jakékoliv krutosti, ji přivádělo k zoufalství.

"Skutečně vás mučil?"

"Chci říct morálně. Ach, nestůjte tam a nedívejte se na mě takhle!"

"Zřejmě znovu dostal horečku," špitla Abigail. "Musíme ho převázat"

"Vždyt mě převázali. Znovu přišel ten starý arabský lékař se svými mastičkami. Sundali mi pouta a vyvedli mě nahoru... Nikdo nedokáže tak dobře pečovat o tělo a současně ničit duši. Ne, nedotýkejte se mě."

Zavřel oči, aby neviděl Angeliku.

"Nechtě mě všichni na pokoji. Chci spát."

Přátelé se vzdálili. Angelika usedla u jeho lůžka. Cítila se za něho zodpovědná. Vinou její nedobrovolné nepřítomnosti jednal tak, že se octl v nebezpečí. Ještě nevléčené rány začaly znovu krváct, musel strávit hodiny v nezdravých podmínkách dole v podpalubí, a pak ho zřejmě dorazil Rescaior, její manžel. Co

si mohli ti dva naprosto odlišní muži říkat? Berne si takovéhle trápení nezasloužil, pomyslela si rozhořčeně. Zachránil ji, byl jejím přítelem, rádcem, obětavě ji chránil a ona si mohla v jeho domě v klidu odpočinout. Je to spravedlivý a čestný muž, velice morální. Jen kvůli ní, kvůli Angelice poodhalil oponu své přísné důstojnosti, za níž skrýval výbušnou povahu. Zabíjí pro ni...

Vzpomínala na ty chvíle z jiného života a nevšimla si, že Gabriel Berne pootevřel oči. Díval se na ni jako na zjevení, nedokázal pochopit, že za tak krátký čas dovedla vyplnit celý jeho život. Přestal ho zajímat vlastní osud. Přestalo ho zajímat, kam jedou a jestli vůbec doplují. V tuto chvíli toužil jen po jediné věci. Vyrvat Angeliku z démonického vlivu toho druhého. Naplňovala ho pouze ona. S hrůzou sledoval, jak se celého jeho vědomí, jež se doposud soustřeďovalo na jiné věci: na obchod, lásku k rodnému městu, na obranu víry, zmocňuje vášeň.

Jakýsi vnitřní hlas v něm opakoval:

Je těžké se sklonit... sklonit před ženou... Poznačit ji pečetí těla...

Ve spáncích mu bušilo. Možná jen tím bych se osvobodil z muk a připoutal ji k sobě, pomyslel si. Spalovala ho zlá horečka, kterou v něm vyvolala Rescatorova slova. Nejraději by zatáhl Angeliku do tmavého kouta a podrobil si ji milostným aktem ani ne tak z lásky, jako z pomsty, že má nad ním takovou moc.

Protože teď už bylo příliš pozdě doufat, že dosáhne břehů rozkoše. On, Berne, nikdy nepozná onu úsměvnou milostnou nenucenost toho druhého...

Jsme lidé hříšní, opakoval si s vědomím svého prokletí. Proto se nikdy neosvobodím... Ale on je volný... A ona také...

"Najednou se na mě díváte jako na nepřítelkyni," hlesla Angelika. "Co se stalo? Co vám řekl, že jste se tak změnil, pane Berne?"

Larochelleský kupec zhluboka vzdychl.

"Ano, skutečně nejsem sám sebou, paní Angeliko, musíme se vzít... rychle... co nejdříve."

Než stačila odpovědět, zavolal pastora Beaucaira.

1961

1911

"Pane pastore! Pojdte sem! Vyslechněte mě! Musíte nás okamžitě oddat."

"Nemůžeš aspoň počkat, až se uzdravíš, chlapče?" uklidňoval ho stařec.

"Ne, nebudu klidný, dokud to nebude za mnou."

"At míříme kamkoliv, všude se může konat obřad. Já vám mohu požehnat jménem Boha, ale pouze kapitán reprezentuje světskou moc. Musíme ho požádat, aby vás zapsal do lodního deníku a vydal o tom potvrzení."

"On to udělá," vykřikl Berne divoce. "Dal mi najevo, že našemu svazku nebude bránit."

"To není možné!" vykřikla Angelika. "Jak by mohl jen na chvíli souhlasit s takovou maškarádou? To je k zbláznění! Ví dobře, že si vás nemohu vzít... Nemohu, a ani nechci."

Poodešla ze strachu, že před nimi dostane nervový záchvat.

"Maškaráda," zamumlal Berne hořce. "Vidíte přece, kam až to s ní došlo, pane pastore. A pak že nejsme oběťmi toho mizerného piráta a čaroděje. Jsme mu na téhle ořechové skořápce vydání na milost a nemilost. Nemáme jiné východisko než moře... a samotu. Jak vám to vysvětlit, pane pastore. Stal se zároveň mým pokušitelem i svědomím. Skoro bych řekl, že mě sváděl ke zlu a současně mi odhalil všechno zlo, které je ve mně a o němž jsem neměl tušení. Řekl mi: Kdybyste si dal tu práci a přestal mě nenávidět... A já ani nevěděl, že ho nenávidím. Ostatně jsem ještě nikdy k nikomu necítil nenávist, ani k těm, kdo mě pronásledovali. Nebyl jsem až dosud spravedlivý člověk, pane pastore?... A teď už si tím nejsem jist."

Probudila se, jako když se člověk zotavuje po těžké nemoci. S pocitem nevolnosti, ale i úlevy. Zdálo se jí, že ji tiskne na pláži v náručí, směje se, křičí: Konečně jste tu. Samozřejmě poslední. Vy jste ale divoženka. Zůstala chvíli nehybně ležet a zaposlouchala se, jak v ní odeznívá ozvěna toho snu. A co kdyby to byla skutečnost?

Pátrala v paměti, aby znovu zachytila ten letmý okamžik snu, kdy ji tiskl v náručí a obracel se k ní jako ke své ženě. I v Kandii to bylo tak: Jeho pozorné

oči pod maskou se snažily dodat jí odvalu, chránit ji, vyrvat ji z drápů nebezpečných obchodníků se ženami, protože věděl, kdo je. Takže tenkrát jí, svou ženou, tolik nepohrdal, přestože se na ni zlobil pro její nevěru, o níž se dozvěděl nebo ji aspoň předpokládal. Jenže tenkrát, říkala si, tenkrát jsem byla krásná. Ano, ale na té pláži v La Rochelle to bylo jinak. Uběhl sotva týden a svět jako by se zhroutil, všechno propadlo zhoubě v době mezi svítáním, kdy odložil masku, a večerem, jenž ještě neskončil. Stmívalo se a Angelika spala jen pár hodin. V otevřených dveřích na zádi zářily obdélníky jakoby měděného světla. Cestující se shromáždili na palubě k večerní modlitbě. Cítila se polámaná, jako by ji někdo zbil. Nemohu to připustit, musím s ním promluvit. Uhladila si šaty a dlouze zkoumala tmavou obyčejnou látku. Přes uklidňující vzpomínku na pláž ze sna ji strach neopouštěl. Muž, jemuž se chtěla přiblížit, toho příliš mnoho skrýval, měl v sobě neproniknutelné hlubiny. Bála se ho. Tolik se změnil. Není to ode mne hezké, ale... byla bych raději, kdyby pořád ještě kulhal. Především bych ho okamžitě poznala už v Kandii a on by mi nemohl vyčítat nedostatek instinktu i srdce a trápit mě. Jako by to bylo pod tou maskou tak snadné! Já jsem přece žena, a ne policejní pes... jako Sorbonna... Při tom nepatřičném srovnání se nervózně rozesmála. Pak znovu propadla zoufalství. Ze všech výčitek ji nejvíc ranila ta zmínka o synech. Srdce mi denně krvácí, že jsem je ztratila, a on si dovoluje tvrdit, že jsem lhostejná. To mě tak špatně zná? V podstatě mě nikdy nemiloval. Dostávala migrénu, nervy měla napjaté k prasknutí. Upnula se na vzpomínku z pobřeží ten první večer na Gouldsboru, když jí zvedl bradu a řekl svým nenapodobitelným způsobem: Vidíte,

98  
99

to máte z toho, že lítáte po pláni za piráty. Už tehdy ho měla poznat. Přes svou masku a změněný hlas to byl v té chvíli celý on. Jak jsem mohla být tak slepá, tak hloupá? Byla jsem posedlá myšlenkou, že nás druhý den zatknou a že musíme stůj co stůj uprchnout. Zároveň ji ale napadlo cosi jiného, až sebou trhla. . Co vlastně dělal u La Rochelle? Mohl vědět, že tam jsem? Nebo ho do té zátoky přivedla pouze náhoda? Rozhodla se. Musím ho vidět, musíme si promluvit. I když ho to bude obtěžovat. Takhle to nemůže zůstat, nebo se zblázním. Vstala a zastavila se před panem Bernem. Také spal. Pohled na něj v ní vyvolal protichůdné pocity. Byla by si přála, aby nikdy neexistoval, a zároveň se zlobila na Joffreye de Peyrac, že špatně zacházel s mužem, který měl jen jedinou chybu: Byl to Angeličin přítel a chtěl si ji vzít. Kdybych se měla během všech těch let, co zmizel, spoléhat pouze na něj, na pana de Peyrac... Musí se dozvědět, co vytrpěla a že se vdala za Filipa především proto, aby se dostala nahoru a až ke dvoru a zachránila tak své syny před nelítostným osudem. Promluví s ním, řekne mu všechno, co má na srdci! Venku na palubě, v "uličce" vedoucí hluboko mezi stěnami lodí a opatřené zábradlím, už byla tma. Shromáždění protestante v tmavých šatech splynuli s panujícím šerem a skoro je nebylo vidět. Zaléhalo sem jen mumlání modliteb. Když však Angelika zvedla oči k můstku a k jeho pokojům, jejichž okna zářila do tmy jako rubíny, uviděla ho a srdce jí začalo tlouct jako zběsilé. Stál v posledních paprscích slunce s maskou na tváři, ale byl to on a ona najednou pocítila šílený nával radosti stejně jako dnes ráno. Odvál všechn její strach.

Vrhla se k prvnímu žebříku a běžela po palubě, nestarala se o to, že ji máčí mořská sprška. Tentokrát se nenechá zastavit výsměšným pohledem a chladnými slovy. Musí ji vyslechnout...

Když však dorazila na můstek, veškerá její předsevzetí se rozplynula před divadlem, které se jí naskytlo.

Stála tu Honorina, objevila se mezi nimi stejně jako dnes ráno náhle jako zlomyslný skřítek.

U Rescatorových nohou vypadala maličká, obracela k němu kulatý, provokativně sešklebený obličejík a ruce vši silou bořila do kapes své zástěrky. Angelika se musela opřít, aby neupadla.

"Co tu děláš?" zeptala se přísně.

Rescator ji zaslechl a otočil se. Když byl takhle maskovaný, znovu přestala věřit, že je to on.

"Jdete právě včas," poznamenal, "zrovna přemýšlím, po kom zdělila tahle osůbka své sklony. Představte si, že mi před chvílí ukradla drahokamy za dva tisíce liber."

"Ukradla?" zkoprněla Angelika.

"Když jsem se vrátil k sobě, s přehledem se probírala klenotnicí, kterou jsem otevřel dnes ráno pro vás. Musela ji zahlédnout během své návštěvy. A když jsem ji chytil při činu, ta půvabná slečna se vůbec nedala vyvést z míry a s klidem mi oznámila, že mi můj majetek nevrátí."

Angelika byla ještě rozrušená vším, co musela během dne prožít, a tak nedokázala obrátit tu věc v žert. Utrápená sama sebou i Honorinou se vrhla k dcerce a chtěla jí sebrat její kořist. Násilím jí rozevírala dlaně a najednou si uvědomovala, jak je ten život všední. Přišla překypující láskou a náhle se musí prát s nesnesitelným dítětem, jímž ji obtěžkal osud a které žilo, zatímco její synové byli mrtví. S Honorinou, ztělesněným poklesem v očích muže, jehož chtěla získat. A to se ještě musela s neuvěřitelnou drzostí k němu vloudit a okrást ho. Ona, která nikdy nic nevzala, ani k jídlu doma.

Podářilo se jí rozevřít malé prstíky a vydolovat dva diamanty, jeden smaragd a jeden safír.

"Si zlá," řvala Honorina.

Vzteklá, že prohrála, trošku couvla a sledovala je zuřivým pohledem. U takového mrněte to bylo směšné.

"Si zlá! Dám ti lánu, až..."

Hledala, jak by se co nejúčinněji pomstila a zchladila si vztek.

"...až odletíš zpátky do La Lochelle... a pak se budeš muset vlátit pěšky... až sem..."

Rescator se chraplavě rozesmál.

Angelika situaci nervově nezvládla a vlepila holčičce pořádný pohlavek.

Honorina na ni zůstala hledět s otevřenými ústy, pak šíleně zaječela. Otočila se kolem své osy jako bez rozumu a vrhla se k žebříku vedoucímu na palubu. Řítla vse po úzké palubě rychlostí blesku a nepřestávala ječet. Loď se právě zhoupla, takže jizalila obrovská vlna.

"Chvíte ji," křičela Angelika, stojící zděšeně jako solný sloup.

Honorina utíkala dál. Běžela jako posedlá touhou uniknout z tohoto úzkého prostoru prken a plachet, z té lodi, kde už několik dní nespravedlivě trpí. Nad ní bylo za zábradlím z pevného dřeva modré nebe. Když doběhla na konec lodi, začala šplhat na hromadu lan. Dostala se nahoru a už ji nic nedělilo od prázdnoty. Loď se znovu zhoupla a diváci, zděšení spádem celé scény, s hrůzou viděli, jak se malá kací přes palubu.

Angeličinu nepřičetnému výkřiku odpovědělo zahučení emigrantů a posádky.

Námořník, pracující s velkou plachtou na hlavním stěžni, skočil do vody jako šíp. Dva další se vrhli k záchrannému člunu uvázanému na palubě a odvazovali ho. Le Gall a rybář Joris, stojící nejbliž, jim přiskočili na pomoc. Lidé se

shlukli. Loď se kymácela. V okamžiku bylo zábradlí na levoboku plné zděšených obličejů. Severina a Laurier plakali a volali Honorinu. Kapitán Jason křičel do hlásné trouby, aby ustoupili, je třeba spustit na moře člun.

Angelika neviděla ani neslyšela. Vrhla se jako bez rozumu k zábradlí a byla by se také vrhla do vody, kdyby ji nezadržela pevná ruka. Před očima jí tančila fialová hladina, přecházející do zelena a do bíla. Konečně viděla, jak se vynořuje střapatá černá koule a vedle ní se kymácí malá zelená. Černá koule byla hlava námořníka, který skočil do vody, zelená byla Honorinina čepička.

"Máji," ozval se Rescatorův hlas. "Teď už jen počkáme, až k nim dopluje člun." Angelika se pořád zuřivě zmítala, ale držel ji železnou pěstí. Za hrozného skřípění se zvedl člun, zahoupal se a začal se sesunovat po lodním boku.

V tu chvíli se ozval výkřik:

"Albatrosové!"

Objevili se dva obrovští ptáci, jako by se vynořili ze zpěněných vln, a snesli se k hlavám námořníka a dítěte. Zdálo se, že je skryli pod bílými křídly. Angelika ječela jako šílená. Ocelovými zobáky rozervou kořist, jež se jim nabízela.

Zazněl výstřel z muškety. Rescator chytil zbraň Maura Abdulláha, stojícího vedle něho. Naprosto přesně, bez ohledu na kolébání lodi, zasáhl jednoho z ptáků a ten se zbrocený krví roztáhl na hladině. Ozvala se druhá rána, tentokrát to byl Nicolas Perrot, jemuž Indián okamžitě podal nabitou zbraň.

Druhý albatros zamával křídly, byl smrtelně zraněný.

Námořník držící Honorinu ho mohl odstrčit, odhodit stranou a doplavat k blížícímu se člunu. Za chvíli už předával Angelice do náručí zalykající se malý mokrý balík. Pevně ho k sobě přivinula. V té strašné chvíli, trvající věčnost, se nepřestávala proklínat, že dítě rozrušila.

Holčička za to nemohla. Dospělí, zaujatí svými hloupými hádkami, ji opustili, odstrčili. Pomstila se, jak dovedla.

Veškerý Angeličin strach a výčitky se obrátily proti tomu, kdo svým chováním postavil dítě proti matce, jejíž vinou si málem zoufalo.

"Za to můžete vy," křičela na něho s tváří staženou hněvem, "málem jste mě svou zlomyslností připravil o dceru. Nechybělo moc a ztratila jsem ji. Nenávidím vás, at jste za tou maskou kdokoliv. Raději jste měl umřít, než aby se z vás stal někdo takový."

Rozběhla se na opačný konec lodi a jako raněné zvíře se odpotácela do svého kouta v podpalubí. Začala svlékat Honorinu. Dítě se zmítalo, což neklamně svědčilo o tom, že je živé, ale mohlo v ledové vodě prochladnout.

Obklopili ji protestanti a radili všelijaké léky, které však byly nepoužitelné, protože je neměli: pijavice, teplou cihlu na nohy, hořčičnou náplast na záda.

Lékař Albert Parry se nabídl, že dítěti pustí žilou. Stačilo by trochu naříznout ouško. Ale když Honorina viděla, jak se k ní blíží čepel nože, začala ječet jako siréna.

L

"Nechtě ji! Dneska si zažila strachu ažaž," řekla Angelika.

Vzala si jen kapku rumu, který jednou denně přidělovali mužům, a masírovala malé promrzlé tělíčko. Pak je zabalila do teplé pokrývky. Když bylo dítě konečně v suchu, tvářičky mu zrudověly a z očí se vytratil strach, využilo oddechu a zvrátilo pořádnou dávku slané vody.

"Ty jsi strašná," vzdychla Angelika.

A náhle před tím tvrdohlavým čílkem a podivnou neohroženou tvářičkou její zoufalství pominulo. Ne, nenechá se připravit o rozum. Ani Joffrey de Peyrac ani

Gabriel Berne ani tenhle malý ďábel ji k tomu nedonutí. Málem příliš draze zaplatila za vzrušené hodiny, které od rána prožila. Její manžel vstal z mrtvých, ale už ji nemiluje. No a co! Přestože je to strašný šok, musí si zachovat dost pevné nervy, aby to přežila, už kvůli dcerce.

S naprostým klidem dítě znovu umyla. Pokrývka byla k nepotřebě. Stará Rebeka jí velkoryse nabídla jakousi teplou kožešinovou deku.

"Daroval mi ji kapitán lodi, abych si zahřála staré kosti, ale vem to áas, dneska v noci se bez ní obejdu."

Angelika osaměla. Poklekla vedle dítěte, jehož zrůžovělá tvářička vyhlížela z tmavé kožešiny. Dlouhé rezavé vlásy jí pomalu schly a dostávaly ve světle lucerny, kterou tu pověsili, obvyklý měděný odstín. Najednou si Angelika uvědomila, že se usmívá.

Gesto dcerky, schopné vrhnout se v zápalu vzteku do vody, ji zároveň děsilo i naplňovalo obdivem.

"Proč jsi to udělala, drahoušku, no proč?"

"Chtěla jsem plyč z ty ošklivý lodi," odpověděla Honorina chraplavě. "Us tu neci zůstat. Či plyč. Si tady moc zlá."

Angelika dobře věděla, že má pravdu. Vzpomněla si, jak se Honorina zjevila dnes ráno v kabině, kde se dohadovala s manželem.

Dítě se samo vydalo ji hledat, v tu chvíli se o ně nikdo nestaral. Na lodi, poškozené bouřkou, si mohlo stokrát zlámat nohy v nějakém palubním otvoru, a dokonce i spadnout do

moře. Nikdo by se nikdy nedozvěděl, co se stalo s malou holčičkou beze jména, s tím prokletým dítětem... Jen Maur se snědou tváří instinktem své rasy uhádl, co hledá mezi překážkami v ranní mlze, a odvedl ji k matce.

I později Angelika v tom šíleném zmatku zapomněla na své dítě. Počítala trochu s tím, že je ostatní pohlídají. Abigail, protestantské ženy, Severina... Ale ty měly také v hlavě zmatek. Atmosféra na Gouldsboru vyvedla z míry každého. Po tom prvním týdnu plavby by ani jediný z nich nepoznal v zrcadle vlastní duši.

Rozpoutanév vášně ukázaly mnoho věcí v pravém světle. Protestanti, at už vědomě nebo ne, uznali, že Honorina ani Angelika k nim nepatří.

Máš jen mě, obracela se v duchu k dítěti.

Angelika se cítila provinilá, že se nechala tak strašně unést bolestí. Měla si okamžitě uvědomit, že od Nieulského kláštera měla to nejhorší za sebou, a že at se stane cokoli, at přijde radost nebo utrpení, snad se už naučila, že ze všeho se najde východisko. Proč se tedy tak primitivně vyděsila jako zvíře, které naráží hlavou na zed?

Ne, nenechám je, aby mě připravili o rozum.

Naklonila se nad dítětem a pohládila vypouklé čílko.

"Já už nebudu zlá, ale ty, Honorino, už nebudeš krást. Víš dobře, že brát diamanty je něco moc zlého."

"Chtěla jsem šije dát do tluhličky," řeklo dítě, jako by se tím vysvětlovalo vše.

V tu chvíli vedle nich poklekl dobrák Nicolas Perrot, následovaný Indiánem s miskou teplého mléka pro záchráněnou.

"Mám zjistit, co je nového s tou horkokrevnou hlavičkou," prohlásil Kanadan,

"tak by jí určitě začali říkat pod irokézskými stany. Taky ji musím donutit vypít tenhle lektvar, v kterém je pár kapek utišujícího léku, jestli se pořád ještě vzteká. Pro horký hlavy není nic lepšího než studená voda. Co vy na to, slečinko? Ještě se budete chtít potápět?"

"Ne, us ne. Je to studený a taky slaný..."

Pozornost vousatého muže v kožešinové čepici ji velice těšila.

Hned se cítila lip a přestala se kabonit, čímž chtěla potrestat matku. Poslušně vypila donesené mléko.

"Či vidět Kaštanovou slupku," požádala poté.

"Kaštanovou slupku?"

"Plotože on píchá a já se o něj lada šklábu," zasnila se Honorina. "Nes mě po žebříku... a pak ve vodě..."

"To myslí Siciliána Torminiho," vysvětlil Nicolas Perrot, "námořníka, co ji vylovil."

Vyložil jí, že ho museli obvázat, protože rozběsnění albatrosi ho klovli do spánku. Málem přišel o oko.

"Můžete děkovat osudu, slečno Honorino, že jste měla k dispozici hned dva elitní střelce. Mě, vašeho poníženého služebníka, proslulého zálesáka, a urozeného pana Rescatora."

Angelika se snažila překonat třas, jenž se jí zmocnil při pouhém vyslovení toho jména. Přisahala si, že se bude ovládat.

Honorina už nenaléhala, že chce Kaštanovou slupku. Oči se jí zavíraly. Upadla do hlubokého spánku. Kanaďan a Indián odešli stejně tiše, jak přišli. Angelika ještě dlouho pozorovala spící dcerku.

Tři roky!

Jak se opovažujeme chtít něco pro sebe, když děti teprve začínají žít? říkala si.

Srdce ji ale bolelo. Bude potřebovat několik dní, aby si úplně uvědomila dosah toho, co je zároveň její štěstí i neštěstí. Úžasně odhalení znamenalo současně zhroucení všech snů.

Ale když ji roztrásla zima a schoulila se vedle dítěte, začala mít v polospánku dojem, že v ní ten zázračný a současně hrozný den zanechal naději.

Jsme si zároveň vzdálení i blízcí. Nemůžeme před sebou utéct. Loď, unášející nás po oceánu, nás nutí zůstat si nablízku. Takže kdo ví?

Než usnula, ještě jí prolétlo hlavou: Chtěl umřít po mém boku. Proč?

("14")

"Myslím, že jsme se dohodli," řekl Joffrey de Peyrac a shrnul pergamenové listiny na hromádku. Složil je na sebe a zatížil

čtyřmi obrovskými kameny lesknoucími se jako tmavá pryskyřice, aby se nerovaly. "Cesta, na niž jsem vás na vaši žádost vzal s sebou, přinesla své plody, drahý Perrote, protože jste ani nemusel stoupnout na břeh a už jste našel společníka, kterého jste hodlal najít v Evropě. Protože tahle stříbrnosná olověná ruda, kterou jste objevil na horním toku Mississippi, nám podle mě přinese velké bohatství, stačí ji jen rozdrtit a promýt. Takže mi bude stát za to s vámi na to místo vyrazit a finančně celou výpravu zajistit. Vy sám nemáte ani potřebný kapitál, ani znalosti, abyste ji vytěžil. Tvrdíte, že mi dáte k dispozici svůj objev, já dodám nutné zlato a zhodnotím ho. Teprve později, až vše prozkoumáme na místě, se dohodneme o podílu na zisku."

Prostá tvář Nicolase Perrota naproti němu zářila spokojeností.

"Abych pravdu řekl, pane hrabě, když jsem vás požádal, abyste mě vzal na palubu na cestu do Evropy, vybral jsem si vás úmyslně, protože se všude povídalo, že jste strašně chytřej a vyznáte se především v hornictví. A tečí vím, že mi nejen poskytnete nutný finance, ale taky své velký vědomosti, a to úplně změni celý můj život vobyčejného zálesáka. Jak víte, narodil jsem se na břehu řeky Svatého Vavřince a vzdělání, kterýho se tam člověku dostane, je daleko horší než evropský."

Joffrey de Peyrac na něj přátelsky pohlédl.

"Nedělejte si přílišné iluze o duchovním bohatství Starého světa, hochu. Já o něm leccos vím nestojí ani za půl ocasu kojota. V hurónských a irokézských lesích mám plno přátel. Naopak evropské despoty a jejich servilní dvory pokládám za divochy..."

Kanaďan se netvářil příliš přesvědčeně. Po pravdě řečeno se moc těšil, že se dostane do Paříže a už se viděl ve své kožešinové čepici a v tuleních botách mezi pozlacenými kočáry. Osud rozhodl jinak a on, povahou realista, si říkal, že všechno zlé je pro něco dobré.

"Takže se na mě moc nezlobíte," pokračoval hrabě, jenž vždycky dokázal odhadnout, co si myslí ten, s kým rozmlouvá, "že jsem vás bezděky zklamal? I mě donutily nepředvídatelné okolnosti. Ve Španělsku jsem přistál na mnohem kratší dobu, než jsem původně chtěl, a vůbec jsem nepočítal s tím, že budu

muset zakotvit v La Rochelle a rychle zas odplout. Mohl jste se ovšem vylodit..."

"To pobřeží mi vůbec nepřípadalo přátelský. A pak, nebylo by fér opustit vás v těžký chvíli. Když se vy zajímáte o my plány, nelituju toho, že se vracím a ani jsem nestoup na půdu rodný země, z který my od Svatýho Vavřince pocházíme. Možná by se tam o my vzdálený pozemky nikdo nezajímal a vokradli by mě vo poslední zlaták. Zdá se, že Evropani nejsou zrovna příkladně čestný. A ta naše cháska už nám zas začíná votravovat uši svejma žalmama," ulevil si Kanaďan najednou. "Na začátku jste jim to dovolil jen večír, teď se už modlej třikrát denně. Jako by hodlali vyhnat tím zpěvem z lodi zlý duchy."

"Možná to skutečně mají v úmyslu. Jak jsem si všiml, nemají nás zrovna za svaté."

"Je to vobtěžnej a hádávej spolek," bručel Perrot. "Doufám, že je nechcete vzít s sebou do těch dolů tisíc mil vod pobřeží, do irokézskéjch lesů?"

Dlouhé odmlčení hraběte ho mírně vyděsilo. Ten však zavrtěl hlavou.

"To ne," prohlásil konečně, "to jistě ne."

Nicolas Perrot zadržel další otázku: Co s nima teda uděláte?

Cítil, že jeho společník je najednou napjatý a jakoby duchem nepřítomný.

Tohle vyzpěvování žalmů, unášených mořským větrem a jakoby se přizpůsobujících věčnému pohybu vln, mělo v sobě skutečně cosi, co trápilo duši, z čeho byl člověk melancholický a cítil se nepříjemně. Když jste v tomhle vychovávání od dětství, není se co divit, že nejste jako ostatní, napadlo Perrota, přestože byl jen vlažný katolík.

Šmátral po kapsách, hledal dýmku. Pak toho bezmocně nechal.

"To jste nalodil divný zboží, pane. Nemůžu si na ně zvyknout. A to nemluvím vo tom, že všechny ty ženský a děvčata pokoušej celou posádku. Už tak je nespokojená, že nemohla vystoupit ve Španělsku, jak jste jim slíbil, a teď se vracejí a ani neutratili svý peníze."

Kanaďan schválně hlasitě vzdychl, protože měl pocit, že ho

Joffrey de Peyrac neposlouchá, ale ten na něj najednou pronikavě pohlédl.

"Upozorňujete mě na nějaké nebezpečí, Perrote?"

"Nic konkrétního, pane hrabě. Nic přesného. Ale když člověk strávil život na samotě v lese jako já, cítí mnohý věci, víte?"

"Vím."

"Abych byl upřímnej, pane hrabě, nikdy jsem nepochopil, jak se můžete domluvit s bostonskejma kvakerama a současně s lidma tak vodlišnejma, jako jsem třeba já. Na světě jsou podle mýho názoru dva lidský druhy: lidi jako voni a lidi jiný než voni. Když si člověk rozumí s jedněma, nemůže si rozumět s druhejma... Vy jste jediná výjimka. Jak je to možný?"

"Kvakeři z Bostonu jsou velice šikovní ve svém oboru, čímž myslím obchod nebo stavbu lodí. Požádal jsem je, aby mi postavili loď a zaplatil jsem jim, kolik žádali. Na té záležitosti mě spíš udivuje to, že oni důvěřovali mně: Připlul jsem z Orientu na starém strojstěžníku, poškozeném bouřemi a pirátskými bitkami. A taky nezapomínám, že mi prostý kvaker z Plymouthu přivedl syna a neváhal kvůli tomu podniknout několikatýdenní cestu. Nic mi nedlužil.v"

Hrabě vstal a přátelsky zatahal Kanaďana za vousy.

"Věřte mi, Perrote, že na vybudování Nového světa potřebujeme skoro každého.

Vousáče jako vy, tuláky a samotáře, i spravedlivé, skoro nelidské chlapy, jako jsou oni. Jejich síla je v tom, že drží spolu. A tihle tady ti naši ještě neukázali, co dokážou."

Kývl bradou ke dveřím, za nimiž zpívali neviditelní žalmisté.

"To nejsou Angličané. S Angličany je všechno jasnější. Nevede se jim tak odejdu. Usadí se jinde. My Francouzi máme mánii neustále váhat. Chceme odjet, ale zároveň chceme i zůstat. Odmítáme poslouchat krále, ale zároveň se pokládáme za jeho nejlepší sluhy. Uznávám, že není snadné z nás udělat použitelné

spojence. Odmítnou jakoukoliv záležitost proti duchu své víry. Jenže zas nebudou pracovat jen pro slávu boží. Penízky mají rádi, jenže to nechtějí přiznat nahlas."

Od okamžiku, kdy zazněly tlumené hlasy protestantů shromážděných na palubě, přecházel Joffrey de Peyrac netrpělivě sem tam. Klid, s nímž se před chvílí skláněl k listinám, ho opustil.

Dobrák Kanadčan pochopil, že pro tuto chvíli se pozornost jeho pána upřela jinam a soustředila se na společenství těch nepříjemných lidí, které si uvázal na krk. Přemýšlel o nich stejně intenzívně jako před chvílí o perspektivě dolů, které mu popsal zálesák.

Perrota trochu urazilo, že si ho pán přestal všimnout, a tak vstal a odešel.

Joffrey de Peyrac ho nezdržoval. Zlobil se sám na sebe, že i on se nechá rozčilit a ztrácí sebekontrolu, jen co se ozve pomalý žalozpěv, podivně souznějící se slavnostním rytmem moře. Perrot má pravdu, ti protestanti přehánějí. Ale zakázat jim to? To nemůžu.

Přiznal si, že ho ten zpěv přitahuje, přináší totiž ozvěnu odlišného, uzavřeného a jen těžko pochopitelného světa a jako všechno, co je v přírodě tajemné, ho to přitahovalo. A také mu to přivolávalo vidinu Angeliky, ženy, která byla kdysi jeho a které teď už nerozumí, protože nedokáže číst ani v jejím srdci, ani v duši. To si ten hugenotský svět tak podrobil její silnou osobnost, nebo hraje jen novou komedi? Co tím ale zastírá? Koketuje, jde jí o vlastní potěšení, nebo je... zamilovaná? Do toho Berná? Pořád se k tomu vracel a pokaždé ho udivilo, jak se jen při tom pomyšlení rozzuří. Usilovně se snažil ovládnout a nesrovnávat ženu, kterou kdysi miloval, s tou, již našel nyní.

Lze se snad divit tomu, že žena, kterou jste před léty opustil a přestal milovat, je najednou jiná? Mohl si přece jednoduše namluvit, že je to jen jedna z bývalých milenek.

Proč tedy tak netrpělivě touží proniknout do všeho, co se jí týká?

Když se v bledém ránu nebo v průzračném a ledovém soumraku ozval zpěv hugenotů, musel se držet, aby se okamžitě nevrhl k zábradlí balkónu nad palubou a nepokusil se zahlédnout, zda není mezi nimi.

I teď si nasadil masku a chtěl vyjít ven, ale pak se zarazil. Proč se mučit?

Ano, uvidí ji. A co pak? Bude sedět trochu

stranou, dcerku na klíně, v černém plášti a bílém čepci se bude podobat všem těm ženám, připomínajícím vdovy. Bude sklánět klasicky krásný profil. Pak najednou velice rychle pohlédne na zad, jako by doufala nebo se obávala, že ho uvidí. Přistoupil ke stolu a vzal kus olověné rudy, z níž se dá vytěžit stříbro. Vážil ho v ruce a pomalu se uklidňoval.

Znovu se vrací ke starému řemeslu. Už to je dost! Na léta perspektiva nové práce v panenské zemi, kterou se bude snažit prozkoumat, odhalit její poklady a možnosti a ve velkém je využít.

Před tribunálem, jenž ho soudil, viděl, jak se nad ním sklání hloupost, nevědomost, závist, slepý fanatismus, podlézavost, zbabělost a zloba. Když Joffrey de Peyrac vyslechl ortel smrti, upálení za čarodějnictví, nejvíc ho zasáhlo logické vyústění tragédie. Pomalu si to uvědomoval.

Během dlouhých hodin strávených ve vězeňské temnici si všechno znovu promyslel. Přestože měl tělo zmučené do nesnesení, vší vůlí se držel života ani ne tak ze strachu před smrtí, jako ze vzpurnosti. Bouřil se proti tomu, že se jeho život chýlí ke konci a on neuplatnil všechen svůj talent, díky němuž se omylem dostal do bezvýchodné situace.

Výkřikem před Notre Dáme nežádal o smilování, ale o spravedlnost. Neobracel se k Bohu, jehož příkazy často překračoval, ale k Tomu, který je sám Rozum a Vědění. Nemáš právo mě opustit, protože já jsem tě nezradil...

A přesto v tuto chvíli věřil, že zemře.

Když na břehu Seiny s překvapením zjistil, že žije a octl se daleko od ječícího davu, zamyslel se nad dosahem tohoto zázraku.

Co bylo pak? Hrál velice složitou partii, nevzpomínal však na ni úplně ve zlém. Zatímco mušketýři, kteří ho měli hlídat, usnuli, sklouzl do chladné řeky a doplaval k bárce ukryté v rákosí. Odvázal ji a nechal se unášet proudem. Zřejmě na chvíli omdlel, pak zas nabyl vědomí, svlékl odsouzeneckou košili a oblékl se do venkovských šatů, ležících v loďce.

Poté se promrzlými cestami vydal do Paříže, ubohý, hladový, protože se neopovážil zajít do nějakého statku. Na nohou ho držela jediná myšlenka: Ziju a uniknu jim...

lil

Jeho zmrzačená noha se chovala velice podivně. Občas se otočila a on si ani nevšiml, že mu chodidlo najednou mffí špičkou dozadu jako paňácovi. Našel jakési klacky a vyrobil si primitivní berle. Pokaždé když ráno vyrážel dál, cítil strašné bolesti a při prvních krocích se musel nelidsky ovládat, aby neřval jako šflený. Havraní na bezlistých jabloních se zlověstným zájmem sledovali, jak jde kolem nich désivá mátoha, sotva se držící na nohouvBolest se však pomalu otupila, a dokonce mohl jít rychleji. Živil se zmrzlými jablky, která našel ve škarpě, a řepou spadlou z vozíku. Mniši, které požádal o azyl, se nad ním slitovali, ale umínili si, že ho umístí v sousední leproserii a jemu dalo dost práce jim uniknout. Znovu se rozkulhal po cestě a krvavými hadry a kapesníkem, jímž si zakrýval tvář, děsil sedláky, které občas potkával.

Jednoho dne, kdy už nebyl s to udělat krok, sebral veškerou odvahu a prohlédl si prokletou nohu. Když s nesmírnou námahou odtrhl ztvrdlou látku kalhot, viděl na zadní straně kolena, jak mu z rozšklebené rány trčí dvě jakési bílé přetržené nitě, připomínající velrybí kostice, které se o sebe při chůzi třou a působí mu muka, při nichž několikrát omdlel. V zoufalství si čepelí nože, který našel na cestě, ty bolavé výrůstky uřízl byly to jeho vlastní šlachy. Noha vzápětí znečitlivěla. Jenže se ještě víc otáčela na všechny strany jako korouhvička a on ji nemohl ovládat. V podstatě to však bylo o mnoho lepší.

Objevily se před ním pařížské věže. Joffrey de Peyrac podle předem uváženého plánu město obešel. Když dorazil až ke kapli ve Vincennes, zažil poprvé pocit triumfu.

Skromná kaplička, skrytá v lese, unikla pozornosti králových biřiců a nebyla tedy zapečetěná jako ostatní rozsáhlé jmění, patřící kdysi hraběti z Toulouse. Pohládl její kamenné zdi a napadlo ho: Ještě jsi pořád moje, posloužíš mi. Malá svatyně mu opravdu posloužila, To, co mu kdysi tajně postavili bohatě zaplacení řemeslníci, báječně fungovalo: podzemní chodbou se dostal do Paříže ke studni, jíž vylezl přímo uprostřed svého opuštěného paláce a dostal se ke skrytí za oltářem, kam si prozíravě už kdysi dávno ukryl zlatý poklad a šperky. Když si klenotníci se svým majetkem přitiskl na prsa, znovu pocítil, že překonal další etapu své pekelné pouti. Bohatý

člověk už není tak bezbranný. Za diamant jistě sežene vůz, za dva zlaté koně... Za plný měšec se ti, kdo ho včera pronásledovali, postaví na jeho stranu a on bude moci uprchnout, opustit království.

Ale současně cítil, že po něm sahá smrt. Nikdy předtím ani potom ji necítil tak blízko jako v tomhle okamžiku: Padl na dlaždice a úzkostlivě sledoval, jak mu přestává tlouct srdce. Uvědomil si, že ani jeho silná vůle mu nepomůže vrátit se studnou. Má zavolat na pomoc starého Pascaloua, který hlídá jeho dům? Jenže stařec je už mírně senilní, před chvílí ho zahlédl a zřejmě ho pokládal za zjevení, utekl a možná vzbouří sousedy.

Kde tedy hledat pomocnou ruku? Hlavou mu projela vzpomínka na hubenou paži, jež ho podpírala cestou na popraviště: paži malého lazarity, kterého mu přidělili jako zpovědníka v hodině smrti.

Jsou lidé, kteří se nedají koupit ani za zlato, ani za drahokamy. Tuhle pravdu znal i velký toulouský šlechtic, který tak rád pozoroval lidi kolem sebe a vzal

ji na vědomí stejně jako lačnost většiny ostatních. Jsou lidé, v nichž plá božský plamen. Malý lazarita byl jedním z nich. I ti nejubožejší přece musí najít útulek na této zemi.

S vypětím posledních sil vyšel z paláce Beautreillis dveřmi do zimní zahrady, jejichž zámek znal byly otevřené, aby jimi mohl procházet hlídač a za okamžik už zvonil u dveří kláštera lazaretů, který stál nedaleko.

Připravil si pro otce Antoina položertovnou větu: Musíte mi pomoci, pane abbé, protože Bůh nechce, abych umřel... a já jsem tomu opravdu blízko. Jenže z jeho rozervaného hrdla nevyšel ani hlásek.

Už několik dní věděl, že je němý.

Joffrey de Peyrac potřásl hlavou, a když pod nohama ucítil pohupující se palubu Gouldsbora, usmál se. Otec Antoine! Možná můj nejlepší přítel. Určitě nejoddanější, nejnezištnější. On, Peyrac, který vládl nad Akvitánií a vlastnil možná jedno z největších bohatství ve Francii, se na celé dny a týdny svěřil

těm vyhublým rukám, trčícím z rukávů obnošené sutany. Kněz ho nejen skryl a ošetřoval, ale dostal i geniální nápad, že Peyraka začlení pod cizím jménem do výpravy galejníků, mířících do Marseille. Lazarita je měl doprovázet. Hrabě přijal jméno trestance, policejního špicla, kterého jeho společníci zavraždili. Otec Antoine, nedávno jmenovaný zpovědníkem nešťastných galejníků, tu záměnu zařídil. Joffrey de Peyrac, ležící na slámě na vozíku, neriskoval, že ho jeho bídní druhové zradí, byli šťastní, že se vražda ututlala. Mohutní omezení strážní si nekladli otázky o nákladu, který doprovázeli. A zároveň otec Antoine schoval klenotnici s hraběcím jménem do svého nepatrného zavazadla s předměty k bohoslužbě.

Statečný muž.

V Marseille našli KouassiBa, černého otroka, který byl také odsouzen na galeje. I toho kněz přivedl k nemocnému pánovi. Jejich útěk zorganizovali tím snadněji, že Joffrey de Peyrac, který se téměř nemohl hnout, byl úředníky, pověřenými sestavováním posádek pro galéry, pokládán za "nepoužitelného" a tak unikl začlenění do první posádky veslařů.

Zmizel se svým otrokem v orientální čtvrti velkého přímořského města. Byl svobodný, ale přesto mu na francouzské půdě neustále hrozilo nebezpečí. Dlouho čekal na příležitost k nalodění. Chtěl si nejdříve zajistit novou totožnost a ochranu, aby mohl bez obav žít mezi Maury.

Poslal tedy vzkaz svatému muftimu AbdelMešratovi, arabskému vědci, s nímž si dlouho dopisoval o nejnovějších chemických objevech. Proti všemu očekávání dostihl posel svatého muslima v jeho rodném Fezu, v zakázané a slavné čtvrti Maghrebu. Odpověděl klidně, jako velcí duchové, pro něž platí jediné hranice mezi lidmi ty, které oddělují hloupost od inteligence, nevzdělanost od vědění. Jedné bezměsíčné noci proklouzl velký černoch KouassiBa se svým bezvládným pánem na zádech mezi strmými skalami malé zátoky blízko SaintTropez. Čekali je tam v bílých burnusech a s napjatými plachtami Mauři. Už tohle místo dobře znali. S oblibou tu kotvili číhali tu na krásné Provensálky s bledou pletí a jantarovými očima. Cesta proběhla bez problémů. Pro muže, který unikl hranici, se otevřel nový život: Přátelství

s AbdelMešratem, jehož zázračné ruce ho uzdravily, styky s Mulajem Ismailem, který ho nejdřív vyslal dobývat zlato do Súdánu a pak ho pověřil posláním u Velkého sultána měl organizovat obchod se stříbrem, čímž se stal jedním z nejproslulejších korzárů ve Středomoří... Spousta nejroztodivnějších zajímavých zkušeností, z nichž si jeho zvědavý duch denně odnášel mnoho nových vědomostí. Vůbec nelitoval toho, co musel prožít. Nebál se ani porážky, ani neúspěchu. Připadalo mu, že všechno, co musel vytrpět a podniknout, stálo za to, bylo hodno toho, že to prožil, stejně jako ho zajímalo neznámo, jež měl ještě před sebou. Muž hodný toho jména necouvne ani před dobrodružstvím, ani před katastrofou. Srdce mu ztvrdlo. Je jen málo věcí, z nichž se mužské srdce nevyhléčí.

Srdce žen je křehčí, i když odvážně snáší rány osudu. Smrt lásčycy nebo dítěte je může připravit o radost ze života.

Ženy jsou zvláštní bytosti zranitelné a kruté zároveň. Kruté, když lžou, a ještě krutější, když jsou upřímné. Jako Angelika včera, když mu vmetla do tváře:

Nenávidím vás... Měl jste raději umřít...

Byla to vina toho zrzavého dítěte, té zvláštní osůbky, jež má povahu a rysy své matky. Ústa má sice příliš velká a ne tak krásná jako matka, ale výraz mají podobný. Takže i přesto, že každá mají vlasy jiné barvy a Honorina má úzké oči zešílené ke spánkům, zatímco matčiny jsou obrovské a průzračné jako pramen, už při prvním setkání nepochyboval o tom, že je to Angeličina dcera.

Zrozená z jejího těla a z těla někoho jiného. Z objetí muže, kterého Angelika držela v náručí a vzlykala láskou. Na tváři měla ten rozzářený i zkrocený výraz, který mu předvedla první večer na Gouldsboru a nevěděla o tom.

V úkrytu za závěsem ji pozoroval, když se probudila a sklonila se k dítěti.

Srdce se mu sevřelo žárlivostí, protože v záři zapadajícího slunce viděl, že je ještě krásnější, než si

myslel, a protože se domníval, že v rysech spící holčičky hledá odraz milované tváře. Chystal se k ní vejít a odhodit masku, najednou však zůstal stát před překážkou, která je oddělovala. Slyšel, jak šeptá dítěti něžná slůvka. K Florimondovi, k jeho synovi, se nikdy takhle nechovala. Nechal ji odejít a neukázal se.

Když Joffrey de Peyrac už s maskou na tváři a se sextantem v ruce vyšel na palubu, zjistil, že protestanti už skončili s bohoslužbou a odešli. Pocítil zároveň úlevu i zklamání. Přitáhl si plást a začal stoupat na můstek, aby se věnoval měření, když si všiml podivného chování Maura Abdulláha. Marocký sluha, který byl už deset let jen stínem svého pána, jako by si najednou nevšiml, že Joffrey stojí před ním.

Opíral se o zábradlí z pozlaceného dřeva před prosklenými dveřmi kapitánových soukromých pokojů a obrovskými tmavými očima sledoval cosi před sebou. Přestože se tvářil lhostejně, Joffrey de Peyrac, zvyklý vnímat duševní rozpoložení tohoto pasivního a zároveň vášnivého národa, vytušil, že je nanejvýš vzrušený.

Připomínal zvíře připravené ke skoku a jeho široké fialové rty v tmavě zlaté tváři se chvěly.

Najednou pocítil, že ho pán pozoruje, potouchle sklopil oči a téměř okamžitě se zatvářil neproniknutelné, jak se naučil v dětství, kdy ho tvrdě vychovávali za strážného sultána Mulaje Ismaila. Jako jednoho z nejkrásnějších a nejšikovnějších střelců gardy marockého krále ho později nabídli jako dar velkému čaroději ŽeffovielChaldunovi, jehož sultán ráčil poctit svým přátelstvím.

Od té doby ho následoval po všech mořích světa. Několikrát denně mu vařil kávu, nápoj, bez něhož se neobejde žádný orientální mořeplavec, když už si na něj zvykl. Spal křížem před jeho dveřmi nebo u nohou jeho lůžka. Neustále ho sledoval dva kroky pozadu s nabitou mušketou a v nesčetných bitvách, bouřích a vzpourách zachránil velkému mágovi život.

"Doprovodím tě, můj pane," řekl.

v Ale nebyl ve své kůži, protože ze zkušenosti věděl, že áábelský ZeffaelChaldun mu dokáže číst v myšlenkách.

A pánovy oči se upřely přesně tím směrem, kterým se před chvílí díval on. Uviděl to, co on a co ho rozpálilo vnitřním ohněm i přes okolní zimu.

"Spěcháš tolik, abychom už přistáli, Abdulláhu?" zeptal se hrabě.

"Tady nebo jinde, co na tom záleží," zamumlal Arab a dodal své obvyklé: La il la ha, il la la, Muhammad rossul ul la...

Vytáhl zpod dželaby malý pytlík s bílým práškem, vzal špetku do prstů a poznamenal si jím čelo a tváře. Rescator ho pozoroval.

"Odkud ten smutek, kamaráde, a proč ta maškaráda?"

Maur se zářivě usmál.

"Ach, pane, jsi příliš dobrý a jednáš se mnou jako se sobe rovným. At mě Alláh chrání, abych se ti znelíbil, a jestli mám umřít, žádám tě o milost, abych zemřel tvou rukou. Neboť je psáno v koránu: Když pán setne hlavu otroka svého, má otrok právo dostat se do ráje věřících..."

Abdulláh už klidně srovnal krok se svým uctívaným mistrem. Jenže Rescator už nezamířil na můstek, jsešel po několika schodech a zamířil k chodbě vedoucí na přía.

Abdulláh se zachvěl od hlavy k patě. Znovu ho pán odhalil. Následoval ho se směsí netrpělivosti a odevzdaného děsu. Věděl, že smrt se blíží.

Na přídi praly protestantské ženy prádlo. Jejich bílé čepce připomínaly racky sedící na úzké pláži. Když k nim Rescator došel, hluboce se uklonil paní Manigaultové, paní Mercelotové a tetě Anně, staré matematičce, jejíž vzdělanosti si velice vážil, a něžné červenající se Abigail i mladým dívkám, které se neodvážily vzhlednout a zatvářily se jako chovanky z penzionátu.

Pak se postavil čelem k hlavnímu stěžni a začal pracovat se sextantem.

Rychle si uvědomil, že ona stojí za ním.

Otočil se.

Angelika byla bledá, protože se musela usilovně ovládat.

"Včera jsem vám řekla něco strašného," začala, "měla jsem takový strach o dítě, že jsem ztratila rozum. Chtěla bych se omluvit."

Uklonil se a odpověděl:

"Děkuji vám za vaši zdvořilost, nebylo to však nutné. Pokládáte to za svou povinnost, jenže nic nemůže vrátit slova, která byla bezpochyby upřímná. Věřte, že jsem je pochopil."

Podívala se na něho záhadně bolestné a rozhněvaně zároveň.

"Nepochopil jste vůbec nic," vydechla.

Pak sklopila víčka, jako by byla k smrti vyčerpaná.

Kdysi se takhle nikdy netvářila, napadlo ho. Dívala se odvázně, i když měla strach. To klopí víčka nutno přiznat, že dojemně z naučené koketérie nebo z hugenotské skromnosti? Přece však přinejmenším v jednom připomíná tehdejší Angeliku: zdraví z ní vyzařuje jako letní slunce. A skutečně má velice krásná ramena.

Angelika se pod jeho upřeným pohledem cítila jako na skřipci.

Na rty se jí draly námitky, jenže teď nebyla ta pravá chvíle ani místo, aby je vyslovila. Pozorovaly je pradleny a muži z posádky také nespouštěli oči z kapitána, jakmile se objevil na palubě.

Od rána už za ním chtěla několikrát zajít a promluvit s ním. Zadržela ji pýcha a strach. Bála se i teď, jak tak před ním stála a v rozpacích si třela prochládlé paže, které začalo zahřívát slunce.

"Dítě je už v pořádku?" zeptal se konečně.

Přikývla a otočila se zpátky ke svému škopku.

Takový je život. Musí vyprat prádlo. Tím hůř, jestli to pana de Peyrac pobouří, říkala si vzdorně Angelika. Možná že pochopí, když ji takhle uvidí, že měla daleko častěji příležitost tvrdě pracovat než tančit u králova dvora, a když si člověk chce zachovat upravenou a krásnou ženu, navíc svůdnou, musí si dát trochu práce, aby si ji chránil.

Dal jí najevo, že se vzájemně odcizili. Možná se z nich jednoho dne stanou nepřátelé. Začínala nenávidět jeho lhostejnou laskavost, jeho snahu ji ponižovat. Kdyby se setkali na pevné zemi, už by se určitě pokusila dostat se od něj co

nejdál, aby mu dokázala, že není z těch žen, jež se věší na někoho, kdo je odmítá.

Naštěstí, říkala si a energicky drhla kartáčem prádlo, jsou na téže palubě a nemohou od sebe utéct.'

V tuto chvíli se vlastně cítila šťastná i utrápená zároveň, protože přes to všechno byl tady, z masa a kostí. A už to, že ho vidí, že s ním mluví, je zázrak. Takže přijdou i další zázraky.

Zvedla oči a viděla ho zezadu, ramena mu napínala sametovou vestu staženou v pase koženým opaskem s pistolí se stříbrnou pažbou.

Je to on! Ach, jak to bolí, že je tak blízko a přitom tak daleko. A přesto jsem spala na jeho srdci, v jeho náručí jsem se stala ženou. V Kandii věděl, kdo jsem a držel mě kolem ramen a mluvil se mnou nesmírně něžně. Jenže v Kandii jsem byla jiná. Copak však mohu za to, že mi život tak ublížil? Že mi ublížil král? Ten král, za jehož milenku mě pokládá a bere si to za záminku, aby mě pokořil a odvrhl. Ale zatímco já jsem bojovala proti králi, on měl v náručí jiné ženy. Ví, jakou měl ve Středomoří pověst. Netížila jsem mu svědomí. Teď mu vadím. Také by byl raději, kdybych umřela v poušti, kdyby mě uštkl had. Jenže mně se nechtělo umřít. Stejně jako jemu. Takže jsme si kvit. Byli jsme muž a žena, spojení v dobrém i zlém i přesto, že jsme nežili spolu. Není možné, abychom to všechno popřeli. A aby naše láska znovu neožila, když oba žijeme.

Pálily ji oči, jak je na něho upírala.

Každé jeho gesto ji fyzicky vzrušovalo, celá se třásla.

"Vy ale spotřebujete na to prádlo pěny," bručela Marcela Carrerová vedle ní.

"Jako bychom měli mýdla habaděj..."

Angelika ji nevnímala.

Viděla, jak zvedá sextant, obrací maskovaný profil k obzoru a mluví s lodmistrem. Obrátil se. Vracel se k ženám a znovu ty hospodyně uctivě pozdravil, jako by to byly dvorní dámy. Pérem na klobouku skoro zametal podlahu. Obrátil se k Abigail, ale bylo to příliš daleko, než aby Angelika zaslechla, co si říkají, slova unášel vítr.

Pohledem fascinoval mladou dívku tak, že zrudla, nebyla zvyklá na mužskou pozornost.

7

Jestli se jí dotkne, začnu ječet, pomyslela si Angelika.

Rescator uchopil Abigail pod paží a Angelika se roztrásla, jako by cítila dotek jeho prstů na vlastním tele.

Vedl Abigail na přía a ukazoval jí cosi v dálce, neurčitou bílou stěnu, která pohlcovala sluneční paprsky. Znovu ledovce. Dneska bylo tak krásně, že na ně úplně zapomněla.

Pak se klidně opřel a s úsměvem na rtech, pod maskou přímo okouzlujících, pozorně naslouchal slovům své společnice.

Angelika si uměla představit, jak Abigail, zprvu zděšená zájmem tak znepokojícího muže, pomalu nabývá jistoty a podléhá kouzlu jeho osobnosti. Jeho chápavost ji uklidňuje, láká a povzbuzuje, aby předvedla, co je v ní nejlepšího. Její půvabný obličej ožívá a září inteligencí, potlačenou přísnou výchovou. Vyslovuje podivuhodné, přesné postřehy a vidí, jak se mu v očích rozsvěcuje upřímný obdiv.

Z toho jediného rozhovoru si uchová dojem, že chvíli žila v úplně jiném světě než její společníci.

Ten svůdník nachází neomylně cestu k ženským srdcím.

Jen k mému ne, zuřila Angelika. Můžu jen říct, že si vůbec nedal práci, aby se mi zalíbil.

Jako dokáže okouzlovat, dokáže i zraňovat.

Čeho hodlá dosáhnout tím, když před mýma očima začne svádět Abigail? Abych začala žárlit? Chce mi předvést, že jsem mu lhostejná? Nebo mi dát najevo, že jsme oba volní? A proč právě Abigail? Ach, domnívá se, že je povznesený nad všemi lidskými i božskými zákony, a zvláště nad svátostí manželství. Dobrá, uvidí tedy, že ty zákony existují. Jsem jeho žena a zůstanu jí. Nenechám se odstrčit...

"Nedrhňte tak to prádlo," upozornila ji znovu paní Carrerová, která s ní prala ve stejném škopku. "Vy to prádlo úplně zničíte. Nemáme přece žádné náhradní." To se domnívá, že ji jeho nehorázné úvahy nechají chladnou? Že ho nechá, aby se jí mstil? Žila přece u dvora, v tom hnízdě zmijí. Dokázala čelit ještě jedovatějším intrikám. Ani dnes se

tedy nedá, přestože ji zasáhl na nejcitlivějším místě je totiž její věčná láska. Ne, nepověsí se mu na krk, když ji nechce, ani se mu nebude svěřovat s tím, co musela prožívat a o čem on nemá potuchy. Muž se nedá udržet násilím. Vzbuzovat lásku přes výčitky svědomí je nešikovné a protivné zároveň. K čemu by bylo připomínat mu, že kvůli němu klesla až úplně na dno? Copak v té době on nebojoval o holý život? A jistě v tak strašných podmínkách, že šije ona může jen představovat. Jen on sám ví, čím vším prošel. Jestli ho opravdu miluje, nebude přidávat ke starému utrpení nové.

Když se Angelika rozhodla, že si zachová zdravý rozum, trávila čas tím, že odmítala krajnosti. Potlačovala naději stejně jako zoufalství či pobouření, hodlala být jen trpělivá a klidná.

A začala mít ráda Goulsboro jako lidskou bytost a starého přítele, který jim dvěma nedovolí se odloučit. Skřípající skořápka, opuštěný koráb na šedém oceánu je spojuje a chrání před nenapravitelnými činy.

Přála by si, aby plavba trvala věčně.

Rescator se rozloučil s Abigail a sestoupil po žebříku napravo.

Paní Carrerová strčila loktem do Angeliky a naklonila se k ní:

"Už od svých šestnácti jsem snila o tom, že mě unese nějaký takovýhle pirát a odveze mě na nádherný ostrov."

"Vy?" užasla Angelika.

Advokátova žena na ni spiklenecky mrkla. Připomínala černého aktivního a nehezkého mravenečka. Vysoký čepec žen z Angoumois, vždycky pevně uvázaný, jako by drtil něžné tělíčko, které však dokázalo porodit jedenáct dětí. Oči za brýlemi jí zazářily, když dodala:

"Ano, já. Víte, já měla vždycky ohromnou fantazii. Občas si na toho vysněného piráta vzpomenu ještě dnes. A najednou ho mám tady, přímo před očima. Všimněte si, jak je krásně oblečený. A pak, ta maska! Z té na mě jdou mráčky."

"Tak já vám, přítelkyně drahá, řeknu, odkud je," prohlásila

11201

11211

paní Manigaultová hlasem, jímž se oznamuje veledůležitá zpráva. "Paní Angelika mi promine, ale v duchu se ptám, jestli o tom nevím dokonce víc než ona."

"To bych se divila," procedila Angelika skrz zuby.

"Notak, co o něm víte?" ptaly se ženy a přistoupily blíž. "Je to Spaněl? Ital? Turek?"

"Nic takového. Je od nás," prohlásila triumfálně kmotra.

"Od nás? Z La Rochelle?"

"Mluví snad někdo o La Rochelle?" ušklíbla se paní Manigaultová a pokrčila rameny, "řekla jsem od nás, tedy z mého kraje."

"Z Angouleme," vykřikly unisono nevěřící a pokořené Larochellanky.

"Ne tak úplně. Víc na jih... Z Tarbes... nebo z Toulouse, nejspíš asi z Toulouse," řekla skoro s politováním. "V každém případě je to akvitánský šlechtic, Gaskonec," mumlala a černá očka zarostlá v tuku se jí hrdě leskla. Angelika cítila, jak se jí svírá hrdlo. Byla by tu tlustou ženskou objala. Ale hned se v duchu okřikla, že je absurdní se vzrušovat pro něco, co nemá žádnou cenu. Vždyt opravdu nemá cenu vzpomínat na něco podobného v moři Temnot, kde za chladných večerů svítí polární záře. Je to jak uschlé květiny, jež si každý nosí na srdci a na jejichž kořincích ulpělo ještě trochu rodné půdy.

"Jak jsem na to přišla?" pokračovala lociářova žena. "To se musí umět. Jednou jsem ho potkala na palubě a on mi řekl: Paní Manigaultová, vy máte angoulemský přízvuk. A začali jsme mluvit o našem kraji..."

Zvědavost paní Mercelotové už byla ukojená, atak žena výrobce papíru nechtěla vypadat příliš nadšeně.

"Jenže to už vám neřekl, drahoušku, proč nosí masku, proč se nerad s někým stýká a proč se taková léta toulá daleko od domova!"

"Každý nemůže zůstat za pecí. Někoho žene touha po dobrodružství."

"Jo, touha po loupení."

Koutkem oka pozorovaly Angeliku. Její zdrženlivost, ba nechut sdělit jim něco o Gouldsboru a jeho kapitánovi jim byla

čím dál podezřelejší. Když je násilím naložili na loď bez vlajky, plující neznámo kam, mají snad právo na nějaké vysvětlení?

Angelika však stála naprosto netečně a dělala, jako že neslyší.

Takže se dámy nakonec rozešly věšet na šňůry výsledky své usilovné práce. Musely využít posledních paprsků nádherného slunce, po němž se náhle snese chlad severní noci, která změní i nejtenčí košili v ocelové brnění. Ale pod nebem bez mráčku bylo dnes výjimečně a příjemně sucho.

"To je ale teplo," vykřikla mladá Bertille Mercelotová a sundala si živůtek.

A protože se jí posunul i čepec, strhla ho a prohrábla si nádherné vlasy.

"Jsme na konci světa, takže je slunce úplně blízko, a proto tolik pálí. Upeče nás."

Pronikavě se rozesmála. Pod košilí s krátkými rukávy se rýsovala její krásná, vysoko položená nadra a ještě hubená, ale kulatá a pevná ramena.

Angelika, stojící zamyšleně o několik kroků dál, najednou pohlédla na mladou dívku.

Asi jsem se jí podobala, když mi bylo sedmnáct, napadlo ji.

Jedna z Bertilliných kamarádek ji následovala, také si strhla živůtek a vlněnou vestu, kterou měla pod ním. Nebyla tak hezká jako Mercelotová dcera, ale byla buclatá, hotová žena. Rozepnutá košile jí sklouzla z ramen.

"Je mi zima," křičela. "Jéje, štípe to a zároveň mě slunce hladí. To je příjemné!"

Ostatní dívky se také, poněkud nucené, rozesmály. Styděly se, a zároveň by se také rády svlékly.

Angelika se střetla se Severininým pohledem, volajícím o pomoc. Bernova dcera byla mladší než ostatní a nevhodné chování starších dívek ji pobouřilo. Bezděky si pevněji přitáhla černý šál.

Angelika pochopila, že se děje něco nedobrého.

Obrátila se a zahlédla Maura. Opíral se o svou stříbrnou mušketu a s tím nejvýmluvnějším pohledem dívky pozoroval. Ostatně nebyl sám, kdo se nechal zlákat půvabnou scénou.

Muži z posádky se snědou pletí a podezřelými tvářemi se začínali spouštět po lanech a zdánlivě lhostejně přistupovali blíž.

Hrbáčova píšťalka je zahнала zpátky. Trpaslík si ženy nenávistně přeměřil, odplivl si jejich směrem a odcházel.

Abdulláh zůstal vítězně stát byl široko daleko jediný chlap. Vypadal jako africká modla. Velitelsky se obrátil k předmětu své touhy, k blondátému děvčeti, po němž už touží několik dní, protože se už dlouho, strašně dlouho plaví po moři.

Angelika si uvědomila, že je jediná dospělá mezi hloupými husičkami, a tak znovu zasáhla:

"Měla byste se obléknout, Bertille," řekla suše, "a vy taky, Rachel. Ztratily jste rozum, když se opovažujete takhle svlékat na palubě."

"Když je tak teplo," vykřikla Bertille a nevinně kulila azurové oči. "Tak dlouho jsme mrzly, chceme využít příležitosti!"

"O to nejde. Ale přilákaly jste pozornost mužů, a to je nebezpečné."

"Mužů? Jakých mužů?" protestovala dívka ostrým hlasem. "Ale, to je tenhle," ušklíbla se, jako by teprve teď Abdulláha zahlédla... Zasmála se jako stříbrný zvonek.

"Vím, že se mu líbím. Přichází každý večer, když jsem na palubě, a pokaždé se snaží být mi co nejbliž. Dal mi i dárky: skleněné korále, stříbrnou minci. Myslím, že mě pokládá za bohyni. Lichotí mi to."

"Mýlíte se. Pokládá vás za to, co skutečně jste, tedy za..."

Odmlčela se, aby nevydělala Severinu a ostatní ještě mladší dívenky. Ty holčičky, poučené jen biblí, byly tak naivní. Doposud je chránily pevné zdi protestantských domů.

"Oblečte se, Bertille," naléhala klidně. "Věřte, že až budete zkušenější, pochopíte smysl toho obdivu, který vám lichotí, a budete se nad svým chováním červenat."

Bertille nečekala, až bude zkušenější, a zrudla až po kořínky vlasů. Rozzlobeně svraštila hezký obličejík a ušklíbla se:

"To říkáte, protože žárlíte. Kouká na mě, a ne na vás... Protentokrát nejste vy ta nejkrásnější... Paní Angeliko, brzy budu nejkrásnější já, dokonce i v očích ostatních mužů, kteří dnes obdivují vás. Podívejte, co si dělám z vašich rad..." Obrátila se hbitě k Abdulláhovi a obdařila ho zářivým úsměvem zoubků jako perličky.

Maur se zachvěl od hlavy je patě. Oči mu jiskřily a rty se tajemně otevřely jako odpověď na dívčin úsměv.

"Ach, vy jste ale hloupá," vykřikla nervózně Angelika. "Bertille, nechtě okamžitě té koketérie, nebo to řeknu vašemu otci."

Hrozba zapůsobila. Pokud šlo o dívčí ctnost, byl pan Mercelot velice přísný a neznal žerty. Navíc když se jednalo o jeho zbožňovaného jedináčka. Bertille si tedy nerada natáhla živůtek. Ráchel se hbitě oblékla už při prvních Angeličiných slovech, protože jako všechny mladé dívky ze společenství naprosto důvěřovala služce pana Berná. Náhlá Bertillina drzost vůči ní připadala dívkám jako hřích. Jenže Bertille na Angeliku už dlouho žárlila a nechtěla uznat, že je poražená.

"Ach, já vím, proč se tak vztekáte," pokračovala. "Kapitán vás nepočtil jediným pohledem... Přestože všichni víme, že trávíte noci v jeho kabině... Dnes dal přednost Abigail."

Nervózně se rozesmála.

"Nemá zrovna nejlepší vkus... Ta stará vyschlá panna. Co na ní vidí?"

Dvě či tři přítelkyně servilně vyprskly smíchy.

Angelika rezignovaně vzdychla.

"Chudinky, jste příliš mladé, a proto tak nepředstavitelně hloupé. Nechápete, co se děje kolem vás a pletete se do věcí, jimž nerozumíte. Kdybyste měly trochu zdravého rozumu, viděly byste, že je Abigail krásná a přitažlivá žena. Víte, že když si rozpustí vlasy, padají jí až do pasu? Nikdy nebudete mít tak krásné vlasy, ani vy, Bertille. A navíc je oduševnělá a bystrá, zatímco vaše hloupost odradí mnohokrát milence, kterého přivábíte svým mládím."

Děvčata zaraženě mlčela. Sice je nepřesvědčila, ale v tuto chvíli jim chyběly argumenty. Bertille se oblékala pomalu, neboť zpozorovala, že Maur je pořád na svém místě jako temná socha v bílém burnusu, vlajícím ve větru.

Angelika ho arabsky okřikla:

"Co tu děláš? Jdi, tvé místo je u pána."

Zachvěl se, jako by se probudil ze sna, s údivem pohlédl na ženu, která s ním mluvila jeho jazykem a pod zeleným Angeličiným pohledem dostal strach. Odpověděl jako dítě, přistižené při činu.

"Můj pán je ještě tady. Čekám na něj, abych s ním odešel."

Angelika si všimla, že Rescatora zastavili na konci schůdků Le Gall a další tři protestanti a o něčem se s ním domlouvají.

"Dobře. Tak odejdeme my," rozhodla se. "Pojaté, děti."

Obrátila se a dívky ji následovaly.

"Černoch," šeptala vyděšeně Severina. "Paní Angeliko, všimla jste si? Díval se na Bertille, jako by ji chtěl sníst zaživa."

Když začal Rescator sestupovat ze schůdků na přídi, dohonili ho čtyři protestanti. To se nestávalo. Od odjezdu z La Rochelle se žádný z hugenotů nepokusil s ním setkat a promluvit si s ním. Ztělesňoval v jejich očích všechno to, co nesnášeli.

Námořník bez vlasti, víry a zákonů, jemuž navíc oni, spravedliví, vděčili za život to v nich nutně vzbuzovalo antipatie.

Kromě Gabriela Berná s ním nikdo nemluvil a každý den sílilo mezi těmi nedůvěřivými cizinci nesdělitelné napětí. Pozorovali se a pomalu se z nich stávali nepřátelé.

Takže když ho Le Gall a tři jeho přátelé zastavili, měl se na pozoru.

Jak se svěřil Nicolasi Perrotovi, přestože si vážil některých vlastností reformovaných, nedělal si iluze, že se z nich náhle stanou jeho spojenci. Ze všech typů lidí, které měl možnost poznat, mu tihle připadali nejnepřístupnější. Pohled Indiána nebo černého Semity nebyl tak tajemný a odtažitý jako pohled kvakera, jenž se jednou provždy rozhodl, že jste ztělesněné zlo.

Stáli tu před ním, klobouky tiskli na žaludek, vlasy měli pečlivě ostříhané.

Přestože absolvovali obtížnou plavbu, vůbec nevypadali nepořádně jako muži z posádky. Kdyby těm nabídl nůžky a nejostřejší břitvu, stejně by chodili zarostlí a neučesaní. To totiž byli většinou katolíci ze Středomoří.

Při těch úvahách se usmál, jenže hugenoti zachovali kamennou tvář. Ten, kdo by jim na obličeji rozeznal přátelství, lhostejnost nebo nenávisť, by musel mít pořádný postřeh.

"Pane," oslovil ho Le Gall, "máme dlouhou chvíli, nemáme co na práci. Dovolte nám, abychom se začlenili mezi posádku. Viděl jste mě při práci, když jsme proplouvali zátokou. Předtím jsem se plavil na nejrůznějších lodích deset let. Byl jsem dobrý strážný v koši. Můžu vám být užitečný stejně jako mí přátelé, protože víme, že někteří z vašich mužů byli u La Rochelle ranění a nemohou ještě nastoupit službu, my je nahradíme."

Představil je: Bréage, lodní tesař, Charron, jeho společník při rybolovu v La Rochelle, také bývalý námořník. Jeho zet Marengouin, němý jako ryba, ale ne hluchý, který jako všichni ostatní začal jako plavčík na obchodní lodi, teprve později obchodoval s rybami a langustami.

"Moře my známe, umíme i vázat lana a pohybovat se nahoře v ráhnoví."

Le Gall měl poctivý pohled a Joffrey de Peyrac nezapomínal, že provedl Gouldsboro obtížným úsekem bretonské zátoky. Pokud může dojít k nějakému kontaktu mezi posádkou a protestanty, pak to dokáže jedině Le Gall. Přesto Rescator váhal, než nechal zavolat lodmistra a předložil mu žádost dobrovolníků.

Hrbáč nedůvěru svého pána naprosto nesdílel, byl naopak velice spokojený.

Grimasa zřejmě úsměv mu roztáhla ústa nad zkaženými zuby a přiznal, že mu chybějí lidi. Poté co musel některé vyložit ve Španělsku, byla jeho posádka na doraz, řekl. Pět raněných u La Rochelle mu dalo už jen poslední ránu. Tím myslí, že pluje s polovinou mužů, než by potřeboval. Z toho plyne jeho špatná nálada. Jen velice těžko se drží, aby ji nedal najevo. Jeho přiznání přivítal výbuch hurónského smíchu ze zástupu námořníků, kteří tajně poslouchali na palubě. Neboť Eriksonova špatná nálada byla chronická, neměnná a strašná, a oni si s hrůzou kladli otázku, jak by se asi choval, kdyby se nepřetvařoval.

"Dobrá, jste přijati," obrátil se Rescator ke čtyřem Larochellanům. "Umíte anglicky?"

Natolik, aby rozuměli hrbáčovým příkazům, uměli. Nechal je tedy v lodmistrově péči a odcházel.

Opřel se o zábradlí z pozlaceného dřeva a nebyl s to odtrhnout pohled od paprsku světla, který prosvítal do tmy podpalubí zpod dveří, kde spali protestanti. Angelika žila tam, mezi lidmi, kteří byli jeho nepřátelé. Je s nimi proti němu? Nebo je sama jako on v mezi dvěma světy, nepatří ani k jednomu, ani k druhému. Lod se náhle propadla do tmy. Rozsvěceli svítílny a pochodně. Abdulláh klečel a foukal do hliněné nádoby, kde žhnuly rudé uhliky stejně opatrně jako pračlověk bdící nad věčným ohněm.

Na nekonečné moře se snesl těžký severský smutek, neklid tohoto konce světa. Zнала ho srdce Vikingů i všech odvážných námořníků, kteří se kdy vydali směrem k nebeské stálici.

Už se nemuseli obávat ledovců. Nic nesvědčilo o tom, že by se blížila bouře. Ale Joffrey de Peyrac přesto cítil neklid a tíseň. Poprvé v jeho životě na moři mu jeho loď unikala. Jakási hranice ji dělila vedví. Dokonce ani jeho muži nebyli ve své kůži, protože cítili, že kapitán není v dobré pohodě. Už nebylo v jeho moci jim dodat jistotu.

Zodpovědnost za všechny ty životy, které měl na starosti, ho nesmírně tížila a on se cítil unavený.

Tolikrát už se octl na osudové křižovatce, kdy jedna etapa života končila a musel se obrátit novým směrem, začínat všechno znovu.

On sám ve skrytu duše věděl, že to nikdy není úplně od začátku, je to jen pokračování v určené cestě, jejíž perspektivy se mu stále jasněji rýsují před očima. Ale pokaždé se musí zbavit starého způsobu života jako had svlékající starou kůži, nechat za sebou všechna navázaná přátelství.

Tentokrát bude muset poslat Abdulláha zpátky do pouště, protože by severský les nesnesl. Jason ho spolu se starým muslimským vědcem AbdelMešratem odveze do pozlaceného Středomoří. Bdělý strážce Abdulláh mu několikrát zachránil život. Způsoby svého pána měl v takové úctě, jako by to byly náboženské rituály. Najdu nějakého Mohykána, který mi uvaří kávu? Určitě ne. Ty, starý Maur, se bez ní budeš muset obejít. Představil si i AbdelMešrata, sedícího v kabině, kterou mu dal speciálně zařídit pod můstkem na zádi, aby měl co největší pohodlí.

Jisté si právě halí křehké tělo prolezlé dnou do kožešin

a neúnavně píše. V sedmdesáti letech pořád tak silně touží po vědění, že téměř prosil starého přítele Peyraka, aby ho vzal s sebou při odchodu ze Středomoří, že chce také prozkoumat Nový svět. Moudrý mohamedánský marabut by byl ochoten obeplout celou zeměkouli, jen aby měl o čem přemítat. Je nesmírně přístupný všem novotám, což je u muslimů zcela výjimečné. AbdelMešrat je příliš vzdělaný, než aby se to líbilo fanatikovi, jako je Mula Ismail, jeho pán.

Joffrey de Peyrac to věděl, a proto vyhověl prosbě starce, jehož měl rád a jemuž tím pravděpodobně zachraňuje život.

AbdelMešrat ho kdysi přijal v přepychové medrese, kterou tehdy vedl jako učený světec, jehož si ve Fezu všichni vážili. Joffrey de Peyrac dorazil ze Sále na nosítkách. Vzpomínal si, jak tenkrát ležel u nohou svého arabského přítele a nemohl uvěřit, že živý přestál tu nebezpečnou cestu a že on, křestan a nenáviděný nevěřící, se opravdu octl uprostřed tajemného Maghribu. Byl upoutaný na lůžko, vyčerpaný fyzickým utrpením i únavnou cestou, při níž mu stál po boku jen věrný černocho KouassiBa, navíc nadměrně vyděšený, že se zas octl mezi svými. Tihle lidi být všechno divoši, říkal a koulel obrovskými očima. Takže si hrabě mnohokrát kladl otázku, co ho na konci té nekonečné výpravy vlastně čeká.

A čekal ho opravdu AbdelMešrat, jeho přítel. Kdysi se spolu setkali ve Španělsku, v Granadě. Poznával křehkou postavu arabského lékaře, zahalenou do sněhobílé dželaby, s holou hlavou a obrovskými brýlemi v ocelových obroučkách, v nichž připomínal sovu.

"Nemohu uvěřit tomu, že jsem u vás ve Fezu," zašeptal Joffrey de Peyrac. I když se snažil, nebyl s to promluvit hlasitěji. "Myslel jsem, že se sejdem tajně někde na pobřeží. Buď už není marocké království tak nelítostné, nebo máte větší moc než sultán, podle něhož musí být křestan buď otrokem, nebo zemřít. Pocty, kterých se mi dostalo, mě totiž přesvědčily, že ještě nejsem ani jedno, ani druhé. Jak dlouho bude ta iluze trvat?"

"Doufejme, že co nejdéle, příteli. Vaše situace je výjimečná, to ano, protože jste pod tajnou ochranou, již jsem získal díky

11291

vašemu vědění. Musíte se však co nejdřív zotavit, abyste nezklamal důvěru, jež je do vás skládána. Jsem pověřen vás uzdravit. Dodejme ještě, že je to stejně pro mne jako pro vás otázka života a smrti, protože neúspěch můžeme oba zaplatit hlavou."

Přestože by se raněný rád dozvěděl, kdo jsou ti, jichž se i tenhle slavný a učený marabut bojí, musel počkat, až byl téměř úplně zdravý.

Pro tuto chvflí bylo Peyrakovou jedinou povinností se uzdravit a on ji plnil stejně houževnatě jako všechny předcházející.

S odvahou se podrobil léčebné kúře, chirurgickým zásahům i cvičení, které na něm žádal jeho slavný přítel. Zajímalo ho, že je předmětem vědeckého experimentu, což mu pomohlo překonat beznaděj a utrpení, kterému už málem podlehl.

AbdelMešrat prohlédl zranění s tváří nejdřív zachmuřenou, pomalu se mu však rozjasňovala, byt rána nevypadala zrovna skvěle.

"Alláh buá pochválen," zvolal. "Zranění na levé noze, to nejnebezpečnější, je ještě otevřené."

"To už celé měsíce..."

"Alláh buď pochválen," opakoval stařec, "nejen že vám zaručuji, že se uzdravíte, ale věřím, že díky tomu se zbavíte i tělesné vady, jež vás trápila celé mládí... Vzpomínáte si, co jsem vám v Granadě řekl, když jsem vám prohlížel nohu? Že kdybych vás byl léčil v dětství, nikdy byste nekulhal."

Vysvětlil mu, že evropští lékaři se soustřeďují na léčení jen vnějších příznaků nemoci, že se snaží každé zranění co nejrychleji zahojit, zajizvit. Nezáleží jim na tom, jestli za tou jemnou tkání, kterou se sama příroda snaží co nejrychleji vytvořit, zůstávají nedostatky zraněné vazy, znetvořené šlachy, které způsobí nenapravitelné deformace. Arabské lékařství, vycházející ze starého učení mágů, afrických léčitelů a egyptských mastičkářů, naopak ví, že každá část těla se vytváří jinak rychle. Čím je rána hlubší, tím víc je třeba zpomalovat zajizvení, a ne ho popohánět. Nervy a šlachy se neléčí stejně dlouho.

Pak mu AbdelMešrat, velice spokojený prvními výsledky léčení, ještě řekl, že díky tomu, že ho nedostal do ruky nějaký

chirurg, mu zničené a přetrhané šlachy dostatečně samy srostly. A když z milosti nebes unikl i strašnému nebezpečí gangrény, jediné opravdové hrozby při dlouhodobém léčení, on, Mešrat, už teá jen dokončí dílo, tak pěkně započaté mistrem Aubinem, katem francouzského krále, jež tak špatně pokračovalo díky dlouhým cestám zmučeného muže na útěku před pronásledovateli.

v AbdelMešrat si počínal stejně pečlivě jako arabský zlatník. Říkal Peyrakovi:

"Budete chodit, že vám to budou závidět i ti nejnamyšlenější španělští princové."

Zmučený Joffrey de Peyrac ani tolik nežádal. Kdysi si zvykl na své kulhání a byl by se spokojil třeba i s větším, jen aby už byl zdravý, mohl se pohybovat a znovu měl chut žít. Už měl dost toho, že je z něj troska, již denně hrozí smrt. Ve snaze ho povzbudit a přimět, aby se podrobil všem nutným zásahům a trpělivě počkal na konečný výsledek, mu AbdelMešrat vysvětlil, že je strašně důležité, aby ho po uzdravení jeho nepřátelé nepoznali. Až se jednoho dne rozhodne znovu vstoupit na francouzskou půdu, nikoho ani nenapadne, že muž, chodící jako všichni ostatní, je ten, komu kdysi říkali Velký Kulhavec z Languedoku.

Pomyšlení na takovou lest raněného natolik pobavilo, že se od té doby pokoušel dosáhnout stavu blízkého dokonalosti stejně tvrdohlavě jako jeho lékař. Přes masti a uklidňující léky musel vydržet dlouhé martýrium. Musel hýbat raněnou nohou a učit se chodit, dokud byla rána ještě otevřená. AbdelMešrat ho posílal na celé dlouhé hodiny plavat do bazénu, aby zůstal pružný a především aby se rána předčasně nezavřela. Přestože by byl nejraději jen spal, nutili ho, aby se znovu namáhal jako při útěku. Lékař a jeho pomocníci se nedali oklamat. Naštěstí

velice moudrý arabský vědec dokázal pochopit svého nemocného, přestože je dělily bariéry dvou civilizací. Vyšli si navzájem vstříc. Marabut mluvil dokonale španělsky a francouzsky. Hrabě z Toulouse uměl trochu arabsky a rychle se zdokonaloval.

Kolik dnů takhle uplynulo v bílém klidu maghribského domu? Dodneška to neví. Týdny? Měsíce? Roky? Nepočítal je. Čas se zastavil.

Do uzavřeného paláce nepronikl ani hlásek. Míhali se tu jen tiší, věrní sloužící. Jako by se svět kolem zhroutil.

Nedávná minulost, temné a chladné vězení, páchnoucí Paříž a galeje mizely z vědomí francouzského šlechtice a začaly mu připadat spíš jako groteskní fantasmagorie ze snů nemocného člověka. Skutečné bylo jen tmavě modré nebe, klenoucí se nad patiem, vůně růží v teplém dni dráždivá, za soumraku pronikavá, mísící se do vůně vavřínů a jasmínů.

Žil!

("19")

Nastal čas, kdy s ním AbdelMešrat konečně promluvil o ochráncích, z jejichž moci on, křestan, žije v srdci islámu v krásném prostředí, kde se mu nic nemůže stát. Pochopil, že když se mu lékař začal svěřovat, má za to, že je vyhráno a že jeho uzdravení je jen otázka dnů.

Arabský lékař mu tedy vyprávěl o válkách a vzpourách, které přelévají krev v marockém království. S velkým údivem se Joffrey dozvěděl, že i ve Fezu znovu a znovu dochází k obrovským masakrům. Kdyby jen na chvílku vyklouzl ze zdí paláce, uviděl by šibenice a vždy obsazené kříže, neustále měnící své "klienty". Za nepokoje může agónie vlády Mulaje Arši, jemuž jeho bratr Mulaj Ismail vydral moc jako zuřivý mladý sup.

Vládcem už je vlastně Mulaj Ismail. A ten žádá, aby mu velký křestanský vědec sloužil.

"Chce to on, nebo spíš ten, kdo ho ovládá a řídí jeho činy už do dětství, jeho ministr, eunuch Osman Ferradží."

Osman Ferradží, šedá eminence ještě křehké moci, je semitský černoch narozený jako arabský otrok v Maroku: je inteligentní a mazaný, a tak ví, že pokud se nestane nenahraditelným, neustále mu budou jeho rasový původ předhazovat.

Splétá tedy tisíce nejrůznějších plánů stejně šikovně a pečlivě jako pavouk sítě. Hned naváže jedno vlákno, hned zase další a tak v jejich změti nakonec uvízne vyhlédnutá oběť a on ji vynalézavě zneškodní.

Černý ministr ostražitě bdí nad intrikami vládců i lidu, složeného z Arabů, Berberů a Maurů. O ekonomice nic nevědí, obchodem a opatrností pohrdají, ruínují se ve válkách a rozmařilostech, zatímco eunuch je naopak velice prozíravý a vyzná se v obchodě a těch nejsložitějších majetkových záležitostech.

Díky svým výbojům získal nový sultán pohádkové oblasti podél Nigeru, kde otroci královny ze Sáby kdysi těžili zlato. Moc nového vládce od nynějška sahá až k Pobřeží slonoviny, kde dodnes nazí otroci ve stínu obrovských stromů vymývají zlato z potoků, těží ho ze skal i ze dna studní, hlubokých tři sta stop.

Osman Ferradží v tom vidí největší trumf pro upevnění moci svého svěřence, neboť solidnost vlády předcházejícího sultána zpochybnilo především nedostatečné finanční zajištění. Ani jeho následník není zkušenější, ale pokud doly, zajištěné jeho mečem, budou prosperovat jako za dob Šalomouna a královny ze Sáby, Osman Ferradží ručí za to, že sultánova moc bude trvalá.

První zklamání zažil, když se jeho vyslanci z jihu vrátili a sdělili mu, že černé kmeny jsou hloupé a hlavně neochotné vyjít mu vstříc.

Ty zajímá zlato, jen pokud ho mohou buď obětovat svým bohům, nebo z něj vyrobit šperky na ozdobu vlastních žen. Naopak bez odkladu otráví každého, kdo by je chtěl donutit změnit názor.

A přesto pouze oni, černoši ze zasvěcených fetišových lesů, znají tajemství zlata. Když je někdo bude k něčemu nutit násilím, nechají ložiska ladem a nebudou těžit nic. To je ultimátum poražených. A právě tenhle problém trápil Velkého eunucha, když jeho špehové zachytili dopis Joffreye de Peyrac muslimskému vědci do Fezu. "Kdybyste byl jen můj nevěřící přítel, asi bych vás nedokázal ochránit," vysvětloval AbdelMešrat, "protože v Maroku se mezitím rozpoutala další vlna náboženské nesnášenlivosti. Mulaj Ismail sám sebe pokládá za Muhammadův meč. Naštěstí jste se zmínil o našich pracích s ušlechtilými kovy. To padlo na: úrodnou půdu."

Osman Ferradži se otázel hvězd a ty mu sdělily, že Peyraka posílá sám osud. Přestože věděl, že vláda usuroátora, kterého dosadil na trůn, bude dlouhá a vítězná, teď mu hvězdy naznačují, že jeho úspěch závisí na ubohém pronásledovaném cizinci, jenž má hrát v této záležitosti velkou roli, protože stejně jako Šalomoun zná tajemství Země. Když se Ferradži zeptal AbdelMešrata, vědec to potvrdil. Křesťanský vědec, jeho přítel, je dnes největší znalec postupů, jak získávat zlato. Dokonce ho dokáže chemicky vydobýt z kamene, na němž by ani ten nejpečlivější pozorovatel nenašel nejmenší zrnko lesklého kovu. Ferradži okamžitě vydal rozkazy, aby si zajistil toho, koho naštěstí pro Mulaje Ismaila právě vyhánějí ze země Francouzů.

"Od té chvíle je vaše osoba v islámských zemích svatá," zakončil arabský lékař svůj výklad. "Ve chvíli, kdy oznámím, že jste zdrav, odjedete do Súdánu s eskortou, dokonce s armádou, budeteli chtějí. Snesou vám modré z nebe. Výměnou musíte ale rychle dodat Jeho Excelenci Velkému eunuchovi několik ingotů zlata." Joffrey de Peyrac se zamyslel. Zřejmě nemá jiné východisko než přijmout a vstoupit do služeb muslimského vladaře a jeho vezíra. Byl vědec a cestovatel a nabídka mu tedy vyhovovala. Země, kam ho poslali a o níž mu KouassiBa, jenž odtud pocházel, tolikrát vyprávěl, ho lákala už několik let.

"Přijal bych to," řekl konečně, "dokonce rád a se zájmem, kdybych si mohl být jist, že na mně nebudou žádat, abych se stal maurem. Víím dobře, že vaši lidé jsou stejně nelítostní jako ti mí. Už deset století spolu kříž a půlměsíc bojují. Já sám jsem vždycky respektoval veškeré způsoby, jimiž se lidé hodlali klanět svému Stvořiteli, a rád bych se těšil podobné výsadě. Neboť díky mně už jméno mých předků velice hluboko kleslo a nemohu si dovolit je ještě zatížit přídomkem renegáta..."

"Tušil jsem vaši námitku. V případě Mulaje Ismaila byste měl pramalou nadějí, že vaši žádosti vyhoví. V každém případě by raději získal nového služebníka Alláhova než zlato do své pokladny. Ale Osman Ferradži, byť je oddaný věřící, má jiné

ambice. Právě jemu musíte dobře sloužit. Nebude na vás žádat nic, co byste nemohl přijmout."

A drobný stařík dodal vesele:

"Já vás samozřejmě doprovodím. Budu dbát na vaše křehké zdraví, asistovat vám při práci a možná že se mi i podaří uchránit vás před nějakými nepříjemnostmi, neboť naše země je velice odlišná od vaší, nemohu vás tedy jen tak opustit a nechat napospas osudu a nejrůznějším nástrahám."

Další léta zastihla francouzského šlechtice na cestách po žhavém území Súdánu a pohostinnějších, ale neméně nebezpečných lesích Guineje a Pobřeží slonoviny. Jeho úloha hledače a výrobce zlata se rozšířila o úkol cestovatele a vědce. Musel proniknout k neznámým kmenům, které pohled na muškety šerifské gardy, jež ho chránila, spíš podněcoval ke vzpouře než k důvěře. Dokázal šije získat jeden po druhém jediným poutem, společným mezi jím a těmi nahými divochy: hlubokou láskou k zemi a jejím tajemstvím.

Cítil se skutečně jedním z nich, když navazoval na jejich dědičnou vášeň, která už staletí nutila černochoy z těchto krajů sestupovat i za cenu života do

zemských útrob, aby odtud občas vynesli třeba jen několik zrníček zlata a darovali je svým dřevěným vyřezávaným modlám.

Stávalo se, že zůstával celé měsíce sám v lese, který jeho ostatní společníky, muže pouště, děsil. Ani sám KouassiBa nepřekračoval okraj lesa. Joffrey si nechával jen Abdulláha, mladého fanatika, jenž se jednou provždy rozhodl, že bílý kouzelník má "baráku" neboli čarodějný talisman. Opravdu se mu nikdy nic nestalo. Ozbrojené gardy měly zajišťovat především ochranu zásilek zlata, putujících na sever.

Nakonec začal Joffreye AbdelMešrat přemlouvat, aby se vrátil na sever, eunuch Osman Ferradží je víc než spokojený s výsledky práce bílého čaroděje. A Mulaj Ismail ho žádá, aby ho navštívil v jeho hlavním městě Meknesu. Mezitím se sultán pevně usadil na trůně. Dobrodiní jeho soudnictví už proniklo až do hloubi vzdáleného Súdánu. On sám byl po matce černoch, jeho první žena byla Súdánka a nejvíce stoupců a nejlepší

bojovníky měl ze Súdánu, v sáhelech Nigeru a Horního Nilu, Tahle část armád mu byla cele oddána.

Joffrey de Peyrac zanechal kraj, který se při jeho příjezdu zmítal v nepokojích, při svém odjezdu do Fezu naprosto zkrocený. Místní sultáni se umoudřili a teď podněcovali své poddané, aby pokračovali v pracích, které uspokojovaly jejich pány na severu a za něž dostávali výměnou ozdoby, látky a muškety, poklady pro ně tak vzácné, zeje rozdělovali jen těm nejvěrnějším.

Po rudých barbarských palácích na březích Nigeru vytvářel Mekneš, živý, bohatý a krásný, obklopený nádhernými zahradami, obraz dokonalé civilizace.

Ve smyslu pro nádheru si Joffrey de Peyrac s Araby nezadal. On sám vjel do města s průvodem oblečeným do nejpřepychovějších látek a vyzbrojeným vzácnými zbraněmi, které prodávali portugalsí překupníci na pobřeží nebo egyptští obchodníci ve vnitrozemí. Udělal na Mulaje Ismaila velký dojem.

Žárlivý panovník by ho mohl nechat za jeho okázalost draze zaplatit. Hrabě de Peyrac už s tím měl zkušenosti zpod jiného nebe, díky Ludvíku XIV. Jenže to nepokládal za dostatečný důvod, aby se toho zřekl. A když projížděl městem na černém koni, zahalený do pláště z bílé vlny zdobeného stříbrem, přistihl se, že pohlíží jen lhostejně na křesťanské otroky, kteří pod bičem elitního sboru velitele věřících vláčeli těžké náklady.

Mulaj Ismail ho přijal s velkou slávou. Vůbec se necítil zastíněn pověstí křesťanského vědce, cítil se spíš poctěn, že mu prokázal tak velké služby a nemusel ho násilím nutit či dokonce mučit. Na radu Osmana Ferradžího, jenž se tohoto setkání účastnil, se sultán zřekl nastolení problému, který mu nejvíc ležel na srdci, a to jak je možné, že jeho host, tak talentovaný muž, se zrodil v osudném omylu, na straně bludu.

Třídenní slavnosti upevnilly jejich přátelství. Nakonec Mulaj Ismail oznámil Joffreyi de Peyrac, že ho posílá jako vyslance k nejvyššímu sultánovi do Cařihradu.

A protože se francouzský šlechtic bránil, že si takovou poctu nezaslouží, jeho společník se zamračil. Musel přiznat, že je pořád ještě vazalem cařihradského sultána a že to tedy ve skutečnosti je trochu jinak sultán ho o bílého čaroděje požádal.

Cařihradský vládce ho hodlá pověřit, aby u něho dokázal se stříbrem stejný zázrak jako u jeho vazala, slavného maurského krále, se zlatemv "Ten vlk v beránci kůži," vykřikl Mulaj Ismail a roztrhl si plást na znamení pohrdání. Joffrey de Peyrac ho ujistil, že mu zůstane věrný a že nepřijme žádný návrh, který by maurskému vládci mohl uškodit.

O pár dní později dorazil do Alžíru. Po třech letech nádherného cestování srdcem Afriky se bývalý zmučený odsouzenec, jenž jako zázrakem unikl ze žaláře francouzského krále, ocitl tělesně zdravý, i když s duší hluboce poznamenanou, na březích Středozemního moře.

Vzpomněl si za ta uplynulá léta někdy na svou ženu, na Angeliku? Zajímal ho nějak hlouběji osud jeho rodiny? Po pravdě řečeno znal mentalitu krásného pohlaví a tak věděl, že by mu žena mohla plným právem vyčítat, že ho celý ten čas nehryzalo svědomí, že po ní bolestně nevzdychal. Ale byl muž, a jeho povaha ho neustále nutila žít přítomnou chvílí. Navíc musel napnout všechny síly, aby vůbec přežil, a bylo to skutečně těžké. Joffrey de Peyrac si znovu vybavil chvíle, kdy trpěl tak strašné, že nebyl vůbec s to myslet. Cítil jen, jak se kolem něj svírá smrtelný kruh hladu, nemoci a pronásledovatelů, jimž musí za každou cenu uniknout. Málem zemřel, jen aby se dostal o kousek dál. Jako vzkříšený člověk si zachoval jen mlhavou vzpomínku na svou pout královstvím mrtvých. Když se francouzský šlechtic ve Fezu zotavil, nekladl si žádné otázky. Přijal od marockého vládce úkol, že mu bude v Súdánu sloužit, a to mu dalo jistotu do dalšího života. Protože skutečně neměl důvod vracet se do kůže člověka, jenž by musel žít odvržen všemi, jenž by neměl už místo mezi živými. Teď chodí normálně! Je to úžasný, překvapující pocit. Lékař ho pobízel, aby jezdil na koni a podnikal dlouhé výlety do pouště. Hrabě si přitom pečlivě promýšlel detaily plánované expedice. Muž, nemající nic než tuto jedinou šanci, si nemůže dovolit zklamat svého vládce povrchností nebo se zabývat něčím jiným než úkolem, na nějž byl najat. Jednou večer se však vracel v záři měsíce do svých pokojů

a s překvapením objevil na svém lůžku krásnou dívku s velkýma laníma očima, rudými ústy pod lehkým závojem. Průhledná tunika prozrazovala nádherné tělo. Bývalý languedocký mistr v umění milovat už tak strašně dávno nepomyslel na milostné souboje, že ho napadlo, že jde o žert nějaké služky a málem ji poslal pryč. Řekla mu však, že ji poslal sám svatý marabut a pověřil ji, aby v noci pobavila jeho hosta, kterému se už vrátily síly a může je tedy věnovat i ženám. Nejdřív se rozesmál. Díval se, jak s vědoucí prostotou svého povolání odhazuje jeden za druhým své mnohé závoje, a srdce mu začalo tlouct. Zatoužil po ženě. Stejně jako toužil po chlebu, když umíral hladu, po prameni vody, když žíznil, právě tak ho to teá táhlo k šafránové pleti, vonící po ambře a jasmínu. Právě v tuto noc zjistil, že opravdu zůstal naživu.

A právě téhle noci si za dlouhé měsíce poprvé vzpomněl na Angeliku. Tak ostře ho zabolelo u srdce, že nemohl usnout. Milenka spala na koberci jako klidné mladé zvířátko, dokonce i dýchala sotva slyšitelně.

On ležel na orientálních polštářích a vzpomínal. Poslední žena, kterou držel v náruči, byla ona, jeho žena, Angelika, vfla z poitoueských močálů, jeho malá modla se zelenýma očima.

Utonula v hlubině času. Chvillemi ho napadlo, co se s ní asi stalo. Nedělal si starosti. Zřejmě se vrátila k rodině a netrpí samotou ani bídou. Pověřil přece Molinesa, svého poitoueského společníka, aby se postaral o finanční záležitosti mladé ženy v případě, že by se s ním něco stalo. Zřejmě uprchlá s oběma synky na venkov, říkal si.

Najednou mu začala vadit její nepřítomnost, propast ticha a rozvalín, která se mezi nimi otevřela. Zatoužil po ní s takovou silou, že vstal a začal přemýšlet o tom, jakým kouzlem by mohl vyskočit z toho strašného kruhu let a vrátit se k těm dnům a nocím, kdy ji celou roztouženou držel v náruči.

Štvi se ženami už se poměrně nasytil. Překvapila ho její krása a ještě víc její nevinność. Byla panna. Milostné zaučování této okouzlující ženy, podivně smyslné a přitom plaché jak srnka, bylo jeho nejkrásnější erotickou vzpomínkou.

Ostatní ženy pro něj přestaly existovat, ty přítomné stejně jako minulé. S obtížemi by si vybavoval jejich jména, ba dokonce i obličeje.

Naučil ji lásce a rozkoši. Naučil ji ještě mnoho dalších věcí, o nichž si myslel, že je muž ženě nikdy nedokáže svěřit. Přimkli se k sobě srdci i těly. Viděl, jak se jí mění pohled, postava, gesta. Tři roky ji držel v náruči. Dala mu syna, nosila pod srdcem druhého. Narodil se?

Nemohl tehdy bez ní žít. Byla už jen ona. A pak ji ztratil. Den nato se tak mračil, že se ho AbdelMešrat diskretně zeptal, jestli ho ta noční návštěva neuspokojila nebo jestli ho nezklamalo něco, v čem by mu mohla lékařská věda pomoci. Jofírey de Peyrac ho ujistil o opaku, ale se svým trápením se mu nesvěřil. Přestože si byli duševně blízcí, nemohl by ho lékař pochopit. Muslimové pocit volby téměř neznají, pro ně je žena jen zdroj tělesné rozkoše a nic jiného, takže mohou velice snadno nahradit jednu ženu druhou. Kůň nebo přítel je ovšem něco jiného. Joffrey de Peyrac se snažil zahnat utkvělou představu, za niž se trochu styděl. Vždycky se dokázal včas oprostít od citového vzplanutí, protože pokládal za slabost nechat se spoutat láskou a odvést se jí od práce. Copak mohl přiznat, že mu Angelika svýma jemnýma rukama a úsměvem perlových zoubků učarovala? Co mohl dělat? Běžet za ní? Přestože nebyl vězeň, věděl, že i když s ním zacházejí velice pozorně, není volný a nemůže opovrhnout ochranou tak mocných dobrodinců, jako je sultán Mulaj Ismail a jeho vezír Osman Ferradž, kteří měli v nikách jeho osud. Překonal pokušení. Když bude mít trpělivost, přijde čas a on znovu najde tu, na niž nedokázal zapomenout.

Když se s ní v Toulouse oženil, netušil, jaké objevy mu přinese toto manželství, tato smlouva. Bylo mu třicet let a dobrodruž

I 139 1

7

Když se tedy ocitl na břehu Středozemního moře, poslal okamžitě do Marseille posla, aby získal zprávy o jeho ženě a synovi či synech. Po zralé úvaze se rozhodl, že se svým starým přátelům mezi francouzskými šlechtici neohlásí. Stejně na něj už zapomněli. Obrátil se tedy na otce Antoina, zpovědníka na královských galériích, a požádal ho, aby odjel do Paříže a vyhledal advokáta Desgreze. Schopný a inteligentní hoch, který ho při procesu odvážně obhajoval, v něm budil důvěru. Mezitím musel odjet do Cařihradu. Nejdřív si ale nechal zhotovit u jednoho španělského řemeslníka z Annaby masku z jemné kůže, která mu skrývala tvář. Netoužil po tom, aby ho poznali. Jistě mu náhoda přivede do cesty poddané Jeho Veličenstva francouzského krále a početné příbuzné, které má každý muž jeho postavení mezi cizí šlechtou. Už jen u maltézských rytířů má dva bratránky. Středozemní moře, obrovské bojové kolbiště proti nevěřícím, přitahovalo slavné evropské erby.

Pod berberskou korouhví byla situace bývalého toulouského hraběte velice překerní. Vlastní ho vyobcovali a tak se uchýlil k naprosto protichůdnému světu, k islámu. Tím, jak zavážil na misce vah, už staletí ukazoval každý ústup křesťanství. Turci totiž dokázali využít duchovního úpadku křesťanství tak, že ovládli země až dosud hluboce křesťanské: Srbsko, Albánii, Řecko, A za pár let budou bušit na pozlacené mříže katolické Vídně. Rytíři svatého Jana Jeruzalémského ztratili Krétu, pak Rhodos, a teď už vlastní jen maličkou Maltu. Joffrey de Peyrac tedy odešel k nejvyššímu sultánovi. Svědomí měl čisté. Nešlo přece o to, že by on, křesťan, pomáhal nepřátelům víry, které se nevzdával. Měl v hlavě jiný nápad. Byl si naprosto jist, že strašný zmatek, který panuje ve Středozemním moři, zavinilo stejně vydírání křesťanské Evropy jako barbarští piráti a osmanské výboje. Ve skutečnosti se mazaný, ale poměrně naivní Turek nemůže v obchodních otázkách jovnat benátskému, francouzskému či španělskému bankéři. Že by se ozdravením bankovníctví dosáhlo míru, na to nikdo nepomyslel. Joffrey de Peyrac bude mít v nikách kontrolu nad dvěma velkými hybnými pákami doby, nad zlatem a stříbrem, a teď už velmi dobře věděl, jak se s tím vyrovná.

Po rozhovorech se sultánem sultánů a jeho rádci z Velkého dívánu si zřídil hlavní stan v Kandii, v paláci nedaleko města. Zrovna tam pořádal slavnost, když se nechal ohlásit jeho posel z Francie. V tu chvíli Peyrac zapomněl na vše.

Opustilv hosty a šel naproti arabskému sluhovi: "Pojď, rychle pojd dál. Povídej!"

Muž mu předal dopis otce Antoina. Kněz mu krátce, podvědomě neosobním stylem sděloval výsledky svého pátrání v Paříži. Zjistil u advokáta Desgreze, že bývalá hraběnka de Peyrac, vdova po šlechtici, o němž se celý svět domnívá, že byl upálen na hranici na náměstí de Grève, se znovu vdala za svého bratrance, markýze du PlessisBellière, má s ním syna a žije ve Versailles u dvora, kde zaujímá vysoké postavení.

Zmačkal papír v ruce.

Zprvu se pokoušel nevěřit. To není možné... Pak se mu pomalu rozsvěcelo v hlavě, jako by rozhrnoval oponu. Jak byl naivní, že si vůbec nepřipouštěl takové rozuzlení. Ve skutečnosti není nic přirozenějšího. Krásná a mladá vdova se přece nepohrbí ve starém venkovském zámku a nebude Čekat jako Pénélopé.

Ji přece lákalo něco jiného. Muži ji obletují, dvoří se jí, žení se s ní a ona září u dvora. Proč na to nepomyslel dřív? Proč se na ten šok nepřipravil? Proč to tolik bolí?

Láska člověka ohlupuje. A oslepuje. A takový učenec jako hrabě de Peyrac to jediný nevěděl.

Copak to, že ji stvořil k obrazu svému, je důvod, aby se nikdy nevymanila z jeho vlivu? Ženy jsou přelétavé jako život. Měl to vědět. Hřešil vlastní nadutostí.

Jenže byla jeho žena a dávala mu pocit jistoty, že žije jen skrze něho, pro něho. Nechal se lapit do pastí nejrozkošnějších radostí, které mu poskytovala veselá mladá ženuška, hbitá a bystrá jako horský potok. Jen co se přesvědčil, že jsou svázáni věčnými pouty, a už je osud rozdělil. Bezmocný vyhnanec jak si může dělat nárok, aby mu zůstala ve vzpomínkách věrná? Žena, kterou miloval, jeho žena, jeho dílo, jeho poklad, se nabídla dalším.

Co by mohlo být přirozenějšího, opakoval si. To ho natolik zmámila, že v ní nikdy nepředpokládal podobné touhy? Žena, již příroda tak bohatě obdařila, není stvořena pro věrnost. Copak sám nepoznal její mocnou přitažlivost, jemnou dráždivost chůze i sebemenšího gesta, všechno její kouzlo? Ženy, zrozené, aby upoutaly muže, jsou výjimečnější, než se lidé domnívají. Ne jednoho vyvoleného muže, ale všechny, kdo se k nim přiblíží. Angelika byla jedna z nich. Aniž za to mohla, naprosto bezděky... Aspoň si to myslel. Jaká vypočítavost ji ale pudila už tehdy, když ji vezl na královu svatbu? Byla ještě tak mladá, skoro dítě, a on už to věděl. Má dvě stejné fascinující jako nebezpečné vlastnosti vrozenou inteligenci a lstivost.

Když to všechno dá do služeb ctižádosti, kam až ji to může dovést?

Inu, až ke krásnému markýzi du Plessis, oblíbenci Jeho Výsosti králova bratra. A proč ne až k samému králi?

Dobře dělal, že ho její osud neznepokojoval.

Z pánova pohledu sršely blesky a posel se choulil strachy. Joffrey de Peyrac mačkal dopis v dlani, tak jako by chtěl zatnout prsty do Angeličina bílého krku. Najednou se rozesmál. Jenže smích mu zaskočil v krku a dusil ho. Od chvíle, kdy se mu zlomil hlas, se totiž už nemohl ani smát. Na to AbdelMešrat neměl lék. Jen mu vrátil hlas, aby mu bylo rozumět. Smát se ale nemohl. Ani zpívat. Měl pocit, že ho svírá železná obruč.

Zpěv osvobozuje od bolestí duše. Ještě dnes, po tolika letech, se mu hruá nadouvá výkřiky, které nemohly zaznít. Zvykl si na své zmrzačení. Ve chvíli zoufalství je však špatně snášel. Za ta muka vděčil Angelice. Stokrát si opakoval, že všechno ostatní, fyzické utrpení, vyhnanství, ztráta majetku je pomíjivé. Jenže to tu byla ona.

Byla jeho jedinou slabostí. Jediná žena, která ho donutila trpět. I za to se na ni zlobil.

Copak je snad lidské trpět pro lásku? Trpět pro ženu?

A teči, když je po tom všem, co museli prožít, Gouldsboro znovu spojil a unáší je oba nejistou nocí, tečí, kdy on je jen Rescator, korzár spálený solí oceánů a zocelený tvrdými dobrodružstvími, boji, intrikami, nenávisť mužů bojujících o moc ohněm, mečem, zlatem a stříbrem, a kdy se z Angeliky stala žena tolik se lišící od té, pro niž trpěl, se snad nechytí do staré pasti, nepoddá se utrpení a bolesti, od nichž se přece už osvobodil!

Rozčileně přecházel po koberci v kabině.

Zastavil se u truhly, otevřel ji, opatrně sáhl pod sametový přehoz a vytáhl kytaru. Koupil ji v Cremoně, když ještě doufal, že se mu vrátí hlas. Zůstávala však nemá stejně jako on. Občas jí hrábl do strun, aby potěšil chvilkové přítelkyně, ale hra bez zpěvu ho netěšila, přestože hrál pořád mistrovsky jako kdysi. Hrál velice lehce, přirozeně a s prožitkem. Jenže se mu stávalo, že se nechal unést hudbou a cítil, jak mu plíce nadouvá vzduch a rád by ho unesl na poetických křídlech zpěvu.

I dnes večer to znovu zkusil. A opět ho zarazil nemohoucí a chraplavý hlas, který kazil melodii. Sklopil hlavu. Takové dětinství! Ach, starému muži už se nechce zakopávat o kameny na cestě. Čím dál kráčí, tím spíš si chce už všechno uchovat, přivinout k sobě. Jenže je zákonité, že zisk znamená vždycky zjevně i ztrátu. Může se člověk radovat z lásky a ze svobody zároveň?

Najednou pocítil jakousi předtuchu. Přešel místnost a prudce otevřel dveře na balkón.

Stála tam jako přízrak někdejší milované ženy a její bílý obličej vystupoval z noční tmy, svítil z černého pláště, jako by vyvolával aniž se mu to podařilo tu, kterou právě v duchu křísil.

Při pomyšlení, že zaslechla jeho neobratné pokusy, byl najednou podivně zmatený. Z. rozpaků si pomohl hněvem:

"Co tu děláte? To nemůžete zachovávat na palubě řád? Cestující mohou nahoru jen v určitých hodinách. Pouze vy si dovoluujete chodit sem tam, jak se vám zachce. Jakým právem?"

Angelika se kousla do rtů, ta výtku ji úplně zaskočila. Když se před chvílí blížila k manželovým pokojům, rozrušily ji tóny kytary. Jenže ji sem hnaly jiné starosti.

Nutila se do klidu.

"Mám vážné důvody porušit disciplínu na palubě, pane. Jdu se zeptat, jestli je u vás Abdulláh, váš sluha?"

Obrátil se a hledal Maurovu siluetu, zahalenou do dželaby: nikde ji neviděl.

Zachytila jeho překvapený pohled a neklidně naléhala:

"Není tu?"

"Ne... Proč? Co se děje?"

"Jedna z našich dívek zmizela... a já se o ni bojím... ten Maur..."

Severina a Ráchel vklouzly k Angelice.

"Paní Angeliko, Bertille tu není."

Nechápala, co tím dívky myslí. Ráchel jí však svěřila, že ve chvíli kdy se vracely do podpalubí, kde spávaly, se Bertille rozhodla, že se ještě zdrží venku.

"Proč?"

"Ach, ona je teo strašně divná," řekla Ráchel. "Prohlašuje, že má dost toho, mačkat se tu jak ve stáji a že touží po chvíli samoty. V La Rochelle měla svůj vlastní pokoj," dodala starší Carrerova dcera se závistivým obdivem, "takže jistě chápete..."

"Jenže už je to dvě hodiny a ona se ještě nevrátila," skočila jim zděšeně do řeči Severina. "Co když ji vzala vlna?"

Angelika vstala a šla za paní Mercelotovou, která cosi pletla v rohu ve společnosti dvou sousedek. Už měly takový rituál, vzájemně se ve svých koutech navštěvovaly.

Paní Mercelotová se zatvářila překvapeně. Myslela, že je Bertille s kamarádkami. Všichni vyskočili, rozhlédli se a hned jim to bylo jasné. Dívka tu není. Pan Mercelot rozzuřeně vyběhl ven. Bertille si už několik dní hrozně dovoluje. Musí jí pořádně vyhubovat, dívka je přece povinná za všech okolností poslouchat rodiče.

Po chvíli se ustaraně vrátil. Nenašel ji. Na té prokleté lodi není vidět na krok a námořníci, které potkal, se na něj dívali naprosto nechápavě; jsou to hovádka boží.

"Paní Angeliko, prosím vás, pomozte mi. Umíte se s těmi lidmi domluvit. Musí nám pomoci hledat. Možná že Bertille spadla do nějaké díry a zlámala si nohu."

"Moře je bouřlivé," poznamenal advokát Carrere. "Bertille mohla spláchnout vlna jako tuhle malou Honorinu."

"Proboha," vykřikla paní Mercelotová a padla na kolena.

Cestujících se zmocnila panika. Ve světle lamp vypadali najednou všichni bledí a unavení. Nadcházel právě třetí týden plavby, a to je ta nejkritičtější chvíle. Lidé už nejsou tak odolní, a když se něco stane, jejich křehká rovnováha se zhroutí.

Angelika neměla nejmenší chut jít s výrobcem papíru na palubu. Bertille, náladová jako všechny dívky jejího věku, se zřejmě v nějakém temném koutě zasnila a vůbec jí nepřípadlo na mysl, že se všichni o ni bojí. Její touha po samotě byla ostatně dost pochopitelná, každý ji pocitoval. Přesto se Angelika cítila jaksi zodpovědná, požádala tedy Abigail, aby laskavě pohlídala Honorinu, zatímco ona bude pryč.

Nahoře zastihla Mercelota, Berná a Manigaulta v rozhovoru s hrbáčem, který je gesty odháněl zpátky do podpalubí. Odmítal jakékoliv námitky. Dal znamení svým mužům, aby chytili protestanty v podpaží a dostrkali je dolů.

"Nedotýkejte se mě, mizerové," ječel Manigault, "nebo vás praštím."

Byl dvakrát silnější než oba olivoví Maltané, kteří se ho pokoušeli uklidnit, jenže ti měli nože. Také je už vytahovali. V tom sporém světle mohlo dojít k nějakému nedorozumění.

Znovu musel zasáhnout Kanaáan Nicolas Perrot a zabránit hrozícímu krveprolití. Angelika mu vysvětlila, oč jde. Přeložil její slova odmítavému Eriksonovi, ale ten měl své rozkazy. V noci se cestující nemají co pohybovat na palubě. Když se dozvěděl, že jedna cestující zmizela, jen nevěřícně potřásl hlavou.

Mercelot spojil ruce jako hlásnou troubu a volal: Bertille, ozvi se! Odpovídal mu jen vítr a monotónní skřípění lodi, pohupující se na černých vlnách.

Výrobce papíru už téměř chřaptěl.

Erikson nakonec dovolil, aby otec zůstal na palubě. Ostatní se však museli vrátit do podpalubí, kam je zavřel.

Angelika stála vedle Nicolase Perrota.

"Mám strach," řekla mu polohlasně. "Přiznávám se vám, že mám daleko větší strach z mužů než z moře. Jestli některý z nich narazil na osamělou dívku, jnohl ji někam zatáhnout!"

Kanaďan promluvil anglicky s lodmistrem. Ten cosi zabručel, ale najednou se skoro šibalsky ušklíbl a odebral se pryč. Přes rameno na ně ještě něco křikl.

"Říká, že svolá všechny členy posádky, od těch ve službě až po odpočívající. My mezitím prohlédneme palubu."

Přinesli svítilny. Propátrali každou hromadu lan, Nicolas Perrot dokonce prohlédl i vnitřek záchranného člunu.

Znovu se sešli před stanovištěm na zádi, kde je zastihl hrbáč.

"Všichni muži jsou na místech," ujistil je. "Nikdo nechybí."

Ve slabém světle olejové lampy námořníci zrovna večereli. Vzduch plný kouře z dýmek by se dal krájet. Pronikavě to tu vonělo tabákem a alkoholem. Když otec Mercelot viděl, jak se k němu obracejí snědé obličeje s tmavýma zářivýma očima, napadlo ho, že moře není jediné nebezpečí, jež Bertille hrozí.

"Myslíte, že některý z těch chlapů by mohl usilovat o čest mé dcery?" zašeptal a zbledl jako límeček jeho košile.

"V žádném případě ani jeden z těch tady, když jsou tu."

Jenže Mercelotova představitivost už dostala podnět, a tak pracovala.

"To nic nedokazuje. Když bylo dokonáno, mohl ji uškrtit a hodit do moře, aby nemluvila..."

Na spáncích mu vystoupil pot.

"Prosím vás," okřikla ho Angelika, "nelamte si s něčím takovým hlavu. Erikson vám nabízí, že jeho muži prohledají loď od stěžně po podpalubí."

Najednou jí bleskl hlavou Abdulláh.

Byla si jistá, že tuší dobře, a tak rychle vyběhla o poschodí výš.

Maur nestál, jak měl, na stráži před pánovými dveřmi.

Angeliku to zarazilo a v duchu se modlila: Bože můj, odvrat to od nás. Bylo by to strašné pro všechny.

Za prosklenými dveřmi se ozvaly tóny kytary. Pak se před ní objevil tvrdý a nelítostný Joffrey de Peyrac.

Choval se tak podivně, že čekala, když se zeptala na Abdulláha, že vybuchne vzteky.

Jenže on naopak okamžitě vypadal obvykle chladnokrevně. V jediné chvíli byl znovu pozorným a uvážlivým pánem lodi.

Pohlédl na místo, kde Abdulláh obvykle stával a už celá léta ho ten maurský otrok neopustil bez rozkazu. Neklidně se zamračil a zaklel:

"Krucinál, měl jsem na něj dát pozor. Rychle pojďte."

Vrátil se do kabiny a vzal kapesní svítilnu.

Joffrey de Peyrac vyšel na hlavní palubu. Sám odklopil desku z otvoru v prknech.

Začal sestupovat po žebříku a pomáhal si pouze jednou rukou, v druhé držel lampu.

Angelika byla tak rozrušená, že ho následovala, přestože byl žebřík poměrně příkrý. Za nimi lezl Nicolas Perrot a konečně mohutný Mercelot, poháněný strachem ke cvičení, kterému dávno odvykl.

Spouštěli se stále níž. Angelika by byla nikdy nevěřila, že je loď tak hluboká. Hrdlo jí svíral slaný vlhký pach.

Konečně se zastavili před tmavou úzkou chodbou. Joffrey de Peyrac rukou zakryl světlo. V tu chvíli Angelika v dálce na druhém konci chodby rozeznala červenou zář, jako by to světlo svítilo za rudým závěsem.

"Je tam?" zašeptal Nicolas.

Joffrey de Peyrac přikývl. Mistr Mercelot klopýtal na posledních příčkách; podpíral ho tichý Indián, který jako stín následoval svého pána.

Hrabě podal lucernu Kanaďanovi a naznačil mu, aby Mercelotovi posvítil.

Pak se pružně jako šelma vnořil do chodby. Šel rychle, bez sebemenšího hluku. V tichu se vznášel jen temný a jakoby vzdálený hukot moře. Angelika měla dojem, že zachytila zvuk podivné jednotvárné melodie, dvou tónů, které sílily a vzápětí slábly do jakéhosi mumlání.

Ne, nezdálo se jí to. Jak se blížili temnou a vlhkou chodbou,

7

melodie byla zřetelnější a zněla jako z nějakého strašidelného zlého snu.

Chvíli jako by zapřísahala, pak tichla a dlouho dohasínala, zněla z ní nějaká až bolestná něha a hned zas hrozba. Angelice to připomnělo milostný řev šelem jednou v noci v Rifu.

Vlasy jí vstaly hrůzou a bezděky se přitiskla k manželově paži.

Hrabě roztáhl rudou oponu.

Naskytlo se jim děsivé, zároveň však tak prostě krásné divadlo, že sám Joffrey de Peyrac na chvíli zaváhal, zda má zasáhnout.

Ta díra, místnůstka až na lodním dně, osvětlená mihotavým světlem stříbrné lampičky, byla Maurova jeskyně.

Natahal si sem poklady, lup, nashromážděný za celá léta strávená na moři. Kožené truhly plné krásných věcí, koberce, hedvábné polštářky, karafy a poháry ze

silného skla, modré, červené nebo černé, místy zdobené starožitným emailem, připomínajícím výšivky. Z kozinkového měšce se řinuly ven zlaté šperky a drahokamy. Na zdi visely napůl shnilé svazky konopí do vodní dýmky, jejíž mosazná troubel se leskla v polostínů., Téměř nesnesitelný zápach pižma se mísil do čerstvé vůně máty a pronikavého zápachu mořské soli, jejímž působením černalo a rozpadalo se tohle bohatství, které sem snesl černý syn pouště.

Uprostřed toho bídného přepychu ležela omdlelá Bertille.

Do světlých vlasů rozhozených po koberci se zapletly šperky, nehybné rozhozené paže připomínaly bezmocné stonky.

Maur ji nesvlékl. Jen nohy měla nahé. Zářily jako bledá perlet, tak štíhlé a křehké, jako by patřily snovému zjevení, průsvitné víle, vytesané z alabastru rukou božského sochaře.

Maur se celý udýchaný skláněl nad tou nadpozemskou krásou a zpíval svůj žalm. Jeho nahé tělo připomínalo nádhernou bronzovou sochu, jež se vzpínala a chvěla. Mezi napjatýma rukama, o něž se opíral, se houpal malý kožený váček, visící mu na krku. Měl v něm talisman, svou "baráku". Paže jako černé neporazitelné sloupy věznily kořist, kterou unesl.

Zdál se obrovský, mohutný, všechny svaly mu naběhly smyslnou vášní, která se ho zmocnila. Podél páteře a boků,

zbrocených potem, se mu při každém pohybu svíjeli zlatí hadi.

Z pootevřených rtů se čím dál rychleji, naléhavěji, až hystericky ozýval táhlý žalm.

Abdulláhu!"

Đábelský zpěv okamžitě ztichl.

Bezbarvý pánův hlas vytrhl šílence z extáze.

"Abdulláhu."

Maur se zachvěl jako strom pod dřevorubeckou sekyrou. Najednou zařval, vyskočil, padal nazpátek s očima vytřeštěnýma a s pěnou na rtech.

Uchopil šavli zavěšenou na stěně.

Angelika pronikavě vyjekla. Šavle prolétla kousek od hlavy Joffreye de Peyrac. Hbitě se sehnul. Znovu ho málem zasáhla smrtící čepel. Znovu uhnul a podařilo se mu šílence chytit za ruku. Mluvil s ním v jeho jazyce, pokoušel se ho přivést k rozumu. Jenže Arab byl silnější, neuspokojená vášně znásobovala jeho sílu. Zasáhl Nicolas Perrot a několik okamžiků se v úzké kabině odehrával divoký a nebezpečný zápas.

Olejová lampička se skácela. Převrátila se, horký olej popálil Abdulláhovi stehno. Vykřikl a jako by se vzpamatoval.

Vášně, jež z něj udělala cosi jako vykonavatele posvátného rituálu, opadla. Zas byl jen obyčejný smrtelník, oddaný sluha. Rozhlížel se kolem sebe, koulel vyděšeně očima. Jeho velké tělo se roztrásl a on se pomalu, jakoby pod tlakem pánovy ruky, sesouval na kolena. Najednou se úplně zhroutil a čelem se dotkl sepjatých rukou na zemi. Mumlal hrdelním hlasem jakási smutná a rezignovaná slova.

Angelika se sklonila nad Bertille. Mladá dívka jen omdlela strachy. Byla netknutá. Možná ji jen trochu přidusila Maurova dlaň, když se snažil potlačit její výkřiky ve chvíli, kdy se ten herkules kradl se svou obětí do podpalubí. Angelika ji nadzvedla, trochu jí zatřásla a rychle jí uhladila šaty. Přesto nebyla dost hbitá, protože pan Mercelot pochopil celý smysl scény.

"Strašné! To je ostuda!" křičel. "Moje dcera! Moje dítě! Bože, smiluj se!"

Padl na kolena vedle Bertille, přitiskl ji k sobě a zoufale ji

volal, pak vstal, vrhl se na Maura a začal do něj bušit. Zahlédl šavli a uchopil ji, dřív než mu v tom kdo mohl zabránit.

Pěst Joffreye de Peyrac znovu přesně zasáhla a srazila Maura, aby ho nezasáhla smrtící čepel. Nicolas Perrot a Indián s vypětím všech sil přemohli pokořeného otce. Konečně pustil šavli a začal naříkat:

"Prokletý den, kdy jsme vstoupili na tuhle loď," ječel s vytřeštěnými očima.

"Vlastní rukou toho mizeru zabiju, to přísahám."

"Jediný pán po Bohu na této palubě jsem já," odpověděl tvrdě Rescator. "Jen já mohu vykonat spravedlnost."

"Vás zabiju také," prohlásil Mercelot bledý vzteky. "Teď už víme, že jste bandita, hnusný obchodník s lidským masem. Neváháte přidělovat naše ženy a dcery za odměnu posádce. A nás, významné měšťany z La Rochelle, hodláte prodat do otroctví. Ale my vám ty vaše plány překazíme..."

V nastalém tichu byl slyšet jen jeho supící dech. Joffrey stále ještě stál před zhrouceným arabským černochem. Sarkasticky se usmál, až se mu zkřivila tvář a vypadal najednou téměř strašidelně.

"Chápu vaše rozčilení, pane Mercelote," řekl klidně. "Lituji, že k téhle nepříjemnosti došlo..."

"Nepříjemnosti!" zalykal se Mercelot hněvem. "Zneuctění mé dcery. Muka nešťastného dítěte, které..."

Shrbil se, vzlykl a zabořil tvář do dlaní.

"Pane Mercelote, prosím vás," obrátila se k němu Angelika, "vyslechněte mě, než se začnete rozčilovat. Díky nebesům jsme přišli včas. Bertille se nic nestalo, utrpěla jen šok. Ta lekce ji naučí, aby byla napříště opatrnější..."

Jenže měšťan jako by nevnímal a oni si ho netroufli pustit, aby něco neprovedl. Bertille se mezitím vzpamatovala a začala křičet:

"Táti! Táti!"

To mu vrátilo rozvahu, vrhl se k ní a začal ji uklidňovat.

Bertillin návrat do podpalubí způsobil rozruch.

Indián a otec ji nesli a ona sténala jako umírající, občas hystericky vykřikla. Položili ji na nepohodlné lůžko ze slámy

a plástů. Odstrčila matku, pak se kdovíproč přimkla k Angelice, kterou donutila pokleknout u svého lůžka, zatímco nad jejich hlavami létaly otázky, výkřiky a nejnepravděpodobnější podrobnosti té příhody.

"Vaše předtuchy byly správné, Manigaulte," říkal právě ublíženě Mercelot. "A mé ubohé dítě byla první obět..."

"Předtucha," opakoval Manigault. "Chcete snad říct jistota, ubohý příteli. To, co Le Qall zjistil o plánech těch zločinců, nás nenechává na pochybách, jaké mají s námi záměry. Všichni jsme vězni, odsouzení k strašnému osudu..."

Ženy začaly naříkat. Bertille ječela ještě silněji a bojovala s neviditelným nepřítelem.

"Přestaňte konečně s tou hysterií," vykřikla Angelika.

Chytila výrobce papíru za klopy kabátu a naprosto bez respektu s ním zatřásla.

"Kolikrát vám ještě budu opakovat, že se jí nestalo nic vážného. Je stejně netknutá jako v den svého narození. Musím vám snad říct po lopatě, kam až věci došly, když jsme zasáhli? Copak nejste schopni pochopit nic z náznaku a uklidnit svou ženu i dceru?"

Pan Mercelot zatroubil na ústup. Když se Angelika rozčilila, nebylo moc mužů schopno jí čelit. Advokát Carrere se ho začal zastávat:

"Vy sama tvrdíte, že jste přišli právě včas," odsekl, "což tedy znamená, že kdybyste se opozdili, to nešťastné dítě..."

"To 'nešťastné dítě' dělalo všechno možné, aby tenhle incident vyvolalo... a také to dobře ví," pohlédla Angelika na "obět", která najednou přestala naříkat a upadla do rozpaků.

"Vy chcete tvrdit, že má dcera toho odporného černochoa provokovala?" zasáhla paní Mercelotová, připravená vyškrábat Angelice oči.

"To tedy chci. Dokonce jsem Bertille upozornila. Její přítelkyně jsou svědky."

"To je pravda," řekla Ráchel nesměle.

"Ach, vy jste ta pravá na kázání o morálce!"

Angelika cítila skrytý osten, ale přešla to. Ti lidé mají proč být rozčilení.

"Skutečně, když má člověk jisté životní zkušenosti, může

posoudit, jestli se nějaká dívka chová vhodně či ne. Rozhodně tu není nejmenší důvod obviňovat celou posádku a jejího kapitána z nekalých úmyslů."

Podívali se po sobě, pak těžce vstal Manigault a stoupl si před ni.

"Koho to tu bráníte, paní Angeliko?" zeptal se chladně. "Posádku banditů a odporných chlípníků. Nebo snad ještě hůř, jejich kapitána? Podezřelého muže, jemuž jste nás vydala napospas?"

Nevěřila vlastním uším. Ztratil snad rozum? Vedle něj stáli ostatní muži a pohlíželi na ni stejně tvrdě a přísně. Ve slabém světle podpalubí vypadaly jejich upřené pohledy ještě víc strohé, nelítostné a odsuzující a žádaly, aby jim skládala účty. Očima hledala pana Berná a viděla, že i on stojí mezi nimi a tváří se odmítavě a podezíravě.

Potřásla netrpělivě hlavou. Protože neměli během cesty čím se zabývat, neustále omílali své obavy a pocity křivdy, hledali si nepřítel, na něhož by vše svedli. Možná jim chyběli papeženci, které by mohli proklínat.

"Nikoho nebráním. Nazývám věci pravým jménem. Kdyby se Bertille chovala takhle v přístavu, vystavila by se témuž nebezpečí. Prostě byla neopatrná a vy, rodiče, jste na ni nedohlédli. A pokud jde o to, že já jsem vás někomu vydala..."

Už nedokázala zachovat klid.

"Vy už jste zapomněli, proč jste prchli z La Rochelle? Proč jste tady? Vy jste tedy nic nepochopili? Vždyt jste byli odsouzeni... všichni!"

A páté přes deváté na ně vychrlila vše, co musela vytrpět, když ji Baumier a Desgrez vyslýchali. Policie o nich věděla všechno. Hugenoti už měli zajištěné místo v celách královského vězení i na galejích. Nic je nemohlo zachránit.

"Už vás zradili a zaprodali vaši bratři, neházejte jejich vinu na ty, kdo vám pomohli. Já vás nikomu nevydala... naopak, musela jsem prosit kapitána Gouldsboru, aby vás vzal na palubu. Znáte moře dost na to, abyste posoudili, co znamená nalodění dalších padesáti cestujících na loď, která na to není vybavená. Jeho muži jedí suchary a solené maso od prvního dne, aby zbylo čerstvé jídlo pro vaše děti."

"A co chystají našim ženám?" ušklíbl se advokát.

"A také co chystají pro vás," dodal Manigault. "To jste tak naivní, paní Angeliko, že si myslíte, že nám jen prokázali službu a nebudou za ni nic chtít?"

"To jisté ne. Ale to už se s kapitánem musíte dohodnout vy."

"Jednat s takovým pirátem!"

"Vděčíte mu za život, to je vám snad málo?"

"Vy přeháníte."

"Ne, nepřeháním, a vy to víte, pane Manigaulte. Copak se vám nezdálo o tom hadovi, který vás škrtil a měl hlavu pana Thomase, vašeho společníka? Ale teď, když Jste unikli bezprostřednímu nebezpečí, nemáte nejmenší chut být vděční cizím lidem, kteří byli tak lasjcaví, že vás zachránili, vás, nejváženější a nejobávanější měšťany z La Rochelle. A proč ne? Protože není jeden z vás, protože je jiný. Samaritán vás zachránil a obvázal vám rány, ale přesto je ve vašich očích jen a jen Samaritán. A co by mohlo dobrého pojit ze Samarie, že?" Celá zadýchaná se od nich opovržlivě odvrátila.

Kdyby věděli, jaká pouta mě s ním spojují, napadlo ji, určitě by mě zabili.

Ztratila bych i ten zbytek účty, kterou ke mně ještě cítí...

Přesto s nimi její slova pohnula. Udržela si vážnost, překonala jejich nedůvěru. Najednou byla strašně rozčilená, protože si uvědomila, že bojuje za něho, že je na ní, aby ho bránila. Postavila se mu po bok, přestože jí pohrdá, a pokouší se odvrátit hrozbu, která nad ním visí. Aspoň jedna věc jí dodávala sílu: Ženy se do debaty nemísily. Nedokázaly se rozhodnout, na čí stranu se postavit. Jejich svět se příliš rychle zhroutil. Byly do jisté míry zmatené, jen obtížně hledaly řešení, mezi jakými nebezpečími si vybrat těmi, co jim hrozí teá, nebo těmi, jež je čekají v budoucnu.

"Přesto je ale pravda," zabručel po chvíli ticha Manigault, "že plány pana Rescatora, pokud jde o nás, jsou víc než podezřelé. Le Gall si tím je jist stejně jako Bréage a Charron. Pohybují se mezi posádkou a zaslechli poznámky, nenechávající nás na pochybách. Neplujeme na ostrovy. Nikdy jsme tam nepluli..."

"Možná nás veze do Číny," vmísil se do debaty lékař. "Ano,

někteří muži se domnívají, že Rescator objevil severní cestu, kterou dosud marně hledalo mnoho mořeplavců a pirátů. Tudy lze proplout do bájně Cathay, jak se ve středověku říkalo Číně."

Znovu se po sobe zděšeně podívali. Jejich utrpení ještě nekončí. Jsou vydáni napospas oceánu a odkázaní jen na své vlastní síly.

V tichu se rozplakala Bertille a veškerá pozornost se upřela na ni.

"Já svou dceru pomstím," hrozil Mercelot. "Kdybych ustoupil a zločin toho Maura by zůstal nepotrestán..."

Na Manigaultovo znamení najednou ztichl. Muži si ještě dlouho polohlasně povídali. Angelika si nemohla zastírat, že situace je vážná. Cítila se za ni zodpovědná.

Pohlédla na děti a najednou se jí jich zželelo. V očích měly strach. Některé se snažily uniknout před západem a rozčilením dospělých a shlukly se jako ptáčci, starší objímaly mladší. Poklekla k nim, objala Honorinu a začala jim vyprávět o velrybách, aby je rozptýlila. Námořníci slíbili, že už jim je brzy ukážou.

Konečně musela sama připomenout rozčileným matkám, aby daly své ratolesti spát. Pomalu se všechno uklidňovalo. Bertille uznala, že kromě zděšení ve chvíli, kdy ji černoch objal silnými pažemi a odnášel ji pryč, se na nic moc nepamatuje, cítí jen podivnou lítost a nikde ji nic nebolí.

Pastor Beaucaire stál s Abigail trochu opodál.

Angelika uložila dcerku a přistoupila k nim.

"Ach, pane pastore," šeptala vyčerpaně. "Co si o tom všem myslíte? Proč při tom všem trápení máme ještě trpět pochybami a neshodami? Promluvte s nimi!"

Stařec zachoval klid.

"Jsme uprostřed bouří," řekl, v "poslouchám a slyším jen zmatené výkřiky. Slova nezboří zeď, vystavěnou rozbouřenými vášněmi. Přichází den, kdy se v srdcích lidí střetne Zlo s Dobrem. Pro některé ten den právě nastal... Mohu se jen modlit a čekat, jak boj Dobra se Zlem dopadne. Ten boj nezačal dnes."

On jediný, starý pastor, i když zhubl a zešedivěl, se cestou nezměnil.

"Jste velice moudrý, pane pastore."

"Byl jsem často ve vězení," vydechl stařec.

Kdyby byl katolický kněz, byla by se mu ráda vyzpovídala a pod pečeti zpovědního tajemství mu svěřila celou pravdu a zeptala se ho na radu. Ale i tato duchovní pomoc jí byla odepřena.

Obrátila se k Abigail, která byla stejně jako otec klidná a trpělivá.

"Abigail, co se to děje? Kam nás zavede všechna ta nenávist?"

"Nenávist je často plodem utrpení," šeptala dívenka.

Rezignovaně sledovala kohosi za Angelikou.

Ve světle luceren se jako černá skvrna rýsovala rozložitá postava Gabriela Berná.

Angelika se mu chtěla vyhnout, ale šel k ní a donutil ji, aby se s ním uchýlila do tmavého kouta podpalubí. V ústraní si mohou vyměnit pár slov. V tom neustálém zmatku se jim to jen málokdy podaří.

"Neuhýbejte přede mnou. Snažíte se mi uniknout. Plynou dny a vy jako byste mě už neviděla..."

Měl pravdu.

Angelika den ze dne cítila, jak ji pohlcuje osobnost muže, kterého milovala, miluje a s nímž se prese všechno cítí spojena. Není v ní místo pro někoho jiného, pro jiný cit. Skoro si neuvědomila, že přenechala Abigail péči o zdraví pana Berná, jehožv zranění ji na počátku cesty tolik znepokojovalo.

Teď už se uzdravil, stojí před ní, pohybuje se bez viditelných obtíží.

Vzal ji pevně za ruku a ona viděla, jak se mu lesknou oči, přestože rysy jeho obličeje přesně nerozeznávala. Podivný horečný pohled byla jediná věc, jež ho odlišovala od člověka, vedle něhož tak klidně žila v La Rochelle. Stačilo to však, aby cítila jisté rozpaky v jeho blízkosti, a navíc měla výčitky svědomí.

"Poslechněte, paní Angeliko," pokračoval odměřeně, "musíte si vybrat. Kdo není s námi, je proti nám. S kým tedy jste?"

Rychle odsekla:

"Jsem s rozumnými lidmi proti hlupákům."

"Vaše slova jsou sice duchaplná a obstála by v salónu, ale

sem se nehodí. A vy to víte. Vůbec mi není do žertu. Takže mi odpovězte bez vytáček."

A zatal jí prsty do paže tak, že málem vykřikla bolestí. Už je opravdu úplně zdravý. Silný jako dřív.

"Já nežertuji, pane Berne. Všech se zmocňuje panika a může vést k politováníhodným činům. V té chvíli jsem s těmi, kdo se nebojí obtíží, které je čekají, a mají důvěru v budoucnost. Nevymýšlejí si nesmysly, jimiž děsí i děti."

"Až jednoho dne zjistíme, že nás oklamali, bude pozdě litovat vlastní naivity. Znáte úmysly toho pirátského velitele, jenž si vás tak podmanil? Svěřil vám je? Velice pochybuji. Jakou dohodu jste s ním tedy mohla uzavřít?"

Málem s ní trásl, byla však příliš rozčilená, aby si to uvědomila.

Opravdu, co o něm vím? říkala si. Ani já sama ho neznám. Příliš mnoho let dělí muže, o němž jsem se domnívala, že ho znám, a toho, kterému jsme se svěřili nyní. Ve Středomoří neměl moc dobrou pověst... Král proti němu vyslal lodi. Je možné, že se z něj skutečně stal muž bez předsudků, nenávislný zločinec? Mlčela. "Proč s námi odmítá mluvit?" naléhal Berne. "Proč přehlíží naše požadavky? Vy mu věříte? Nemůžete ale přece ručit za jeho činy!"

"Přijal nás na palubu ve chvíli, kdy jste byli ohroženi. To stačí."

"Vidím, že ho budete vždycky bránit," bručel, "i když nás prodá jako otroky. Jakým kouzlem vás tak změnil? Jaká minulost vás s ním spojuje, že si vás úplně podmanil, vás, která jste byla vždycky tak silná osobnost... když jsme žili... v La Rochelle?"

Padla mezi ně vzpomínka a znovu vyvolala něhu těch dní, kdy si Angelika v tichu Bernova domu lízala rány jako raněná lvice.

Tyhle sladké představy jistě protestanta drásaly a nedokázal je odehnat.

Měl Angeliku u sebe a ještě nevěděl, že se v ní, v jejím zářivém úsměvu soustřeďují všechny pozemské slasti.

To byl svět, o němž neměl tušení v duchu ho pokládal za odsouzeníhodný. Byl si příliš jist sám sebou a v ženě chtěl vidět jen past, nebezpečí, zločinnou Evu pokušitelku. Rozhodl se, že bude nedůvěřivý, opatrný, trochu opovržlivý, a také se toho držel. Teď když mu svůdce sebral ten poklad, vedle něhož je veškerý majetek, který ztratil, naprosto zanedbatelný, to věděl. Každý den této pekelné cesty mu zasazuje novou nesnesitelnou ránu. Nenávidí toho tajemného muže, obdařeného podivným kouzlem, kterému stačí jen se zjevit, a už se k němu jako hejno racků otáčejí všechny ženské hlavy. Všechny ty bezduché samice, říkal si ublíženě. I ty nejlepší dokonce i tahle. Objímal Angeliku, přestože se vzpírala. Vztek znásobil jeho síly a touha ho oslepila natolik, že nevnímal slova, jimiž se ho snažila zadržet. Konečně zaslechl slovo skandál.

"Copak vám jeden skandál za večer nestačí?"v prosila Angelika. "Proboha, pane Berne, vzpamatujte se... Buáte silný. Ovládejte se. Jste přece jejich velitel a otec rodiny."

Věděl jen jedno jediné: Ze mu odpírá své rty. Je přece tma, mohla by mu je dopřát.

"Proč se tak usilovně bráníte?" sykl. "Copak snad nemáme před svatbou?"

Ne ne, to se mýlíte. Není to možné. Nikdy se to nestane. Teď už patřím jen jemu. Jemu..."

Spustil paže, jako by ho smrtelně ranila.

"Jednou vám to všechno vysvětlím," pokračovala, protože chtěla zmírnit účinek toho vyznání. "Pochopíte, že vztah, který mě k němu váže... se nedá prostě popřít."

"Jste mrcha."

Horce dýchal. Šeptali, nemohli mluvit nahlas.

"Proč jste způsobila všechno to zlo? Tolik zla?"

"Jaké zlo?" vzlykla. "Snažila jsem se zachránit vám životy a riskovala jsem přitom svůj."

"Tím hůř."

Jako by ji proklínal. Už nevěděl, co vlastně chce říct. Působí zlo tím, že je taková, jaká je, že je tak krásná, schopná obětovat se pro jiné. Když ho přesvědčí, jaký ráj by bylo žít s ní, mít ji vedle sebe najednou ho opustí.

Angelika ležela s otevřenýma očima. Rozhovory kolem ní utichaly. Pod nízkým stropem svítila na obrovské trámy s kruhy a háky jediná svíčka.

Musím vysvětlit Gabrielu Bernovi, jaké pouto mě váže k Joffreyi de Peyrac. Je to čestný muž a uznává nebeské zákony. Uzná to. Jenže když si myslí, že jsem podlehla svodům nějakého dobrodruha, je schopen největších nepředložeností, aby mě dostal z jeho vlivu.

Před chvílí mlčela jen ze strachu, aby neporušila rozkaz, který jí dal ten, koho stále pokládá za svého manžela. Řekl jí: Nemluvte o tom.

A ona by se za nic na světě neopovážila neposlechnout příkaz, vyslovený tím chraplavým hlasem. Kdykoliv ho zaslechla, přebíhal jí mráz po zádech.

"Čím víc o tom přemýšlím, tím víc si myslím, že by nebylo vhodné prozradit vašim přátelům, že jste byla... má žena. Domnívali by se, že jste i má spoluvinice."

A přestože si to nechtěla přiznat, nemohla se tvářit v tvář protestantům ubránit nejistotě a v duchu se neustále mučila otázkou, co ta zneklidňující slova znamenají...

Co když nás opravdu oklamal... má s námi zločinné plány... co když už nemá srdce... ani pro mě, ani pro nikoho...

Čas ubíhal a mezi nimi se nic nevysvětlilo, ba naopak, spíš zatemnilo.

Ach, jak mě děsí! A jak mě přitahuje!

Zavřela oči a obrátila se ke tvrdé dřevěné stěně. Za tou křehkou překážkou neustále hučelo lhostejné moře.

Moře... moře, jež nás unášíš, vyslechni nás... Moře... pomoz nám se k sobě přiblížit!

Za nic na světě by nechtěla být jinde. Lituje snad, že už není mladou hraběnkou de Peyrac na svém zámku, obklopenou poctami a bohatstvím? Opravdu ne! Je raději tady, na bezejmenné lodi plující k neznámému cíli. Je to zlý sen, ale má příchut čehosi nádherného. Prožívá něco strašného a překrásného zároveň, co rozechvívá celou její bytost. V nejistotě a úzkosti přece jen doufá v lásku, možná odlišnou od té, co poznala kdysi.

Přesto pro ni stojí za to chvíli trpět.

V polospánku vnímala takové vztahy mezi věcmi, které ve dne nedokázala gostihnout.

Nebot tahle loď vezla lásku i nenávist. Angelika ve snu lezla po nekonečných žebřících, tyčících se do bezedné noci. Nadlidská síla ji přitahovala k němu. Ale smetla ji obrovská vlna a vrhla ji do zející temné propasti. Znovu se zachycovala bezpočetných příček a v tom strachu cítila, že ztratila něco vzácného, co jediné ji může zachránit.

Byla to křížová cesta: venku bouře, kolem ní dvojí tma: noc nad hlavou a otevřená propast pod nohama. Neustálé kolébání lodi jí zmítalo sem a tam a ona se nedokázala zbavit nesnesitelného pocitu, že seznam, který by jí poskytl klíč k rozluštění snu a prostředek, jak z něho uniknout, je pouze v ní.

Najednou ho držela. Byla to láska. Láska zbavená jedovatých bylin pýchy a strachu. Příčky žebříku se jí pod prsty měnily v tvrdá a pevná ramena, zachytila se jich, aby nespadla. Nohy se jí podlamovaly únavou. Nad propastí už ji držela jen náruč a svírala ji tak pevně, až to bolelo. A ona se k němu vinula jako ohebná liána k pevnému kmeni. Žila jen skrze něho. Jeho rty se tiskly na její a

ona měla pocit, že by bez toho polibku zemřela. Celým tělem toužila po rozkoši, kterou slibovaly ty neviditelné rty. Všechny její zábrany padly. Její osamělé tělo, vydané napospas naléhavosti milostného polibku, bylo jako vodní řasa na hladině nekonečné noci. Neexistovalo už nic než dotek těch teplých rtů, které poznávala... ach ano, dobře je poznávala...

Probudila se zpocená a udýchaná. Sedla si a přitiskla si ruku na prsa, aby uklidnila bouchající srdce, rozrušené strhujícím snem, jenž odhrnul veškeré závoje nekonečné, dávno nepoznané rozkoše. To už se jí strašně dlouho nestalo. Určitě to způsobil ten výjev v podpalubí. Rituální žalm, doprovázející vyvrcholení primitivní touhy, se vznášel všude a mísil se do hukotu moře, vnikal do snů spících lidí.

Ještě zmámená spánkem se rozhlédla kolem a s hrůzou uviděla u svého lůžka postavu klečícího muže: Gabriel Berne!

"To vy...", zakoktala, "to vy jste mě... políbil..."

"Políbil?" opakoval to slovo zděšeně, polohlasem a zavrtěl hlavou. "Slyšel jsem, jak sténáte ze spaní a nemohl jsem usnout. Tak jsem přišel."

Snad si nevšiml, jak je rozrušená. Řekla:

"To nic, jen se mi něco zdálo."

Připlazil se k ní však po kolenou blíž. Její tělo sálalo milostným prožitkem a on sám byl tak vzrušený, že nedokázal odolat výzvě staré jako svět.

Angeliku objaly dvě paže, ale tentokrát to nebyl sen a nebyl to on. Byla natolik vzhůru, aby si to uvědomila. Přes horečku, která jí ještě spalovala, byla dostatečně při smyslech, že ho dokázala odstrčit. Vydechla:

"Ne."

Nedokázala se však pohnout. Uvědomila si, že pan Berne je nesmírně silný. Viděla ho uškrtit člověka.

Zavolá o pomoc! Jenže ze sevřeného hrdla se jí nevydral ani hlásek. Bylo to ostatně tak strašné a neuvěřitelné, že nemohla uvěřit.

Pokusila se couvnout.

Všichni na téhle lodi jsme zešileli, napadlo ji zoufale.

Halila je noc, muž se nad ní skláněl pomalu a opatrně, ale i ve tmě viděla, že se rozhodl.

Chtěla se mu vymanit. Pocítila na tváři jeho dlaň a vší silou kousla. Nejdřív se pokoušel cuknout, ale když se mu to nepodařilo, tiše zaúpěl bolestí:

"Jako zuřivá fena."

Angelika cítila v ústech krev. Když konečně povolila stisk zubů, Gabriel Berne bolestně zakvílel.

"Vypadněte," sykla. "Jděte pryč... Jak jste se opovážil? Kousek od našich dětí..."

Ucouvl.

Honorina se v postýlce obrátila. Na bok hlučně narazila nová vlna. Angelika se nadechla. Noc jednou skončí, začne svítat. Je ovšem jisté, že tu musí dojít ke střetům, když osud spojil dubovou obručí této lodi mnoho vášnivých povah, navíc vyděšených nejistou budoucností. Duše se však uklidní dříve než tělo. Byla strašně rozrušená. Nemohla zapomenout, že když se probudila, cítila vášnivou touhu po rozkoši.

Čekala na muže. Jenže ne na tohohle. Na toho, kterého milovala. Nemohla k němu, vztahovala k němu ruce. Obejmí mě... osvoboď mě, jsi tak silný... Proč jsem tě ztratila? Jestli mě odvrhneš, zemřu.

Vyslovovala tiše slova lásky a hýčkala v sobě znovu objevenou touhu. Jak před ním mohla zůstat tak chladná? Copak takhle se chová milující žena? Musel si samozřejmě myslet, že už ho nemá ráda. Ale ve snu poznala jeho rty.

Joffreyovy polibky! Jak na ně mohla zapomenout? Vzpomínala, jak ji kdysi poprvé políbil, překvapil a okouzлил. Ještě dlouho vyhledávala mladá žena daleko vášnivěji sladkou závrat při doteku rtů než při milostném spojení. V jeho

náruči, pod jeho rty vychutnávala opojnou rozkoš milenky, to štěstí beze jména, jež může způsobit jen láska.

Poté ji už žádné mužské rty nedokázaly tak roztoužit. Polibek byl pro ni něco natolik posvěceného, že ho nemůže sdílet s nikým jiným než s ním. Když musela, přijímala ho jen jako nutnou předehtu odvážnějšího dobrodružství.

Polibky, které jí ukradli, se snažila vnímat jen jako součást rituálu, který jistě dokázala vášnivě vychutnat. Milenci ji uspokojili, ale rty žádného z nich v ní nevyvolaly rozkoš.

Po celý život si bezděky zachovala vzpomínku na ty jedinečné, zázračné, lačné polibky, kterých se nedokázala nasytit v oněch dalekých toulouských dobách, kdy si byli tak blízko, a sen, který často potlačuje všechny zábrany, jí je jako zázrakem vrátil.

f22~)

Stál tu, tak temný se svou maskou, že vypadal v bledém ránu a v oblaku dýmu z pohaslých svící jako z ocele.

Jeho náhlé zjevení cestující znepokojilo. Právě se probudili z těžkého rozkymáceného spánku. Byla jim zima, děti kašlaly a drkotaly zuby.

Rescatora obklopovali ozbrojení námořníci.

Pohlédl na emigranty a jeho oči se zpod průzorů masky zdály ještě pronikavější.

"Prosím muže, aby se shromáždili na palubě."

"Co od nás chcete?" zeptal se Manigault a zapínal si pomačkaný redingot.

"Hned se to dozvíte. Stoupněte si laskavě do řady."

Pak přistoupil k ženám a prohlížel si je. Před Sárou Manigaultovou najednou smekl a hluboce se uklonil.

"Madame, byl bych vám velice zavázán, kdybyste nás také doprovodila, stejně tak jako vy, madame," obrátil se k ženě výrobce papíru.

Ten slavnostní výběr zaskočil i ty nejodvážnější.

"Jistě že půjdu," rozhodla se paní Manigaultová a zahalila se do černé šály.

"Ale ráda bych věděla, co nás čeká."

"Nic příjemného, madame, a jsem první, koho to mrzí. Ale musíte být u toho."

Zastavil se ještě před Abigail a tetou Annou a naznačil jim, aby si i ony stouply ke skupince mužů obklopených ozbrojenými námořníky.

Pak popošel až k Angelice, němé strachy. Uklonil se ještě hlouběji a usmál se ještě ironičtěji:

"Vy také, madame, pojdte laskavě se mnou."

"Co se děje?"

"Pojďte se mnou, hned uvidíte."

Obrátila se k Honorině a chtěla ji vzít do náručí, ale Rescator zasáhl.

"Ne, děti na palubu neberte. Věřte mi, nebude to podívaná pro ně."

Honorina začala nepříčetně ječet. Rescator udělal cosi neočekávaného. Sáhl do koženého měšce, který mu visel na opasku, a vytáhl nádherný lesklý modrý safír velký jako ořech. Podal ho dítěti. Honorina překvapeně ztichla. Sebrala kámen a přestala vnímat, co se děje kolem.

"A vy," obrátil se znovu k Angelice, "pojdte a nebojte se, že nastala poslední hodinka. Brzy budete u dcerky zpátky."

Na přední palubě stála celá posádka. Oblečení byli různě, každý podle své fantazie. Na první pohled se dali rozeznat lidé od Středozevního moře s barevnými opasky a šály. Anglosasové měli vlněné čepice, mnozí i kožešinové vesty. Od pihovatých světlovlasých Angličanů se odráželi dva černoši a jeden Arab. Loďmistr a ti, kdo zodpovídali za jednotlivé skupiny strážců, byli to ráno v červených kabátcích přepásaných zlatými pásky. Ta uniforma označovala loďní poddůstojníky.

Indián s měděnou pletí stál vedle neoholeného a vlasatého Nicolase Perrota a doplňoval tak dost pitoreskní přehlídku nejrozumnějších lidských ras.

Angelika netušila, že je jich tu tolik. Obvykle byli roztroušení po stěžních a v lanoví a připomínali šikovní opice, pohupující se ve vysokém lese stěžňů a plachet jako ve svém království a nad hlavami zněl jen jejich smích, výkřiky a zpěv.

Dnes sestoupili ze svých výšek na palubu, a i když se houpala, jako by nebyli ve své kůži. Ztratili svou podivuhodnou mrštnost akrobatů, vypadali najednou nešikovní a nejistí. Měli zvláštní výraz v obličejích, spíš vážných než usměvavých, a jejich oči, ať už světlé či tmavé, hořely podivným plamenem lidí, zvyklých s nedůvěrou zkoumat neznámé obzory. Na čele měli speciální stínítka, chránící jim oči před zářivým sluncem.

Angelika vytušila, že i ostatní jsou vyvedeni z míry. Jedna věc je potkávat veselé námořníky procházející se po laroachelleských nábřežích, druhá je octnout se vedle osamělých chlapů, připravených o pozemské radovánky a taky daleko mužnějších než všichni ti, kdo si denně povídají na ulicích se ženami a dětmi a večer usedají k rodinnému krbu. Jak jim tak stáli tváří v tvář, zároveň je litovali i se jich báli. Byli to jiní lidé. Pro ně bylo důležité jen moře, suchozemci jim byli naprosto cizí.

Do širokého Rescatorova pláště se opřel vítr. Kapitán stál o krok vpředu. Angeliku napadlo, že je pánem všech těch divných a cizích mužů, že dokáže zkrotit ty hrdé hlavy, že ho poslouchají i ty nejzpuštěnější povahy uzavřené v urostlých tělech.

Jakou duševní sílu musí mít člověk, aby mohl ovládnout sebe i živly i tahle drsná srdce, ty ohnivé hlavy, ty nespoutané muže, nenávidějící celý svět? Na palubě se ozývaly jen poryvy větru, rozehrávající symfonii lanoví. Muži stáli tiše, se sklopenýma očima, a vypadali jako zkamenělí vinou čehosi nevysvětlitelného, o čem věděli jen oni. Jejich sklíčenost nakonec nakazila i protestanty, shromážděné na opačném konci paluby.

A právě k nim se obrátil Rescator.

"Pane Mercelote, včera jste žádal, aby byl spravedlivě potrestán čin, jehož obětí se stala vaše dcera. Můžete být spokojen. Spravedlnosti bylo učiněno zadost."

11631

Vztáhl ruku a všichni pohlédli nahoru. Ze rtů jim splynul hrůzyplný výkřik. Nad nimi na ráhně asi třicet stop nad zemí se lehce pohupovalo tělo oběšence. Abigail si zastřela oči rukama. Na Rescatorovo znamení oběšence spustili dolů. Mrtvola dopadla doprostřed paluby a zůstala tam ležet.

Opuchlé rty Maura Abdulláha se pootevřely a odhalily lesklé zuby. Stejná perletová bělost prosvítala i zpod zavřených víček. Mohutné tělo jako by spalo, ale plet už zešedla a všichni diváci se v tom ledovém ránu zachvěli, když si uvědomili, že je nahý.

Angelika znovu uviděla tohoto nahého muže, jak pokorně poklekl, a slyšela jeho chraptivý hlas, když mumlal arabsky u nohou svého pána:

Vztáhl jsem na tebe ruku, ale tvá ruka mě potrestá. Alláh bud pochválen."

Přistoupili dva černoši a zazpívali ponurý žalozpěv. Zvedli tělo svého bratra, odvázáli potupný provaz a odnášeli ho směrem k zádi. Zástup námořníků se za nimi zavřel.

Rescator se stále ještě obracel k protestantům.

"Teď vám chci říct jednou provždy ještě něco. Nechal jsem oběsit toho muže ne proto, že chtěl připravit o čest vaši dceru, pane Mercelote, ale proto, že mě neposlechl. Když jste vstupovali na mou palubu i se svými ženami a dětmi, dal jsem striktní rozkaz posádce, že žádný z mých mužů se nesmí přiblížit k vašim ženám a dívkám nebo se k nim chovat neuctivě. Pod trestem smrti. Abdulláh tedy věděl, co riskuje. Teď za to zaplatil."

Přistoupil blíž, až před Manigaulta, a postupně pohlédl do očí všem po řadě: Bernovi, Mercelotovi, pastoru Beaucairovi, těm, koho protestanti pokládali za velitele svého společenství. Vítr mu nadzvedl plást, takže bylo vidět, jak ruka v rukavici sevřela pažbu pistole za pasem.

"Chci vám říct ještě něco," pokračoval téměř výhružně, "a chci, abyste si to zapamatovali. Jste z La Rochelle, pánové, a znáte zákony moře. Víte dobře, že na Gouldsboru jsem po Bohu jediným pánem. Všichni na palubě, důstojníci, členové posádky i cestující, mě musí poslouchat. Oběsil jsem toho

Maura, svého věrného sluhu, protože neuposlechl mých rozkazů... Pokud jich neuposlechnete vy, vězte, že vás oběsím také."

Láskyplně ho sledovala, hltala ho očima. Jak je osamělý!

Sám ve větru. Stejně sám jako tehdy na pláni v La Rochelle.

Sám jako všichni, kdo jsou jiní než ostatní.

Apřesto snáší svou samotu stejně lehce jako široký černý plást, jehož těžké záhyby vlají ve větru.

Stejně dokázal nést veškerou tíhu života, a at už chudý či bohatý, mocný či zbídačelý, nemocný či zdravý, dokázal se mužně postavit každému, nikdy se nesklonil a nikdy si nestěžoval. A ona věděla, že právě v tom je jeho urozenost a v tomto smyslu vždycky zůstal vznešeným šlechticem.

Chtěla by se rozběhnout k té neotřesitelné síle, opřít se o ni, ona, slabá žena. Také by ho ovšem chtěla k sobě přivínout, aby si i on konečně odpočinul.

Na zapísknutí píšťalky se posádka rozešla, námořníci začali šplhat do lanoví.

Kapitán Jason vykřikoval do hlásné trouby rozkazy.

Na ráhnech se zavlnily plachty. Obraz ožíval.

Protestanti beze slova opustili palubu. Angelika se zdržela. V tuto chvíli byli jen oni dva pod nekonečným obzorem kolem.

Když se Joffrey de Peyrac obrátil, stála před ním.

"Exemplární poprava je .na moři běžná záležitost na udržení disciplíny," poznamenal. "Tím se nevzrušujte, madame. Vy jste se přece plavila po

Středozemním moři v nikách pirátů a otrokářů, takže to musíte vědět."

"Vím to."

"Mít moc má své nevýhody. Disciplína se těžko nastoluje a ještě tíž udržuje."

"To také vím," přikývla.

S údivem si uvědomila, že byla vojevůdcem, že vedla muže do boje.

"Ten černoch to také věděl," pokračovala zamyšleně. "Slyšela jsem, co včera říkal, když jsme ho přistihli."

11641

Vtom před sebou znovu uviděla tu smyslnou scénu a zmateně se začervenala. Uvědomila si i to, že v tu chvíli chytila za ruku muže stojícího vedle ní. Ještě cítila pod dlaní svaly, pod látkou vesty pevné jako ze dřeva. Její láska! Stojí tu před ní. Rty, o nichž snila, jsou pod tvrdou maskou stejně teplé a živoucí.

Už nemusela zoufale dolovat z paměti unikající vzpomínku.

Stojí tu!

Oddělují je jen hlouposti. Pominou samy od sebe.

Z jistoty, že prožívá to, o čem tak dlouho snila a po čem toužila, ji zaplavil pocit nevýslovného štěstí. Neviděla nic kromě něho. Neodvažovala se pohnout.

Na druhém konci paluby hodí dnes večer do moře tělo popraveného.

Láska smrt. Čas kolem nich snuje své vlákno, zaplétá do svých osudových sítí život i zkázu.

"Myslím, že byste se teá měla vrátit k nim," řekl konečně Joffrey de Peyrac. Sklopila oči. Rozumí a bude poslušná.

Jistě, ještě mezi nimi stojí některé překážky. Ale jsou to už jen maličkosti. Už padly nejnepřekročitelnější hradby, ty, za nimiž ho zoufale volala a lomila rukama. Hradby smrti a nepřítomnosti. Co je proti tomu to ostatní. Jednoho dne jejich láska znovu ožije.

Paní Manigaultová se hbitě obrátila k Bertille a uštědřila jí hlučný políček.

"Ty mrcho jedna! Teá můžeš být spokojená, máš na svědomí život člověka."

Nastal zmatek. Přes všechnu úctu k kxiařově ženě se paní Mercelotová cítila povinna zastat se svého potomka.

"Vy jste vždycky žárlila na krásu mé dcery, protože ty vaše..."

"At je vaše Bertille jakkoliv hezká, nemá se co svlékat před černochem. To jí snad mohlo dojít..."

Jen s obtížemi je od sebe odtrhli.

"Jen klid, dámy," bručel Manigault. "Tím, že si vjedeme do vlasů, se z toho vosího hnízda nedostáném."

Obrátil se k přátelům a dodal:

"Když dnes ráno přišel, myslel jsem, že už ví, k čemu se chystáme. Naštěstí to tak nebylo."

"Přesto však cosi tuší," zabručel advokát zamyšleně.

Zmlkli, protože se blížila Angelika. Dveře se za ní zavřely a bylo slyšet, jak někdo zamyká.

"Nesmíme si dělat žádné iluze, jsme jen obyčejní vězni," dodal Manigault.

Gabriel Berne tu nebyl. Nahoře ho zadrželi dva námořníci a uctivě, leč rezolutně ho dovedli k Rescatorovi.

Je to zvláštní, přemítal Rescator, když jsem s ní před chvílí mluvil, dívala se na mě, jako by mě zbožňovala. Copak se člověk může v takovém pohledu zmýlit?

Ještě v duchu prožíval tu nezapomenutelnou, byť jen letmou chvíli, a dokonce pochyboval, zda vůbec existovala, když vešel hugenot

"Posaďte se, pane," ukázal Joffrey de Peyrac na židli proti sobě.

Gabriel Berne usedl. Hostitelova zdvořilost mu byla spíš podezřelá, a nemýlil se.

Po poměrně dlouhém mlčení, během něhož se oba sokové upřeně pozorovali, souboj pokračoval.

"Jak jsou daleko vaše svatební přípravy s paní Angelikou?" zeptal se chraplavý hlas s úsměškem.

Berne zůstal klidný. Peyrac si s nelibostí uvědomil, jak se dokáže ovládat. Ten balvan na sobě nedá znát, že dostal zásah. Zatím ho ale ani nevrací. Kdo však ví, jestli mě nakonec svou vahou nepřitlačí a nesrazí na kolena.

Konečně Berne zavrtěl hlavou.

"Nevidím důvod, proč bych s vámi o nich mluvil."

"Ale já ano. Mám o tu ženu zájem, takže si o ní rád popovídám."

"Také ji chcete požádat o ruku?" ušklíbl se pro změnu kousavě Berne.

11661

"Takto jištěné."

Hugenot nechápal, proč se jeho protivník rozesmál, a nenáviděl ho ještě víc. Přesto zůstal navenek klidný.

"To se ode mě hodláte dozvědět, pane, zda paní Angelika podlehne vašemu cynismu a odhodlá se zničit si život a ztratit naše přátelství jen proto, aby se vám zalíbila?"

"Ano, skutečně jsem měl něco podobného v úmyslu. Takže co odpovíte?"

"Věřím, že je příliš rozumná, než aby vám padla do pastí," prohlásil Berne tím vehementněji, čím víc o vlastních slovech pochyboval. "U mě hledala zapomenutí na svůj strastiplný život. Příliš dobře zná cenu klidu. Nemůže jen tak lehce popřít všechno, co nás spojuje. Dny prožité v přátelství, pochopení, ve vzájemné pomoci... zachránil jsem život jejímu dítěti."

"Ach, tak to já také. Takže místo o jednu ženu soupeříme o dvě."

"Ta malá je velice důležitá," odsekl výhružně Berne, jako by před něj věšel strašáka. "Paní Angelika ji nikdy neobětuje. Kvůli nikomu."

"Já vím. Jenže já mám čím okouzlit i malé slečny."

Otevřel klenotnici a pobaveně se probíral šperky.

"Myslím, že to dítě má velkou slabost pro lesk drahokamů."

Gabriel Berne zatal pěsti. Nedokázal se tvářit v tvář tomuto muži ubránit dojmu, že má co do činění s ááblem. On je odpovědný za to, že tolik trpí a že se mezi těmi démony na lodi cítí jako nahý v trní. Trpká vzpomínka na krátké drama z

dnešní noci mezi Angelikou a jím ho mučila tak, že Maurovu popravu téměř nevnímal.

"Co vaše rány?" zeptal se Joffrey de Peyrac.

"Už je necítím."

"A tuhle?" zeptal se znovu ďábel a ukázal na zakrvácený hadřík kolem ruky s otiskem Angeličiných zubů.

Berne zrudl a vstal. Joffrey de Peyrac také.

"Ženské kousnutí je daleko nebezpečnější srdci než tělu," poznamenal.

Joffrey de Peyrac věděl, že když toho muže dráždí, dopouští se vážné chyby. Bylo neopatrné, že si nechal Berná přivést, ale když si ráno všiml, že má ovázanou ruku, nebyl s to odolat pokušení a ověřit si předpoklad, který se ukázal jako správný.

Odehnala ho, říkal si vítězně, odehnala ho. Takže není její milenec. Za tohle zadostiučinění ovšem draze zaplatí, Berne mu to nezapomene, pomstí se. Z očí mazaného kupce sálala strašná nenávist.

"O čem to vlastně mluvíte, pane?"

"O tom, co nepopíráte ani vy, pane Berne. Že je paní Angelika velice temperamentní."

"Myslíte, že jste vyhrál? A co když se mýlíte? Moc by mě udivilo, kdyby vám poskytla to, co odmítá všem mužům."

Zásah, pomyslel si Joffrey de Peyrac, když si vzpomněl, jak ho Angelika odstrčila, když ji držel v náručí.

Pozorně sledoval už znovu neproniknutelnou tvář svého protivníka.

Co ví on a já ne?

Berne cítil jeho zaváhání. Chtěl využít své výhody. Promluvil. Jeho hlas začal líčit hrůzný výjev, který nebyl v této době tak výjimečný. Zámek v plamenech, zabítí sluhové, žena zmučená a znásilněná vojáky, nesoucí v náručí zavražděné dítě. Od té příšerné noci už nemůže snést milostný dotek, znovu by musela prožít všechn ten děs. Ba co hůř, z toho zločinu se narodila její dcera. Neví, který z těch páchnoucích žoldáků je její otec.

"Odkud máte tu bajku?" zeptal se prudce maskovaný muž.

"Sama mi to vyprávěla."

"To není možné."

Berne vychutnával svou pomstu. Přestože se jeho sok drží a nedává najevo sebemenší dojetí, zakolísal.

"Takže královi dragouni, říkáte? To jsou jen povídačky. Žena jejího postavení, přítelkyně Jeho Veličenstva a všech šlechticů království se přece nemohla stát obětí soldatesky. Proč by ji napadli? Víím, že ve Francii pronásledují hugenoty, ale ona k nim přece nepatří!"

"Pomáhala jim."

Kupec těžce dýchal, na čele se mu perlil pot.

Y

"Je to Buřička zPoitou," šeptal. "Vždycky jsem to tušil a vaše slova mi dávají jistotu. Véděli jsme, že jakási urozená dáma, kdysi velice uctívaná u dvora, vzbouřila lidi proti králi a stmelila celý kraj, hugenoty i katolíky. Povstání, které vedla, trvalo tři roky. Nakonec byli poraženi a Poitou zničeno. Žena zmizela. Na její hlavu byla vypsána odměna pět set liber... Už si vzpomínám. Byla to určitě ona."

"Vypadněte," procedil Joffrey de Peyrac téměř neslyšně mezi zuby.

Takže tím vyplnila těch pět let života, o nichž nevěděl. Myslel si, že je mrtvá nebo se vrátila a pokořila se před králem.

Vzpoura proti panovníkovi, to je šílené! Jak krutě to odpykala. A to už ji v Kandii málem měl u sebe. Byl by ji toho uchránil.

V Kandii vypadala ještě tak, jak ji znal předtím. Dojala ho do morku kostí. Byl to přímo zázrak, když ji v začouzeném orientálním batistanu zahlédl a poznal.

Kotvil zrovna u ostrova Mylos, když ho jeden kupec upozornil, že v kandijském batistanu je ohlášena dražba jakési nádherné otrokyně. O Peyrakovi je známo, že vyhledává "vybrané kusy". Ve skutečnosti pověst trochu přeháněla, ale arabská okázalost vyžadovala, aby ženy nezanedbával.

Rád dělal velkolepá gesta, která ještě zveličovala jeho proslulost a zajišťovala mu u smyslných Orientálců patřičnou úctu. Byl známý tím, že si uměl vybrat ty "nejkvalitnější" předměty rozkoše. Po nebezpečné a tvrdé práci ho bavilo vzrušení prodeje a dražby, rád odhaloval pod nádhernou tělesnou schránkou jemnou lidskou bytost, poníženou ženu. Díval se, jak ožívají, vyslechl jejich vyprávění o bídném dětství, prožitém ve všech koutech světa: na Kavkaze, v Moskvě, v Řecku, v Etiopii... V jejich náručí odpočíval, baviho, nakrátko zapomínal, občas ho pobavily nové rozkoše. Ženy se rychle stávaly jeho přítelkyněmi, oddanými na život a na smrt. Chvilí se těšil z toho půvabného lidského klenotu, poznával ho a laskal, nebo ho lákalo ochočit si krásné divoké zvíře. Když je získal, rychle o ně ztrácel zájem. Příliš mnoho žen znal, aby ho některá mohla

nastálo upoutat. Ale než je opustil, snažil se jim dát možnost ožít, otrokyně odvážel do rodné země, ženám, zvyklým od dětství na prodejnou lásku, dal peníze, aby si mohly vybrat svobodně cestu, a když k tomu měl příležitost, vracel matkám děti, o něž přišly... Kolik se jich na něj věšelo a prosilo: Nech si mě navždy, nebudu ti překážet, zabírám tak málo místa... Nic jiného od tebe nechci...

To se musel mít na pozoru před čarodějnými nápoji, které mu dávaly pít, před jejich záluďnou lstivostí. "Ty jsi příliš silný," lkaly zklamaně, "všechno uhodneš. To není spravedlivé. Já jsem tak slabá. Jsem jen žena, chci zůstat ve tvém stínu." Smál se, líbal krásné vášnivé rty, na které zapomínal tak rychle jako na šťavnaté ovoce. Pak se vracel na moře.

Občas však pověst o nové krásce vzbudila jeho zvědavost a on se rozhodl ji získat.

Když mu kupec z Mylosu s orientálním nadšením vyprávěl o posledním "kvalitním zboží", o zajatkyni se zelenýma očima, pobavilo ho to. Jedinečná! Obdivuhodná! Bílý eunuch Šamyl bej, dodavatel harému Velkého sultána, se rozhodl ji získat. Už to stačilo, aby se vydal na cestu. v

Určitě se Orientálec nemýlí? At Rescator posoudí sám. Jaké je rasy? Je to běloška. To říká vše. Kvalita? Ta nejlepší. Jde o pravou šlechtici z dvora Ludvíka XIV. Tajně a jen pro zasvěcence se špitá, že byla dokonce milenkou francouzského krále. Její chůze, chování, vyjadřování nemohou klamat! Zlaté vlasy, oči jasné jako mořská voda, tělo bohyně. Jméno? Proč by ho vlastně neřekl, i když tím sděluje velké tajemství: markýza du Plessis-Bellière. Údajně vynikající jméno. Tvrdí to Rochat, francouzský konzul, který ji viděl a mluvil s ní.

Zděsil se! Když se několika otázkami ujistil, že si jeho informátor nevymýšlí, Rescator bez odkladu vyrazil do Kandie. Cestou zjistil, jaké okolnosti přivedly mladou ženu do rukou otrokářů. Plula do Kandie za obchodem; jiní soudili, že za milencem. Francouzská galéra, na níž se plavila, ztroskotala a pirát markýz d'Escrainvilleji našel na bárce a zmocnil se jí. Byla to jeho životní kořist.

Každý předpokládal, že dražba dostoupí závratné výše.

Přesto ji musel vidět, aby uvěřil. Přes svou chladnokrevnost

si zachoval jen nejasnou vzpomínku na okamžik, kdy zjistil, že je to ona a že ji právě vydražují. Musí dražbu zarazit, vysokou nabídkou ji stáhnout z trhu: 35 000 piastrů. Přímo šílenství!

Potom ji zahalí, skryje před zraky ostatních.

Teprve pak ji měl pro sebe, dotkl se jí, skutečně živé, opravdové. A zároveň jediným pohledem zjistil, že je na pokraji sil, nervově vyčerpaná, vyděšená hrozbami a surovostmi těch hnusných obchodníků s lidským masem, opuštěná jako všechny ženy, které posbíral na všech trzích Středomoří. Byla napůl šílená, zmučená; nepoznala ho. Rozhodl se, že počká, že odhodí svou masku až poté, co ji

vytrhne zvědavému a lačnému davu, který je obklopuje. Odvede si ji do paláce. Až se probudí, bude stát u jejího lože.

Jeho romantické plány bohužel překazila sama Angelika. Copak si dokázal představit, že to pronásledované, utrápené stvoření mu dokáže zmizet mezi prsty, jen co opustí batistan? Měla spojence, kteří zapálili přístav. Až mezi kouřícími troskami se pomalu dopátrával pravdy. Lidé zahlédli loďku s otroky, která využila zmatku při požáru a vyplula na moře. Byla mezi nimi. Ach, to jeho prokletí! Rozzuřil se tehdy asi tak jako dnes. Mohl říct, že díky Angelice prožil největší bolest a také nejprudší vztek.

Začal proklínat osud stejně jako v Kandii. Uprchlá, pět let ji marně hledal. Myslel si, že ji ztratil navždy. Osud mu ji vrátil, ale mezitím z ní udělal ženu, jež mu už vůbec nepatří.

Jak poznat v amazonce, které skoro nerozumí, tu nádhernou vílu z bažin nebo dokonce dojemnou otrokyni z Kandie? Hořel v ní zvláštní plamen, který si nedokázal vysvětlit.

Dodnes si klade otázku, proč tak vášnivě, tak horečně toužila zachránit "své" protestanty, když se před ním zjevila potrhaná a promočená, avšak tvrdá a odhodlaná.

Nepřišla za ním jako ubohá oběť to by v něm aspoň vzbudila lítost. Byl by i pochopil, kdyby mu ze strachu před královými lidmi pokud je pravda, že byla na její hlavu vypsána odměna padla k nohám, aby zachránila život svůj a své dcery. Byl by jí pomohl. Kdyby byla zděšená, zničená, pokořená, pochopil by. Jenže ona byla tak vzdálená jeho představám! Zneuctěná. Ano, byla zneuctěná. Žena, které se vláčela kdovíky,

lhostejná k osudu svých synů, nesoucí v náručí rudovlasého bastarda, jehož otcem je bůhvíko.

Ono jí tedy nestačilo, že se proháněla Středomořím jako pomatená a sháněla nějakého galána. Pokaždé když ji přicházel zachránit od chybného kroku, mu tvrdošíjně unikala a vrhala se do ještě většího nebezpečí: Mezzo Mořte, Mulaj Ismail, útěk do Rifu. Člověk by věřil, že pro vlastní potěchu vyhledává ta nejhorší dobrodružství. Nesvědomitost, hraničící s hloupostí. To je třeba bohužel přiznat. Ano, je hloupá jako většina žen. Místo aby byla ráda, že seze svých výprav vrátila zdravá, podnítí vzpouru proti králi. Jakým dáblem je to posedlá? Pud ničit sebe samu? Copak se žena, matka rodiny, má co ohánět zbraní? Copak nemohla zůstat v klidu na svém zámku, musela se vydávat napospas soldatesce? To už snad raději měla jít koketovat do Versailles, na královský dvůr.

Člověk nesmí nikdy nechat ženy, aby vzaly svůj osud do vlastních rukou. Angelice bohužel chybí ona muslimská vlastnost, již si naučil vážit: odevzdat se občas do rukou osudu, nechat jednat neviditelné síly vesmíru. Ne. Angelika prostě musí události řídit, předvídat je a usměrňovat podle sebe. To je její největší chyba. Je prostě na ženu příliš inteligentní.

Když Joffrey de Peyrac dospěl v úvahách až sem, položil si hlavu do dlaní a řekl si, že naprosto nerozumí ženám obecně a své ženě zvlášť.

Velký mistr v umění milovat, k němuž si v Languedoku chodili pro radu všichni vzdělaní rytíři, byl prostě bezradný, protože dost neznal život. Ani jeho, Joffreye, knihy, filozofie a věda nenaučily všechno. Srdce muže zůstane vždycky nezkušené, at je sebevíc učený...

Uvědomil si, že v těchto několika minutách obvinil svou ženu z hlouposti i z přílišné inteligence, ze slabosti i nadměry energie, za to, že se oddala francouzskému králi, a naopak že se proti němu vzbouřila. Musel uznat, že veškerá karteziánská filozofie, kterou tak uznával a přijal za svou, mu naprosto nepomáhá, a i když je muž a mozek mu poměrně pracuje, není schopen se vyznat ani sám v sobě.

Cítil jen to, že má vztek a strašně trpí.

Proti vši logice mu připadalo, že tím znásilněním, jehož byla obětí, ho nejvíc zradila, neboť žárlivost a primitivní instinkt vlastnictví se v něm bouřily nejvíc. Vzpíral se, v hloubi srdce na ni křičel: Nemohla ses chovat tak, aby ses uchovala pro mne?

Když jeho pronásledoval osud a nemohl se bránit, mohla být aspoň ona opatrná! Až dnes prožil veškerou hořkost své porážky. *Vae victis*, běda poraženým. Najednou pochopil, proč některé divoké africké kmeny zohavují vlastní ženy a nutí je nosit na rtech měděné desky, takže když se jich zmocní cizí muž, drží v náručí jen odporné stvůry...

Byla příliš krásná, příliš svůdná. Nejnebezpečněji okouzlující právě ve chvíli, kdy se o to vůbec nesnaží. Čarovná краса jejích očí, hlasu a pohybů je prostě něco naprosto přirozeného.

Je to ta nejhorší koketérie, proti níž je člověk ovšem úplně bezbranný.

"Promiňte, pane."

Stál před ním jeho přítel kapitán Jason.

"Několikrát jsem klepal, myslel jsem, že tu nejste, tak jsem vešel."

"Ano."

Rescator, slavný námořní kapitán, svůj vztek nikdy neobracel proti druhým. Jeho vnitřní napětí vycítili pouze ti, kdo ho dobře znali. Pohled, jenž obvykle jiskřil veselím či vášní, se však najednou změnil; byl utkvělý a strašný. Jason se nemohl mýlit. Ostatně sám věděl, že pán má mnoho důvodů ke hněvu. Na palubě šlo všechno k horšímu. Tím líp, jestli se rozčilí. Aspoň se dají některé věci do pořádku, dřív než dojde k nejhoršímu.

Jason ukázal zamračeně na obrovský balík, který námořníci položili na zem a okamžitě odešli.

Ze staré velbloudí pokrývky se vyvalila neuvěřitelná zmet nejrozličnějších věcí. Nebroušené diamanty zářily vedle obrovských zátek od karaf, primitivní zlaté šperky ležely vedle měchu

sladké, určitě zkažené vody, který páchl jako kozel. Na provlhlém a zamaštěném koránu ležel amulet neboli "baraka".

Joffrey de Peyrac se shýbl pro kožený váček a otevřel ho. Obsahoval trochu písku z Mekky a náramek ze žirafí kůže, na němž visely dva zuby zmijs rohaté.

"Vzpomínám si, jak Abdulláh kdysi v zemi Ašantů zabil zmijs, která se ke mně plazila," řekl zamyšleně, "myslím, že..."

"Ano, já bych to taky udělal," skočil mu proti svému zvyku nedisciplinované do řeči Jason. "Dáme mu baráku na prsa a zahalíme ho do nejkrásnější dželaby."

"Pak, za soumraku, ho spustíme do moře. Přestože by byla jeho duše určitě slastnější, kdybychom ho pohřbili..."

"Stejně to bude zadostiučinění pro jeho muslimské bratry na palubě. Čekají, že s ním budete zacházet jako s prašivým, když byl oběšený."

Joffrey de Peyrac pozorně pohlédl na svého pobočníka. Poáobaná tvář, hořký úsměv. Oči má chladné jako acháty. Deset let plaveb ho spojuje s tímhle tichým zamračeným chlapíkem.

"Posádka reptá," pokračoval Jason. "Samozřejmě ne naši druhové z Orientu, ti se nebouří, ale ti noví, co jsme je museli najmout v Kanadě a ve Španělsku, abychom doplnili posádku Gouldsbora. Je nás šedesát. Je těžké držet celou tu smečku pevně v ruce, tím spíš, že nevědí, co zamýšlíte. Stěžují si, že se v Cádizu nevyloдили na tak dlouho, jak jste sliboval, a taky že nedostali svůj díl španělského zlata, co naši maltští potápěči vylovili u Panamy... Taký protestují, že jim zakazujete zkoušet štěstí u žen na palubě... a sám jste si vzal tu nejkrásnější..."

Ta vážná výčitka, kterou kapitán neřekl jen tak do vzduchu, kapitána Gouldsbora rozesmála.

"Takže je nejkrásnější, Jasone, viáte?"

Věděl, že jeho smích kapitána, kterého nic na světě nerozveselí ještě víc rozčilí.

"Zeje nejkrásnější?" naléhal.

"Na to já vám kašlu," bručel rozhněvaně Jason. "Já vím jen to, že se na palubě k něčemu schyluje a vy to nevidíte, protože jste posedlý tou ženskou."

Při tom šlové hrabě de Peyrac nadskočil. Přestal se smát a zvedl obočí. "Posedlý? Viděl jste někdy, že bych byl posedlý nějakou ženou, Jasone?" "Samozřejmě že ne, pane. Žádnou... ale touhle jo. Copak jste kvůli ní už neudělal spousty hloupostí v Kandii? A jinde? Kolik zbytečných plaveb! Kolik špatných obchodů, protože jste ji chtěl za každou cenu najít a nestaral jste se o nic jiného."

"Uznejte, že je normální snažit se dopadnout otrokyni, která vás stála pětatřicet tisíc piastrů."

"Jenže v tom je něco jiného," namítal Jason tvrdohlavě. "Něco, s čím jste se mi nikdy nesvěřil. Nevadí. Je to pryč. Myslel jsem, že prostě zmizela, je mrtvá, pohřbená. A najednou je tu znovu!"

"Jasone, vy jste nenapravitelný nepřítel žen. Protože vás kdysi nějaká holka, s níž jste se neopatrně oženil, dostala až na galeje, aby mohla utéct s milencem, nenávidíte celé ženské pokolení, takže jste se připravil o mnoho příjemných zážitků. Kolik ubohých manželů, úpějíčích vedle příšerných meger, by vám závidělo vaši svobodu, které tak špatně užíváte."

Jason se však nepřestával mračit.

"Jsou ženy, které vám podají takový jed, že se z něj nevyléčíte. Jste si jist, pane, že vám se nic takového nemůže stát? Ta vaše kandijská otrokyně mě děsí."

"Mohlo vás uklidnit to, jak vypadá dnes. Já sám jsem byl nesmírně udivený, a dokonce zklamaný, když jsem ji objevil pod měštáckým čepcem."

Jenže Jason zavrtěl energicky hlavou.

"Nová past, pane. Dávám přednost nahé přímočaré odalisce před pokrytcem, který se zahaluje do závojů, a jen co na vás mrkne, slibuje vám úplný ráj. Namísto obyčejného jedu vám připraví takovou esenci... tak rafinovanou, že ji ani nepoznáte a nejste dost opatrný. Esenci říkám? Přímo kvintesenci..."

Joffrey de Peyrac ho poslouchal a zamyšleně si hladil bradu.

"Je to divné, Jasone," mumlal, "strašně divné. Myslel jsem, že mě už nezajímá... vůbec nezajímá."

"Bohužel," prohlásil Jason truchlivě. "Jen kdyby to tak bylo. Jenže já jsem dalek toho, abych."

Joffrey de Peyrac ho vzal v podpaží a vedl na balkón. "Pojaté ven... ty 'poklady' chudáka Abdulláha mi zamořily kabinu."

Pod pastelovým, dooranžova zbarveným nebem klenoucím se nad ocelovou mořskou hladinou se Joffrey zamyslel.

"Už se blížíme... pokuste se posádku uklidnit. Sdělte jim, že španělské zlato je na palubě. Jakmile za pár dní přistaneme, vyplatím jim zálohu na příští obchody."

"Zaplatíme jim, vždycky jsme jim zaplatili. Jenže oni vědí, že ta plavba byla zbytečná. Proč jsme tak rychle odpluli z La Rochelle? ptají se. Proč jsme nalodili ty lidi, kteří nám překážejí. Musíme se kvůli nim omezovat a ještě nám nedají ani souš. Je přece jasné, že nemají nic než to, v čem utekli."

A protože Joffrey de Peyrac mlčel, kapitán se zatvářil nešťastně.

"Možná se domníváte, pane, že jsem indiskrétní. Dáváte mi najevo, že se nemám co plést do vašich záležitostí. Jenže právě to nás mrzí. Muži z posádky i já sám vnímáme, že jste duchem nepřítomný... Zvláště námořníci jsou na to citliví. Přece víte, jací jsou muži od moře, ať už černí, nebo bílí. Věří na nejružnější znamení a dávají větší váhu neviditelnému než vnějšímu zdání... Opakují, že jste je přestal chránit..."

Rescator se usmál.

"Až vypukne bouře, uvidí, jestli je nechráním."

"Já vím... ještě jste mezi námi, jenže oni už vidí dál."

Jason pokývl bradou k přídí.

"Předpokládejme, že těmi lidmi, které jste nalodil, hodláte osídlit vaše země na dalekém americkém východě. Jenže co je nám, lidem z Gouldsbora, do toho?" Hrabě de Peyrac položil ruku příteli na rameno. Pohledem stále bloudil po obzoru, ale pevně svíral mohutné tělo, o něž se tolikrát během nekonečných cest opíral.

"Jasone, drahý příteli, když jsme se setkali, měl jsem už polovinu životní cesty za sebou. Vy nevíte všechno o mně, stejně jako si já nemyslím, že vím všechno o vás. Vězte, že od chvíle, co jsem na světě, kolísám mezi dvěma vášněmi. Vábí mě poklady země a nádhera moře."

"A co krasavice?"

"V tom pověst přehání. Řekněme, že ženy byly občas součástí

7

jedné či druhé vášně. Země a moře, Jasone. Dvě podstaty. Náročné milenky. Když jsem dal přednost jedné, stěžovala si druhá. Už deset let, od okamžiku, kdy mě velký sultán pověřil, abych vytvořil monopol na obchod se stříbrem, jsem neopustil palubu lodi. Vy jste mi propůjčil hlas, abych měl možnost velet náladovým živlům. Ve Středozemním moři, na oceánu, v polárních mořích i v karibských vodách jsme prožili náročná dobrodružství..."

"A teď se vás znovu zmocnila touha proniknout do útrob země?"

"Přesně tak."

Věta dopadla jako rána palicí.

Jason sklopil hlavu.

Slyšel to, co se bál, že uslyší. Silnými rukama s rezavými chloupky sevřel pozlacené zábradlí.

Přátelský stisk paže Joffreye de Peyrac zesílil.

"Přenechám vám loď, Jasone."

Kapitán potřásl hlavou.

"To už nebude totéž. Potřeboval jsem pro život vaše přátelství. Vaše vášnivost, vaše radost ze života mě vždycky udivovaly. Potřeboval jsem je, abych i já mohl žít."

"Tak dost. Přece vy, starý drsný mořský vlk, nebudete sentimentální! Podívejte! Zůstává vám moře!"

Jenže Jason k rozvlněné lesklé pláni ani nevzhlédl.

"Tomu vy nemůžete rozumět, pane. Jste muž ohně. Já jsem led."

"Tak ten led prolomte."

"Už je pozdě."

Jason dlouze vzdychl.

"Musel bych znát dřív to tajemství, které vám dovoluje nahlížet na svět neustále jako na něco nového. Co je to za tajemství?"

"Žádné tajemství neexistuje," namítl Joffrey de Peyrac, "leda že by každý z nás měl to své. Co vám k tomu říct?... Člověk by měl vždycky umět začít znovu.

Nepřipouštět si, že má jen jeden život... Musí jich prožít mnoho..."

Nekonečná plavba tedy pokračovala. Když cestující ráno vycházeli na palubu, viděli jen moře a zase moře. Jen změnilo tvář. Připomínalo jezero bez jediné vrásky. Přestože byly všechny plachty rozvinuté, loď téměř stála na místě. Na cestující v podpalubí to chvíli dělalo dojem, že zakotvili. V jejich hlase zazněla naděje: Dopluli jsme k cíli?

"Proste Boha, abychom ještě nedopluli," vykřikl Manigault. "Ještě nejsme dost na jihu, tedy poblíž Santo Domingo. Což znamená, že jsme na pustém pobřeží u Nového Skotska a nikdo neví, jaký osud by nás tu čekal."

Pohlíželi na temnou plochu před sebou se směsí zklamání a úlevy. Plachty byly zplihlé, pohybovali se jen námořníci v ráhnoví a pokoušeli se napnout vrcholové plachty, aby zachytily i nejslabší vánek.

Nastalo bezvětří, kolem se rozkládala klidná hladina, již se námořníci tolik obávali. Počasí bylo poměrně teplé. Den se zdál dlouhý. A když večer cestující

znovu vystoupili na palubu a viděli, že přes úsilí posádky plachty stále ještě jen bezmocně visí, zhluboka vzdychli. Jenny, nejstarší Manigaultova dcera, která čekala dítě, se rozplakala:

"Jestli se ta loď nepohne dopředu, zblázním se. At už se něco stane, cokoliv, jen at už ta cesta skončí."

Vrhla se k Angelice a prosila ji:

"Řekněte mi, že už brzy přistaneme."

Angelika ji uložila a snažila se ji uklidnit. Mladí k ní měli velkou důvěru.

Trochu ji to tížilo, protože jim nebyla schopná odpovědět. Nemohla přece poručit větru ani moři, ani neovlivňovala osud Gouldsbora. Nikdy se jí ještě nezdála budoucnost tak nejistá, cítila se neschopná, nerozhodná. A ostatní jako by od ní neustále očekávali, že obrátí události tím či oním směrem.

"Kdy už přistaneme?" fňukala Jenny a nemohla se uklidnit.

"Nemám nejmenší tušení, drahoušku."

"Ach, proč jen jsme nezůstali v La Rochelle? Podívejte, v jaké bídě jsme se octli.... Tam jsme měli krásná prostěradla, nechali jsme si je zvlášt poslat do výbavy až z Holandska."

7

"V tuhle chvíli spí ve vašich holandských prostěradlech koně královských dragounů, Jenny. Byla jsem toho svědkem už u hugenotů v Poitou. Chlapi myjou koním kopyta ve víně z vašeho sklepa a pak spuntují láhve malínskými krajkami. Vaše dítě by se narodilo ve vězení a okamžitě by vám ho vzali. Teď bude svobodné. Na světě není nic zadarmo, za všechno se platí."

"Ano, já vím," odpověděla mladá žena a zadržovala slzy. "Jenže já bych už tolik chtěla být na pevné zemi... Už jsem z toho neustálého pohupování moře zoufalá. A pak, na téhle lodi jde všechno k horšímu. Víím, že ještě poteče krev. A možná přijde o život i můj muž... Hrůza!"

"Ale Jenny, zbytečně se rozčilujete. Pročpak ty obavy?"

Jenny se vyděšeně rozhlížela, křečovitě se tiskla k Angelice.

"Paní Angeliko," v šeptala, "vy přece znáte Rescatora, vy nás ochráníte, že? Zaříáte, aby nedošlo k nejhoršímu."

"Čeho se tak bojíte?" opakovala Angelika už podrážděně.

V tu chvíli jí kdosi položil ruku na rameno. Teta Anna jí dávala znamení.

"Pojaté se podívat, drahoušku, já myslím vím, co Jenny tak trápí."

Angelika ji následovala do kouta jejich podpalubí. Teta strčila do červotočivých dveří, za nimiž na počátku cesty slyšeli mečet kozy a chrochtat prasata. Zvířata už zmizela, ale sklípek pořád lahodně voněl jako stáj.

Paní Anna rozhrnula hadry, ležící v koutě, a několik balíků slámy. Objevilo se asi deset mušket, váčky s náboji a soudek prachu.

"Co vy na to?"

"To jsou muškety."

Angelika se při pouhém pohledu na ně cítila nesvá.

"Komu patří?"

"Nevím. Ale nedomnívám se, že tohle je vhodné místo na ukládání zbraní na lodi, kde panuje tak přísný pořádek."

Angelika měla strach, že pochopila.

"Můj synovec mě znepokojuje," změnila teta Anna téma. "Vy ho přece znáte, paní Angeliko, tak víte, jak se změnil. Nebylo by dobré, aby ho zklamání dovedlo k neuváženým činům."

"Chcete říct, že sem ty zbraně dal pan Berne? Ale proč?"

A jak se k nim dostal?"

"To nevím," potřásla stará slečna hlavou. "Tuhle jsem však zaslechla, jak pan Manigault říká: Okrást zloděje není hřích."

"Je to možné?" špitla Angelika. "To se naši přátelé chystají bojovat proti našemu zachránci?"

"Silně ho podezírají, že to s námi nemyslí dobře."

"Proč nepočkájí, až se o tom přesvědčí?"

"Tvrdí, že pak už bude pozdě."

"Co tedy připravují?"

Najednou ztichly, protože měly dojem, že je někdo pozoruje. Za nimi stáli dva námořníci, kteří se jako přízraky vynořili ze stínu a nedůvěřivě je pozorovali. Nezdálo se, že by je tu rádi viděli. Přistoupili blíž a o čemsi se španělsky domlouvali. Angelika jim docela obstojně rozuměla.

Ucouvla a táhla tetu Annu s sebou:

"Tvrdí, že jsou to jejich zbraně a že tu nemáme co pohledávat a že upovídaným ženám vyřiznou jazyk."

Dodala trochu s úlevou:

"Vidíte! Mýlila jste se. Jsou to zbraně posádky."

"Zbraně posádky by se neměly válet pod balíky slámy," mínila teta Anna zamyšleně. "Já dobře vím, co říkám. Mí předkové byli korzáři. A proč by nám tihle prevíti hrozili, že nám vyřiznou jazyk, kdyby měli čisté svědomí? Paní Angeliko, nemohla byste při vhodné příležitosti promluvit o tom, co jsem vám dnes ukázala, s panem Rescatorem?"

"Vy se domníváte, že jsem s ním tak zadobře, že se mohu opovážit radit mu, jak dozírat na posádku? To by mi dal! Je příliš pyšný, než aby poslechl jakoukoliv ženu."

Ta slova zazněla trpce. Pokaždé se k ní obraceli jako k šedé eminenci mocného pána lodi a neuvědomovali si, do jaké míry ji ten, vedle něhož by měla kráčet ruku v ruce, ve skutečnosti drží daleko od sebe.

"Domnívala jsem se," přemítala teta Anna nahlas, "že vás s ním cosi sbližuje. Vaše minulost, že? Jste ze stejného světa. Jakmile jsem ho viděla, okamžitě jsem pochopila, že můj chudák Gabriel u vás nemá nejmenší šanci. Současně uznávám, že ten váš velitel vzbuzuje u našich lidí obavy, vůbec se totiž nesnaží je rozptýlit. Jenže já mu důvěřuji. Je to s podivem."

Jsem přesvědčená, že je to moudrý muž a hledá pro všechny dobro. A pak, je to velký vědec."

Tváře jí zrudověly, jako by si vyčítala své podezřelé nadšení.

"Půjčil mi vzácné knihy."

Z hedvábné šály zbožně vybalila dvě knihy s rudou ořízkou, vázané v kůži.

"Jsou to velice vzácné výtisky: Základy analytické geometrie od Descarta a De Revolutionibus orbium caelestium od Koperníka. Ve Francii jsem neustále snila o tom, že si je jednou přečtu. Jenže v La Rochelle jsem je nesehnala. A Rescator mi je půjčil uprostřed oceánu. To je tedy věc!"

Paní Anna se usadila na složený plást a opřela se hubenými zády o lodní bok.

"Dnes večer se nepůjdu projít. Chtěla bych to pojednání už dočíst. Slíbil mi, že mi půjčí další..."

AngeHka pochopila, že učená slečna byla málokdy tak slastná jako teď.

Joffrey si vždycky dokázal naklonit ženy, říkala si. Podle toho ho poznávám.

Poznávala však i jeho talent lidi provokovat, z tak klidného muže, jako je pan Berne, udělat dravce a z megery, jako je paní Manigaultová, naopak téměř anděla. Všechno se změnilo, vlastně obrátilo naruby. Na souši měla Angelika vždycky muže u nohou, zatímco ženy ji moc nemilovaly. Tady jako by se s ní ženy sblížily, zatímco v mužských pohledech viděla nepřátelství. Starý a jistě velice pečlivě skrývaný instinkt je upozorňoval, že se mezi ně a ji postavil uchvatitel, navíc jim úplně nepochopitelný. Až kam je to nepřátelství dovede? Nedůvěra ještě vzrůstá hmotnou nejistotou.

Malá Honorina pukala tajnou pýchou. Konečně našla mocného mužského ochránce na palubě téhle nešťastné lodi, kde nejen neustále padá na zem už má nos i čelo samou bouli, ale kde se o ni všichni, včetně matky, přestali zajímat.

Chtěla utéct z tohoto světa, horšího než zlého. Byl totiž lhostejný. Skočila tedy do moře, aby ji vlny odnesly do země,

kde najde silné a velké chlapce, své bratry, a ještě někoho většího a silnějšího, svého otce.

Jenže moře ji zradilo a propadlo se pod jejími důvěřivými kroky.

Neslo ledovce a ptáky, ale nechtělo nést ji. Ptáci byli náhle také zlí a snažili se jí vyklovat oči. A i tehdy se z vln vynořil přítel s tváří jako ježek.

Kaštanová slupka. Odehnal mořského ptáka a vzal ji do náručí ve chvíli, kdy jí ta ošklivá slaná voda začala téct do pusy.

Pak ji Kaštanová vslupka vynesl na loď a matka se o ni celý večer starala. A teď jí zbyl Kaštanová slupka, a měl černé, opuchlé ranky na místech, kde ho klovli ptáci. Honorina se jich lehce dotýkala prstíky. Aby ses uzdravil, říkala mu. Siciliána zase velice zaujal medailónek s Pannou Marií, který měla na krku.

"Per Santa Madonna, e catollica, holčička drahá?"

Honorina nechápala, ale netrápilo ji to. Jen tón jeho hlasu ji stačil naplnit štěstím.

"Nejsi můj otec?" zeptala se s náhlou nadějí.

Sicilián byl nejdřív udivený, pak se rozesmál. Záporně vrtěl hlavou a cosi jí dlouho vysvětloval. Tvářil se zkormouceně, z čehož usoudila, že není její otec a že toho lituje.

Rozhlédl se kolem sebe, pak sáhl za opasek a vytáhl nůž. Z italské košile, bílé s černými proužky, vyndal jakousi věc, přeřízl šňůrku a pověsil ji na krk zvědavé Honorině. Chtěl se potěšit pohledem na ni, a tak ji postrčil na světlo, aby na ni dopadl narudlý sluneční paprsek. Zdál se spokojený. Zašeptal:

"Ty nikomu neříct, kdo ti to dát. Přísahat. Plivnout na to!"

A protože Honorina nechápala, námořník plivl na zem a vybídl ji, aby ho napodobila. Udělala to s nesmírným potěšením. Námořník odcházel s prstem na ústech, protože viděl, že Angelika dcerku hledá.

Honorina byla dvojnásob šťastná. Měla dalšího přítele a začínali jí dávat dárky. Z kapsičky zástěrky vytáhla blýskavý kámen, jejž jí daroval černý muž. Když viděla přicházet matku, rychle ho zas schovala a zatvářila se nevinně. Dělal překvapenou.

Sluneční paprsek ozářil holčiččiny vlásky a Angelika si

okamžitě všimla zlatého řetízku s přívěskem, obsahujícím bezpochyby relikvie: kousek svatého kříže nebo nějakého mučidla, díky němuž trpěl nějaký svatý mučedník; bylo vidět kousky slepeného dřeva.

"Kdes našla ten šperk, Honorino?"

"Dostala jsem ho."

"Od koho?"

"Ne od čelného muže."

"Tak od koho?"

"Nevím."

Na zlatém řetízku visel i cínový medailónek, který pověsili nalezcenci na krk jeptišky ze sirotčince ve FontenayleComte a Angelika se ho nikdy neopovážila sundat byla to památka a znamení usmíření.

"Nelži. Přece ten přívěsek nespádl z nebe."

Honorina si představila, jak šedý oceán bere ten klenot nebi, a řekla s jistotou:

"Ale jo. Měl ho v zobáku pták. Musel ho pustit a mně spad na klk."

Pak plivla na zem a prohlásila tvrdohlavě:

"Psi Santa Madonna psísahám."

Angelika nevěděla, jestli se má rozesmát či rozčilit nebo pátrat dál. Že by dítě znovu kradlo?

Vzala ji do náručí a pevně objala. Cítila, jak jí holčička uniká.

"Us abych našla otce," řekla Honorina. "Ulcitě je hodnej, a ty ses zlá."

Angelika vzdychla. Takže ani manžel, ani dcerka jí nikdy 'neprominou ani to nejmenší zakolísání.

"Tak si ty své šperky nech," řekla. "Uvidíš, že nejsem zas tak zlá."

"Ano, ses stlasně zlá," nedala se obměkčit Honorina. "Požád mi utíkáš, tvá hlava utíká a nechá mě samotnou. Nudím se, as bych umžela."

"Když je člověk malá holčička, nikdy se nenudí. Život je pořád krásný. Vidiš, pták ti přece přinesl dárek."

Honorina vyprskla smíchy a schovala se Angelice do náručí, aby si toho nevšimla: Byla nadšená, jak jí matka naletěla. Dnes večer se všechno obrací k lepšímu.

"Lod' je doblá. Už se nehoupá."

"To je pravda."

Angelika málem znovu vzdychla, když pohlédla na olejovou, nezvykle klidnou mořskou hladinu.

Stmívalo se v oranžovém a rudém západu, sladkém a těžkém, a přesto chladném jako hrozba, jako by měl nastat konec světa.

Černé a šedé ostrovy se mezi nazlátlými vlnami zdvíhaly a klesaly jako přelud, jako by baletily. To se mi zdá, říkala si Angelika a málem si protřela oči.

Ze stožáru se ozval Siciliánův hlas:

"Holá, děti. Velryby!"

Děti, hrající si v podpalubí, vyběhly nahoru.

Angeliku obklopila brebentící skupinka. Ty větší zvedaly menší, aby mohly obdivovat nádherné divadlo.

To, co před chvílí pokládala za ostrovy, byly velryby. Obrovská černá a lesklá těla se objevovala a znovu potápěla do vody tak průsvitné, že se obrovité tvary savců zdály ještě větší.

Najednou zahlédli černou siluetu, nádhernou a mohutnou jako chrám, která vypustila obrovský gejzír páry a končila ohromným ocasem, rovným jako kormidlo.

"Jonášova velryba," vykřikl jakýsi chlapeček a zajíkal se radostí, "Jonášova velryba."

Byl bez sebe nadšením.

"Chtěla bych žít na téhle lodi až do smrti," řekla jedna dívenka.

"Kéž bysme nikdy nedopluli," podpořila ji jiná.

Angelika, okouzleně sledující hru velryb, s překvapením zjistila, že malé slečny jsou na lodi rády.

"Takže vy jste na Gouldsboru spokojené?" zeptala se.

"Samozřejmě," odpověděly děti sborem.

Byla by ráda slyšela i názor těch větších.

Severina, obvykle velice zdrženlivá, přistoupila blíž:

"Ano, jsem tady klidná. Už se nemusíme bát, že nás zavřou do kláštera. Už nás neotravují s tou věčnou teologií, kterou jsem musela poslouchat u tetý na ostrově Re. Tady můžeme myslet, jak chceme."

S úlevou vydechla. Úzkostlivá Severina se tedy cítila osvobozená. Tíha, již s sebou vláčela od dětství na křehkých ramenou jako olověný plást, z ní spadla.

7

"A taky nám už nehrozí vězení," dodal Martial.

Od počátku cesty se Angelika podívovala, jak jsou téměř všechny děti odvážné. Nekňouraly ani se nehašteřily, jak by člověk předpokládal. Když onemocněly, neztrácely dobrou náladu a rychle se uzdravily. Naopak jejich rodiče sténali a stěžovali si na své bujné potomstvo. No prosím, ty děti vědí, že unikly nejhoršímu. A navíc se nikdy necítily tak svobodné jako na těchto několika prknech paluby. Žádná škola, žádné dlouhé stání před psacím pultem nebo před biblí.

"A kdyby nám rodiče dovolili trochu si zašplhat v lanoví a proběhnout se po palubě, bylo by to ještě lepší," konstatoval Martial.

"Mě jeden námořník naučil vázat uzly, které jsem neznal," chlubil se některý ze synů advokáta Carrera.

Starší děti ale dávaly najevo mírný odstup. Severina se zeptala:

"Paní Angeliko, je pravda, že nám chce Rescator ublížit?"

"Nemyslím."

Položila ruku na křehké rameno. Severina k ní zvedla tvář plnou důvěry a naděje. Angelika při pohledu na děti stejně jako v La Rochelle cítila, že život je věčný, přestože tak rychle plyne. Bude jim pomáhat přežít, to dodá její existenci smysl.

"Copak se už nepamatujete, že on a jeho muži vás zachránili před královými dragouny, kteří vás pronásledovali?"

"Ano. Jenže naši otcové tvrdí, že nevědí, kam nás veze."

"Vaši otcové jsou neklidní, neboť Rescator a jeho muži se od nás velice liší. Mluví jiným jazykem, mají jiné zvyky. Někdy je složité si porozumět, když jsme každý jiný."

Martial vyslovil hlubokou moudrost:

"Jenže země, kam plujeme, je také velice jiná než ta, kterou známe. Musíme si na to zvyknout. Plujeme k jinému nebi."

Malý Jeremiáš, kterého Angelika milovala, protože jí připomínal Charlese Henriho, si odhrnul světlou patku z očí a vykřikl:

"Veze nás do země zaslíbené."

Angelika cítila, že jí padá ze srdce tíha. Nad tvrdým soubojem se živly a rozbouřenými lidskými vášněmi se nesly dětské hlásky jako andělský chór a opakovaly:

"Plujeme do země zaslíbené!"

"Ano," prohlásila s jistotou. "Amvurčitě máte pravdu, děti." A už navykklým pohybem se obrátila k zádi lodi a zachvěla se. Protože na můstku stál on a jí připadalo, že se dívá na ni.

Když ji viděl obklopenou dětmi, které s ní živě mluvily a ona jim s úsměvem odpovídala, objevil úplně novou ženu, která ho mátlala.

V hnědém plášti, splývajícími jí v dlouhých záhybech na zem, se zdála vyšší, l v prostém oblečení vypadala elegantně, ostatně si na ně už zvykl. Tmavé odění vlastně zdůrazňovalo její tajemnost a ušlechtilou tvář.

Držela za ruku zrzavou dcerku. A před chvílí viděl, jak ji objímala.

Pokud je pravda, že se dítě narodilo z tragédie a přinášelo jí jen strašlivé vzpomínky, kde bere tu sílu usmívat se na ni a tak vášnivě ji milovat?

Berne vykládal, že jí přímo před očima zavraždili syna. Tak tedy zemřel malý PlessisBelliere...

Proč se svěřila protestantovi a před ním, svým manželem, mlčela? Proč před ním nezačala naříkat, jak by to na jejím místě udělala každá druhá, proč mu neřekla o svém utrpení? Mohla předpokládat, že by ji to v jeho očích trochu ospravedlnilo.

Byla cudná duší i telena Nepromluví. Ach, jak jí to zazlívá.

Ani tak ne to, že je tečí taková, jaká je, ale to, že se stala takovou díky jiným a bez něho.

Zlobil se na ni ano, že je tak uzavřená a odolná, že je schopná po tolikerém nebezpečí, strašném utrpení ukazovat hladký obličej jako nádhernou pláň, s klasickým profilem, na nějž naráží příliv i odliv a nenechá stopy, nepoškodí ten perletový povrch.

Je to táž žena, jež čelila Mulaji Ismailovi, vydržela mučení, hlad i žízeň?

Ba co víc: Která vedla sedláky proti králi! Poznamenali ji lilií. A ona se tam dole mezi dětmi usmívá a obdivuje hru velryb.

.

7

Copak snad netrpěla? Jaká vlastně je? Ani pokořená, ani zbabělá, ani lhostejná. Prostě nádherná žena.

K čertu, jestli se v téhle neznámé vyzná. Pro jeho jasnozřivost mu přezdívali čaroděj. Teď je v koncích. Jak se k ní znovu dostat? Jak ji získat?

Jasonova slova mu otevřela oči, uvědomil si, jak si protiřečí.

."Jste tou ženou posedlý!"

Posedlý. Takže ho posedla. Musel uznat, že tím je Angeličino kouzlo tajemnější, mocnější. Není z těch, které vyčichnou jako špatný parfém. At už je dábelská, mystická či vášnivá, to kouzlo existuje a pan de Peyrac alias Rescator mu prostě propadl znovu, i když se vši silou bránil. Zapletl se do vlastních podlých otázek, na něž mu jediné ona může odpovědět, pronásledují ho touhy, které jediné ona může uspokojit.

Marně si namlouváme, že někoho dobře známe nebo že máme právo určovat mu životní cestu. Cesty, po nichž Angelika kráčela daleko od něho především za těch posledních pět let, ho ani tak moc nepřekvapovaly.

Viděl ji, jak jede v čele oddílů sedláků a vede je do boje. Viděl, jak se vleče jako raněný pták, pronásledovaná královými vojáky... a tady začíná tajemství, které možná nikdy neodhalí. Rozčilovalo ho to, ale musel přiznat, že i v téhle proměně spočívá její věčné ženství.

Když viděl, jak je obětavá vůči svým přátelům, jak vášnivě miluje dcerku a jak rozčilená klečí u protestantova lože a něžně mu hladí raněné rameno, spalovala ho ještě větší žárlivost, než kdyby se cynicky vrhla do náruči milence. To by jí aspoň mohl pohrdat, věděl by, zač stojí. A také by se k ní podle toho choval. Z čeho je to vlastně stvořená? Z jakého zdroje plyne tlumený jas její zralé krásy, prozářený jásavým sluncem vrcholného rozkvětu, který v člověku probouzí touhu položit jí unavené čelo na řadra a poslouchat její hlas, vyslovující něžná a povzbuzující slova?

Takovouhle slabost snad ještě nezažil... Proč mu jí musí působit právě tahle prudká amazonka, jež umí drze odseknout, tahle vášnivá a citlivá žena, která ho bez lítosti podvedla? Slunce se klonilo k západu a Joffrey de Peyrac našel ke

svému údivu jeden z klíčů k tajemství Angeličina chování za nejrůznějších okolností.

Ano, je velkorysá, říkal si.

Hlava se mu zatočila závratí.

Stmívalo se. Děti už neviděly ani moře, ani velryby. Jejich malé nožky dupaly po schodech do podpalubí.

Angelika nehybně hleděla do dálky.

Byl si jist tím, že se i v padajícím soumraku dívá na něj.

Je velkorysá. Je dobrá. Nastražil jsem pasti její zlobě, a ona do nich nepadla... To proto mi nevyčetla, že jsem příčinou jejího neštěstí. A proto vydrží mé nespravedlivé výčitky a nevmete mi do tváře strašnou věc, kterou pokládá za pravdu že já, otec, jsem zavinil smrt našeho syna Cantora.

V nočním klidu své kabiny a výjimečném klidu moře se ponořil do vzpomínek, znovu prožíval dramatickou srážku u mysu Passero. Byl by nastal všeobecný údiv, kdyby tehdy vyšlo najevo, že k bitvě a porážce francouzské eskadry, která vzbudila rozruch u evropských dvorů, došlo jen proto, že na palubě bylo malé devítileté páže s "domu" admirála de Vivonne.

Když Rescator dostihl francouzskou eskadru na moři u Sicílie, byla jeho moc už naprosto neotřesitelná. Bývalý zmrzačený galejník z Marseille měl všude špehy a spojení.

Aby se mohl přepadu odvážit, musel vyzbrojit svůj trojstěžník jako válečnou loď, přestože cestoval čistě obchodně. Jenže musel často bojovat proti nejrůznějším nepřátelům, mnoha pirátům, a ne těm nejzanedbatelnějším, mezi nimi i proti potměšilému Mezzo Mortemu. Ke svému velkému politování musel odvrátit i několik útoků maltézských rytířů, kteří vnímali tohoto maskovaného piráta beze jména a neznámého původu jako obyčejného odpadlíka ve službách velkého sultána v Cařihradu. Zdání je v tom ovšem utvrzovalo. Tehdy neexisto

vála možnost třetí cesty mezi křížem a půlměsícem. Buď jste byli na jedné, nebo na druhé straně. Jenže Joffrey de Peyrac si tenkrát zvolil ještě třetí znak: symbolický stříbrný peníz na rudém podkladu.

Věděl, že trestná výprava pod vedením vévody de Vivonne vyráží na moře s cílem porazit především jeho, Rescatora. Jeho působení totiž Ludvíku XIV. strašně škodilo a také podkopalo základy několika velkých francouzských majetků, založených na obchodu s Blízkým východem: Posílali tam nekvalitní zboží, které se ve Francii nedalo prodat.

Joffrey de Peyrac vyslal své špehy, aby co nejpřesněji zjistili předpokládanou trasu francouzského královského loďstva, jeho cíle a výzbroj, a nařídil, aby co nejpřesněji uvedli jména cestujících na francouzských galérách. Takže když prohlížel seznam členů "domu" admirála de Vivonne, padlo mu do očí jméno, při němž se zasní: Cantor de Morens, páže.

Cantor! Nejmenuje se takhle syn, jenž se narodil po jeho fingované popravě a o jehož existenci se dozvěděl z dopisu otce Antoina, který dostal v Kandii? Už celá léta předtím si Peyrac občas kladl otázku, zda dítě, jež Angelika čekala, je chlapec nebo děvče.

Tehdy to byla jedna ze zanedbatelných starostí, pronásledovaly ho daleko vážnější. Takže chlapec. Ani té zprávě nevěnoval přílišnou pozornost, zděsilo ho tehdy jiné sdělení: svatba jeho ženy.

Ale tečí, když mu na to jméno nečekaně padl zrak, zamyslel se: Cantor de Morens... To přece může být jeho "pohrobek". Nechal si zjistit podrobnosti, a pochyby se rozplynuly. Dítěti bylo skutečně devět let. Byl to nevlastní syn maršála du Plessis-Bellière.

Rescator zpočátku hodlal Vivonnovým válečným choutkám nevyhovět. Věděl, "co se chystá, a chtěl tedy odplout za Kandii a Rhodos a počkat, až se eskadra vzdá, unavená pronásledováním přeludu.

Jenže přítomnost malého Cantora jeho plány změnila. Moře mu posílá syna. Každou hodinou, každým dnem v něm rostla touha pohlédnout do tváře tomu ztělesnění své minulosti. Jeho

a Angeličin syn. Počatý v jedné z těch toulouských nocí, vášnivých a něžných, na něž dodnes nedokázal úplně zapomenout.

Nový život v ní musel začít růst krátce před jejich odjezdem do Saint-JeandeLuz, kde ho královští biřici záludně zajali. V jejím něžném a plodném těle, jehož půvab ho dlouho pronásledoval ve vzpomínkách.

Vidět syna, zrozeného z jejich zničené lásky.

A především ho znovu získat.

Se vší neústupností začal jednat. Hořce si uvědomil, že dítě pojmenovali Morens a ne Peyrac a že je mají v úctě ne proto, že je synem velkého akvitánského šlechtice, ale jen proto, že je nevlastním synem maršála du Plessis.

Rescator dal okamžitě rozkaz vyplout. Objevil se na dohled francouzské eskadry. Chtěl vyjednávat, nabídnout výměnu. Když však admirál de Vivonne zjistil, že pirát, jehož má podle rozkazu zničit, má ještě odvahu připlout na dohled, nechal hodit jeho vyjednávače přes palubu a bez výstrahy vystřelil proti trojstěžníku dělovou salvu.

Mořský orel prožil po zásahu horkou čtvrt hodinku.

Navíc musel do bitvy. Naštěstí těžké galéry manévrovaly jako nešikovné dřeváky plné kamení. Na jedné z nich je Cantor. Joffrey de Peyrac se pokusil oddělit ji od ostatních, ale v zápalu boje dostala plná zásah. Byl šílený strachy, protože věděl, jak rychle dokáže galéra zmizet ve vlnách, protože je těžká jako kámen. Poslal tedy své nejodvážnější janičáry, aby se stůj co stůj pokusili najít na palubě mezi cestujícími na zádi, z nichž někteří už začali skákat do vody, dítě. Přivedl mu ho Maur Abdulláh. Joffrey de Peyrac myslel, že se mu to zdá, když slyšel jasný hlásek křičet: Tátu! Tátu! Chlapec v Abdulláhově náručí se v nejmenším nebál smrti, které právě unikl, ani tmavých obličejů, které ho obklopovaly, ani bílých dželab a velkých zahnutých šavlí. v Očima zelenýma jako pramen hleděl na černou masku ďábelského piráta, před něhož ho přivedli, a řekl mu: Tátu!, jako by to byla ta nejněrodnější věc na světě.

Jak neodpovědět na takové zvolání?

"Synu!"

Klidný Cantor byl velice příjemný společník. Byl nadšený životem na moři ve stínu otce, kterého obdivoval. Jako by se mu vůbec nestýskalo po minulosti. Joffrey de Peyrac rychle zjistil, že to milé dítě je velice uzavřené. Nechtěl se ho na nic ptát. Trochu se i bál. Čeho? Že se dozví příliš mnoho a znovu se otevřou rány, které už přebolely?

A skutečně. První Cantorova zmínka o rodině ve Francii byla hrdá poznámka:

"Matka je milenkou francouzského krále. A jestli jí ještě není, brzy jí bude." Naivně dodal:

"Je to normální. Je nejkrásnější dáma v království."

Po tomhle nemilosrdném úvodu Joffrey de Peyrac dítě raději do dalšího vzpomínání nenutil.

Z útržkovitých vzpomínek si pak vytvářel podivný obraz, na němž kráčela Angelika v nádherných toaletách, hrdina Florimond a chladný a dvorný maršál du Plessis-Bellière, kterého měl Cantor rád, král, královna a následník trůnu, kteří v něm, ač to bylo s podivem, vzbuzovali spíš ochranné pocity a trochu je i litoval.

Cantor vzpomínal na všechny šaty a šperky, které nosila matka, a pečlivě je popisoval.

Do vyprávění malého pážete se mísily podivné historky o jedech, nástrahách a cizoložství, o zločinech, odehrávajících se v tmavých chodbách, o příšerných intrikách, které jako by ho skoro nevzrušovaly. Pázata ode dvora se učila životu za vlečkou šatů, které musela nosit. Nikdo si před nimi nebral servítek, chovali s k nim asi tak jako k palácovým psíkům.

Cantor ale dodával, že se mu líbí na moři daleko víc než ve Versailles. Vlastně i proto se rozhodl, že pojede za otcem. Florimond přijde také, ale později. Jako by ho ale vůbec nenapadlo, že by mohla přijet i Angelika. Takže v očích Joffreye de Peyrac vznikl obraz frivolní matky, lhostejné k osudu svých synů.

Jednou večer se rozhodl a zeptal se přímo.

Během dne při srážce s alžírskou galérou Mezzo Morte, jednoho z jeho nejhorších nepřátel, byl Cantor raněn do nohy. U jeho lůžka si to Rescator vyčítal, přestože chlapec praskal pýchou; jako všichni šlechtici měl lásku k boji v krvi.

Není dítě příliš malé na barbarská dobrodružství mezi tvrdými chlapy?

"Nechybí ti matka, chlapče?"

Cantor se na něj podíval téměř s údivem. Pak se zamračil a začal mluvit o tom, čemu říkal, aniž se hraběti de Peyrac podařilo pochopit, co tím myslí, "čokoládové období".

"V čokoládovém období nás matka brala na klín," říkal. "Nosila nám hračky. Dělal jsem si palačinky... Kuchťák David Chaillon mě nosil na ramenou a v neděli jsme chodili do Suresnes na bílé víno... My ne, my byli moc malí, ale pan Bourjus a matka.

To bylo příjemné. Ale pak, když jsme bydleli v paláci de Beautreillis a matka musela chodit ke dvoru a my také... čokoládové období skončilo."

Joffrey de Peyrac se tedy dozvěděl, že Angelika bydlí v paláci de Beautreillis, který nechal postavit pro ni. Jak se jí podařilo ho znovu získat? To Cantor nevěděl.

Současný život tečí Cantora stačil plně zaměstnat a příliš vzpomínat neměl chut. Joffrey de Peyrac brzy s radostí zjistil, že jeho syn je velice nadaný na zpěv a hudbu. Tehdy se i sám, přestože ztratil hlas, znovu začal probírat strunami kytary. Skládal pro dítě balady a sonety a nutil ho hrát nejrůznější instrumentální melodie Východu, i Západu. Poznenáhlu se rozhodoval, že na několik měsíců svěří syna italské škole v Benátkách nebo v Palermu na Sicílii, protože to byly ostrovy a tedy současně i přístavy vyhledávané všemi piráty, kteří se víceméně rozešli se všemi národy.

Cantor byl nevzdělaný jako hovádko boží. Uměl stěží trochu číst a psát, velice málo počítat, a přestože z něj díky životu u dvora a pak na moři byl okouzlující chlapec, uměl šermovat, zacházet s plachtami a při vhodné příležitosti se

zdvořile a dvorně chovat, jeho vzdělanému otci to připadalo strašně nedostatečné.

Cantor nebyl líný, měl do učení chut. Jenže učitelé, v jejichž péči zatím byl, v něm nedokázali probudit hlubší zájem, určitě proto, že učili velice nezáživně a scholasticky. Cantor docela klidně souhlasil s tím, že vstoupí jako bakalář k jezuitům v Palermu, kde rád vybudoval centrum kultury. Na březích

11911

i

ostrova nasáklého řeckou civilizací panovala atmosféra staré humanitní vzdělanosti, která v 16. století formovala tolik mužů hodných toho jména. Rescator měl ovšem pro to, aby svého syna uklidil do bezpečí a na čas ho od sebe vzdálil, ještě další důvod. Žil v neustálém nebezpečí a mohlo se stát, že jednou někdo ohrozí i dítě. Musel srazit na kolena své úhlavní nepřátele, at už násilím, nebo diplomatickou cestou. Když zakotvil v Tunisu, málem mu Cantora unesli ozbrojenci alžírského admirála Mezzo Morte, sadistického homosexuála, napůl šíleného opojením z moci, jenž mu nikdy neodpustí, že oslabil jeho moc ve Středomoří.

Kdyby se mu únos podařil, určitě by Rescator neunikl vydírání. Byl by přistoupil na možné i nemožné, jen aby mu vrátil zdravého a živého syna, kterého si vášnivě zamiloval.

Cantor mu byl blízký svým vztahem k hudbě a naopak ho fascinoval vším, co mu bylo vzdálené a čím naprosto neodolatelně připomínal Angeliku a její poitoušské předky. Na rozdíl od lidí z jihu, z nichž pocházel po otci, byl nemluvný, prozíravý a rozhodný a v pohledu se mu zračily tajemné druidské lesy. Člověk si nikdy nebyl jist tím, že ví, co si dítě myslí, a že odhadne, co udělá.

Joffrey de Peyrac si u svého druhorozeného syna vážil především schopnosti předvídat a jakéhosi vnitřního zraku, jenž mu dovoľoval tušit jisté události dřív, než k nim došlo. Dělal to tak přirozeně, že se zprvu domnívali, že má nějaké věštecké sklony. Cantor bezpochyby dost dobře nerozeznával sen od skutečnosti.

Nezničí, nepotlačí studia povahu tohoto originálního dítěte? Ne, ochrání ho hudba a neobyčejně příznivé prostředí v Palermu. Navíc ho i tam kolébalo modré moře a Joffrey de Peyrac s ním nechal pozorného strážce, věrného KouassiBa.

Co se Mezzo Mortemu nepodařilo s Cantorem, to se mu podařilo s Angelikou, poté co uprchlá z Kandie a pak opustila Maltu. Unesl ji. Joffrey de Peyrac se zděsil, když zjistil, že jeho žena, která

se bůhvíjakým zázrakem octla ve Středomoří, padla do rukou jeho nejhoršího nepřátele. Krátce předtím ho upozornili, že je Angelika na Maltě, a on se právě chystal vyplout tam za ní.

A pak musel předstoupit v Alžíru před Mezzo Morte. Kalabrijský renegát věděl moc dobře, že Rescator splní všechno, co si usmyslí od něj žádat. Znal sám Bůh ví odkud tajemství, které Rescator nikomu nesvěřil: Že Angelika je jeho křesťanská manželka a že obětuje cokoli, jen aby ji našel.

Joffrey de Peyrac měl stokrát chut vykřičet do tváře barbarského admirála své pohrdání a odmítnout jeho požadavky. Kvůli ženě se musel ponížit před odporným surovcem. Jenže ta žena byla jeho žena, a byla to Angelika. Neodvážil se přestat smlouvat, protože by ji odsoudil k smrti, k příšerným mukám. Pošlu ti, předrahy příteli, říkal Mezzo Mořte, jeden prstík. Pošlu ti, milovaný kolego, pramen jejích vlasů... V krásném pouzdře jedno zelené oko...

Joffrey de Peyrac s kamennou tváří kličkoval, do přetvářky před tím mizerou vložil veškeré své herecké nadání. Mezzo Mořte byl Ital, a tak se v téhle jemné a kruté hře vyznal.

Čím víc se o ni bál, tím větší vztek na ni měl. Proč to proklaté stvoření nevydrží chvíli na jednom místě. Jen co mu unikla v Kandii, už se jí podařilo vletět jako slepá do primitivní pasti Mezzo Morte. Dar předvídavosti určitě

nezdědil její druhý syn po ní. Jak to že ho v Kandii nepoznala? Určitě byla zaujatá jinými láskami, jinak by musela vytušit, že je to on. A zatímco tvrdě bojoval o její záchranu, sliboval si, že až ji najde, dá jí to tvrdě znát. Právě si podruhé kvůli ní ničí život. Mezzo Mořte pro sebe požadoval nadvládu nad celým Středomořím. Rescator musí zmizet, nechat mu volné pole působnosti. Až odejde, zas tu začne řádit: krást, pálit, ničit, prodávat otroky platidlo, které je tu tak po ruce a neustále se o ně bojuje. Joffrey de Peyrac se pokoušel využít jeho chamtivosti: Nabídl mu obchody, které by mu přinesly stonásobek toho, co vydělává při přepadech křesťanských vojenských či obchodních lodí. Jenže renegát odmítl. Chtěl být nejmocnější, nejjobávanější, nejnenáviděnější pirát ze všech... Proti tomuhle šílenci nebyl rozum nic platný, výdělek už ho nezajímal.

Kalabrijec všechno předvídal, dokonce i to, že Rescator může, dřív než se s ním dohodne, zjistit, co s Angelikou udělal a kde je. Což se také stalo. Špehové mu donesli, že Mezzo Mořte prodal zajatkyni se zelenýma očima sultánu Mulaji Ismailovi. "Tvůj nejlepší přítel ti ji vrátí," šklebil se Mezzo Mořte. "Ale pozor! Jestli odjedeš z Alžíru dřív, než mi odpřisáhneš, že si tu můžu dělat, co chci, nenajdeš ji živou. Jeden z mých sluhů se ymisil do marocké karavany. Stačí mu předat vzkaz. Tu noc ji zavraždí..."

Joffrey de Peyrac nakonec Mezzo Mortemu vyhověl. Dobrá, opustí Středomoří. Neřekl však, na jak dlouho, ani nesdělil, že má v úmyslu křižovat mezi Marokem a Španělskem a být v kontaktu se svými "rescatory", dokud "admirála" nepřipraví o moc.

Renegát byl tak šťastný z rychlého vítězství, v něž už nedoufal, že se radoval jako dítě. Bylo to daleko lepší, než kdyby se zbavil soka například vraždou. Je pravda, že se o to i pokusil, ale nikdy se mu to nepodařilo a nakonec začal pověřivě věřit ve speciální "baráku" velkého čaroděje... A navíc se trochu bál nepříčetného vzteku cařihradského sultána, který by se určitě dozvěděl, kdo ho připravil o jeho tajného rádce a velmistra financí.

Rescator tedy mohl bez problémů opustit Alžír a zamířil k Herkulovým sloupům". Věřil, že bez velkých problémů propluje kolem španělských děl v Ceutě. Tak se dostane do Sále a odtud do Mekněsu.

Byl zasmušilý. Představa Angeliky, vydané napospas chtiči vášnivého a krutého Ismaila, jehož tak dobře znal, ho nemohla potěšit. Proklínal střídavě Mezzo Morte i Angeliku. Ale nemohl jí nevyrazit okamžitě na pomoc. Jeho netrpělivost nevyplývala pouze z pocitu povinnosti k neopatrné manželce.

Vtoin dostal vzkaz Osmana Ferradžiho.

"Přijď... žena, kterou ti hvězdy určily, je v nebezpečí..."

Dnešní Gibraltareká úžina

1

Když Joffrey de Peyrac dospěl v duchu až sem, najednou v kajutě Gouldsbora prudce vyskočil. Loď zakolísala, hned nato znovu, až se zapotácel. Bouře, vydechl.

Bouře, kterou věštilo olejnaté moře při včerejším západu slunce, právě poslala první pozvánku. Stál rozkročený, aby udržel rovnováhu.

V myšlenkách byl ještě v minulosti, plné pálícího slunce a rudé krve...

"Přijď, žena, kterou ti hvězdy určily, je v nebezpečí..."

Tak se zaplétaly nitky, aby je k sobě přitáhly.

Jenže když dorazil do Mekněsu, Osman Ferradží byl mrtvý, zavraždil ho křesťanský otrok. Zápach mrtvol se mísil do vůně růží v zahradách...

Všechny židy z melláhu, od novorozenců až po starce nad hrobem, jednoho po druhém staly černé sultánovy stráže. Mluvílo se o útěku sedmi křesťanských otroků, a zvláště o jedné ženě z harému.

"To byla žena, příteli," vyprávěl mu Ismail s očima vytřeštěnými obdivem téměř mystickým. "Pokusila se zavraždit i mě. Podívej..."

Ukázal mu na bronzovém hrdle jizvu po dýce.

"A mou vlastní dýkou. To je umění! Jenže já nejsem dost jemný na to, abych to ocenil. I mučení vydržela. Dal jsem jí milost, protože byla skutečně příliš krásná a můj Velký eunuch mi to také radil. Jaký jed se jívpodařilo vpravit do žil toho nepodplatitelného člověka? Nebot on je mrtvý, on, tak moudrý a silný, protože vůči ní projevil slabost. Podařilo se jí utéct. To je démon v podobě ženy."

Joffrey de Peyrac se ani nemusel ptát na jméno té ženy, okamžitě ho uhádl.

Zničeně naslouchal obdivným sultánovým slovům.

"To byla má žena, příteli."

Vysvětlil Mulaji Ismailovi, že ta žena byla ve skutečnosti jeho francouzská manželka. Když se dozvěděl, že je v sultánově moci, přijel, aby ji vykoupil. Mulaj Ismail poděkoval Alláhovi, že díky Angeličině divokosti se on, vůdce věřících, nedopustil na svém nejlepším příteli nenapravitelné křivdy, a to tím spíš, že žádný muslim se nesmí zmocnit ženy, jejíž manžel ještě žije. Vrátil by ji bez výkupného. To je zákon koránu.

L

Sultán pořád doufal, že ji i ostatní uprchlíky chytí. Jeho špehové, vyslaní do všech stran, dostali rozkaz: Zabít muže a ženu přivést živou.

Konečně došly zprávy a po nich zkrvavené hlavy. Mulaj Ismail hned viděl, že hlava Colina Paturela chybí.

"A žena?" zeptal se.

Vojáci zopakovali, co jim sdělili křesťané před smrtí. Když je chytili, žena mezi nimi už nebyla. Francouzka je dávno mrtvá, uštknul ji had. Přátelé ji v poušti pohřbili.

Mulaj Ismail si roztrhl oděv. Vztekalo se a zároveň litoval, že nemůže vznešeným gestem uctít přítele, jehož si vážil. Intuitivně pochopil, jaká bolest se zračí v zjizvené křesťanově tváři.

"Chceš, abych je popravil?" nabídl Joffrey de Peyrac. "Ti hloupí strážci ji nedokázali chytit dřív, než zemřela... Jediné slovo, a já je podříznu."

Joffrey de Peyrac odmítl tu upřímně míněnou krvelačnou nabídku. Zvedal se mu žaludek.

V palácích se ještě vznášel pach požárů a vražd, ještě se tu toulal duch Velkého eunucha a on jako by slyšel jeho melodický hlas: "My všichni bojujeme za slávu boží a v jeho jménu proléváme krev... a ty zůstaneš sám."

Najednou měl dojem, že všechny jeho plány, nápady a vášně jsou úplně nicotné. Jak byl směšný! Jeho řeči nerozumí ani jeden z těch světů, ani muslimský, ani křesťanský, ve skutečnosti poslouchají jedinou nadpozemskou bytost: vševládného Boha.

Dobrá, odejde. Opustí Středomoří ne už proto, že to slíbil Mezzo Mortemu, ale protože zjistil, že je cizincem mezi těmi, kdo mu celá ta léta pomáhali začít znovu žít. Vezme Cantora a odpluje na Západ, k novým světadílům. Zřekne se pohádkového bohatství, nechá za sebou obě rozkládající se civilizace, běsnící náboženským fanatismem, ať se zmítají v tom pekelném kotli. Jsou si ve svém sobectví a krutosti rovni.

Je už unavený tím zřejmě neplodným bojem.

Potlačil touhu vydat se do pouště hledat ubohý hrob. Další šílenství, jen by se cítil ještě zoufalejší. Ujistit se, že skutečně zemřela? Jenže jak ujistit? Stopami ve vzdušném prachu? Prach jsi a v prach se obrátíš. Marnost nad marností.

Otroci, kteří s ní uprchli, byli mrtví. Cítil, že i ona se rozplynula v obrovitém krutém slunci, jež rozleptává myšlenky a vyvolává přízraky. Namísto touhy ji dosáhnout se mu v duši usídlil pocit unikajícího snu.

Osud je rozdělil a tak tvrdohlavě je odmítá znovu spojit, že to musí něco znamenat. Co asi?... A on, kdysi tak silný, už v sobě nemá dost energie ani rezignace, aby hledal tajemství, které mu odhalí jen budoucnost... Jestli vůbec.

Dlouhý pobyt v Orientu a v Africe z něho udělal neli fatalistu, tedy aspoň člověka, jenž ví, že je jen hříčka v nikách osudu, který nezná... Jediným skutečným v jeho životě je jeho syn.

Když ho v Palermu vyhledal, poděkoval nebesům, že mu nechala aspoň tohle dítě, které ho zachrání před hlubokým zoufalstvím, jemuž by tentokrát asi propadl. Když proplul Gibraltarským průlivem a zamířil do Ameriky, měl jen svou loď, Mořského orla, a svou posádku, aspoň ty námořníky, kteří byli ochotni dál snášet jeho úděl.

Sbírka lidských trosek, řekli by pohrdavě velcí larocheští měšťané. No a co? Dobře ty zvláštní lidi znal. Věděl, jaké tragédie je stejně jako jeho vrhly na cesty kolem světa. Nechal si pouze ty, které nemohl propustit. Raději by se mu vrhli k nohám, než aby zůstali s chatrným vakem v ruce sami mezi nepřátelskými národy. Nevěděli, kam jít, měli strach z muslimského otroctví, z křesťanských galér, z nějakého brutálního kapitána, strach z toho, že je okradou, že ztratí hlavu, dopustí se hloupostí a draze za ně zaplatí.

Joffrey de Peyrac si vážil těch ponurých chlapů bez vlastní vůle, jejich bolavých duší pod zdánlivě drsným zevnějškem. Držel je zkrátka, ale nikdy je nepodvedl a uměl v nich vzbudit zájem o práci a cíle plavby.

Neskrýval před nimi, že jejich pán opouští Středomoří a není už tedy všemocný. Musí začít znovu. Přijali to. Netrvalo dlouho a mohl jim za jejich oddanost zaplatit.

Vzal s sebou posádku maltských a řeckých potápěčů. Dal jim dokonalou výstroj a začal křižovat Karibským mořem; hledal poklady na potopených španělských galeonách, které v těchto končinách poslali na dno piráti a bucanýři. Povalovaly se tu už

7

víc než sto let. Díky tomuto podnikání, o němž málokdo věděl a nikdo jiný ho nebyl schopen, brzy zbohatl. Domluvil se s velkými piráty na Želvím ostrově, pak se Španěly a Angličany, například s kapitánem Phippem. Neútočil na ně, naopak jim věnoval některé krásné věci vylovené z mořského dna. Nechávali ho na pokoji. Co podnikal teď? Vyhledával pod řasami a chaluhami umělecká díla Inků a Aztéků, což uspokojovalo i jeho smysl pro krásu, i talent badatele.

Pomalů se mu podařilo utlumit žal, který ho zasáhl až do hloubi duše: Angelika je mrtvá, už ji nikdy neuvidí.

Už se na ni nezlobil, že žila tak bláznivě, ba divoce. Její smrt korunovala její legendu. Pokusila se o útěk, jenž se nikdy žádné křesťanské otrokyni nezdařil. Nemohl zapomenout, že odmítla Mulaje Ismaila a hrdě snesla mučení. Blázínek! Zoufale si říkal, že na ženách přece nikdo nežádá, aby byly hrdinky. Kdyby byla zůstala naživu a mohl ji ještě někdy stisknout v náručí, cítit její teplé tělo, znovu se jí zadívat do očí jako v Kandii, zapomněl by na její nevěry, všechno by jí odpustil... Jen kdyby byla živá, kdyby mohl hladit její nádhernou plet, zmocnit se jí v rozkoši nestarající se ani o minulost, ani o zítřek, a nemusel si představovat to skvostné tělo, jak vysychá v písku, svíjí se v agónii s šedými rty a bez pomoci čelí nemilosrdným nebesům.

Drahoušku, tolik jsem tě miloval!

Hukot bouře sílil, tabulky v oknech se chvěly. Joffrey de Peyrac se víc rozkročil, aby dokázal stát na nebezpečně se naklánějící podlaze, a pozorně naslouchal vnitřnímu hlasu, který se v něm ozval.

Drahoušku, tolik jsem tě miloval, tolik oplakával... A když jsem tě našel živou, nevzal jsem tě do náručí!

Člověk je prostě takový. Trpí, a pak se uzdraví. Zapomene, že bolestí zmoudřel a prohlédl. Když znovu ožije, znovu zvedá svůj náklad iluzí, malicherných strachů a ničivé nenávisti. Neotevřel jí náruč, jí, kterou tolik hledal. Přemýšlel o dítěti, které jí dal někdo jiný, o králi, o ztracených létech, o rtech, které ji líbaly... Zlobil se, že je z ní neznámá žena. Ale právě tu neznámou přece dnes miluje!

Dnes si položil všechny ty otázky, které si klade muž, když hodlá poprvé polaskat okouzlující, vytouženou ženu.  
Jak odpoví ty rty, až je budu hledat? Co udělá, když se ji pokusím obejmout? Jaké poselství vyšle její tělo, její duše? Kdo jsi? Co z tebe udělali, krásné tělo, dosud tak žárlivě skrývané?  
Snil o jejích vlasech splývajících na ramena, o tom, jak mu umdlévá v náruči, jak jí odevzdaně zazáří oči, až jí do nich pohlédne.  
Dokáže ji získat. Jsi má, a já ti to dokážu.  
Musí však uhodit na správnou strunu. Není jednoduché odhalit u zralé ženy, ukované v takovém ohni, slabé místo.  
Ale on to dokáže! Překoná její zábrany. Jeden po druhém odežene přízraky spolu s jednotlivými kusy oblečení.  
Musel se vši silou opřít do dveří, aby je proti větru pootevřel. V divoké noci, pod bičující sprchou se na okamžik zastavil, přitiskl se k zábradlí, které skřípalo a sténalo jako staré dřevo, jež se začíná lámat.  
Co to jsi zač, hrabě de Peyrac, že přenecháváš vlastní ženu jiným, a navíc bez boje? Krucinál! Jen až zkrotí tu zatracenou bouři, pak... pak změníme taktiku, paní de Peyrac.

v

V neuvěřitelném zmatku, do něhož bouře uvrhla cestující, se ozval výkřik:  
"Strop se propadá!"  
Připomínalo to zlý sen. Zlověstné praskání dřeva nad jejich hlavami přehlušovalo teď všechny ostatní zvuky: hukot vln, hvízdání větru, hrůzyplné výkřiky nešťastníků, vrhaných v naprosté tmě na jednu hromadu.  
Angelika sklouzla po celé délce podlahy, která se náhle vztyčila jako stěna. Zarazila se o pevnou hlavěň děla a vzápětí putovala nazpátek. Zděšeně si pomyslela, jak tomuhle zmítání odolá křehké tělíčko Honoriny. Kde ji najde, uslyší ji? Volání, nářek splývaly vjedno. Strop stále hrozivě praskal. Zasáhla ji

sprška slané vody. Jakýsi ženský hlas vykřikl: "Bože, smiluj se... Zahyneme!"  
Angeličina ruka nahmatala cosi tvrdého a horkého: jednu ze zhasnutých luceren, kterou náraz shodil na zem. Nerozbila se však.  
Musíme mít světlo, řekla si mladá žena a vši silou se vzepřela, aby ji pekelné zhoupnutí lodi znovu nestrhlo. Tápavě hledala otvor lampy, nahmatala svíčku a rezervní křesadlo. Podařilo se jí lampu rozsvítit. Narudlé světlo ozářilo nepopsatelný zmatek, hromadu věcí, těl a šatů, zmítajících se zleva doprava, zepředu dozadu podle šílených náporů vln.  
A ke všemu jim nad hlavami zel obrovský rozšklebený otvor, chrlící přívaly zpěněné vody.  
"Sem," křičela. "Strop probořil podstavec zlomeného stěžně."  
První se ze tmy vynořil Manigault. Urostlý jako Goliáš se postavil pod nalomené prkno. Berne, Mercelot a tři další muži si mu stoupli po bok. Jako titáni podpírající tíhu světa se vzepřeli a zadrželi hroutící se palubu. Voda už dovnitř tolik nešplíchala. Na zrudlých tvářích mužů se leskl pot.  
"Potřebujeme... tesaře," vydechl Manigault. "Ať přinesou prkna a nářadí..."  
Musíme stěžeň podepřít... aby se otvor nezvětšoval."  
Angelika se brodila vodou, až se jí podařilo najít Honorinu. Jako zázrakem ještě seděla ve visutém lůžku, pevně přivázaná, a docela lehce se pohupovala podle šílených výkyvů Gouldsbora, zmítaného bouří. Byla vzhůru, ale nezdála se nijak výjimečně vyděšená.  
Angelika posvětila na dantovský obraz Manigaulta a jeho druhů, nesoucích na ramenou mohutné dřevěné trámy. Jak dlouho to vydrží? Manigault s očima podlitýma krví znovu vykřikl:  
"Tesaře... Sežeňte tesaře..."  
"Dveře jsou zamčené."

"Ach, ti mizerové. Zavřeli nás a nechají nás chcípnout jako krysy. Projděte... chlévem," zadýchal se. "Je tam poklop."

Angelika pochopila, že se jedná o poklop, jímž za ní a tetou Annou proklouzli španělští námořníci.

Strčila lucernu do ruky Martialovi, stojícímu vedle ní.

"Dobře ji drž a snaž se neupadnout," doporučila mu. "Dokud tu bude světlo, oni vydrží. Pokusím se najít kapitána."

Lezla po kolenou, až našla poklop a protáhla se tmavou dírou. Vylezla po žebříku a zamířila chodbou na palubu, zmítala se od stěny ke stěně jako míč. Všechny kosti ji bolely. Konečně se dostala na můstek, kde to bylo ještě horší.

Jak může někdo vydržet na palubě, neustále bičované obrovskými vlnami? Jak to že ti lidé ještě visí na lanech a stěžnících a nesetřese je to do moře jako hrušky ze stromu, jímž zmítá prudký vítr?

A přesto ve světle svítily zhlédla lidské postavy, které se pohybovaly sem tam a pokoušely se napravovat škody způsobené vlnami.

Přidržovala se lanoví a plížila se po palubě dál. Teď už věděla, že je Joffrey na můstku a drží kormidlo a že se k němu musí za každou cenu dostat. To bylo jediné, na co dokázala myslet. Tápala tmou, promočená, a ze všech sil se zachytávala zábradlí, jako by procházela dlouhým tunelem let, který ji dovede až k němu.

Zemřít vedle něj. Aspoň to at jí osud dopřeje. Konečně ho zhlédla. Připadalo jí, že splynul s nocí i bouří, byl ztělesněním ducha těchto vod. Mezi vším tím zmatkem stál nehybně jako socha.

Je mrtvý, napadlo ji. Zemřel vstoj, rozdrtilo ho kormidlo.

Copak si neuvědomuje, že všem hrozí záhuba? Žádná lidská síla přece nemůže odolat tomuhle šílenství oceánu. Ještě jedna vlna, dvě... a bude konec.

Doplazila se až k němu, dotkla se nohy v botě, jakoby srostlé s podlahou. Vší silou se ho chytila za kožený opasek a vytahovala se nahoru. Nehýbal se, stál jako skála. Ale v novém strašném zablýsknutí viděla, že otočil hlavu a pohlédl dolů, kdo se to po něm sápe. Zachvěl se a ona spíš uhádla, než slyšela jeho otázku:

"Co tady děláte?"

Vykřikla:

"Tesaře... Rychle. Strop v podpalubí praskl."

Slyšel ji, pochopil? Nemohl pustit kormidlo. Sklonil se pod nárazem vlny, která se jako zuřící zvíře přehnala přes zábradlí

můstku. Když se Angelika s ústy plnými slané vody znovu nadechla, zhlédla vedle Rescatora kapitána Jazona. Za chvíli se už nahýbal přes můstek a křičel s hláskou troubou u úst nějaké rozkazy.

Nový blesk ozářil Angelice manželův obličej, znovu skloněný nad ní... on se usmívá!

"Všechno je v pořádku... Ještě chvíli strpení, a je konec."

"Konec?"

"Konec bouře..."

Pohlédla do běsnící temnoty. Úplně nahoře se rýsovalo cosi podivného. Sněhobílá opona, která pomalu rostla do šíře, pak se nadouvala a bobtnala. Táhl se po celém nebi.

"Tamhle, tamhle," vyjekla Angelika.

Joffrey de Peyrac to také viděl. Věděl, že ta bílá hora visící ve vzduchu je jen zpěněný vrchol obrovské vlny, která se slepě řítí přímo na ně.

"Poslední," zašeptal.

Svaly se mu napjaly, aby byl rychlejší než řítící se hora, otočil kormidlo prudce doleva a upevnil ho.

"Všichni na levobok," řval Jason.

Joffrey de Peyrac se vrhl dozadu. Jednou rukou držel Angeliku, druhou objal stěžeň.

Padla na ně obrovská masa. Gouldsboro se položil na pravobok a příšernou rychlostí se otáčel jako malinkatá dřevěná zátka v obrovském jícnu vlny. Podařilo se mu proplout po zpěněné špici, převrátil se jako přesýpací hodiny na druhý bok a padal po < strmé vlně do propasti.

Angelice se zdálo, že je strašlivý příval zaplavil na věky věků.

Vnímala jen jedno: Železnou paži kolem sebe, jeho paži, jež ji držela. Chtěla se nadechnout, polkla pouze odporný doušek slané vody. Byli na dně moře, spojení navždy, na věčnost, a její tělo a srdce zaplavil obrovský mír: Konečně jsem šťastná... je umě...

Neomdlela, ale strašné nárazy a voda ji otupily do jakési blaženosti, takže jí zatím nedocházelo, že moře už je nezené jako hračku a že se kolem nich znovuožhostilo ticho.

Byl to ovšem klid jen relativní. Loď se pořád ještě zmítala,  
12041

ale proti tomu, co už vydrželi, se jí ten pohyb nezdál nebezpečný.

Rescatorova kabina jim nabídla zázračně klidný útulek.

Angelika se tam zhroutila celá promočená a ani si nebyla s to vybavit, jak se tam dostala.

Musím vstát a jít dolů, říkala si. Tesaři... přišli včas a zabránili katastrofě?... Asi ano, když se loď nepotopila.

Najednou zahlédla do půli těla nahého muže, který si rázně třel tělo ručníkem a netrpělivě setřásal z mokrých vlasů spršku vody.

Chodidla a lýtka měl také holá, přiléhavé kožené kalhoty zdůrazňovaly štíhlé boky.

Ve světle obrovské lampy Angelika si vůbec neuvědomovala, kdy ji rozsvítil zářilo urostlé svalnaté tělo, poznamenané však šrámy, jizvami i hlubokými ranami.

"Ach, ženuško, už jste se trochu vzpamatovala?" ozval se hlas Joffreye de Peyrac.

Přestal se utírat, odhodil ručník a přistoupil k Angelice. S rukama v bok ji pozoroval. Nikdy tolik nepřípomínal nebezpečného piráta bosé nohy, tělo samá jizva, sarkastický pohled pod tmavými kudrnatými vlasy. Hrabě de Peyrac už je neměl tak bohaté jako kdysi, a navíc byl ostříhaný, ale když sundal černý saténový šátek, uvolněně mu padly do čela.

"Ach, to jste vy," špitla mimovolně.

"A kdo jiný... Nemáte na sobě suchou nit. Měla byste si také svléknout ty promočené šaty... Tak co říkáte bouři u Nového Skotska? Nádherná, že? Nic společného s bouřemi ve sklenici vody, jako je ta středozemní louže. Naštěstí je svět velký a ne všude tak malicherný..."

Smál se. Angeliku to natolik pobouřilo, že vstala, a i když ji mokrá sukně tížila jako olovo, vykřikla zlostně:

"Tak vy se smějete! Vám, Joffteyi de Peyrac, jsou všechny bouře jenom k smíchu! Mučení je vám k smíchu! Zpíváte na pranýři před Notre Dáme! Co vám je po tom, že já pláču? Co vám záleží na tom, že já se bouří bojím? Dokonce i těch ve Středomoří... bez vás..."

Rty se jí chvěly. Lesknou se to na jejích tvářích slzy nebo mořská voda? Že by ta nezkrotná žena plakala?

12051

k

Vztáhl k ní ruku, přitiskl si ji na teplou hrud.

"Uklidněte se, uklidněte se konečně... přece tečí nezačnete ztrácet nervy. Nebezpečí už pominulo, drahoušku. Bouře je pryč..."

"Jenže se vrátí!"

"Možná. Ale my ji znovu zdoláme. To máte tak málo důvěry v mé námořnické umění?"

"Opustil jste mě," stěžovala si a vlastně ani nevěděla, na jakou otázku tím odpovídá.

Tápala ledovými prsty po oblečení, jehož se před chvílí zachytávala. Nahmatala jen pevnou a teplou pokožku. Bylo to jako sen. Dvě silné paže ji objaly, rty se přiblížily k jejím.

Nedokázala ovládnout náhlé vzrušení. Přesto se Jofířeyovi vytrhla. Zřejmě předvídal, že se rozeběhne ke dveřím, protože zavolal:

"Zůstaňte!"

Angelika nechápavě vzhlédla.

"Tam je všechno v pořádku. Tesaři přišli včas. Museli jsme obětovat stěžeň, ale strop je opravený a voda odčerpána. Vaši dceru jsem svěřil jejímu oddanému Siciliánu Taorminimu. Zbožňuje ho."

Jemně jí položil ruku na tvář a přitáhl si ji na rameno.

"Zůstaňte... Nikdo vás nepotřebuje, jen já tady."

Chvěla se od hlavy k patě. Nemohla uvěřit, že je k ní náhle tak něžný.

Objímají... hladí ji!

Strhl ji vír protichůdných pocitů, zmítaly s ní jako před chvílí bouře.

"Ale to není možné," vykřikla a znovu se mu vytrhla. "Vy už mě přece nemilujete... Pohrdáte mnou... nelíbím se vám."

"Aleale, nepřehánějte, miláčku," smál se. "To jsem se vás opravdu tolik dotkl?"

Odtáhl ji od sebe na délku paží a prohlížel si ji s obvyklým sarkastickým úsměvem, do něhož se však mísilo cosi nevysvětlitelného. Smutek, něha, nová jiskra v černých očích.

Zoufale si sáhla na chladnou a ošlehanou tvář, na vlasy, slepené mořskou vodou.

"Ale já jsem strašná," vydechla.

"Ano, to jistě," přitakal výsměšně, "opravdová siréna, uvízlá na dně moře v mých sítích. Plet má drsnou a ledovou, z lásky muže má strach. Jaké podivné přestrojení jste si to vybrala, madame de Peyrac?"

Oběma rukama ji objal kolem pasu a najednou ji zvedl do výše jako pírkó.

"Blázínku, můj drahý blázínku. Kdo by vás nechtěl? Příliš mnoho mužů po vás touží... Jenže vy patříte jen mně."

Odnesl ji k posteli, položil ji a hladil jí čelo jako nemocnému dítěti.

"Kdo by po vás netoužil, drahoušku můj?"

V jeho náručí byla úplně bezbranná. Ta strašná bouře, jež ji tak vyděsila, jí jako zázrakem věnovala i tenhle okamžik, v nějž už nedoufala, kterého se děsila a toužila po něm zároveň. Proč? Co se stalo?

"No tak, rychle si stáhněte šaty, nebo vám je sundám sám."

S obvyklou sebejistotou ji donutil svléct si promočené oblečení, lepící se jí na prochladlé tělo.

"Tím jsme měli začít, když jste za mnou poprvé přišla v La Rochelle. Neměl jsem se s vámi vůbec bavit... Jen jsme ztráceli drahocenný čas, který jsme mohli mnohem lépe využít... nemyslíte?"

Nahá vnímala jeho doteky a chvěla se.

"Neboj se," šeptal, "chci tě jen rozehřát."

Už se v duchu neptala, proč ji najednou tak žárlivě tiskne, proč jí nic nevyčítá a netrápí ji.

Chce ji! On po ní touží...

Jako by ji objevoval, jako objevuje muž poprvé ženu, po níž dlouho toužil.

"Jaké máte krásné ruce," řekl s obdivem.

Už se octli na prahu lásky.

Té nádherné lásky, kterou už kdysi prožívali. Znovu vnímali dávná pouta tělesné touhy, která je kdysi spojovala a naplňovala rozkoší a na něž přes veškerý prostor a čas nezapomněli.

Angelika vztáhla paže a známým pohybem mu je ovinula kolem krku s bývalou, přesto však novou a vzrušující důvěrou. Neodmítla jeho velitelská ústa, přestože jim ještě nedokázala odpovídat. Hledaly její rty, pak krk, ramena...

Jeho ústa se vpíjela do jejích ve stále žhavějších polibcích, jako by z nich chtěl vysát veškerou krev.

Všechny hrůzy rázem zmizely. Muž, stvořený pro ni, ji konečně našel. S ním bylo všechno jednoduché a krásné. Vtom si ji vzal a ona, ohromená jeho vášní, mu v děsu i nádherné radosti chtěla už jen patřit, splynout s ním v jedno tělo... Svítalo. Den odhrnoval jeden po druhém závoje mlhy a před zděšenýma Angeličinýma očima se vynořily rysy tvrdé tváře fauna, jako vyřezané ze vzácného dřeva. Ještě pořád si nebyla jistá, jestli se jí to všechno jen nezdá.

Cítila, že už se nebude moci obejít bez jeho náruče, jeho pohlazení, bez něhy, kterou mu četla v očích, ještě nedávno tak nelítostných.

Nastával den po bouři a moře se vlnilo tak unaveně a rozkošnický, že to Angelika vnímala každým nervem. Vůně moře už nabyla tak teplá. Angelika už vdechovala jen vůni lásky, zpečetění jejich svazku. Přesto se nepřestávala bát.

Ze všech vroucích slov, kterými jí překypovalo srdce, jí nepřešlo přes rty jedině.

Co si pomyslí o jejím mlčení? O její milostné neobratnosti? Co řekne, až se probudí? Určitě jí začne vyčítat. Uhádla to podle ironické vrásky, křivící mu tvář.

"No, na malou matku představenou to nebylo tak špatné. Ale, mezi námi, drahoušku, od naší školy trubadúrské poezie jste zas tak moc nepokročila."

Angelika se rozesmála. Je lepší, když jí vyčítá nešikovnost než přílišné pokroky. Měl právo si ji trochu dobírat. Zatvářila se jakoby zahanbeně.

"Já vím. Musíte mě znovu naučit mnoho věcí, drahý pane. Bez vás jsem nežila, jen živořila. To není totéž..."

Zašklebil se.

"No, tak úplně vám nevěřím, vy pokrytče. Ale nevadí. Řekla jste to hezky."

Hladil ji, kochal se něžnými a plnými tvary, které cítil pod prsty.

"Je zločin halit takovéhle tělo do hadrů služky. To musím napravit."

Viděla, jak vstává k truhle a cosi jí hází k nohám.

"Odedneška se budete oblékat, jak se sluší a patří."

"Jste nespravedlivý, Joffreyi. Mé hadry, jak říkáte, mají své výhody. Umíte si představit, jak bych na vašeho Gouldsbora s vojáky v patách vstupovala v dvorské toaletě? Nejsem žádná královna!"

Znovu si lehl vedle ní. Opíral se o loket jedné ruky, druhou položil na ohnuté koleno; zdálo se, že přemýšlí. A byl to znovu onen neodolatelný svůdce z Toulouse.

"Královna? Ale já mám své království. Je obrovské... Obdivuhodné. Roční období ho oblékají do smaragdů a zlata. Pláže má růžové jako červánky a koupe se v tak modrém moři, že si ho ani neumíte představit."

Najednou z něj byl znovu lyrický trubadúr.

"Kde je to vaše království, můj drahý pane?"

"Vezu vás tam."

Zachvěla se, protože si uvědomovala, kde jsou. Velice tiše se opovážila položit otázku:

"Vy nás tedy nevezete na ostrovy?"

Zprvu jako by ji neslyšel, pak pokrčil rameny.

"Na ostrovy? Těch já vám ukážu... Víc než vám bude milé."

Znovu na ni pohlédl a usmál se. Rukou si mechanicky pohrával s jejími vlasy rozhozenými po polštáři. Jak usychaly, dostaly obvyklou barvu.

Najednou Joffrey de Peyrac vyskočil:

"Jak vám zesvěilely vlasy," vykřikl. "Ale proboha, vy v nich máte bílé prameny!"

"Ano," vydechla, "a každý z nich je vzpomínka na nějaké neštěstí."

Pozorně se na ni zahleděl.

"Vyprávěj," rozkázal jí.

Vyprávět? Jenže co? O utrpení, jež musela prožít daleko od něj?

Hltala ho obrovským, bezedným očima. Hladil ji lehce po spáncích. Nevěděla, že prsty utírá slzy, které jí bezděky začaly kanout z očí.

"Všechno jsem zapoměla, nemám co říct."

Zvedla nahé paže, opovážila se mu je ovinout kolem krku a přitáhnout si ho k srdci.

12091

"Jste o tolik mladší než já, pane Peyraku, už jen podle toho tmavého maurského rouna. Jen pár šedých vlasů."

"Za ty vděčím vám."

"Opravdu?"

Viděl, jak se jí v šeru chvějí rty smutným úsměvem. Má jediná bolesti... má jediná lásko, napadlo ho. Kdysi se ti ústa tak nechvěla, nebyla tak čarovná...

"Ano, trpěl jsem... kvůli vám. Jestli vás to potěší, vy polykačko mužů."

Jak je krásná! nesmírně lidská o to ji obohatil život. Spočíval jí na nadrech. V jejímjiáručí zapomene na všechno.

Uchopil těžké perletové vlasy a obtočil si je kolem krku. Znovu se k sobě vášnivě přimkli rty. Vtom protal ranní ticho venku výstřel z muškety.

Vzpoura

(1)

Když Angelika zaslechla výstřel, měla dojem, že znovu prožívá scény z minulosti. Přišla pro ni královská policie a dragouni. V hlavě se jí všechno mátlo.

S vytřeštěnýma očima pohlížela na Joffreye de Peyrac, který vyskočil a rychle se oblékal, zapínal si černý kožený kabátec a natahoval boty.

"Vstávejte," křikl na ni. "Rychle!"

"Co se děje?"

Nejdřív ji napadlo, že Gouldsboro přepadla pirátská loá. Rychle se vzpamatovala a vrhla se k šatům, které jí manžel hodil na postel. Nikdy ještě se žena neoblékala s takovým nezájmem o to, jak vypadá. Dozapínala si živůtek, když se ozvala prudká rána na prosklené dveře.

"Otevřete," vykřikl kdosi venku.

Joffrey de Peyrac odstrčil závoru. Padlo na něho těžké tělo a bezvládně se mu svalilo k nohám. Mezi lopatkami muže na zemi rostla obrovská krvavá skvrna.

Rescator ho obrátil.

"Jasone!"

Kapitán otevřel oči.

"Cestující... přepadli mě," sípal, "překvapili mě... v té mlze... zmocnili se kormidla."

Otevřenými dveřmi se dovnitř valila těžká a bílá mlha. Angelika viděla, jak se v ní rýsuje známá postava. Na prahu stál Gabriel Berne s kouřící pistolí v ruce. On i Rescator najednou zvedli zbraně.

Ne, chtěla vykřiknout Angelika.

Přes rty jí nepřešel ani hlásek. Vrhla se kupředu a chytila manžela za ruku.

Hlaveň, mířící na protestantského kupce, se

12111

uhnula a kulka vnikla do pozlaceného dřevěného obložení nade dveřmi.

"Nešiko," procedil skrze zuby Rescator.

Ale nesnažil se ji odstrčit. Věděl, že měl v pistolí jen jeden náboj a nemůže ji znovu nabít. Angelika mu sloužila jako ochranný štít.

Berne nebyl tak rychlý j[ako protivník a nestačil vystřelit. Váhal, tvář se mu stáhla. Ted nemohl zabít nenáviděného muže, protože by zranil, nebo dokonce zabil tu, kterou miloval.

Vešel Manigault, pak Carrere, Mercelot a několik španělských námořníků, jejich kompliců.

"No, vážený pane," oslovil ho loáař, "a jste v koncích. Přiznejte, že něco takového jste nečekal od těch ubohých emigrantů, dobrých jen na to, aby je chamtivý pirát prodal. Jděte a modlete se, neboť neznáte dne ani hodiny, jak praví Písmo. Nechal jste se ukolébat Dalilou a my jsme využili chvfle vaší nepozornosti, na niž jsme dlouho číhali. Pane, odevzdejte zbraň!"

Angelika mezi nimi stála jako socha.

Joffrey de Peyrac ji odstrčil a podal pistoli Manigaultovi, který si ji zastrčil za opasek. Larochellané byli ozbrojeni až po zuby. Byli ve výhodě a kapitán Gouldsbora pochopil, že se jim nemůže stavět na odpor, nebo přijde o život. Velice klidně si dozapnul vestu a zavázal krajkové rukávy košile.

Protestanti se opovržlivě rozhlíželi po nádherném salónu toho zvrhlíka a výmluvném nepořádku na orientálním dívánu. Angelice bylo jednb, co si o ní pomyslí. To, co se právě stalo, překonalo její nejhorší očekávání. Stačilo málo, a hrabě de Peyrac a pan Berne by se jí byli před očima zavraždili. Vyděsilo ji, že se její přítel zrádně postavil proti jejímu muži.

"Proboha, přátelé, co to děláte!"

Protestanti byli připraveni na její hněv a předem se obrnili proti ohnivým výpadům paní Angeliky. S čistým svědomím se rozhodli, že jí budou čelit, ale pod jejím pohledem na chvíli zapochybovali, jestli jsou opravdu v právu. Možná jim skutečně cosi uniká.

Z té dvojice, stojící před nimi muž s neznámou, podivnou tváří, protože ho poprvé viděli bez masky, a žena, která jim v nových šatech také připadala cizí, vyzařovala jakási zvláštní, téměř nadpozemská soudržnost, i když je obviňovali z toho nejpozemštějšího prohřešku.

Angelika s velkým výstřihem lemovaným benátskými krajkami, po nichž jí splývaly zářivé vlasy, už nebyla jejich přítelkyně, ale urozená dáma, kterou Gabriel Berne tušil pod přestrojením za služku. Stála vedle Rescatora jako vedle svého pána. Byli vznešení a pohrdaví, z jiného rodu. Protestantům letmo blesklo hlavou, že se zmýlili, že špatně posoudili situaci a krutě za to zaplatí. Manigaultovi ztuhla připravená slova na rtech. Už předem se těšil, jak mu bude záhadný a pyšný Rescator vydán na milost. Ale radost z vítězství jako by zmizela.

Přesto se vzpamatoval první.

"My se jen bráníme," prohlásil, "je to naše povinnost, pane, dělat všechno, co je v našich silách, abychom unikli potupnému osudu, který jste pro nás uchystal. A paní Angelika nám pomohlajuspaí vaši bdělost."

"Nebudte ironický, pane Manigaulte," řekla vážně. "Budete litovat, že jste soudili jen podle zdání, až jednou poznáte pravdu. Jenže dnes nejste schopni ji vyslechnout. Přesto doufám, že se brzy umoudříte a pochopíte, jakého šílenství jste se dopustili."

Jedině klid a důstojnost mohly udržet na uzdě ty nanejvýš vzrušené muže. Cítila, že potřebují zabíjet, aby si upevnili ještě křehkou moc. Jediné gesto, jediné slovo, a mohlo by se stát něco nenapravitelného.

Pořád ještě stála před Joffreyem de Peyrac. Na ni se přece neopováží vystřelit. Vždyt je vedla cestou přes pláň...

Skutečně váhali.

"Ustupte, paní Angeliko," konečně se ozval lodař. "Veškerý odpor je marný. Od této chvfle jsem pánem na lodi já, a ne muž, kterého se nepochopitelně snažíte bránit proti nám, přestože jste nám dosud říkala přátelé."

"Co s ním uděláte?"

"Zneškodníme ho."

12121

"Nemáte právo ho zabít bez soudu. Musíte dokázat, že se proti vám provinil.

Jinak to bude strašný zločin. Bůh by vás potrestal."

"Nehodláme ho zabít," řekl Manigault po chvíli zaváhání.

Jenže ona věděla, že sem všichni přišli právě proto, aby ho odstranili, a že nebýt jí, už by ležel vedle Jasona. Cítila, jak jí po těle stéká studený pot. Minuty pomalu plynuly.

Nesmí se začít trást. Obrátila se k manželovi, aby zjistila, jak reaguje na ty ponižující a nebezpečné chvíle, a přeběhl jí mráz po zádech. Ústa vznešeného dobrodruha zkřivil záhadný úsměv, s nímž vždycky čelil štekajícím psům či smečce, která se na něj chystala vrhnout.

Co to je v tom neobyčejném člověku, že se proti němu neustále stavějí ostatní muži a chtějí ho zabít? Marně se snaží ho bránit, stát při něm. Nepotřebuje nikoho a možná mu je naprosto jedno, jestli umře a opustí ji, sotva ji našel. "Copak nevidíte, co se stalo?" řekla skoro rozhořčeně. "Zmocnili se vaší lodi." "To se ještě ukáže," odpověděl pobaveně.

"Vězte, pane," informoval ho Manigault, "že většina vaší posádky je zavřená v podpalubí a nemůže vám přijít na pomoc. Moji ozbrojení muži hlídají každý východ, každý otvor... Všichni, kdo by se opovážili vystrčit nos, budou bez milosti zabiti. Pokud jde o námořníky na palubě, většina je velice ráda, že unikne z moci tyranského a krutého pána, a už dávno s námi spolupracuje.

"Jsem rád, že to vím," řekl Rescator.

Pohlédl na španělské námořníky, kteří obcházel salón jako vlci, neboť poprvé viděli tolik nádhery pohromadě a začali si chamtivě strkat starožitnosti a zlaté předměty do kapes.

"Jason mě upozorňoval," pokračoval. "Udělal jsem chybu, že jsem je tak lehkomyslně najal. A vy víte, že za chybu se vždycky platí draž než za zločin..."

Pohlédl na tuhnoucí tělo kapitána Jasona, jehož krev prosakovala vysokým květovaným kobercem. Tvář měl nehybnou a jiskrné oči zavřené.

"Zabili jste mého pobočníka... deset let jsme byli přátelé!"

"Zabili jsme ty, kdo nám kladli odpor. Ale opakuji, že jich nebylo mnoho. Ostatní se k nám přidali."

"Přeji vám, abyste neměli velké potíže s těmi skvělými dobrovolníky, sebranými mezi nejhorší spodinou v Cádizu a Lisabonu," ušklíbl se Joffrey de Peyrac.

"Manuelo," vykřikl najednou.

Jeden ze vzbouřenců sebou trhl a Rescator mu něco španělsky rozkázal. Muž zděšeně přiskočil a podával mu plást.

Hrabě si ho přehodil přes ramena a rozhodným krokem zamířil ke dveřím.

Protestanti ho okamžitě obstoupili, zapůsobilo na ně, jakou úctu mu přesto posádka projevuje.

Manigault mu mířil pistolí mezi lopatky.

"Nepokoušejte se nám nahnat strach, pane. Přestože jsme se ještě nerozhodli, co s vámi uděláme, jste v našich nikách."

"Nejsem tak hloupý, abych to nevěděl. Jen chci posoudit situaci na místě."

Vyšel na balkón; zamířily na něj hlavně pistolí a mušket. Opřel se o vyřezávané zábradlí, jehož část odnesla noční bouře.

Joffrey de Peyrac pohlédl dolů a viděl, jak je jeho loď zničená. Na ráhnech visely roztrhané plachty. Na konci některých stěžňů se lana spletla do obrovských děsivých klubek, houpajících se tak, že ohrožovala každého, kdo by se jim dostal na dosah. Na přídi trčel pahýl zlomeného stěžně, na zemi se válel vrcholek s plachtami, lany a košem, takže vzhledem Gouldsboro vyhlížel jako troska, unášená vlnami.

Škody způsobené bouří ještě znásobila krátká, zato však prudká bitka. Na palubě se povalovaly mrtvolky, které vzbouření námořníci začínali bez jakéhokoliv obřadu házet přes palubu.

"To je tedy pohled," procedil Rescator zatatými zuby.

Podíval se vzhůru. Dva stěžně zbyly a nová, velice zredukovaná posádka se horlivě snažila opravit plachty a rozplést a navázat lana. Několik protestantských mladíků se poprvé vyšplhalo do strážních košů. Práce nepostupovaly moc rychle, ale moře bylo klidné a přítulné jako kočka, jako by chtělo poskytnout nováčkům čas, aby se zaučili řemeslu.

Na můstku stál Le Gall. V ranní mlze se příkradl až k Jasonovi, zabil ho a zmocnil se jeho hlásné trouby. Manigault

tomuhle lodivodovi svěřil velení, protože byl mezi protestanty nejzkušenější námořník.

Bréage držel kormidlo. Larochellané byli v podstatě všichni námořníci, a nebyli tedy nezkušení mořeplavci. I když byl Gouldsboro mohutná loď, s pomocí dvaceti námořníků, kteří se k nim připojili, ji mohli zvládnout a plout s ní dál, ovšem museli by pracovat ze všech sil, a bez odpočinku...

Rescator se obrátil čelem k protestantům.

"Dobrá práce, pánové. Uznávám, že jste tu záležitost zvládli na výbornou.

Využili jste toho, že mí námořníci byli unavení po celonočním boji o záchranu lodi, svých i vašich životů. Když si šli odpočinout a nechali na stráži jen několik hlídek, uskutečnili jste svůj pirátský plán..."

Hysterický Manigault při urážce zrudl.

"Pirátský plán! Vy obracíte role, pane!"

"To snad ne! Jakpak se tedy říká činu, při němž se někdo násilím zmocní majetku druhého, v tomto případě mé lodi?"

"Tu loď jste vy ukradl někomu jinému. Žijete z loupeží."

"Jste nějak kategoričtí ve svých soudech, zbožní pánové. Zajedte si do Bostonu a zjistíte, že Gouldsboro byl postaven podle mých plánů a že jsem za něj zaplatil poctivými zlatými dukáty."

"Vsadím se, že ty dukáty pocházejí z podezřelých zdrojů."

"Kdo se může pochlubit, že zlato, které má v měšci, je z čistého zdroje? Vy sám, pane Manigaulte, jste svůj majetek zdědil po korzářských či kupeckých předcích z La Rochelle. Copak snad na vašich penězích nelpějí slzy a pot tisíců černých otroků, které jste kupoval v Guineji a prodával do Ameriky?"

Opíral se o zábradlí a usmíval se, bavil se jako v salónu a ne jako pod hrozbou nabitých zbraní.

"Co to s tím má co dělat?" utrhł se Manigault. "Já jsem otroctví nevynalezl.

Ostatně Amerika ty otroky potřebovala. Tak jsem jí je dodal."

Rescator se rozesmál tak hlasitě a urážlivě, že si Angelika zacpala uši. Už se chtěla vrhnout před Rescatora, protože byla přesvědčená, že na takovou provokaci odpoví Manigaul

tova pistole. Ale nic se nestalo. Protestanti stáli jako fascinovaní. Angelika přímo fyzicky cítila, jaká z něho sálá síla. Ovládal je neviditelnou vůlí, prostě odvedl jejich pozornost od místa a přítomné chvíle.

"Och, neochvějné svědomí spravedlivých," pokračoval dál. "Těch, kdo jsou si jisti, že jim byla zjevena pravda, a nikdy nepochybují o správnosti svých činů. Ale nechme toho," mávl nedbale, přezíravě rukou. "Když má člověk čisté svědomí, nemůže se dopustit ničeho zlého. Pokud ale není váš čin pirátství, mohl byste mi uvést důvody, které vás vedou k tomu, že mě hodláte připravit o veškerý majetek, ba dokonce o život?"

"Nehodlal jste nás dovézt k cíli naší cesty, na Santo Domingo."

Rescator mlčel. Nespouštěl černý, nezvykle jiskřivý pohled z loďařovy tváře. Stáli proti sobě. Vyhraje ten, kdo vydrží soupeřův pohled.

"Vidíte, nepopíráte to," pokračoval Manigault vítězně. "Naštěstí jsme vaše úmysly prohlédli. Chtěl jste nás prodat."

"Ale ne, obchod s otroky nepokládám za dobrý a čestný způsob výdělků. Mýlíte se, pane, Nikdy jsem vás nehodlal prodat. Něčím takovým já se nezabývám. Nevím, jaký máte majetek v Santo Domingu, ale já vlastním daleko víc, než je hodnota celého toho ostrova, a ani jediný z vás, vy zachmuření protestantští mudrci, by mi nestál za to, abych si vámi a vašimi rodinami obtěžkal loď. Spíš bych zaplatil někomu, aby mě vás zbavil," dodal se záhadným úsměvem. "Přeháníte svou kupní cenu, pane Manigaulte, přestože jste zkušený obchodník s lidským masem."

"Ted už toho mám dost," zaječel vztekle Manigault. "Už jsme se vás naposlouchali ažaž. Vaše drzost vás nezachrání. Ubráníme se vám. Zlo, které proti nám pácháte..."

"Jaké zlo?"

Hrabě de Peyrac stál vzpřímený a pohlížel chladně z jednoho na druhého a z očí mu šlehaly blesky, takže se nezmohli ani na slovo.

"Zlo, jež na vás páchám já, je horší, než vám hrozilo od královských dragounů, kteří se za vámi hnali s tasenými

12111

šavlemi? Buď máte velice krátkou paměť, pánové, nebo jste nevděčníci..."

Pak se znovu rozesmál:

"Ach, nehleďte na mě tak vyděšeně, jako bych nevěděl, co cítíte. Jenže já vám rozumím, uvědomuju si, jaké zlo jsem vám způsobil. Postavil jsem vás tváří v tvář lidem, kteří se vám nepodobají, jsou pro vás ztělesněním ďábla a oni vám pomáhali. Člověk má vždycky strach z toho, čemu nerozumí. Ti nevěřící Mauři, nepřátelé Krista, které mám na palubě, ti středomořští lehkomyšlníci, tvrdí a nelítostní námořníci, se s vámi bez rozdílu podělili o svůj příděl sucharů a kvůli vašim dětem se zřekli čerstvého jídla, které je mělo chránit před kurději. Na palubě jsou ještě dva muži ranění před La Rochelle. Jenže vy se s nimi nemůžete přátelit, protože jsou podle vás 'špatní'. Vy jste si z nich udělali jen komplice, stejně jako to dělají arabští otrokáři, prodávající vám na pobřeží černochoy, zajaté v hloubi Afriky. Já tu zemi moc dobře znám, zatímco vy ne. Ale nechme toho."

"Přestanete mi konečně předhazovat ty otroky?" zaječel lodař. "Skoro to vypadá, že mě obviňujete ze zločinu. Není snad lepší ty nevěřící divochy odtrhnout od jejich model a hříchů a naučit je znát skutečného Boha a úctu k práci?" Joffrey de Peyrac byl překvapený. Hladil si bradu dlaní a jakoby zamyšleně potřásl hlavou.

"Uznávám, že má vaše hledisko cosi do sebe, přestože je k tomu třeba být velice... pobožný, aby to člověk zvládl. Ale mě odpuzuje. Možná proto, že jsem kdysi i já nosil řetězy."

Vyhrnul krajkové manžety a vztáhl snědá zápěstí, na nichž ještě prosvítaly bělavé stopy po hlubokých jizvách.

Byla to chyba? Protestanti, kteří z něho byli zatím poněkud vyvedeni z míry, najednou pookřáli a z tváří jim zazářilo tvrdé pohrdání.

"Ano," opakoval Rescator, jako by se bavil jejich zděšením. "I já sám i moje posádka na téhle lodi jsme téměř všichni nosili okovy. Proto nemáme rádi otrokáře, jako jste vy."

"Trestanec," vyjel Manigault. "A vy chcete, abychom vám a vašim poskokům na galérie důvěřovali!"

"Veslovat na královských galérách snad v našem století není

žádná potupa, pane. V marseilleském vězení jsme byli s muži, jejichž jediným zločinem bylo, že byli kalvíni, tedy hugenoti, jak se jim říká ve Francii, z níž jste utekli."

"To je něco jiného. Ti trpěli pro svou víru."

"A vy se snad cítíte povolán soudit mě, když nemáte nejmenší tušení, za co jsem nespravedlivě trpěl já?"

Mercelot se sarkasticky ušklíbl:

"Za chvilku nás přesvědčíte, pane, že marseilleská vězení a lavice královských galér jsou plné samých nevinů, a ne vrahů, banditů a zlodějů, jak to má být."

"Kdo ví? Ve starém úpadkovém světě to tak bylo. Bohužel 'Jest zlá věc, kterouž jsem viděl pod sluncem, totiž neprozřetelnost, kteráž pochází od vrchnosti, že blázen postaven bývá v důstojnosti velké, a bohatí že v nízkosti sedávají. Viděl jsem služebníky na koních, knížata pak, ana chodí pěšky jako služebníci.' Cituji bibli, pánové."

Zvedl prst jako biblický kazatel a v tu chvíli Angelika pochopila.

Hraje komedii, ani na chvíli se při tom rozhovoru nesnažil se svými protivníky dohodnout, obrátit je na svou víru, přesvědčit je o své pravdě a donutit uznat vlastní chyby. Vždyt i Angelika věděla, že je to marné, a proto tak neklidně

sledovala rozhovor, který jí připadal v dané chvíli téměř nevhodný. Najednou odhalila jeho hru. Věděl, že protestanti milují náboženské diskuse, takže je zatáhl do rozhovoru o svědomí a používal zvláštní argumenty, kladl podivné otázky, aby upoutal jejich pozornost.

Snaží se získat čas, řekla si. Jenže v co doufá? Co očekává? Věrní členové posádky jsou zavření uvnitř lodi, a kdyby se pokusili uniknout, nelítostně je zavraždí.

Kdesi se ozvala rána z muškety a jako by potvrdila jeho úvahy. Bolestně sebou cukla.

Berne, kterého mučila láska k Angelice a velice citlivě vnímal hnutí její mysli, první vytušil, co si myslí. v

"Přátelé," vykřikl, "dejte si pozor! Ten ďábel se snaží uspat naši pozornost. Doufá, že mu přátelé přijdou na pomoc a taky se pokouší oddálit náš rozsudek." Přistoupili k Rescatorovi a těsně ho obstoupili. Ale nikdo se neodvážil na něj vložit ruku a svázat ho.

12191

"Nepokoušejte se nás oklamat," pohrozil mu Manigault. "Nemáte špetku naděje. Naši lidé, které jste zařadil do posádky, vypracovali podrobný plán lodi a sám pan Berne jen si vzpomeňte, jak jste ho vsadil do želez si všiml, že kobka je větraná otvorem pro kotevní řetěz. Touto šachtou, jejíž ústí jsme obsadili, máme přístup do skladu střeliva a ke zbraním V případě potřeby budeme bojovat i v podpalubí, ale už teď máme v ruce veškeré zásoby střeliva."

"Blahopřeju."

Stále s nimi jednal jako urozený šlechtic a jeho jen stěží skrývaná ironie je rozčilovala a zneklidňovala.

"Musím uznat, že v tuto chvíli jste silnější. Podtrhuji v tuto chvíli, protože přes to všechno velím padesáti mužům, kteří mi zůstali věrni."

Zadupal na podlahu.

"Myslíte si, že až se vzpamatují z překvapení, budou pěkně poslušně čekat dny a noci, až jim otevřete klec?"

"Jakmile zjistí, že už nemusí poslouchat a bát se svého kapitána," hrozil Gabriel Berne, "možná se jich většina k nám přidá. Jestli vám někteří zůstanou navěky věrní... tím hůř pro ně."

Pro tuto jedinou větu ho Angelika znenáviděla.

Gabriel Berne toužil po smrti Joffreye de Peyrac. Toho to ovšem nechávalo zcela klidným.

"Nesmíte ale zapomínat, pánové, že abyste dopluli odtud až na americké ostrovy, čekají vás nejméně dva týdny obtížné plavby."

"Nejsme tak neopatrni, abychom se pokoušeli dostat se tam bez zastávky," namítl Manigault, jehož poučný tón protivníka nanejvýš, dráždil a nemohl se udržet, aby mu nezačal věci vysvětlovat. "Plujeme k pobřeží a za dva dny budem v Saco nebo v Bostonu..."

"Pokud vám v tom nezabrání Floridský proud."

"Floridský proud?"

V tu chvíli Angelika pohlédla k přidi a přestala sledovat konverzaci. Něco se dělo. Jak mlha v tom místě houstla, už nebylo pochyb. Nebyla to mlha, byl to kouř. Nedalo se rozpoznat, odkud stoupá hustý oblak, pomalu halící nepořádek

na pobožené palubě. Najednou vykřikla. Vztáhla ruku ke dveřím do podpalubí, za nimiž byly ženy a děti. Ze škvíry se pomalu linul bflý kouř a mezi prkny podlahy pronikala hrozivá oblaka a kupila se nahoře. Oheň zřejmě vzplál dole, v podpalubí.

"Hoří! Hoří!"

Konečně ji vzali na vědomí a pohlédli naznačeným směrem.

"Hoří v podpalubí... Odvedli jste odtud ženy?"

"Ne," odpověděl Manigault. "Nařídili jsme jim, aby se stáhly zpátky. Ale... jestli hoří... proč nejdou ven?"

Vykřikl ze všech sil:

"Pojďte ven... honem... hoří!"

"Možná se už udusily," napadlo Berná.

S Mercelotem v patách se tam rozběhl.

Na chvíli pustili vězně z očí. Vyskočil pružně jako tygr. Zaslechli zdušené zachrčení. Španělský námořník stojící na stráží před Rescatorovými pokoji padl zasažen dýkou, kterou Rescator bleskurychle vytáhl z boty.

Obrátili se a viděli už jen ležící tělo. Rescator se zavřel v kajutě mimo jejich dosah. Už je zřejmě znovu ozbrojený a nebude snadné ho odtud dostat.

Manigault zatal pěsti, pochopil, že byl oklamán.

"Mizera! Však my ho dostaneme. Dva z nás tu zůstanou," nařídil ozbrojeným námořníkům, když přiběhli. "Nejdřív musíme uhasit oheň a pak se postaráme o něj. Uniknout nám nemůže. Hlídejte dveře a nepouštějte ho ven živého."

Poslední slova už Angelika neslyšela. Pomyšlení na Hónorinu v plamenech ji hnalo k ohrožené části lodi.

Nebylo vidět na krok. Před dveřmi se zalykali Berne a Mercelot a pokoušeli se je otevřít.

"Jsou zapřené zevnitř."

Chytil sekuru a vyrazil dřevěnou výplň.

Objevily se potácející se postavy s rukama na očích. Z těžkého dýmu se ozývaly záchvaty kašle, vzlykání, křik a pláč. Angelika se tam vrhla jako slepá, narážela do neviditelných bytostí, motajících se sem tam. Vztahovaly se k ní jakési

12211

17301

ruce. Zvedla několik dětí a vynesla je na palubu. Bezděky si uvědomila, že necítí zápach kouře. Oči ji pálily a škrábalo ji v krku, ale jinak jí nic nebylo. Už se nebála, že omdlí. Vrhla se znovu do kouře a hledala Honorinu. Přidušené hlasy na sebe volaly:

"Sáro! Jenny! Kde jste?"

"Tosty?"

"Je vám něco?"

"Ne, ale nemohly jsme otevřít dveře ani poklop."

"Pálí mě v krku."

"Berne, Carrere, Parry, pojdte se mnou. Musíme zjistit, kde hoří."

"Ale... tady nic nehoří!"

Angelika si najednou vzpomněla na noční požár v Kandii. Rescatorův trojstežník odplouval v oblaku nažloutlého dýmu a Savary křičel:

"Co je to, ten mrak na vodě? Co je to?"

Angelika lezla po čtyřech a hledala Honorinu. Strach ji však opouštěl. Nebyl tu ani oheň, ani plameny. Mělo jí dojít, že je to další Rescatorova léčka, léčka jejího muže, učeného hraběte, jehož vědecké pokusy všude budily podezření a hrůzu.

"Otevřte střílny," vykřikl nějaký hlas.

Vzápětí je čísi silné ruce uvolnily. Ale čerstvý vzduch jen pomalu rozháněl podivnou mlhu, lepící se na věci i na stěny.

Konečně Angelika zahlédla dělo, vedle kterého během plavby viselo Honorinino lůžko. Bylo prázdné. Hledala kolem sebe, narazila na ženu pokoušející se s rukama na tváři dotápat ke stěně, aby se nadechla.

"Abigail! Nevíte, kde je dcerka?"

Abigail se rozkašlala. Angelika ji podpírala až k oknu.

"To nic není, myslím, že to není nebezpečné, jen nepříjemné."

Dívka popadla dech a řekla, že také hledá Honorinu.

"Mám dojem, že ji ten sicilský námořník, který ji hlídal, odvedl chvíli předtím, než sem vnikl ten kouř. Zdálky jsem viděla, jak vstává a něco nese, snad dítě. A jde pryč. Nedávala

jsem pozor... Mluvili jsme o tom, co se děje na palubě. Byly jsme strašně vyděšené... Promiňte, Angeliko, že jsem ji tak špatně hlídala. Doufám, že se jí nic vážného nestalo. Na toho Siciliána je spolehnutí."

Znovu se rozkašlala a musela si utřít uslzené zarudlé oči.

Těžký kouř se pomalu rozptyloval jako ranní mlha v létě v paprscích vycházejícího slunce. Už se daly rozeznat věci kolem. Nikde ani stopy po ohni, po zčernalém dřevě.

"Myslela jsem, Angeliko, že jste se v té strašné bouři utopila. To byla odvaha, jít nám v tak příšerné noci pro pomoc. Když tesaři přišli, pan Mercelot málem omdlel. I my ženy jsme šly podepírat ten strop, který se užůž hroutil. Vlny špláchaly až sem, už jsme to nemohli vydržet. Konečně přišli tesaři a všechno zvládli."

"A vy jste je dneska ráno povraždili," řekla Angelika hořce.

"Co se vlastně stalo?" šeptala zděšeně Abigail. "Usnuly jsme únavou, a když jsme se vzbudily, viděly jsme, že naši muži jsou ozbrojení. Můj otec se hlasitě dohadoval s panem Manigaultem. Tvrdil, že ztratili zdravý rozum."

"Zmocnili se lodi, zabili členy posádky, kteří byli na stráži, a zavřeli do podpalubí ty, kdo se stavěli na odpor. Hrůza hrůz!"

"A pan Rescator?"

Angelice bezmocně klesly paže. Neměla už sílu přemýšlet o Joffreyově osudu, o Honorině a o tom, jak to všechno může dopadnout.

Události se řítily jedna za druhou a zmítaly jí jako bouře.

"Co dělat proti těm bláznivým lidem," řekla a pohlédla bezradně na Abigail. "Já už nevím... co dělat?"

"O dcerku se nemusíte bát," pokoušela se ji chlácholit přítelkyně. "Když dnes v noci přišel Rescator, cosi říkal Siciliánovi. Vypadalo to, že mu svěřil vaši dcerku, jako by byla jeho. Možná ji má rád, protože je vaše? Rescator vás miluje, že?"

"Ach, teá není nejvhodnější chvíle, abychom mluvily o lásce," vykřikla Angelika a skryla tvář v dlaních.

Nezoufala si však dlouho.

"Říkáte, že dnes v noci přišel?"

"Ano. Všechny jsme se na něj věšely a prosily ho, at nás

72237

72227

zachrání. Jak bych vám to vysvětlila, Angeliko? On se prosté rozesmál a v té chvíli jsme se přestaly bát a věděly jsme, že ani tentokrát nezemřeme. Řekl: Bouře vás nespolkne, dámy. Je to jen taková malá přehánka, moc toho nenadělá. Měly jsme pocit, že jsme hloupé, když máme takový strach. Řídil práci tesařů, a pak..."

A pak přišel za mnou, pomyslela si Angelika, vzal mě do náruče... ne, nepropadnu zoufalství, pokračovala v duchu. Přece mě osud nemohl dovést až sem... do jeho náručí, abych se pak nechala zdeptat únavou a přestala bojovat.

Je to poslední zkouška, nabádal ji vnitřní hlas.

"Osud nám naši lásku nepřeje," řekla nahlas. "Možná je příliš krásná, příliš velká, příliš silná. Ale nad osudem se přece dá zvítězit. Říkal to Osman Ferradži."

Vzpamatovala se a rezolutně vstala.

"Pojaté rychle," popoháněla Abigail.

Překročila slavníky a rozházené věci. Po kouři už téměř nebylo stopy. Zbyl jen lehký závoj a ostrý pach.

"Odkud se proboha ta pára vzala," ptala se Angelika.

"Vypadá to, že odevšad. Nejdřív jsem myslela, že usínám nebo omdlévám... Ach, už si vzpomínám. Měla jsem dojem, že tu byl ten arabský lékař. Měl v ruce obrovskou láhev z černého skla, tak těžkou, že ji nemohl unést. Myslela jsem, že se mi to jen zdá, ale možná to byla pravda..."

"My jsme ho taky viděli," ozývaly se hlasy.

Zeny a děti na palubě pookřály. Byly vyděšené, ale nevypadaly nemocné. Mnozí viděli arabského lékaře AbdelMešrata, který se jako přízrak objevil v oblacích dýmu, do něhož se pomalu propadali.

"Jak sem mohl vejít a především odtud zmizet? To jsou čáry."

Po slově čáry se po sobě ženy zděšeně podívaly. Obavy, které je pronásledovaly celou plavbu na Gouldsboru, se zhmotňovaly.

Manigault zahrozil pěstí k blýskajícím se oknům Rescatorovy kajuty.

"Ten čaroděj! Opovážil se zaútočit na děti, aby odvrátil naši pozornost a unikl nám."

Angelika to už nevydržela a vrhla se doprostřed hloučku.

"Pitomci! Házíte po něm stejnými slovy, jimiž ho urážíte už

patnáct let. Čaroděj! Kouzelník! Pořád stejné hlouposti. Vy hlupáci! K čemu vám tedy je víra a vzdělání vašich pastorů, když jste stejně zaslepení jako ti papeženečtí sedláci, jimiž pohrdáte. Dokdy bude člověk nenávidět vědu... Jste horliví čtenáři bible, ale jestlipak jste někdy přemýšleli o slovech své posvátné knihy?

Dokdy bude člověk nenávidět to, čemu nerozumí, a toho, kdo stojí nad ním, kdo vidí dál než ostatní a nebojí se zkoumat vesmír? K čemu vás vůbec vozit do nové země, když táhnete na svých botách vrstvu bahna hlouposti, všechn ten neplodný prach starého světa?"

Kašlala na jejich nepřátelství. Už přemohla strach. Cítila, že jedině ona může převzít úlohu prostředníka mezi těmito dvěma skupinkami, které stojí proti sobě a dělí je staletí nepochopení.

"Copak si vážně myslíte, pane Manigaulte, že šlo o nějaké čáry? Samozřejmě že ne. Tak proč se tedy pokoušíte děsit ty prosté a bojácné lidi záměrně lživými poznámkami? Podívejte se, pane pastore," obrátila se ke starci, jenž mlčel, "co zbylo z vašich spravedlivých a pravdomluvných oveček, které se v La Rochelle tolik chlubily svými vlastnostmi, když žily v přepychu a pohodlí. Dnes řídí jejich činy krutost a žárlivost a ta nejhorší nenávist. Protože vy, pane Manigaulte, jste se nerozhodl ke vzpouře jen z obavy o peníze, ale ze strachu, že jich nebudete mít dost, dokonce ani na ostrovech. Zlákala vás krásná loá. A omlouváte se tím, že okrádat lidi stojící mimo zákon je dobrý skutek."

"A myslím si to pořád. Navíc lze od lidí mimo zákon očekávat cokoli, a on měl s námi nějaké tajné záměry. Ví, že s námi nesouhlasíte, pane pastore. Radil jste nám, abychom počkali. Jenže na co? Až nás vysadí na opuštěném pobřeží bez peněz a beze zbraní, jak se budeme bránit? Velice často jsme slyšeli o těch nešťastnících, které kapitáni prodali do Nového světa společností, kolonizujícím nějaké území. My bojujeme, abychom něčemu podobnému unikli. Navíc bojujeme proti odpadlíkovi, kacíři, muži bez morálky, jemuž není nic svaté. Dozvěděl jsem se, že byl tajným rádcem cařihradského sultána. Je krutý a pokrytecký jako všichni tihle mohamedáni. Nepokoušel se snad před chvílí krutým způsobem otrávit naše ženy a nevinné děti?"

72247

72257

"Především se snažil odvrátit vaši pozornost, když jste mu usilovali o život. Obranná lest je nutná věc..."

"Nešťastnice! Vykouřit naše rodiny jako myši, to je přece něco, co může udělat jen ukrutník, který necouvne před ničím."

"Soudě podle vzhledu obětí, vůbec nic se jim nestalo."

"Jenže jak mohl zapálit... jen pohledem?" zeptal se váhavě sedlák z osady SaintMaurice. "Mluvil s námi támhle v koutě a najednou začal zničehonic stoupat nahoru kouř. To je přece kouzlo, ne?"

Manigault pokrčil rameny.

"Omezence," zabručel. "Je to přece úplně jasné... Měl spojence, o nichž jsme nevěděli. Starý arabský lékař, který jako by měl smrt na jazyku... a zřejmě i Šicilián. Předpokládám, že ho sem Rescator schválně postavil na stráž, protože cosi tušil. Ten chlap se snažil pána upozornit. Naštěstí jsme byli rychlejší."

Jenže s arabským lékařem byl zřejmě domluvený předem, pro případ, že k něčemu dojde... Tvrdíte, že ten třikrát prokletý Muhammadův syn s sebou nesl láhev z černého skla?"

"Ano, ano... viděly jsme to. Jenže jsme myslely, že se nám to zdá."

"Jaký jed mohla ta láhev obsahovat?"

"Já vím, co to je," zasáhla teta Anna. "Je to amoniak, neškodná sůl, která jen dráždí, a když se odpařuje, zapáchá a vyvolává paniku, protože vypadá jako dým z ohně."

Jemně zakašlala a utřela si oči, ještě zrudlé "neškodnou" solí.

"No tak, slyšíte to?" vykřikla Angelika.

Jenže vzbouřenci nechtěli slyšet jemný a učený hlas staré slečny. Místo aby je její klidné vysvětlení uklidnilo, rozběsnilo je. Zatímco se domnívali, že jsou pány situace, Rescator je znovu oklamal tak šikovně, jak je toho schopen jen áábel. Upoutal jejich pozornost řečmi a diskusí a oni mu neopatrně naletěli. A on mezitím hrál o čas. Jeho spřeženci mohli připravit zdánlivý oheň. Rescator využil chvilkového zděšení z možného požáru na palubě a znovu unikl.

"Že jsme ho nezabili hned," řval Berne šílený vzteky.

"Jestli mu zkřívíte jediný vlásek na hlavě," procedila Angelika skrz zuby,

"jestli se opovážíte se ho dotknout..."

"Co uděláte?" postavil se před ni Manigault. "Jsme silní, paní

Angeliko, a když se budete stavět na stranu našich nepřátel, zneškodníme vás také."

"Jen se opovažte vztáhnout na mě ruku," křikla na něj divoce. "Opovažte se, a uvidíte."

Neopovážili se. Pokusili se ji zastrašit hrozbami. Zuřivě toužili ji ponížit tak, aby oněměla strachem, neboť každé její slovo je zasáhlo jako šíp. Ale neodvážili se jí ublížit. To by pokládali za svatokrádež. Nikdo z nich nedokázal říct proč.

Angelika se opírala o zbytky převahy, kterou nad nimi prese všechno měla. Tvrdě na ně pohlédla a pobídla je.

"Vratme se nahoru. Musíme se s ním za každou cenu domluvit."

Poslušně ji následovali. Když kráčeli po palubě, pohlédli na moře. V mírném větříku se mlha vzdálila od osamělé lodi asi o sto metrů a vytvořila nad hladinou jakési chuchvalce. Moře bylo stále klidné a poddajné a poškozený Gouldsboro pokojně pokračoval v plavbě. Jako by příroda dopřávala lidem čas vyřešit si své spory.

Jenže když se moře začne bouřit, napadlo najednou Manigaulta, co uděláme s námořníky zavřenými v podpalubí? Musí se k nám okamžitě přidat... A proto je nutné se zmocnit Rescatora... Musíme jim namluvit, že je mrtvý. To jediné je může zkrotit. Pokud si budou myslet, že je naživu, budou od něj očekávat zázrak... Dokud bude živ!

Když se objevili na balkóně s pozlaceným zábradlím, naskytl se iim překvapivý pohled a Angelika málem omdlela zděšením. Španělští povstalci neuposlechli Manigaultovy rozkazy, a místo aby stáli na stráži před Rescatorovou kajutou, vloupali se dovnitř.

Chtěli se zmocnit kapitána, proti němuž se opovážili vzbouřit, a navíc bodali samozřejmě loupit.

Nejzuřivější byl jakýsi Juan Fernandez, kterého dal jednou Rescator přivázat za neposlušnost na stěžeň na přídi. Podvědomě cítil, že pokud bude kapitán živ, může se vítězství přiklonit

12261

jinam. A pak běda povstalcům. Ráhna se budou prohýbat pod tíhou oběšenců. Vylomili dveře a čekali, že se jim zajatec postaví. Vešli s mušketami a noži v ruce. Nic.

Teď stáli uprostřed velkého salónu. Byl prázdný. Tak je to překvapilo, že ani nezačali rabovat, ač měli bohatství na dosah lačných rukou. Odtahali a prohlédli nábytek. Marné. Kde se schovává ten nebezpečný člověk? Copak se změnil v dým a vsákl do měděné nádoby Inků? Manigault je zasypal nadávkami a kopanci. Jen s obtížemi se jim podařilo mu to hrdelními hlasy vysvětlit. Vešli. Nikdo. Možná se změnil v krysu; od takového chlapa se dá čekat naprosto všechno. Začali hledat. Mercelot šel otevřít velká okna vzadu, jimiž Angelika pozorovala nádherné zapadající slunce ten večer, kdy odplouvali z La Rochelle. Vyklonili se a sledovali vodu, čeříci se za zádí. Tudy uniknout nemohl, a navíc inteligentně usoudili, že by pak přece za sebou nezavřel okna. Našli k té záhadě klíč v malé přilehlé místnosti. Když odhodili koberec, našli padací dveře. Tiše na sebe pohlédli. Manigault měl co dělat, aby nezaklel. "Ještě neznáme všechny pasti téhle lodi," poznamenal Le Gall, který přišel za nimi. "Majitel si ji dal postavit k obrazu svému." V hlase mu zněla hořkost a strach. Angelika toho využila. "Tak vidíte. Lžete sami sobě, když obviňujete Rescatora, že je pirát. V hloubi duše jste přesvědčeni, že mu loď patří a že jste se s ním mohli docela dobře domluvit. Ujišťuju vás, že proti vám nechystal nic zlého. Vzdejte se dřív, než bude pozdě." Angelika se měla raději kousnout do jazyka. Ta poslední věta byla nešťastná. Larochellané byli velice citliví na svou hrdost. "Vzdát se?" vykřikli najednou všichni svorně. A ostentativně se k ní obrátili zády. "Jste hloupější než ty škeble přilepené na skále," prohlásila vztekle. "Joffrey byl v tuto chvíli mimo nebezpečí. Byl to bod pro ni. Ale pro ně? Se smíšenými pocity pohlíželi na poklopy v podlaze ze skvostného dřeva. Mercelot se pokusil pozvednout kruh,

připevněný uprostřed. K jejich údivu se dveře lehce zdvihly. Do temné jámy klesal provazový žebřík.

"Zapomněl je zamknout, když za sebou spustil víko," spokojeně poznamenal Manigault. "Ten průchod se může hodit i nám. Musíme hlídat všechny východy."

"Půjdu se podívat, kam to vede," prohlásil jeden z nich.

Křísli křesadlem, rozsvítili lucernu a on si ji připnul k opasku. Pak uchopil provazový žebřík a začal sestupovat. Byl to mladý pekařský mistr Romain, který tak odvážně vyrazil to ráno z La Rochelle jen s košíkem rohlíků a teplého chleba.

Byl v půli cesty, když se z hloubi ozval výstřel. Slyšeli, jak Romain vykřikl jako raněné zvíře. Pak už jen s hrůzou poslouchali, jak tělo naráží na steny, řítí se dolů a prudce dopadá na dno. Lucerna bouchla a zhasla.

Romaine," vykřikli.

Žádná odpověď. Ani zasténání. Berne chtěl sestoupit za ním.

Manigault ho zadržel.

"Zavřete poklop," nařídil.

A když se námořníci nepohnuli, kopnul do dveří sám a přihrnul koberec.

Konečně jim to začalo docházet. Mezi palubou a podpalubím začala válka.

Měla jsem Romaina zadržet, říkala si Angelika. Měla jsem si uvědomit, že Joffrey nikdy na nic nezapomíná, že jeho gesta a činy nikdy nejsou náhodné nebo nedbalé, ale jsou výsledkem přesného výpočtu. Nechal dveře otevřené schválně, přesně na tohle čekal. A ti blázni se s ním chtějí měřit. A odmítají mě poslechnout. Vrhla se ven a nepřítomně přehlížela nepořádek na Gouldsboru, pohupujícím se klidně na hladině pokojného moře.

Kolem běžel jakýsi člověk pronásledovaný křikem a lesklými čepelemi dýk, tasených zpoza opasků španělských vzbouřenců. Křehká postava zahalená do bílé dželaby utíkala k žebříku a pokoušela se smečce uniknout.

"To je on," křičeli, "jeho kumpán. Turek! Saracén! Chtěl nám udusit děti."

Starý arabský lékař se obrátil tváří k nevěřícím. Stáli tu křesťané v černém, členové sekty zvané reformovaná, a Španělé, odvěcí nepřátelé islámu. Krásná smrt pro Muhammadova syna. Padl pod ranami.

Protestanti se zarazili. Ale Španělé, rozběsnění pachem krve a odvěkou nenávistí k Maurům, bodali raněného dál.

Angelika se vrhla doprostřed klubka.

"Nechtě toho! Nechtě toho, zbabělci! Vždyt je to stařec!"

Jeden ze Španělů se po ní ohnal nožem, ale naštěstí jí jen rozřízl šaty a škrábl ji na paži. Když to zahlédl Gabriel Berne, vyskočil. Pistolí Španěla omráčil a musel pohrozit i ostatním, aby ustoupili.

Angelika klečela vedle starého vědce a zvedala mu zraněnou zkrvavenou hlavu.

Šeptala arabsky:

"Efendi, ach efendi, neumírejte. Jste příliš daleko od své země. Uvidíte znovu Mekneš a jeho růže... a Fez, zlaté město, vzpomeňte si."

Stařec měl ještě sílu naposled otevřít oči, zářící ironií.

"Co mně už záleží na růžích, dítě," mumlal francouzsky, "už mířím k jiným, nadpozemským břehům. Tady nebo tam, je to jedno. Copak Muhammad neřekl: Vědění získej tam, kde je..."

Pokusila se ho zvednout a odnést do pokoje Joffreye de Peyrac, ale všimla si, že už vydechl naposled.

Opustily ji síly, rozplakala se.

Vím, že to byl jeho přítel, jako byl Osman Ferradži můj... zachránil ho, uzdravil. Bez něho by byl Joffrey už možná mrtvý. A oni ho zabili.

Už nevěděla, koho milovat a koho nenávidět. Muži, všichni muži si zaslouží odplatu. Chápala Boha, že v náhlém hněvu pošle na města oheň a síru a na zemi potopu, aby zničil nevděčné lidské pokolení.

Honorinu našla poslušně sedět u Siciliána, ležícího, jako by spal. Také ho zavraždili. V rozčuchaných vlasech zela obrovská rudá rána.

"Moc ublížili Kaštanové slupce," řekla Honorina.

Neřekla "zabili ho", ale věděla, co znamená ten chladný

spánek jejího přítele. Vždyt první slovo téhle dívenky bylo: krev.

Copak se Angelice nikdy nepodaří uchránit ji před krutostí?

"Ach, ty máš krásné šaty," všimla si Honorina. "Co je na nich napsané? Jsou to květiny?"

Angelika ji vzala do náručí. Chtěla by s dcerkou odejít daleko, strašně daleko. Jak byly šťastné v době, kdy mohly utéct do lesa, běhat cestou necestou.

Odtud se nedá nikam utéct. Na téhle prokleté lodi poseté mrtvolami, a pokud to takhle půjde dál, brzy nasáklé krví, se mohou motat jen kolem dokola.

"Mami, to jsou kytky?"

"Ano, jsou to kytky."

"Máš šaty modré, tmavé jako moze. Takže jsou to mozké kytky. Takový kytky se dají vidět na dně moze, vid', že je tam uvidím?"

"Ano, tam je uvidíš," řekla Angelika mechanicky s jistotou.

Zbytek dne už byl klidnější. Loá poslušně brázdila vlny. Posádka, zavřená v podpalubí se svým kapitánem Rescatorem, o sobě nedávala vědět. Tahle nečinnost už měla vzbudit nedůvěru, ale vzbouřenci, unavení bitkou po probdělé noci a bouří, se nechali ukolébat. Namlouvali si, že moře i situace na lodi budou pořád takhle klidné aspoň do chvíle, než dorazí k americkým ostrovům. Ti protestanti jsou podobně bláhoví proto, říkala si Angelika, že celé roky žijí stejně jako všichni v La Rochelle v neustále ohrožovaném a velice uzavřeném společenství. Ve Francii už od útlého dětství skryté bojují. Stejně dobře jako znají sami sebe, znají i nedostatky, ale i přednosti druhých, a obojí účinně využívají. Přestože jich bylo poměrně málo, dokázali se úspěšně zmocnit čtyřsettunové lodi s dvanácti děly. Problém byl spíš udržet disciplínu u těch třiceti mužů, kteří zradili Rescatora a přidali se k nim. Bylo téměř stejně nebezpečné mít je za spojence, jako za nepřátele. Dávali najevo, že se pokládají za vůdce vzpoury a počítají s tím, že budou při dělení kořisti mezi prvními. Když Berne omráčil jednoho z nich úderem pistole, nelíbilo se jim to. Když zjistili,

že je jejich druh mrtvý, začalo jim docházet, že se jim ani jejich noví pánové nehodlají podřizovat, a začali téměř bez odporu vykonávat rozkazy. Přesto je museli mít Larochellané pod dozorem a nesměli jim příliš důvěřovat.

Nastal zdánlivý klid.

Ženy se věnovaly svým obvyklým pracím a spolu s dětmi pomáhaly mužům uklidit palubu a opravit rozervané plachty.

Až večer přilákaly muže z paluby tlumené výstřely z mušket. V podpalubí, kde byl sklad pitné vody, našli prostřílené sudy a stráž nikde.

Měli pitnou vodu jen na dva dny.

Za úsvitu se Gouldsboro dostal do Floridského proudu.

Uvědomili si to až o několik hodin později. Angelika zaslechla hluk blížící se skupinky mužů.

"To je výborné, Le Galle," říkal Manigault, "že jste dokázal využít té jediné skulinky, když se protrhla mlha. Jste si jist tím, co říkáte?"

"Naprosto jist, pane. V tom by se nespletl ani plavčík, i kdyby měl místo sextantu jen kuši. Plujeme s plnými plachtami přímo na západ, a přesto jsme o nejméně padesát mil severněji. Podle mého je tu nějakýj prokletej proud a ten nás žene, kam sám chce, a my proti němu nic nezmůžeme."

Manigaulí se škrábal na nose a přemýšlel. Nedívali se na sebe, ale každému vytanula Rescatorova jedovatá poznámka: Pokud vám v tom nezabrání Floridský proud.

"Ubezpečil jste se, že kormidelník v noci buď z neznalosti, nebo schválně nenamířil na sever?"

"U kormidla jsem byl já," prohlásil pobouřeně Le Gall, "a od rána tam stojí Bréage. Už jsem to říkal i panu Bernovi."

Manigaulí si odkašlal.

"Ano, Le Galle, mluvil jsem s panem Bernem a našimi dvěma pastory a ostatními členy velení lodi o tom, co dělat. Brzy nám bude chybět pitná voda. A protože je situace vážná, chceme se svěřit ženám, aby také řekly svůj názor a případně poradily, co dál."

Při těch slovech se Angelika, stojící opodál, zachvěla a musela se kousnout do rtů, aby dokázala mlčet. Vzápětí však s úlevou slyšela, jak paní Manigaultová říká nahlas to, co si ona jen myslí.

"Náš názor? A že jste se o něj starali, když jste se se zbraní v ruce zmocňovali lodi? Chtěli jste na nás, abychom byly klidné a pěkně zticha, at se děje cokoli, a teď, když se situace obrátila proti nám, byste se chtěli řídit ženským rozumem. Já to znám, mužští vždycky všechno zbabrají. Ve všem máte svou hlavu. Naštěstí se mi mnohokrát podařilo vaše hlouposti napravit,"

"Ale copak to, Sáro," protestoval Manigault a tvářil se udiveně. "Copak jste mě několikrát sama neupozorňovala, že nás Rescator veze někam jinam? Prý máte předtuchu. A teď najednou nás za náš pokus zmocnit se Gouldsbora odsuzujete?"

"To tedy ano," řekla rozhodně Sára Manigaultová a bylo jí úplně jedno, že mění názory.

"Takže vy byste byla raději, kdyby vás prodali v Quebecu a musela jste žít s nějakým kolonistou?" zařval její muž a uraženě pohlédl na rozložitou dámu.

"A proč ne? Není to osud o nic horší než ten, co nás čeká díky vašim obvyklým bláznivým nápadům."

Advokát Carrere pichlavě zasáhl.

"Teď není chvíle na podobné žerty a domácí hádky. Přišli jsme za vámi, abychom podle tradice z prvních časů reformy rozhodli se souhlasem celého společenství, co máme dělat."

"Nejdřív opravit ty vyražené dveře," prohlásila paní "Carrerová. "Je tu strašný průvan a děti nastydnou."

"No vidíte, vy ženské máte v hlavě jen malichernosti. Ty dveře už nikdo neopraví," vztekal se znovu Manigault. "Kolikrát už byly od počátku plavby

vyvrácené? Dvakrát, třikrát... je to jejich osud. Je zbytečné přitloukat prkna, když čas kvapí. Musíme dorazit ke břehu do dvou dnů, nebo..."

"Ke kterému břehu?"

"To je právě ten problém. Nevíme, která zem je nejbliž. Nevíme, kam nás unáší proud, jestli se vzdalujeme nebo přibližujeme k obydleným krajům, kde bychom mohli přistát a najít vodu a jídlo... Prostě nevíme, kde jsme," uzavřel svou řeč.

12321

12331

Nastalo tíživé ticho.

"Navíc nás ohrožuje Rescator a jeho posádka... Už mě napadlo, že je vykouríme, naházíme dolů hořící smolné louče, jako se potlačují vzpoury otroků na černošských lodích. Jenže jednat takhle proti lidem vlastní rasy přestože jsou to nepřátelé mi připadá nedůstojné."

"Spíš přiznejte, že mají dost střelen, takže je nevykouríte, i kdybyste stokrát chtěli," poznamenala Angelika, která už nedokázala potlačit pobouření.

"I tak se to dá říct," zkrátí Manigault.

Pohlédl na ni smírně a ona cítila, že je rád, že zůstala mezi nimi a navíc si zachovala zdravý rozum.

"Kromě toho," pokračoval loďař, "se ti lidé v podpalubí zmocnili nějakých zbraní a střeliva. Samozřejmě jich nemají dost, aby se s námi pustili do otevřeného boje, ale dokázali by nás držet v šachu, kdybychom se spustili dolů a pokusili se je zneškodnit. Navíc to není tak jednoduché. Chtěli jsme provrtat otvor v šachtě pro kotevní řetěz, narazili jsme ale bohužel na bronzový kryt."

"Který si kapitán nechal udělat právě pro případ vzpoury," dodala Angelika.

"Mohli bychom se jistě pokusit ten kryt prostřelit, ale lod za poslední bouře už tak dost utrpěla a nelze riskovat další poškození, nemusela by pak taky být schopná plavby. Nezapomínejme, že je to naše loď, a vážený pan Rescator..."

Sjel Angeliku pohledem:

"...na tom není o nic lip, protože také nemá vodu, potraviny a střelivo a musel se zavrtat jako medvěd v brlohu. On a jeho lidé zemřou žízni dříve než my. To je bez debaty."

Ženy kolem pochybovačně potřásly hlavou. Ještě jim všechno nedocházelo. Moře bylo klidné a lod bezpečně plula lehounkou mlhou, téměř nebalící obzor.

Netušily, jestli plují na sever nebo na jih. Nestály u kormidelníka a nesledovaly jeho úsilí dostat se ze zajetí proudu a změnit směr.

A děti ještě neplakaly žízni.

"Jistě je pro nás útěchou, že zemře dříve než my," ozvala se kousavě teta Anna, "jenže mně by bylo přece jen milejší, kdybychom se zachránili všichni. Zdá se mi, že pan Rescator se

vyzná v těchto krajích, které my neznáme, a určitě má v posádce lodivoda, jenž nás může dovést ke břehu. Navrhují, abyste se s ním dohodli a získali potřebnou pomoc."

"Máte úplně pravdu, tetičko," zvolal Berne a obličej se mu rozzářil. "Očekávali jsme od vás podobnou radu, víme, že jste nesmírně moudrá. Takovéhle řešení napadlo i nás. Abyste rozuměli, nejde o kapitulaci. Chceme s ním uzavřít dohodu. On nás zavede k pohostinné zemi, a my mu vrátíme svobodu stejně jako všem jeho věrným z posádky."

"Vrátíte mu lod?" zeptala se Angelika.

"To samozřejmě ne. Loď jsme získali se zbraní v ruce a potřebujeme ji, abychom dopluli do Santo Dominga. Musí mu stačit, že mu vrátíme život a svobodu, je přece v naší moci."

"A vy se domníváte, že to přijme?"

"Přijme to. Jeho osud je přece spjat s naším. Musím uznat, že Rescator je vynikající mořeplavec. Musí mu tedy být jasné, že se v této chvíli loď řítí do zkázy. Marně míříme na západ, stejně vždy skončíme na severu. A když budeme

takhle pokračovat, octneme se ve studených vodách mezi ledovci. Hrozí nám potopení nebo ztroskotání na opuštěných březích, kde to neznáme, nemáme dost jídla a vody, hrozí nám zmrznutí... Rescator to ví a pochopí, co musí ve svém vlastním zájmu udělat."

Pak se začali dohadovat, kdo půjde vyjednávat, kdo se opováží čelit pirátovu hněvu. Smrt chudáka pekaře byla výstrahou. Protestanti se nemohli dohodnout, začali tedy řešit problém, jak navázat s podpalubím kontakt.

Navrhli, že se spustí šachtou s kotevním řetězem, kterou mají protestanti přístup k muničnímu skladu a ke zbraním a kde nechali stráž. Vyťukají v námořnickém kódu na stěny zprávu a nabídnou jednání. Le Gall kód znal a tak sestoupil v doprovodu ozbrojených námořníků dolů. Asi za hodinu byl zpátky.

"Chce ženy," řekl.

"Cože?" vyjekl Manigault.

Le Gall si utřel pot, perlící se mu na čele. Dole se špatně dýchalo.

"Jen klid. Ne tak, jak si myslíte. Když klepete na desku, jen stěží navážete přesný kontakt a vysvětlíte všechny podrobnosti.

72347

Pochopil jsem, že Rescator souhlasí s delegací, ale jen když bude složena z žen."

"Proč?"

"Tvrdí, že kdyby se objevil některý z nás nebo ze Španělů, nemůže zabránit svým mužům, aby je nezmasakrovali. A také žádá, aby byla mezi vyjednávači paní Angelika."

(Tj

Paní Manigaultová se chtěla jednání zúčastnit, ale zabránila jí v tom přílišná korpulentnost.

Rescator jim v kódu přikázal, aby sestoupily po provazovém žebříku pod padacími dveřmi jeho soukromé kajuty.

"Ten chlap nás znovu provokuje," bručeli protestanti.

Pochybovali o zdárném výsledku jednání, neboť neměli velkou důvěru v diplomatické schopnosti svých manželek.

Paní Carrerová byla díky svým mnoha dětem štíhlá a pohyblivá a přijala tedy nevděčnou roli mluvčího společenství. Drobná žena plná života, zvyklá rázně řídit dům a služebnictvo, je zárukou, že se nenechá zastrašit a splní svou úlohu až do konce.

A trvejte na našich podmínkách," nařizoval jí Manigault. "Život a svobodu, víc mu nedáme."

Angelika, stojící stranou, pokrčila rameny. Joffrey na takové podmínky nikdy nepřistoupí. Kdo tedy couvne? Došlo k boji mezi dvěma žulovými kvádry. Joffrey de Peyrac je určitě vynalézavější než jeho nečekaní protivníci, ale v tvrdohlavosti nesahají ani on, ani jeho muži Larochellanům po kotníky.

Hlásila se i Abigail. Manigault ji odmítl. Pastor vzpouru cestujících neschvaloval, jeho dcera je tedy podezřelá. Pak ale změnil názor. Rescator se k dívence choval uctivě. Možná ji vyslechne shovívavě!. O Angeličině účasti nikdo nepochyboval. Nikdo by nedokázal přesně definovat, proč skládají naději pouze do ní. Nikdo si to neopovážil přiznat, ale mnoho žen by jí bylo rádo tajně stisklo ruku a poprosilo: Zachraňte nás. Začínaly totiž chápat, do jaké slepé uličky se Goiddsboro se svými nezkušenými lodivody dostal.

Tři ženy sestoupily dolů a musely počkat, až se poklop nad nimi zavře. Stály v naprosté tmě. Pak se na konci tunelu objevilo světélko a ony došly k lodmistru Eriksonovi, jenž je odvedl do skladu zbraní, kde se zřejmě tísnili všichni muži uvězněné posádky. Střílny byly otevřené a proudilo jimi našedlé světlo. Námořníci hráli karty nebo kostky, někteří se houpali ve visutých lůžkách. Zdáli se klidní a na příchozí pohlédli neproniknutelným, téměř lhostejným pohledem. Angelice se sevřelo srdce, jak málo mají zbraní. Nerada by viděla, aby se

Manigaultovi lidé střetli s námořníky jejího manžela tváří v tvář. V boji muže proti muži by Joffreyův oddíl, přestože byl početný, musel podlehnout. Z otevřených dveří lodní kajuty k ní dolehl hlas hraběte de Peyrac. Srdce jí poskočilo. Už staletí ho neslyšela. Co ji v tom hlase tak vábí? Jak přitažlivý byl ten hlas, který už nemohl zpívat. Bylo to echo nové lásky. Přidušený chraplavý tón zatlačoval do pozadí ten druhý hlas, hlas minulosti, tak nádherně jasný, jehož ozvěna však už rnizí v dálce stejně jako obraz Joffreye její mladé lásky.

Na scénu teď přichází dobrodruh s opálenou tváří, zatvrzelým srdcem a prošedivělými spánky. Právě ten zlomený hlas ji opájel v oněv krátké a kouzelné noci lásky, plné něhy a strachu z bouře. Teá jí připadá naprosto neskutečná. Ty šlechtické jemné ruce, které tak mistrně vládnu dýkou, ji hladily a laskaly. Ten muž, ještě pořád cizinec, je její mileneec, její láska, její manžel. Rescator pod maskou jí připadal neúprosný, a přestože všechny tři dámy zdvořile pozdravil, nevyzval je, aby si sedly. On sám stál před střílnou se zkříženými rukama a nevzbuzoval moc důvěry. Nicolas Perrot stál s dýmkou v ústech kousek opodál.

"No tak, dámy, vaši manželé si poměrně úspěšně zahráli na válečníky, ale zřejmě začínají pochybovat o svých mořeplaveckých schopnostech, že?"

72377

72367

"Namouvěru, pane," odpověděla upřímná paní Carrerová, "můj manžel advokát nevyniká ani v jednom, ani v druhém. To je ovšem jen můj, nikoliv jeho názor. Přesto jsou dobře vyzbrojeni a rozhodnutí, že si ubrání svou převahu a dostanou se do Ameriky a nikam jinae. Možná že by bylo tedy rozumné pokusit se o dohodu, aby každý dosáhl svého."

A velice odvážně mu předestřela Manigaultovy návrhy. Rescatorovo mlčení v nich vzbudilo naději, že přemýšlí o jednotlivých bodech dohody.

"Lodivod, jenž by vám pomohl dostat se ke břehu výměnou za život můj a mé posádky?" opakoal zamyšleně. "To není špatný nápad. Je tu ovšem jedna věc, která skutečně takového plánu brání. Pobřeží, kolem něhož plujeme, je nepřístupné. Chrání ho obdivuhodný Floridský proud a odhání všechny odvážlivce, kteří by tu chtěli přistát... Podmořské skály a nejrůznější mělčiny jsou tady nepřekročitelnou a smrtelně nebezpečnou překážkou a navíc je tu dva tisíce osm set mil skal na dvě stě osmdesát mil rovného břehu."

"Ale i na sebenepřístupnějším pobřeží se musí najít nějaký přístav, kde je možné zakotvit," řekla Abigail a snažila se ovládnout třesoucí se hlas.

"To ano. Jenže o něm člověk musí vědět."

"Copak vy o něm nevíte? Zdál jste se přece tak sebejistý! Vy, kdo jste mluvil o tom, tvrdila to aspoň vaše posádka, že za několik dní přistaneme?"

Abigail zrudly rozčilením tváře, ale naléhala tak odvážně, až to Angeliku překvapilo.

"Vy tohle místo neznáte, pane? To není možné."

Rescator se téměř něžně usmál.

"Vám je těžké lhát do očí, slečno. No, připustme, že znám pobřeží dost dobře, abych se mohl pokusit říci jsem pokusit tam bez újmy přistát. Snad mě ale nepokládáte za natolik hloupého..."

Změnil tón a pokračoval znovu tvrdě:

"...že vás a vaše lidi zachráním rjo tom, co jste mi provedli. Vzdejte se, odevzdejte zbraně, vraťte mi mou loá. Pak, pokud už nebude pozdě, se ji pokusím zachránit."

"Naše společenství se nehodlá vzdát," řekla paní Carrerová,

"jen chce uniknout společné záhubě, která nám hrozí: zakrátko umřít žízni nebo ztroskotat na neznámém pobřeží či zahynout v ledovcích, kam nás žene ten šílený proud. Vy jste prostřelil nádrže pitné vody, takže jste se také odsoudil... Není jiného východiska než zakotvit kdekoli a naložit zásoby... nebo zemřít."

Rescátor se uklonil.

"Obdivuji vaši logiku, paní Carrerová."

Znovu se usmál a těkal očima z jedné ženy na druhou. Byly rozdílné, ale vzhlížely k němu s týmž úzkostným výrazem.

"Takže zemřeme společně," uzavřel.

Obrátil se k oknu, kudy sem daleko dunívej i než na palubě pronikal hukot vln, bláznivě narážejících na lodní trup unášený proudem.

Angelika viděla, jak se paní Carrerové zachvěly upracované ruce.

"Pane, nemůžete se přece chladnokrevně dívat, jak..."

"Mí muži souhlasí."

Při těch slovech se naně nedíval, možná neměl odvahy.

"Vy, křesťané a křestanky, máte strach ze smrti, přestože neustále voláte Boha a tvrdíte, že ho milujete. Mě a všechny, kdo jsme žili v islámu, váš děs překvapuje. Já mám jinou představu. Jistěže se člověk občas cítí vyčerpaný životem, jednotlivými dny a lidmi, s nimiž se setkává. Naštěstí lze ale také zemřít, a poté nás čeká vzrušující potvrzení všech pravd, na které jsme narazili během naší pozemské pouti."

Poslouchaly ho se sevřeným srdcem, jako by byl šílený.

Advokátova žena k němu vztáhla sepjaté ruce.

"Slitování! Slitování s mými jedenácti dětmi!"

Vztekle se obrátil.

"Na to jste měli myslet dřív. Neváhali jste je zatáhnout do nebezpečného, riskantního činu. Takže jste předem souhlasili s tím, že zaplatíte za vaši porážku. Je příliš pozdě. Každý dává přednost něčemu jinému. Vy chcete žít. Jenže já raději stokrát zemřu, než abych ustoupil vašim výhrůžkám. Je to mé poslední slovo. Vyřiáte ho vašim manželům, pastorům, vašim otcům a dětem." Paní Carrerová a Abigail, vyděšené tím výbuchem, se sklo

1

pěnou hlavou vyšly z místnosti. Nicolas Perrot je vedl, protože nebyly schopny dávat pozor, kam šlapou. Pro slzy neviděly na cestu. Angelika zůstala.

"Jsou jen dvě možnosti: buď se vzdám já, nebo oni. S tou první nepočítejte., Dovedete si mě představit, jak sedám ke kormidlu, roztřesený pod namířenými mušketami vašich přátel, a nakonec se ocitám na opuštěném pobřeží i se svými věrnými? To máte špatné mínění o mé cti, madame, a velice špatně mě znáte."

Přímo ho hltala očima. Hluboké a proměnlivé jako moře byly jediným světlem v temné kajutě.

"Ale ano, znám vás," řekla polohlasné.

Vztáhla ruce téměř bezděky a položila mu je na ramena.

"Začínám vás znát, a proto mi naháníte strach. Občas jako byste byl trošinku šílený, jste však daleko jasnozřivější než ostatní. Vy jediný vždycky víte, co děláte... Víte to i tehdy, kdy citujete Písmo... Čekáte na vhodnou chvíli, a pak vaši společníci začnou jednat podle vašich rad. Předvídal jste všechno, i zradu. A když jste mluvil s těmi ženami o věčnosti, sledoval jste jistý cíl. Neustále hraje nějakou hru, sledujete určitý záměr. Kdy jste proboha upřímný?"

"Když vás držím v náruči, krásko moje. Jen tehdy nevím, co dělám. A je to chyba, za kterou jsem draze zaplatil. Protože jsem projevil tu slabost a chtěl jsem zůstat s vámi, moje příliš krásná ženuško, před patnácti lety jsem včas neutekl královým pochopům, pověřeným mě zatknout. I předcházející noc jste uspala mou bdělost, a tak jsem poskytl vašim hugenotům čas připravit past a uvízl jsem v ní."

Při těch slovech si stáhl masku. Viděla překvapené, že je klidný. Usmál se dokonce a vášnivěji pozoroval.

"Když si uvědomím, jakou mi nosíte smůlu, měl bych se na vás zlobit. Ale nemohu."

Sklonil k ní vysokou postavu. Angelice se zatočila hlava.

"Joffreyi, prosím vás, nepodceňujte vážnost toho, co se děje. Přece nechcete, abychom všichni zahynuli."

"Jaké strašné představy vás pronásledují, krasavice. Já když vás vidím, zapomínám na všechno."

"Souhlasil jste s tím, že nás přijmete."

"Jen záminka, abych vás donutil sejít ke mně a už tu zůstat."

S neuvěřitelnou něhou ji objal, přitáhl šiji a políbil ji na tvář.

"Joffreyi, prosím vás... zas hrajete nějakou nebezpečnou hru..."

"Copak je tohle komedie?" zeptal se a objal ji pevněji. "Chcete mě přesvědčit, madame, že si vlastně neuvědomujete, jaké trápení působíte svou krásou muži, jenž po vás touží?"

Jeho vášeň nebyla předstíraná. Ztrácela hlavu při doteku jeho lačných rtů, ve vůni jeho dechu, kterou poznávala, a přesto ji překvapovala jako objev neznámého milence.

Mučivé pochyby mizely. Takže mě miluje? Je to pravda?... Ještě mě miluje... Mě!

"Miluji tě, a ty to víš," šeptal, "sním o tobě od té noci... Bylo to tak rychlé a tys měla strach... Nemohl jsem se dočkat, až tě znovu uvidím... abych se ujistil... že to nebyl sen... že mi znovu patříš, celá mi patříš... a že se mě už nebojíš."

Jeho ústa podtrhovala slova polibky do Angeličiných vlasů, na spánky.

"Proč se ještě bráníš? Líbej mě... líbej mě jako kdysi!"

"Nemohu, s tím strachem v srdci... Ach, Joffreyi, jaký vy jste to člověk? Teá přece není chvíle na řeči o lásce."

"Kdybych měl čekat na úplné bezpečí, než začnu mluvit o lásce, pak bych se s ní během těch posledních let vůbec nesetkal. Milovat mezi dvěma bouřemi, dvěma bitvami, dvěma zradami, to je můj úděl, a namouvěru jsem si už dokázal zvyknout na tohle neustálé koření mých lásek."

Připomínka milostných dobrodružství, která prožíval daleko od ní, ji rozčilila.

Najednou jí projela krutá žárlivost, která smetla veškerou něhu.

"Vy jste hrubián, pane de Peyrac, když mě stavíte na roven s těmi hloupými odaliskami, u nichž jste odpočíval po svých bitkách. Pustle mě."

Smál se. Chtěl ji rozzlobit a podařilo se mu to. Angelika byla tím rozhořčenější, čím víc si uvědomovala, jak se vysmívá děsu jich všech.

12411

"Pustle mě. Nechci vás ani vidět. Jste netvor."

Tak energicky se bránila, že ji pustil.

"Jste stejně zaslepená a omezená jako ti vaši hugenoti."

"Moji hugenoti nejsou žádní prostáčci a kdybyste je s takovou chutí neprovokoval, nemuselo to dojít až sem. Je pravda, že jste je nikdy nehodlal odvézt na ostrovy?"

"Jeto pravda."

Angelika zbledla. Hněv ji přešel a on viděl, jak se jí chvějí rty jako zklamanému dítěti.

"Zapřísahala jsem se, že jste čestný, a vy jste mě oklamal. To je špatnost."

"My jsme snad podepsali nějakou přesnou dohodu, kam je mám odvézt? Když jste mě přišla v La Rochelle prosit, abych jim zachránil život, myslela jste, že vezmu na palubu ty kališníky, obrané o všechno, kteří mi v životě nezaplatí za mou námahu ani souš, jen pro potěšení z neustálého poslechu jejich žalmů? Nebo pro vaše krásné oči? Nejsem žádný apoštol křestanské lásky jako pan Vincent de Paul."

A protože ho stále tiše pozorovala, dodal poněkud smířlivěji:

"Pokud jste si to myslela, pak přeceňujete mužskou velkorysost, madame. Já nejsem, už nejsem vznešený rytíř a hrdina, musel jsem příliš tvrdě bojovat za vlastní přežití. A přesto mé nepodezírejte z nejhoršího. Nikdy jsem nehodlal prodat ty nešťastníky, jak si představují, ale jen je odvézt jako kolonisty na mé americké pozemky, kde by se brzy obohatili daleko víc než na ostrovech."

Obrátila se k němu zády a zamířila ke dveřím.

Zarazil ji.

"Kam jdete?"

"Za nimi."

"Co chcete dělat?"

"Pokusím se je chránit."

"Proti komu?"

"Protivám."

"Nejsou snad právě teď silnější? Nemají situaci v ruce?"

Potřásla hlavou.

"Ne. Cítím, že jejich osud máte v ruce vy. Vy budete vždycky nejsilnější."

"Copak zapomináte, že mě chtěli zabít? Myslím, že vás to dojíká méně, než když jsou ohroženi oni."

Chtěl, aby ztratila rozum z jeho strašných otázek. Najednou ji znovu vzal do náručí.

"Angeliko, lásko moje! Ty už mě snad nemiluješ? Líbej mě... Zůstaň se mnou!"

Bránila se tím energičtěji, čím se cítila slabší a v pokušení se němu přitisknout, zapomenout, důvěřovat mu, odevzdat se jeho síle a netoužit po ničem jiném.

"Pustte mě, nemůžu."

Pustil ji a rysy mu tvrdly.

"To jsem chtěl vědět... už mě nemilujete. Můj hlas je vám odporný, moje laskání vás děsí... Vaše rty tu noc neodpovídaly mým... Byla jste chladná a odmítavá... kdoví jestli jste nepřijala tu roli jen proto, abyste umožnila svým přátelům uskutečnit jejich plán."

"Vaše podezření je nespravedlivé a směšné." Hlas se jí chvěl. "Přece jste mě zadržel vy! Jak můžete pochybovat o mé lásce?"

"Zůstaňte se mnou. Jen pak uvěřím."

"Ne, ne, to nemůžu. Musím se vrátit nahoru. Musím zůstat s dětmi."

Prudce se mu vytrhla a ani nevěděla, co ji k tomu vede.

Přestože ji úplně zmámila touha schoulit se mu do náručí a mučila se bolestí, kterou jí působily jeho výčitky, nebyla schopna zůstat u něho, když nahoře Honorině a dětem hrozí smrt.

Jenže právě to nemohl pochopit. Že je má v srdci, že jsou součástí jí samotné. Jsou slabé a bezbranné. Hrozila jim žízeň, ztroskotání. Jedině ony si zasloužily, aby pro ně obětovala všechno.

Když seděla mezi nimi na palubě Gouldsbora, znovu myslela na věty, jež jí řekl. Nikdy ještě s ní nemluvil tak něžně. Honorina jí seděla na klíně. Lauriera a Severinu měla u nohou vedle blondatého Jeremiáše. Některé děti si tiše hrály a bavily se, ale většina mlčela. Tiskly se k ní jako ptáčata, která hledají ve chvíli blížící se bouře ochranná křídla. V každém jako by viděla Cantora, Florimonda. Mami, musíme odjet, mami, zachraň mě, chraň mě... zdálo se jí, že má před sebou bledou bezbarvou tvářičku malého mrtvého Charlese Henriho...

12421

72437

S dospělými už neměla slitování.

Všichni jí byli lhostejní, dokonce i spravedlivá Abigail, ba i její manžel Jofftey de Peyrac, kterého tolik hledala.

Začínám chápat, že se my dva, on a já, už nemůžeme domluvit. Příliš se změnil. Nebo byl možná vždycky takový, a já to nevěděla. Raději zemře, než by se vzdal. Už mnoho prožil a nezáleží mu na tom, jestli s sebou strhne i děti. Muži si to mohou dovolit, ale my, ženy, jsme zodpovědné za mladé životy. Člověk nemá právo vědomě připravit o život dítě. Je to jeho největší bohatství. Tolik miluje život. Zná jeho cenu.

"Paní Manigaultová," zvolala nahlas, "musíte jít pro manžela a přemluvit ho, aby ze svých podmínek trochu slevil. Nevěřím, že se bojíte jeho křiku. Na vás si

nepřijde, musíte ho přesvědčit, že Rescator nikdy neustoupí, dokud mu nevrátíme loď."

Paní Manigaultová neodpověděla a Angelika si všimla, že jí z očí ukáply dvě slzy.

"Nemohu chtít na manželovi, aby se vzdal, paní Angeliko. To bych ho odsoudila. Když se Rescator znovu zmocní lodi, přece ho neušetří?"

Nastalo ticho. Angelika se však nevzdávala.

"Pokuste se, paní Manigaultová... Pak to zkusím já. Půjdu znovu do podpalubí a přesvědčím Rescatora, aby byl velkorysý" v

Lodařova manželka s povzdechem vstala. Po návratu Abigail a paní Carrerové se protestantské vrchní velení sešlo v místnosti s mapami a studovalo možnost zakotvení. Znovu se radilo se zkušenými námořníky.

Španělští vzbouřenci se shlukovali. Začínali mít strach. Angelika zaslechla útržky hrdelních slov. Mluvili o tom, že seberou záchranný člun a utečou z odsouzené lodi.

Blázni! Proud i je odnese na cestu smrti, jejich slabé síly nebudou stačit, aby se z něj vymanili, vždyť i velká loď bojuje marně.

Mlhavá poušť, ticho, ledové předpekli, kde živí směřují ke své záhubě.

Najednou nové povzbuzení, hluk mezi fantaskními stíny na můstku. Cosi se změnilo. Naděje. Ženy vyčkávavě vstaly.

Stanul před nimi udýchaný Martial.

"Přijímá. Přijímá to... Rescator. Vzkázal nám, že posílá lodivoda a tři muže, kteří znají okolní pobřeží a vyvedou loď z proudu a zakotví s ní."

Z podpalubí se vynořil Erikson. Tvář zavalitého skřeta byla neproniknutelná. Přikymácel se na krátkých nožkách, vylezl po žebříku a zastavil se na můstku. Angelika, obklopená několika ženami, čekala, že se objeví i dlouhá postava jejího manžela. Jenže ten nepřišel. Vylezli Nicolas Perrot a jeho Indián, pak asi deset mužů z věrné posádky, Angličané a tři Malťané. Jeden z námořníků zůstal s Eriksonem, ostatní s vousatým Kanaďanem se usadili u velkého záchranného člunu. Chovali se klidně a jako by vůbec nebrali na vědomí muškety, mířící na ně. Nicolas Perrot dokonce vytáhl dýmku a klidně si ji nacípával. Rozhlížel se kolem.

"Pokud ještě potřebujete muže do plachtoví," prohlásil se svým osobitým přízvukem, "jsou vám k dispozici dole další."

"Ne," odmítl Manigault, který ho osobně hlídal, "'má' posádka na to stačí."

"A jak budete překládat námořníkům v koši Eriksonovy rozkazy od kormidla?"

Pak dodal do ticha:

"No tak jo." Vyklepával si dýmku, jako by se zříkal toho sladkého nicnedělání, "tak se o to postarám já. O moři sice nemám ani páru, zato mluvím všema jazykama Západu. Řeklo se mi, že vám mám dát své schopnosti k dispozici. Moc toho není. Tím končím."

Zvedl kožešinovou čepici a také zamířil na můstek. Manigault nechal u sedících námořníků stráž a následoval ho. V hloubi duše byli všichni rádi a zklamaní zároveň, že se neobjevil Rescator osobně. Zklamání, neboť jeho námořnické umění a znalosti, které jim několikrát předvedl, byly pro vyděšené cestující zárukou, že je znovu dostane z bezvýchodné situace.

12441

1

Rádi, protože pouhá jeho přítomnost v nich vyvolávala strach. Tváří v tvář jemu začal Manigault pochybovat o svém úspěchu. Ani šest mušket by na něj nestačilo. Jeho podřízené zvládnou snadněji. Ostatně se zdáli unavení a lhostejní. Určitě by byli raději někde na pláži a spíš se zřeknou podílu na nákladu, než aby přišli o život. Zřejmě přesvědčili tvrdohlavého Rescatora, aby se naposledy pokusil všechny je zachránit a napůl kapituloval. Vzbouřence to bezděky udivilo. "Je třeba umět stát na svém," prohlašoval advokát Carrere vzrušeně, "ten chvastoun se před námi musel sklonit. Vyhráli jsme partii."

"Jen tolik nešermujte tou pistolí, příteli, prosím vás," okřikla ho manželka. Zimomřivě se halila do šály.

"Kdybyste mu před chvílí stál tváří v tvář jako já, pochopil byste, že nám neposlal lodivoda ze strachu před smrtí."

"A proč tedy?"

Zeny bezradně pokrčily rameny. Jejich čepce se bělaly v našedlé mlze, již občas prorazil žlutý paprsek jako průsvitným porcelánem.

Angelice ztěžkly vlasy vlhkem, ale zůstala se ženami na palubě. Čekaly, až se Erikson ujme kormidla. Na Gouldsboru bylo kormidlo vzadu na můstku, ne pod ním. Kormidelník tedy viděl dopředu a mohl vést loď podle vlastního uvážení. Pod hlavními namířených zbraní se malý mužík s kamenným pohledem ani nepohnul. Držel kormidlo a snad se zasnul anebo spal s otevřenýma očima. O kousek dál stál Kanaďan s vousy vlajícími ve větru, dýmal z fajfky a hláskou troubu kapitána Jazona měl na dosah.

Po několika hodinách se cestujících a nové posádky znovu zmocnila nervozita. Ti ve strážním koši tvrdili, že pořád plují přímo na sever, a to ještě rychleji, protože když Erikson zaujal své místo, nechal nastavit plachty tak, aby se do nich vítr opíral plnou silou.

Všechny napadlo, že machiavellistický Rescator jim poslal lodivoda jen proto, aby je ještě rychleji vedl na smrt.

"Myslíte, že je to možné?" špitla Abigail Angelice. "Myslíte, že by toho byl schopen?"

Angelika energicky zavrtěla hlavou, ale ve skutečnosti také

pochybovala. Pořád na ní žádali, aby ručila za úmysly milovaného muže. Musela přiznat, že je nezná. Ze všech sil se snažila věřit v člověka své minulosti, jehož zbožňovala. Jenže co o něm věděla? Život jí nedopřál dost času na to, aby skutečně poznala bohatého, bouřlivého a všestranného ducha manžela, spíše naopak: ztratila iluze a naučila se během jejich společného života, že at si jsou muž a žena jakkoliv blízcí, marně se hledají, jako by je dělila neprůhledná mořská mlha a jejich svazek byl jen nezemská fáta morgána. Kdo jsi, ty, v jehož očích hledám své štěstí? Jsem i já pro tebe neproniknutelné tajemství?

Ale jestli se Joffrey také snaží ji pochopit, jestli ji za svou tvrdou uzavřenou tváří k sobě volá, pak není nic ztraceno.

Volají na sebe, vztahují k sobě ruce skrz těžkou mlhu, která je odděluje a tak nerada se rozplývá.

Jen jestli se naopak od sebe nevzdalují závratnou rychlostí, rychlostí toho neviditelného proudu, jenž je zahání daleko, daleko, nikdo neví kam.

Ne, už mě nemiluje. Nezakořenila jsem v jeho srdci. Vzbudila jsem v něm jen povrchní touhu, nic víc... Příliš málo, než aby vyslyšel mé modlitby, aby mě vyslechl... Je hrozné být bezmocná, s prázdnýma rukama... Je sám. A já jsem přece byla jeho žena.

Ostatní ji pozorovali, jak pohybuje rty, mumlá a potřásá hřívou světlých vlasů, v nichž se třpytí kapičky vody. Zahlédla jejich prosebný výraz.

"Ach, raději se modlete," pobídla je netrpělivě, "na to je vhodná chvíle, a ne čekat nějaké zázraky od nešťastnice, jako jsem já."

Soumrak přinášel pouze ohlušující řev moře a větru, každou minutu zdůrazňovaný vyzváněním lodního zvonu v mlze husté jako mléko. Martial a Thomas zvonili, až je zmohla únava. To vyzvánění málem už dohánělo k šílenství.

I když se ti muži tváří bojovně, stejně jsou naivní. Vyzvánět někde v La Rochelle nebo v Bretani nebo v Holandsku by snad mělo význam. Upozorňují tím jiné lodi a volají na pobřeží, aby

72477

1

zapálili ohně. Jenže tady, v té samotě zvoní ten zvon jen pro klid duše, v pokusu přesvědčit sami sebe, že nejsme na světě opuštění.

Připomínalo to umíráček. Honorininy ručky svíraly vši silou Angeliku a její doširoka otevřené oči připomněly noc, kdy ji jako novorozeňátko nesla zmrzlým lesem, kde se potulovali vlci a vojáci.

Vstala.

Půjdu dolů. Ano, sejdu ještě jednou dolů. Musím s ním mluvit. Musíme vědět, na čem jsme.

V tu chvíli se ozval hlas Nicolase Perrota, jako by vycházel z nějaké jeskyně, a když vzhledly, spíš uhodly než viděly, že plachty znovu bezmocně visí podél stěžňů a ráhen. Loď praskala, pohupovala se, poskakovala, bránila se nařízenému manévrování. Zazněly další povely. Námořníci pobíhali sem tam. I Španělé se snažili projevovat disciplinovanou snahu, jež jim nebyla vlastní.

Rescatorovi muži, dosud posedávající kolem člunu, najednou vstali. Pohledem sledovali pohyby plachet. Zřejmě je sem poslal lodivod, aby v případě potřeby přiložili ruku k dílu, ale když viděli, že je všechno v pořádku, nezasahovali. Za chvíli si znovu sedli a souhlasně potřásali hlavami. Jeden z nich rozsvítil lucernu a začal si prozpěvovat. Další vytáhl z opasku kus tabáku a strčil si ho do úst.

"Myslím, že naši chlapci nejsou tak špatní námořníci," poznamenala paní Manigaultová, která sledovala jejich pohyb. "Tihle to zřejmě také uznali. Přesto lituji, že ty vaše vězně nenapadlo ztratit se v koších, Carrere, moc by mě zajímalo, jak byste je chytali. Dokážete krásně mluvit o plavbě, ale ještě jste to nezkusil."

Advokát, jemuž se nad pistolí a mušketou začaly klížit oči, nadskočil a kolem se ozval smích. Znovu zadoufali, tak se začali popichovat. Cosi se stalo. V povětří zaslechli pleskání napjatých plachet.

Jenže svítání přineslo unaveným ženám jen zklamání. Bylo ještě chladněji než včera a pocit, že je proud unáší neznámo kam, jim pronikl až do morku kostí. Rozdali jim vodu s chutí hniječícího

dřeva ze dna sudů. Nikdo se neopovážil říct ani slovo, a když se objevil Le Gall s veselým výrazem ve tváři, dívaly se na něj, jako by se najednou pomátl.

"Dobré zprávy! Jdu vás uklidnit, dámy. Podařilo se mi ne bez obtíží zjistit polohu lodi, neboť není vidět ani pořádně slunce, ale můžu vás ujistit, že jsme změnilí směr a že tečí plujeme na Jih."

"Na jih? Vždyt je chladněji než včera."

"To proto, že nás vdva dny unášel vlašný proud tekoucí z Floridy. Zatímco tečí jsme se dostali do chladného proudu. Zřejmě je to Hudsonův."

"Prokletá země," zavrčel starý pastor, který najednou ztratil svůj odstup. "Jen se v tom teple a zimě vyznejte! Začínám si klást otázku, zda by pro nás nebylo královské vězení blahodárnější než tyhle neznámé končiny, kde se lidé a věci chovají úplně naruby."

"Táti," okřikla ho vyčítavě Abigail. Pastor Beaucaire si prohrábl bílé vousy. Nic nebylo rozhodnuto, zdaleka ne. Nejdůležitější není, zda se dostanou z teplého proudu do studeného, pomyslel si, ale zda se vyhnou dalšímu zabíjení. Jeho ovečky se mu najednou odcizily a on sám nevěděl, co jim říct. Pokud jde o ostatní, o nevěřící, co proti nim zmůže napomínání jeho starého kněžského hlasu, jeho volání po spravedlnosti a lásce k bližnímu?

"Nikdy jsem nesouhlasil s pastorem Rochefortem, s tím nenapravitelným dobrodruhem, který nás chtěl vrhnout na oceán. To je pane nádhra! Podívejte, kam to vede..."

Jeho hlas zanikl ve změti otázek a Le Gallových odpovědích.

"Takže teď přistaneme?"

"Jenže kde?"

"Co říkají Erikson a Kanadčan?"

"Nic. Jen si zkuste popovídat s tím zamračeným medvědem a tím prokletým hrbáčem, uzavřenějším a pichlavějším než škeble. Ale pokud jde o kormidlo, všechna čest. Zřejmě včera využil soutoku obou proudů a dokázal nás převést z jednoho do druhého. To je teda paráda, zvláště v té husté mlze."

"Tentokrát jsem si jistý," řekl Mercelot poučně, "je to Holanďan. Myslel jsem, že je Skot, protože má krátký meč,

72497  
72487

'claymor', ale takovýhle smysl pro proudy mají jen Holanďané. Doslova je na moři čtou, mají na ně nos..."

Mluvil a Angelika ho přímo viděla u jeho psacího stolu v La Rochelle, jak maluje husím brkem na nádherný ruční papír milované kroniky protestantů. Dnes už zbyl z jeho bílého límce jen potrhaný hadr, černý redingot se páral na rameni, a přestože bylo chladno, byl bos. Zřejmě lezl v zápalu boje do plachet a možná až do strážního koše.

"Mám žízeň," vzdychl. "Nemáte něco k pití?"

"Ráčíte sklenku kořaličky, příteli?" nabídla mu manželka se smutným posměchem. Připomínka bývalého pohodlí rodné země je přiměla ke snění. Vzpomněli si na nazlátlou barvu charentské pálenky z hroznů zrajících pod hradbami Cognaku. V hrdle je pálila mořská sůl. Plet měli lepkavou jako slanečci.

"Brzy přistaneme," řekl Le Gall. "Na zemi najdeme vodu."

Při tom slově povzdechli.

Angelika stála stranou. Tvářili se, že ji nevidí. Když bylo všechno v pořádku, nemluvili na ni. Když se ale situace zhorší, prosí ji, aby zasáhla. Začínala si na jejich jednání zvykat. Pokrčila rameny.

K polednímu soudě podle nejasného světla ji přilákal na palubu jakýsi rozhovor. Před záchranným člunem diskutovali Manigault a Nicolas Perrot.

"Spustíme člun na vodu a prozkoumáme pobřeží," říkal Kanaďan.

"Kde jsme?"

"Nevím o nic víc než vy. Můžu vás ujistit pouze o tom, že je břeh blízko. Byli bysme blázní, abysme pokračovali dál a nezjistili, jestli loď propluje. Určitě najdem nějakou zátoku nebo záliv, kde zakotvíme. Jenže se nesmíme rozmlátit v ústí. Jen poslouvejte..."

Postrčil si kožešinovou čepici a s nakloněnou hlavou naslouchal jakémusi vzdálenému hluku, který slyšel jen on.

"Poslouvejte..."

"Co je?"

"Hluk mělčiny. To škrábání je písčina, přes kterou se musíme dostat."

Jenže všichni měli uši plné jen hukotu vln.

"Nic neslyšíme."

"Ale já jo," ujistil je Kanaďan. "A to stačí."

Vdechl mlhu tak hustou, že když člověk otevřel ústa, měl dojem, že polyká cosi pevného.

"Země není daleko. Cítím ji."

Oni to teď také cítili. Neurčité závany jim přinášely v té bílé mlžné poušti jistotu nádherné a známé přítomnosti. ZEMĚ!

Břeh, písek, kamení, možná i tráva a stromy v.

"Příliš se nerozmejšlejte," nabádal je Kanaďan. "Tady může bejt příliv až sto dvacet stop vysoko. A může nás už za dvě hodiny potopit."

"Sto dvacet stop. Vy si z nás děláte legraci. Něco takového neexistuje."

"Klidně pochybujte. Ale věřte, že nesmíme promeškat jeho hodinu. Když budem čekat, radím vám už jen, abyste skočili do vody dřív, než vaše loď najede na dno a ztroskotá. Podle toho, co se říká, je tady nejskalnatější pobřeží. Jenže tomu vy z La Rochelle nemůžete rozumět, při vašem mizerném přílivu vysokým jen dvanáct stop."

Přivřel oči, zřejmě se jim posmíval. Z přídě sem doléhalo skřípění kotevního řetězu.

"Nedal jsem rozkazy," křičel Manigault.

"Nedá se nic dělat, pane," odsekl Le Gall. "Je pravda, že země je blízko... ale vědět přesně, jak daleko, to je jiná otázka. V téhle mlze!"

Přišel námořník a oznámil, že kotva narazila na dno ve čtyřiceti stopách.

"Nějvyšší čas!"

"Nedá se dělat nic jiného," opakoval Le Gall, "než je poslechnout."  
Ukázal bradou k Nicolasi Perrotovi a Rescatorovým mužům, kteří spouštěli člun.

Využili vysoké vlny, spustili ho a pak do něj naskákali.

Manigault a Berne se radili pohledy. Váhali, báli se zesměšnění.

"Počkejte," řekl protestantský loáář. "Musím se domluvit s Rescátorem."

Kanaďanovy oči najednou ztvrdly jako kameny. Jeho ruka těžce dopadla

Manigaultovi na rameno.

"Děláte chybu, příteli. Zapomínáte, že dole, v podpalubí, je to málo střeliva, co nám zbývá, určeno pro vás, stejné jako vy máte své pro nás. Chtěli jste válku, máte ji. Ale nezapomínejte... když ztratíte svou výhodu, zlikvidujem vás!"

Obešel je a spustil se do člunu. Tančil na bílých zpěněných vlnách a moře jim připadalo v chuchvalcích mlhy krásně modrofialové. Několik záběrů vesel, člun odplul a zmizel jim z očí. Ale Ariadnina nit, spojující ho s lodí, se na rumpálu odvíjela dál.

Erikson zůstal na palubě. Připravoval přistávací manévr a nebral na vědomí protestanty, ty méněcenné cestující, sladkovodní chudáky, kteří se spojili se španělskou chátrou a vyšívali ho od "jeho" kormidla. Pronikavým pískáním píšťalky a kopanci popohnal deset mužů k navijáku.

Rumpál se rychle točil a odvíjel lano, silné jako paže, obtočené kolem navijáku. Byl ho tam už jen kousek, když se přestalo odvinovat a ponořilo se jako had do hlubin mlhy. Člun zřejmě kdesi přistál. Lano sebou prudce trhlo.

"Přiřevnujím ho na skálu, abychom měli oporu, a pak nás vtáhnou do zátoky," zamumlal Le Gall.

"To není možné, je odliv."

"Cože? Já bych spíš věřil, že jde o mělčinu, která nejde přeplout jinak než za přílivu. A to je zřejmě náš případ. Jenže kdy je tady příliv?"

Vzrušeně čekali, nechtělo se jim věřit, že jejich utrpení skutečně končí.

Chraptivý Eriksonův výkřik popohnal muže u rumpálu, aby vši silou navíjeli. Na další výkřik se zvedla kotva. Gouldsboro se lehce zachvíval, jako by ho táhla neviditelná ruka.

Muži u rumpálu byli námahou celí zpocení, přestože bylo poměrně chladno. Napnuté lano se chvělo, jako by se chtělo přetrhnout.

V tichu ukazoval Le Gall cosi přes zábradlí Manigaultovi. Tak blízko, že byla k rozeznání i v mlze, se vynořila černá rozeklaná skaliska a jejich špice trčely zpod zpěněných vln.

Jenže velká loď neúnavně, až zázračně pokračovala v cestě úzkým a hlubokým kanálem. Každou chvíli čekali náraz, hrůzný praskot, nešťastný křik: Ztroskotali jsme, který muži ze zátoky u La Rochelle tak dobře znali. Nic takového se nestalo, Gouldsboro plul dál a mlha stále houstla. Brzy nebylo na palubě vůbec vidět. V tom neprůhledném vězení měli dojem, že je cosi nadzdvihuje, donekonečna nadnáší. Pak jako by klesali a někteří pocítili lehký náraz. To už se Gouldsboro nakláněl na levobok, znovu se však vyrovnal a mírně se pohupoval na neviditelných vlnách.

"Právě jsme přešli mělčinu," usoudil Le Gall.

Přátelé i nepřátelé se shlukli a s úlevou vydechli.

Kdesi se ozval Eriksonův křik, následovaný chřestěním spouštěného řetězu.

Zakotvený Gouldsboro se stále klidně kolébal. Cestující hezkou chvíli čekali, hlídali pleskání vesel, které by hlásilo návrat člunu.

Nic se nedělo, a tak Le Gall vzal hlásnou troubu a cosi volal, pak nechal zvonit na mlhový zvon.

Manigaulta náhle něco napadlo a zamířil k rumpálu. Zatáhl za lano a to mu volně zůstalo v ruce.

"Lano se přetrhlo!"

"Jen jestli ho nepřehřízli."

Přistoupil k nim jeden z mužů, kteří navíjeli lano na rumpál, hugenot ze SaintMaurice.

"Lano se přetrhlo ve chvíli, kdy jsme projížděli ústím. Udělali to muži z člunu. Museli, jinak by nás to zahnilo na skály. Dobrá práce, tečí jsme v bezpečí." Vytáhli zbytek lana, skutečně bylo přeseknuté dýkou.

"Už jsme měli namále. Skutečně dobrá práce," opakoval s obdivem námořník. Angelika slyšela, jak kdosi šeptá:

72537

12521

"Skutečně, přfliš dobrá na přistání v neznámé zemi." Manigault nadskočil: "Ale kdo stál u kormidla, když jsme jeli úžinou. Erikson byl tady, vedle nás." Spěchali na zád. Angelika je následovala. Chtěla být všude, najednou, aby dokázala čelit nebezpečí, jež jim neustále hrozilo. Živlům sice unikli, přesto však nebyla klidná. Proti moři bojovali muži solidárně, ale teď se situace změnila. Mezi protestanty a Joffreyem de Peyrac dochází k další, rozhodné partii zápasu.

U kormidla, tečí zablokovaného, narazili na natažené tělo Španěla, nejneschopnějšího ze všech vzbouřenců. Rána dýkou přesně umístěná mezi lopatky zřejmě definitivně ukončila jeho život.

"To tohohle Erikson postavil ke kormidlu?"

"To není možné. Ledaže by už věděl, že ho přijde vystřídat někdo jiný."

Po těch slovech na sebe dlouze pohlédli. Raději nehledali vysvětlení ani vzájemnou útěchu.

"Paní Angeliko," obrátil se konečně Manigault k ženské postavě vedle nich. "To On stál u kormidla, když jsme projížděli úžinou, že?"

"Jak to mám vědět, pánové? Copak jsem s ním v podpalubí? Ne. Jsem s vámi a buďte ujištěni, že ne proto, že bych schvalovala vaše činy, ale protože chci ještě doufat v záchranu nás všech."

Sklopili hlavu a neodpovídali. Připadalo jim najednou nepravděpodobné, že by všechno dobře dopadlo. Vzpomněli si na slova kanadského medvěda: Chtěli jste válku, máte ji.

"Doufám, že alespoň strážní, které jsem postavil k padacím dveřím, jsou na místě."

"Snad ano. Jenže neznáme všechny léčky, které nám mohou v téhle krupicové kaši nastražit."

Manigault zhluboka vzdychl.

"Bojím se, že proti nim jako válečníci ani jako mořeplavci neobstojíme. Dost, kostky jsou vrženy. Mějme se na pozoru, bratři, a připravme se neprodat svou kůži lacino, pokud bude

třeba. Kdo ví, možná k nám bude osud milostivý. Máme zbraně. Až se zvedne mlha, zjistíme, kde jsme. Země není daleko. Podle ozvěny je tímto směrem. Zřejmě tedy kotvíme v klidné zátoce. I když se člun nevrátí, můžeme se dostat na břeh v malém palubním kajaku. Je nás hodně a jsme ozbrojení. Máme k dispozici děla. Prozkoumáme okolí, nanosíme pitnou vodu. Určitě ji tady najdeme. Pak s ozbrojenou stráží vyvedeme na břeh Rescatora a jeho lidi. Vzápětí odplujeme na ostrovy."

Jeho slova je moc neuklidnila.

"Slyším jakoby hluk řetězů," upozornil je Mercelot.

"To je ozvěna."

"Jaká ozvěna?"

"Že by další loď?" znejistěl Le Gall.

"Spíš to připomíná hluk řetězu v La Rochelle, když se natahoval mezi rejdou a přístavem až k Svatomikulášskévěži."

"To se vám něco zdá."

"Já to slyším také," hlásil další.

Zaposlouchali se.

"Prokletá mlha! Ještě kdyby to byla ta poctivá mlha od nás. Ale nikdy v životě jsem neviděl něco podobného."

"Zřejmě vzniká na soutoku chladného a teplého proudu, které nás vlekly až sem."

"Podivné na tom je, že je všechno daleko lépe slyšet, místo aby mlha zvuky tlumila jako u nás."

"Kde je Erikson?" otočil se najednou Manigault.

Ale ten byl pryč.

Za soumraku zapaloval mladý Martial první svíčku a najednou celý vzrušený vykřikl:

"Pojďte se podívat!"

Muži, ženy i děti přiběhli a našli ho v údivu před jiskřením tisíců světél, která v mlze zažehl ten skromný plamínek. Ledové krystaly se rozplynuly do mnoha pestrobarevných světél: zelených, zlatých, žlutých, červených, růžových a modrých. Kdosi škrtl křesadlem a rozsvítil všechny svítilny. Každé nové světlo rozehrало další pestrobarevné přeludy. Pozorovali tu krásu s otevřenými ústy, rozčilení a nadšení zároveň, a v duchu se ptali: Kde to jsme?

72557

72547

Angelika nemohla spát a několikrát vyšla na palubu. Zdálo se jí divné, že po tolika dnech plavby je loď najednou zakotvená, podivný byl i hluk příboje na úplně blízký břeh.

Žila v jakémsi očekávání jako kdysi v dobách vzpoury, když stála večer na stráži v Bocage, nebo na královské galéře či na galéře maltézských rytířů pár hodin před nepřátelským útokem. Cítila cosi podobného. Předtuchu, že se blíží bitva. V podstatě jsem válečnice... Joffrey to neví. Stejně jako neví nic o tom, jaká žena se ze mě stala.

V podivné duhové svatozáři viděla prokřehlé postavy, zahalené do černých pláštů, které s otevřenýma očima hleděly do té podivné noci. Před chvílí jim padaly na ramena chomáče mlhy, teď se měnily v jiskřivou jinovatku.

Proč jsem vlastně tu? ptala se v duchu. Nemám je ráda. Už je nemám ráda. Začala jsem nenávidět Berná, kdysi svého nejlepšího přítele. Leccos bych mu dokázala odpustit, jenže chtěl zabít Joffreye. To mu neodpustím nikdy. A přesto jsem tady. Cítím, že sem patřím... Děti... Honorina... Nemohu je opustit. Joffrey je silný. Zažil v životě všechno, co může muž prožít. Je tvrdý. Nemá jedinou slabost, dokonce ani lásku ke mně...

Toužila po jeho přítomnosti a daleko od něj se cítila osamělá. Nedávno v noci byl tak blízký, tak něžný. Sen nebo skutečnost? Už nevěděla.

Za ranního rozbřesku znovu vyšla ven, když ji jakási ruka strhla dozadu. Stáli za ní dva námořníci a ona poznala ty, kteří ji s Nicolasem Perrotem doprovázeli po La Rochelle. Takže i oni přešli ke vzbouřencům. Okamžitě ji však vyvedli z omylu.

Jeden z nich, bezpochyby Maltan, jí ve středozeemním nářečí, kterému poměrně rozuměla, zašeptal:

"Posílá nás pán, abychom chránili tebe a dítě."

"Před čím?"

"Nehýbej se."

Pevně ji chytili za zápěstí. Zaslechla tupý úder. Protestant hlídající u nejbližšího poklopu se skácel. A nad ním Angelika zahlédla neobyčejné zjevení, zároveň muže, zvíře i ptáka. Vypadalo jako obr. V nezřetelném světle se za ním vlnila jakási

červená křídélka a kolem něj se míhaly tmavohnědé kočičí ocasy. Jeho vztyčená paže se měděné leskla. Neslyšela ho přicházet. Udeřil podruhé. Padla další hlídka. Byl rychlý jako přízrak. Vtom se přes zábradlí hrnuly další tiché postavy, skákaly a klouzaly po palubě jako po oblacích a zaplavovaly ioá. Jejich jásavě barevná pera a modré nebo zrzavé pláště vlající za nimi jako chlupatá křídla jim při zvednutých pažích dávaly podobu archandělů mstitelů.

Angelika chtěla vykřiknout, myslela si, že sejí něco zdá. Oba Rescatorovi muži ji zarazili:

"Mlč! To jsou Indiáni... naši přátelé."

Jeden před ní skočil jako akrobat. Mávl velice širokou šavlí, zdobenou rudým peřím, v druhé ruce držel jakýsi dřevěný kůl se železnou koulí na konci primitivní zabití. Angelika zahlédla úplně zblízka jeho obličej z rudé hlíny, tajemný a pomalovaný modrými pruhy.

~ Námořníci zvedli ruce a rychle křikli na Indiána jakýmsi velice melodickým jazykem. Ukázali na Angeliku a na dveře do podpalubí, před nimiž stáli. Indián přikývl, že rozumí, a vrhl se do boje.

Ozvalo se ještě několik ojedinělých výkřiků, výstřelů, pak dlouhé zatroubení, po němž následoval podivný hluk, připomínající divoké hostiny v přístavní krčmě. Zábradlí přeskakovali hluční veselí muži s kožešinovými čepicemi, jako měl Nicolas Perrot, pokřikovali na sebe a zaplňovali palubu Gouldsbora.

Angelika zahlédla dva muže, připomínající s meči po boku šlechtice. Měli evropské obleky a velké, mírně nemoderní klobouky, které však nosili velice hrdě. Šli jistým krokem k zádi a zmizeli jí z očí. Paluba se chvěla horečným ruchem. Ti lidé jako by viděli skrze oponu z husté mlhy, na niž byli zvyklí. V několika minutách bylo Angelice jasné, že je rozhodnuto. Vítězství přešlo na opačnou stranu a křehká nadvláda protestantů se zhroutila.

Na palubu přivedli Manigaulta, Berná a jejich spřežence s rukama svázanýma za zády. Byli bledí, brady zarostlé, oblečení potřáhané. Nenadálý útok Indiánů je tak překvapil, že ani nebojovali.

1 256 1

Zbraň s koulí na konci je omráčila, že ani nezaznamenali blízkost se nepřáteli a dosud se nevzpamatovali. Někteří byli lehce ranění. Rty měli bolestně stažené. Angelika je vůbec nelitovala. Strašně se na ně zlobila, přestože si přála, aby se její manžel znovu chopil moci bez přílišného krveprolití.

V duchu vlastně nikdy nepochybovala, že Joffrey nakonec zvítězí nad sice rozhodnými a odvážnými, možná i mazanými, ale nezkušenými nepřáteli.

Zdánlivě se smířil s porážkou jen proto, že vyčkával na vhodný okamžik. Při svých znalostech moře a pobřeží, kam je vezl, je bez problémů oklamal. Skryt v útrobách své lodi sledoval beznadějný boj Gouldsbora s Floridským proudem. Ve vhodné chvíli poslal na palubu Eriksona a Nicolase Perrota. Ti se tvářili, že nevědí, kde přistávají, a zavedli loď do otevřené pasti, do pirátského hnízda. Když se muži z člunu octli na pevné zemi, vyhledali své přátele a vzbouřili Indiány ze spřátelených kmenů.

Protestanti, uvěznění v mlhavé neznámé pustině, jim byli vydáni na milost a nemilost. Světla na palubě přivedla až k nim, do zátoky, lehké loďky z březové kůry i se zbraněmi a indiánskými bojovníky, námořníky a pirátskými šlechtici, obyvateli těchto divokých břehů a všechno Rescatorovými přáteli.

A vtom se objevil i on, vynořil se, vysoký a zamračený, z husté mlhy. Vypadal větší než ostatní, dokonce i než urostlí Indiáni. Ti ho zdravili a klaněli se pružně jako šelmy a ten dojem ještě zvýrazňovaly pláště z přenádherných kožešin, zřasené na zádech, a pruhované ocasy koček, které jim spadaly z vrcholku oholených lebek až na ramena. Rescator k nim promluvil jejich jazykem. I tady, v téhle zemi na konci světa, byl doma.

Angeliku jako by neviděl, stanul pouze před vězni. Dlouze na ně pohlédl, pak vzdychl.

"Dobrodružství je u konce, páni hugenoti," řekl. "Lituji, že se vaše schopnosti nemohly projevit užitečněji pro nás pro všechny. Špatně jste si vybrali nepřátele a nedokázali jste rozeznat přátele. Jsou to omyly obvyklé u lidí, jako jste vy, a draze se za ně platí."

"Co s námi uděláte?" zeptal se Manigault.

"To, co byste udělali vy se mnou, kdybyste zvítězili. Cítovali jste mi nedávno slova Písma. Já vám teď odpovím jedním ze zákonů knihy knih: Oko za oko, zub za zub."

"Paní Angeliko, tušíte, co s nimi udělá?"

Angelika se zachvěla a pohlédla na Abigail. Dívka vypadala v kalném ránu unaveně. Poprvé za dobu plavby byla neupravená. V rozrušení na sebe přestala dbát. Neodvázala si zástěru, ušpiněnou od nočního čištění protestantských mušket, ani si nevzala bílý čepec a dlouhé vlasy jako len jí splývaly na ramena, takže vypadala mladší a působila vyděšeně. Angelika ji skoro nepoznávala. Zmučený Abigailin výraz plný neklidu ji udivoval tím spíš, že se dcera pastora Beaucaira nemusela bát o svého otce ani bratrance, neboť ti se chovali během vzpoury zdrženlivě. Neměla ani syna, ani manžela, jejichž osud by byl nejistý. Ohrožení byli pouze velitelé vzpoury: Manigault, Berne, Mercelot, Le Gall a tři muži, kteří se nechali najmout do Rescatorovy posádky, aby ho snadněji špehovali. Neviděli je od včerejšího večera. Ostatní se vrátili ke svým ženám a dětem. Se sklopenou hlavou, unavení azahořklí, ochutnali cizokrajné ovoce a podivnou zeleninu a napili se sladké vody, kterou jim hojně nabízeli.

"Začínám si klást otázku, jestli jsme se nechovali jako pitomci," prohlásil doktor Parry a sesul se na věchet slámy. "Než jsme začali poslouchat Manigaulta a Berná, mohli jsme se alespoň snažit domluvit s tím pirátem, který nás koneckonců přijal na palubu, když jsme byli v úzkých."

Advokát Carrere také bručel. Starý nešika se zranil mušketou a bolavá ruka mu na náladě nepřidala. "V podstatě je přece jedno, kam jedeme, jestli na ostrovy nebo jinam... Jenže Manigault měl strach, že přijde o peníze a Berne o jistou osobu, co mu popletla hlavu i srdce..."

Mumlal to stále dokola a zlověstně pokukoval po Angelice.

72587

72597

"Nechali jsme se zmanipulovat těmi dvěma blázný... Tak teď jsme tedy dopadli... já s jedenácti dětmi..."

Pod tflíou situace protestanti tiše čekali a ani děti, vyděšené posledními událostmi a Indiány, se ještě nestačily vzpamatovat a seděly tiše a zaraženě; tázavými pohledy sledovaly ustarané a smutné tváře rodičů.

Jemné pohupování zakotvené lodi, ticho na palubě Gouldsbora stále ještě vězícího v bílé neprůhledné mlze v nich vzbuzovalo dojem, že se po bouřlivých dnech a po boji ještě neprobudily ze sna. Abigail se tak děsila rána, že se probudila ještě za tmy a srdce jí divoce tlouklo. Pod vlivem strašné noční vidiny vyskočila a zamířila k Angelice.

Ta také nezamhouřila oko a byla tak rozčilená, že se jí skoro nedotkla nenávist, již cítila u svých bývalých druhů z La Rochelle. Zůstala s nimi spíš proto, aby je chránila, než aby tu hledala útočiště. Myšlenky jí těkaly od Joffreye de Peyrac k těm, za něž se cítila odpovědná. Sklonila se nad bledým Laurierem, pohládila ho a snažila se mu dodat odvahu.

Přes sevřené dětské rty nepřešla jediná otázka, mlčeli i Severina a Martial. Kvůli nepochopitelným konfliktům dospělých trpěly zas jen děti.

Přece jsem je nezachránila před královským vězením proto, aby se z nich stali dvojnásobní sirotci... a navíc na konci světa... Ne, to není možné.

Když se před Angelikou objevila Abigail, její obavy ještě vzrostly. Vstala a uhladila si šaty. Nedá se nic dělat, musí čelit událostem, sebrat síly, aby nepodlehla zoufalství, které se jí zmocňovalo.

Po Abigail vstaly i ostatní ženy. Paní Bréageová, Le Gallová a ostatní ženy námořníků, které mohly být klidné, ale přesto je svírala úzkost. Neopovážily se však vmísit mezi zazobané měšťany z La Rochelle. Paní Mercelotová a paní Manigaultová s dcerami jako by se náhle rozhodly a s tvrdým pohledem přistoupily k Angelice.

Nepromluvíly hned, ale v jejich upřených očích stála táž otázka, kterou vyslovila Abigail.

"Co s nimi udělá?"

"Proč jste tak rozrušená, Abigail?" tázala se Angelika dívky,

jejíž chování jí bylo záhadou. "Váš otec a bratranec byli bohudíky moudří a nemíchali se do něčeho, s čím nesouhlasili. Nic zlého se jim nemůže stát."

"Jenže Gabriel Berne," vykřikla dívka zlomeným hlasem. "Paní Angeliko, to ho necháte jen tak umřít? Zapomněla jste, že vás přijal do domu a že kvůli vám... kvůli vám..."

V pološíleném pohledu upřeném na Angeliku byla téměř nenávist. Z uzavřené Abigail se stala odhodlaná bojovnice a Angelika pochopila.

"Abigail, vy ho milujete?"

Dívka si zakryla tvář rukama a přidušeně vzlykla.

"Ach ano, miluju ho. Už tolik, tolik let. Nechci, aby umřel, i když mi ho vezmete."

To jsem ale natvrdlá, pomyslela si Angelika. Byla to má přítelkyně a já jsem netušila, jak se trápí. Joffrey to pochopil hned, jakmile uviděl Abigail první večer na Gouldsboru. Vyčetl jí z očí, že je zamilovaná do Gabriela Berná. Abigail zvedla tvář tonoucí v slzách.

"Paní Angeliko, pro smilování boží, udělejte něco, aby ho ušetřil. Ale co se tam nahoře děje?"

Už se nedokázala ovládat, strašný strach v ní potlačil veškerý stud:

"Slyšíte ty kroky, ty rány kladivem? Jsem si jistá, že stavějí šibenici. Ach, zabiju se, jestli umře."

Všechny měly najednou před očima stejný obraz vybavily si své strašné překvapení, když za podobného úsvitu uviděly na konci oprátky na hlavním stěžni houpající se tělo Maura Abdulláha. Věděly, že kapitán vykonává spravedlnost rychle a bez odvolání. Zvedly obličej a s napjatým výrazem ve tváři a pootevřenými ústy bez dechu poslouchaly rychlé kroky nad svými hlavami.

"Máte příliš bujnou fantazii, Abigail," řekla konečně Angelika tak klidně, jak jen byla schopna. "Nemohou chystat šibenici, hlavní stěžeň přece zlomila bouře."

"Ach, na Gouldsboru je přece dost dalších stěžňů a ráhen, na něž je mohou pověsit," vykřikla vztekla paní Manigaultová. "Vy mrcho jedna, to vy jste nás do toho zavelkla a ztratila jste nás... Nikdy jsem vám nevěřila."

12611

S napřaženou rukou a planoucími tvářemi pokročila k Angelice. Její velitelský pohled ji zarazil.

Od chvíle, kdy se Angelika vrátila v nové toaletě a s vlasy na ramenou, se do jejich nenávisti mísil jakýsi respekt. V tom oblečení ještě víc vyniklo její vybrané chování a mluva.

Pyšná měšťačka se najednou bezděky sklonila před urozenou dámou. Ruka jí zůstala trčet ve vzduchu. Paní Marcelotová ji vzala za zápěstí.

"Uklidněte se, matko," řekla a táhla ji zpět. "Zapomínáte, že ona jediná nás z toho ještě může dostat. Už jsme nadělali dost hloupostí, věřte mi..."

Angelice ztvrdl pohled.

"To je pravda," řekla ostře. "Vy se vždycky snažíte hodit odpovědnost za své činy na někoho jiného, paní Manigaultová. Vy sama jste cítila, že si Rescator zasluhuje důvěru, ale nedokázala jste přesvědčit a uklidnit svého bláznivého manžela, každý jste sledoval jen vlastní cíle, možná o nic čestnější než cíle pirátů, kterými tolik pohrdáte. Ano, byla jsem s kapitánem, když se ho zmocnili. Hrozili mu smrtí a povraždili mu jeho přátele před očima... Který muž by zapomněl na takové jednání? On ještě méně než jiný. A vy to víte. A taky proto máte všechny strach."

Třásla se zlostí.

Dívaly se na ni a začínaly si uvědomovat hrůzu toho, co se stalo. A právě paní Manigaultová zopakovala úzkostným hlasem palčivou otázku:

"A co s nimi udělá?"

Angelika sklopila oči. Celou noc v klamavém klidu po potlačení vzpoury si kladla tutéž otázku.

Najednou paní Manigaultová těžce klesla před Angelikou na kolena. Její družky ji následovaly.

"Paní Angeliko! Zachraňte nám muže!"

Vztahovaly k ní sepjaté ruce.

"Vy jediná to můžete dokázat," přesvědčovala ji vášnivě Abigail. "Vy jediná znáte jeho srdce a najdete slova, která ho donutí zapomenout na ty urážky."

Angelika cítila, jak před tou prosbou bledne.

"Mýlíte se. Nemám nad ním žádnou moc. Nemá slitování."

Chytaly ji za šaty.

"Vy jediná můžete..."

"Paní Angeliko, smilujte se nad našimi dětmi."

"Neopouštějte nás. Jděte za tím pirátem."

Prudce potřásla hlavou.

"Vy nechápete! Nemůžu nic dělat. Ach, kdybyste věděly! Má srdce z kamene."

"Kvůli vám ustoupí. Z lásky k vám je ušetří."

"Bohužel mě nemiluje."

"Ale co to říkáte! Nikdy jsme neviděly zamilovanějšího muže. Když se na vás dívá, jiskří mu oči jako plamen."

"Všechny jsme na vás žárlily a nenáviděly vás," přiznala paní Carrerová a přistoupila blíž.

Obklopily ji, věšely se na ni se slepou důvěrou.

"Zachraňte mi otce," prosila Jenny. "Je naším vůdcem. Co se s námi bez něj stane v téhle neznámé zemi?"

"Jsme tak daleko od La Rochelle!"

"Jsme tu opuštěné!"

"Paní Angeliko! Paní Angeliko!"

V tom koncertu prosebných hlasů se Angelice zdálo, že slyší pouze tenké a smutné hlasy Severiny a Lauriera, přestože právě oni dva nevydali ani hlásku, jediní mlčeli. Proklouzli až k ní a objali ji malýma rukama. Přitiskla si je na prsa, aby neviděla jejich úzkostlivá očka.

"Ubohé děti, opuštěné na konci světa."

"Čeho se bojíte, paní Angeliko? Vám přece neublíží," prohlásil najednou Laurier svým slabounkým váhavým hláskem.

Nemohla jim vykládat, jak bolestné, ještě nevysvětlené výčitky je dělí. Jejich nedávná prudká hádka po chvilkovém sblížení do dokazovala.

Nemohla spoléhat na fyzickou přitažlivost. To je zanedbatelné Joffrey de Peyrac se nedá zmámit smysly. Věděla to lépe než kdokoli jiný. Bylo jen málo mužů, jako je on, kteří umějí zároveň rafinovaně milovat a klidně se všech rozkoší vzdát. Síla jeho ducha je daleko důležitější, pomáhá mu překonat vlastní touhy a snadno se obejít, pokud to je potřeba, bez pomíjivých radostí těla. Co si vlastně představují tyhle ctnostné paničky, které na

72637

72627

kolenou před ní klidné doufají, že její půvaby odvrátí hněv pána moří, jehož posádku zatáhli jejich manželé do vzpoury.

To Joffrey de Peyrac neodpustí.

Podle nejlepších tradic svých předků se dokáže chovat rytířsky, ale i prolít krev a zabíjet, když usoudí, že je to nutné.

Copak by se mohla opovážit předstoupit před něho a přimlouvav se za zřejmé viníky, kteří ho smrtelně urazili?

Nakonec by ho její chování jen ještě víc rozhněvalo. Vyhnal by ji prudkými slovy a vyčetl by jí, že se spojila s jeho nepřáteli.

Zeny a děti neklidně sledovaly stopy vnitřního boje na jejím obličeji.

"Paní Angeliko! Vy jediná ho můžete zviklat, pokud není příliš pozdě... Brzy už bude."

Díky prožitým zkouškám byly tak přecitlivělé, že bezděky vnímaly přípravy, jejichž hluk k nim ani nedoléhal. Každá další minuta mohla znamenat konec. Chvěly se, bály se, že se každou chvíli otevrou dveře... Pak budou muset vyjít na palubu... a uvidí! Pak bude příliš pozdě křičet a prosit. Budou se muset smířit s nevyhnutelným. Stanou se z nich zamračené ženy s prázdným pohledem jako Elvira, mladá vdova po pekaři, jehož při vzpouře zabili. Od té chvíle nehybně sedí v koutě a děti se k ní křečovitě tisknou.

Angelika se vzpamatovala.

"Ano, půjdu tam," zašeptala. "Musím, ale... Ach, bože můj, jak je to těžké." Cítila se bezmocná, s prázdnými rukama, jako by sama zlomila to křehké pouto, jež mezi nimi vzniklo, když s ním odmítla zůstat. Zůstaň se mnou, prosil ji. Vykřikla: Ne, a utekla. Není to muž, který odpouští. Přesto opakovala: "Jdu tam," a odhodlaně vykročila. "Nechtě mě projít," vybídla je.

Ženy rychle vstaly a tišese kolem ní seskupily. Abigail jí přehodila přes ramena plást, paní Marcelotová jí tiskla ruce. Doprovázely ji až ke dveřím.

Na prahu hlídali dva strážníci, námořníci z Gouldsбора. Když zahlédli Angeliku, zaváhali, ale pak si uvědomili, že je to pánova oblíbenkyně, a nechali ji odejít.

Pomalou stoupala po schodech, vedoucích za záá. Ty kluzké

dřevěné stupně, po bouři nasáklé solí a po boji krví, jíj tak známé, že po nich šla úplně automaticky. Lod, kotvící v neviditelné zátocce, halila stále táž mlha. Dnes byla nadýchanější, ale stále bílá jako mléko. Chvěly se v ní narůžovělé záblesky a jakési zlaté hvězdy. Angelika se na ně dívala, ale neviděla je. Narazila na vysokého muže v uniformě lemované zlatem a se širákem s velkými péry na hlavě. Nejdřív měla za to, že je to manžel, a zůstala zkoprněle stát. On ji však velice zdvořile pozdravil:

"Madame, dovolte, abych se představil: Roland d'Urville, nejmladší z roku de Valognes, normandský šlechtic."

Jeho francouzština a obřadnost ji přes jeho ošlehanou pirátskou tvář uklidňovaly. Zeptal se jí, zda jde navštívit hraběte de Peyrac a nabídl se, že ji k jeho kajutě doprovodí. Ráda přijala. Bála se, aby nenarazila na některého z indiánských bojovníků.

"Nemusíte se ničeho obávat," říkal Roland d'Urville. "Jsou to sice odvážní válečníci, ale když odloží zbraně, jsou milí a velice důstojní. Pan de Peyrac se chystá sestoupit na pevninu jen proto, aby pozdravil jejich velkého sašema Massawu... Ale co je vám?"

Angelika už byla na zádi, když vzhlédla a viděla, jak se jí nad hlavou mezi nebem a zemí otáčejí bosé nohy.

"Ach ano, oběšenci," řekl d'Urville, sledující její pohled. "To nic není, několik španělských vzbouřenců, kteří zřejmě připravili našemu veliteli a jeho mužům horkou čtvrt hodinku., Nenechte se vyděsit, madame. Spravedlnost na moři i v našich divokých končinách musí být účinná a neodvolatelná. Na těch několika mizerech naprosto nikomu nezáleží."

Angelika by se ho byla ráda zeptala, co udělali s ostatními, ale nedokázala to. Vstoupila do salónu na zádi a cítila se naprosto vyčerpaná. Musela se opřít o dveře, které za ní normandský šlechtic zavřel, a chvíli tak stála, než se v šeru zorientovala. Přesto tuto místnost, kde orientální nádhera bojovala s pachem moře, důvěrně znala.

Kolik dramatických scén se tu odehrálo od toho prvního

12641

12651

večera v La Rochelle, kdy ji kapitán Jason dovedl k Rescatorovi.

V první chvíli manžela neviděla. Když se vzpamatovala, hledala ho očima a našla ho vzadu u velkého okna, na něž hustá mlha lepila rychle se měnící obrazce.

Mléčné, přesto však jasné světlo, pronikající oknem, ozařovalo šperkovnici na stole: Joffrey de Peyrac z ní vyndával nejružnější šperky, perly a diamanty.

Pan d Tjrville říkal, že kapitán Gouldsbora se chystá navštívit na zemi proslulého sašema. Proto si zřejmě oblékl skutečně nádherné šaty. Angelika měla dojem, v že se znovu octla na někdejších dvorních slavnostech: plást z rudého moaré měl zdobený velkými diamantovými květy, kalhoty a vestu z tmavomodrého sametu: byly jednoduché, ale tak dokonale střižené, že v nich nádherně vynikala jeho vysoká postava. Vždyt i kdysi, ještě když kulhal, měl pověst jednoho z nejelegantnějších šlechticů své doby. Vysoké španělské boty byly z tmavě rudé kůže stejně jako rukavice, položené na stole, a opasek s pouzdrem na pistoli a dýku.

Jedna maličkost ho odlišovala od dvorského šlechtice: neměl meč. Na boku se mu leskla perletí vykládaná dlouhá pistole se stříbrnou pažbou.

Sledovala, jak si navléká dva prsteny a na krk si na vestu zavěšuje řetěz ze zlatých plíšků s diamanty, jaký nosili za Ludvíka XIII. rytíři pohrdající zbytečným pancířem a měnicího na ozdobu.

Stál k ní napůl zády. Slyšel, že vešla? Ví, že je tady? Konečně zavřel klenotnici a pohlédl na ni.

V těch nejvážnějších chvílích občas člověka napadnou nanejvýš nevhodné myšlenky. Říkala si, že si bude muset zvyknout na jeho nově narostlou bradku, v níž trochu připomínal Saracéna.

"Přišla jsem...", začala.

"To vidím."

Nepomohl jí, nevlídně ji pozoroval.

"Joffreyi," pokračovala, "co s nimi uděláte?"

"Tak to vás zajímá?"

Sklopila hlavu a hrdlo se jí svíralo.

"Madame, přicházíte z La Rochelle, procestovala jste Středozevní moře a dokonce, jak jsem slyšel, jste se zabývala problémy zámořského obchodu. Znáte tedy zákony moře. Jaký osud čeká ty, kdo se během plavby vzbouří proti kapitánovi a snaží se ho připravit o život? Pověsí se... Rychle a bez soudu. Takže je oběsím."

Říkal to klidně, avšak rozhodně.

Angeliku mrazilo po celém těle, točila se jí hlava. To se nesmí stát, říkala si, udělám cokoli, abych tomu zabránila, padnu mu k nohám...

Přešla místnost, a aniž vytušil její úmysl, sesula se před ním na kolena a objala mu nohy.

"Joffreyi, ušetřte je, prosím vás, drahoušku můj, já vás zapřísahám... Žádám vás o to ani ne tak kvůli nim, jako kvůli nám. Mám strach, třesu se, aby takový skutek nezničil mou lásku k vám... Nikdy bych nedokázala zapomenout, čí ruka je poslala na smrt... Byla by mezi námi krev mých přátel."

"Už je mezi námi krev mých: Jazona, dvacet let mého věrného druha, starého AbdelMešrata, kterého nemilosrdně zavraždili..."

Jeho vždycky zdrženlivý hlas se třásl vzteky, oči mu blýskaly.

"Vaše prosba mě uráží, madame, a já se obávám, že vás k ní strhl opovrženlivý vztah k jednomu z těch mužů, kteří mě zradili, mě, vašeho manžela, jehož údajně milujete."

"Ne, to ne, a vy to dobře víte... Miluji jen vás... vždycky jsem milovala jen vás... k smrti milovala... málem jsem pro vás položila život... Srdce mi zkamenělo daleko od vás..."

Byl by ji rád odstrčil, ale musel by být surový, protože se k němu vinula vší silou a on cítil teplo jejích paží a jejího čela tisknoucího se k němu.

Stál nehybně a hleděl na ni, neodvážil se setkat s jejíma prosebnýma očima, nedokázal však odolat jejímu dojemnému hlasu.

Slovo "drahoušku" ho přímo páliło. Přestože se cítil dost silný, aby jí odolal, přece jen ho zasáhlo to nečekané oslovení a gesto pyšné ženy, která před ním poklekla.

"Já vím," řekla přidušeně, "že jejich čin zasluhuje smrt."

"Naprosto nechápu, madame, proč se za ně tak vehementně

přimlouváte, pokud je pravda, že nesouhlasíte s jejich zradou. Proč se tedy tak zajímáte o jejich osud?"

"Vím já? Cítím se s nimi spřízněna i přes jejich omyly a zradu. Snad proto, že mě kdysi zachránili a že jsem je i já zachránila tím, že jsem jim pomohla z La Rochelle, kde byli odsouzeni. Žila jsem mezi nimi, dělili se se mnou o chléb. Byla jsem hrozně ubohá, když mi pan Berne nabídl útočiště ve svém domě. Kdybyste věděl... V zemi mého dětství nebyl jediný strom, jediný keř, za nímž by se neskrýval nepřítel usilující mi o život. Byla jsem jako štvané zvíře, vydané napospas všem a všemu..."

Gestem její zpověď umlčel.

"Co záleží na tom, co už není," prohlásil tvrdě. "Dobré skutky z minulosti nemohou ospravedlnit dnešní zločiny. Vy jste žena. Zřejmě nechápete, že muži, za něž jsem na své lodi zodpovědný stejně jako v zemi, kde se vylodíme, uznávají jen jediný zákon: ten, který jsem jim dal já. Musí ho zachovávat. Spravedlnost a disciplína jsou naprosto nutné, jinak dojde k anarchii. A to pak nevznikne nic velkého ani trvalého, a navíc půjde zbytečně o život. Tady, kde jsme, nelze být slabý."

"Nejde o slabost, ale slitování."

"Nebezpečný odstín. Altruismus vám nesluší, zavádí vás na scestí."

"Tak už konečně řekněte, jakou byste si přál mě najít?" vykřikla najednou rozhořčeně. "Tvrdou? Zlou? Nelítostnou? Jistě, před několika lety jsem byla zosobněná nenávist. Ale teá už nemohu... Už nechci zlo, Joffreyi. Zlo, to je smrt. Já miluji život."

Sklonil k ní velitelský pohled.

Její výkřik zlomil jeho obranu.

Během posledních událostí na Angeliku neustále myslel, přemítal o tajemství té, kterou miloval. Takže se ani nepřetvařuje, ani není vypočítavá. S obvyklou ženskou logikou, tak zvláštní, ale správnou, ho staví tvář v tvář své skutečnosti a nutí ho, aby se k ní vyslovil. Chtěl by opravdu, aby byla ctižádostivá, zlá a sobecká jako tolik žen, které se zabývají jen samy sebou?... Co by dneska dělal s nádhernou markýzou, náladovou a frivolní, on, nenapravitelný dobrodruh, jenž se

znovu chystá hodit na váhy osudu celé své bohatství v touze probádat neznámé kraje?

Jaké místo dát v tomto novém životě někdejší Angelice, krásné dívence, která otevírala okouzlené oči do století plného půvabu a plála touhou využít své ženské zbraně, nebo ženě, vládnoucí královu srdci, která si ze zkaženého dvora udělala pole své působnosti, jeviště svých výbojů!

Divoká a drsná země, na niž ji zavedl, není stvořena pro nestálá a prázdná srdce. Ta potřebuje oddanost a lásku.

Takovou oddanost, kterou četl v očích vzhlízejících k němu. Podivný výraz. Jistě dokázala svým pohledem donutit nejednoho velikána tohoto světa, aby se zlomil.

Ona však tajemnými cestami, během nichž ztratila v křoví všech sedm závojų halících jí duši, dospěla až k němu.

Zoufale ho pozorovala a čekala na rozsudek. Nevěděla, o čem přemýšlí.

Myslel si: Nejkrásnější oči světa. Za takový pohled... pětatřicet tisíc piastrů zas nebylo tak moc. I krále okouznil jejich lesk... Krvelačný sultán se sklonil před jejich mocí.

Položil jí ruku na čelo, jako by chtěl uniknout jejich volání. Pak ji pomalu pohládl po vlasech. Jako by čas vybělil tyhle kadeře jen proto, aby dal nový odstín jejím zeleným očím. Zářící ozdoba z bledého zlata a perleti; i bohyně Olympu by jí záviděly.

Tajně ho vzrušovalo, zeje krásná i v neštěstí a strachu. Stejně krásná byla i v bouři, i v lásce. Její krása není z těch, za něž se vděčí koketním prostředkům. Prostý jímavý pohled podtrhuje její novou krásu, krásu vyrovnané ženy, plné obdivuhodné touhy žít.

Dlouho mu trvalo, než ji odhalil a přijal ji. Zkušenost s jinými ženami mu nepomohla pochopit Angeliku. Nikdy nepotkal někoho takového; nepoznal ji ne

proto, že padla příliš hluboko, ale proto, že vystoupila příliš vysoko. Teď bylo všechno jasné.

Mohla klidně přijít v neforemných šatech, v hadrech, rozcuchaná, zbičovaná mořem či úzkostí a poznamenaná únavou

12691

jako dnes, nebo nahá, slabá a poddávající se jako tu noc, kdy ji držel v náruči a ona mimovolně plakala. Byla vždycky krásná, krásná jako pramen, k němuž se člověk může sklonit a utišit žízeň.

A on už nikdy nebude muset být osamělý. Ne, to nikdy!

Žít bez ní by bylo nad jeho síly. Už těžko snášel, když žili daleko od sebe, na opačných koncích lodi. Otřásl jím, když viděl, jak se mu chvěje u nohou.

Bůh ví, že ty "její" protestanty nepověsí. Jsou jistě potměšilí, ale i odvážní, odolní, a když se to tak vezme, zaslouží si lepší osud. Přesto je musí odsoudit. Během svého života plného nebezpečí tvrdě platil za zjištění, že slabost je příčinou těch největších porážek, že přináší tisícero zkázu. Včas utatý shnilý úd zachrání lidské životy.

Angelika tiše čekala.

Ruka ve vlasech jí vracela naději, ale stále klečela, věděla, že ho nepřesvědčila a že kdyby se ho snažila svádět, bude se pokoušet jí odolat, přestane jí důvěřovat a kdoví, možná bude ještě nelítostnější.

Jaký nový argument najít? V duchu tápala v poušti, vidina Larochellanů visících na špici stěžně se prolínala s představou oběšenců od Víliho kamene, jež kdysi jednoho lednového rána objevila v Nieulském lese. Všechna ta pohupující se těla, mrtvá a němá, ji obklopovala v závrtném příšerném tanci smrti. Zahlédla mezi nimi pohublé obličejíky Lauriera, Jeremiáše a tragicky bledé Severiny s čepečkem na hlavě.

Když promluvila, v hlase zněl šílený tlukot jejího srdce.

"Neberte mi, Joffreyi, jedinou věc, která mi ještě zbývá... Pocit, že mě potřebují ohrožené děti. Všechno jsem zavinila já. Chtěla jsem je zachránit před osudem krutějším než smrt. Před ubíjením duše. V La Rochelle jejich otce pronásledovali, ponižovali, trestali nejružnějšími schválnostmi, vrhali je do vězení, poutali do oken... To jsem je musela zatáhnout tak daleko, až na konec světa, aby jim je potupně pověsili? Byla by to jejich zkáza... Neberte mi je, Joffreyi. Nesnesla bych jejich bolest. Pomocť těm mladým životům přemoci tragický osud byl

pro mě smysl života... Připravíte mě o něj?... To jsem tak bohatá?... Kromě naděje, že je zachráním, že je odvezu k zeleným pastvinám, jak jsem těm naivním dětem slíbila, co mi zbývá?... O všechno jsem přišla... o pozemky, o majetek... o postavení... o jméno, o čest, o syny... o vás... o vaši lásku... Už mi nic nezbylo... jen to prokleté dítě."

Hrdlo se jí stáhlo. Zatala zuby do rtů.

Prsty Joffreye de Peyrac se jí sevřely na temeni, až to zabořilo.

"Nemyslete si, že mě obměkčíte slzami."

"Já vím," šeptala. "Jsem nešikovná..."

Ach ne, naopak, příliš šikovná, pomyslel si. Nemohl snést její pláč. Srdce mu pukalo, když viděl, jak se jí křečovitě chvějí ramena.

"Vstaňte," řekl konečně, "vstaňte... nesnesu, abyste přede mnou klečela."

Poslechla, byla příliš unavená, aby dokázala protestovat. Uvolnil jí ruce, které mu ovinula kolem kolen. Byly ledové. Chvilí je držel ve svých dlaních. Pak ji pustil a začal chodit sem tam po kajutě. Angelika ho pozorovala. Svetkal se s jejím zmučeným pohledem, sledujícím jeho kroky. Řasy měla vlhké, víčka naběhlá, tváře zmáčené slzami.

Miloval ji v tuhle chvíli tak prudce, že málem neodolal touze sevřít ji do náruči, pokrýt jí tvář polibky a vášnivě tiše volat: Angeliko, Angeliko, duše moje! Nechtěl, aby se před ním třásla, a přece když mu nedávno čelila, jen s obtížemi jí to odpouštěl.

Jak může být současně tak silná i slabá, tak pyšná a ponížená, tak tvrdá i něžná? Bylo to tajemství jejího kouzla. Buď museí člověk podlehnout, nebo přijmout život v naprosté samotě, kam už nikdy nezasvítí slunce.

"Sedněte si, matko představená," skoro se na ni utrl, "řekněte mi, když se snažíte dostat mě znovu do nemožné situace, jaké řešení navrhuje. Mám se připravit na to, že na mé lodi, na pobřeží a v mých osadách zase vypuknou krvavé srážky mezi vašimi vzpurnými přáteli a mými muži, Indiány, zálesáky, španělskými žoldáky a vši tou faunou amerického východu?"

Lehká ironie v jeho hlase působila Angelice nevysvětlitelnou úlevu. Sesula se na židli a zhluboka vydechla.

"Nemyslete si, že jste vyhrála," varoval ji hrabě. "Kladu vám prostě jen otázku: Co s nimi? Přinejmenším aby neposloužili jako příklad těm, kdo by se je pokusili napodobit. Když je osvobodím, využijí první příležitosti k pomstě. Proč bych mezi nás ještě vodil nepřátelské a nebezpečné přivandrovalce, i tak už je tady dost nástrah... Jistě bych se jich mohl zbavit i tak, jak oni hodlali jednat se mnou: nechat je s jejich rodinami někde na opuštěném místě, třeba na severním pobřeží. Jenže to je vydám na smrt stejně jistou, jako kdybych je oběsil. A abych je za jejich zradu ještě laskavě odvezl na ostravy, to je vyloučené, dokonce i kdybych se vám chtěl zalíbit. Přišel bych o dobrou pověst nejen u svých mužů, ale i v očích celého Nového světa. Tady se pitomcům neodpouští." "Chtěl jste jim přece nabídnout, aby kolonizovali část vašeho území. Proč to teď odmítáte?"

"Proč?... Dát zbraň do ruky těm, kdo se prohlásili za mé nepřátele? Jakou budu mít záruku, že zůstanou loajální?"

"Zajímavou prací, kterou jim svěříte. Jednou jste mi řekl, že tu vydělají víc peněz než při eventuálním obchodování na amerických ostrovech. Je to pravda?"

"Je to pravda. Jenže tady ještě nic není. Všechno se musí nejdříve postavit. Přístav, město, obchod."

"Právě proto jste si vybral zrovna je. Jistě jste věděl, že hugenoti jsou jako kolonisté nových území naprosto ideální. Říkali mi, že angličtí protestanti, jimž se říká poutníci, nedávno založili nejkrásnější města na divokém a pustém pobřeží. Larochelíané to také dokážou."

"To souhlasí. Jenže díky jejich nepřátelské a podivné povaze bych se jejich budoucího počínání spíš obával."

"Taky se však může stát zárukou úspěchu. Jistě není jednoduché se s nimi domluvit, ale jsou dobří obchodníci, navíc jsou odvážní a inteligentní. Není pozoruhodné už to, že se zmocnili lodi o výtlaku tři sta tun, když při odjezdu neměli nic, ani zbraně, ani peníze, a jen nepatrnou mořeplaveckou zkušenost?" Joffrey de Peyrac se rozesmál.

"To byste ode mě žádala přílišnou velkorysost, abych to přiznal."

"Vy jste schopen jakékoliv velkorysosti," odpověděla oddaně.

Stál před ní a pozoroval ji. Četl v jejích očích obdiv a důvěru. Byl to pohled jejího mládí, jímž mu bez zábran vyznávala svou vášnivou lásku.

Najednou věděl, že kromě něj pro ni žádný muž na zemi neexistuje.

Jak o tom mohl pochybovat? Pocítil obrovskou radost. Jen stěží dokázal sledovat další Angeličinu obhajobu.

"Vypadám, jako bych snadno odpouštěla čin, který vás, Joffreyi, hluboce ranil a jenž má za následek, že vaši věrní přátelé jsou mrtví. Nevděk hugenotů mě pobuřuje. Přesto se stále pokouším bojovat za to, aby to všechno nevedlo k smrti, ale k životu. Občas se zrodí taková nenávist, že ji nelze než potrestat. Tohle však není ten případ. Všichni máme dobrou vůli, jen jsme se stali obětí nepochopení a já bych byla dvojnásobně vinna, kdybych se to nepokusila napravit."

"Co tím chcete říct?"

"Joffreyi, když jsem za vámi přišla v La Rochelle a nevěděla jsem, kdo jste, a prosila jsem vás, abyste vzal na palubu lidí, kteří budou za několik hodin zatčeni, nejdřív jste odmítl, a pak jste se mě zeptal na jejich povolání a souhlasil jste. Takže vás napadlo, že je vezmete s sebou jako kolonisty, a jsem si jistá, že ve vašem rozhodnutí nebyla nejmenší touha jim nějak ublížit, naopak, uvažoval jste jak ve svém, tak v jejich zájmu. Poskytl jste uprchlíkům šanci."

"Ano, to je pravda."

"Proč jste jim tedy hned neřekl o svých úmyslech? Přátelský rozhovor by byl potlačil podvědomou nedůvěru, kterou jste v nich mohl vzbudit. Nicolas Perrot mi prozradil, že není na světě člověka, jehož jazyku byste nerozuměl, a že si umíte udělat přátele stejně z Indiánů jako ze zálesáků i poutníků, žijících v koloniích Nové Anglie..."

"Jenže ti Larochelíané ve mně okamžitě vzbudili averzi, ostatně opětovanou."

"A důvod?"

"Vy."

"Já?"

12121

1213 1

"Jistěže. Vaše dnešní úvahy mi jasně ukázaly, proč jsme si byli od počátku nesympatičtí. Uvědomte si přece," vykřikl rozrušeně, "chovala jste se k nim jako k vlastní rodině. Jak vás nepodezírat, že mezi nimi máte milence, nebo ještě hůř, manžela? Navíc jsem zjistil, že máte dceru. Není její otec na palubě? Viděl jsem, jak se něžně skláníte nad raněným, jehož osud vás zajímá tak, že jste ani neprohlédla, kdo jsem já."

"Joffreyi, právě mi tehdy zachránil život!"

"A vzápětí jste mi oznámila, že se za něj vdáte... Snažil jsem se vás přetáhnout na svou stranu, ale neopovážil jsem se sundat masku. Vnímál jsem, jak jste duchem daleko. Jak tedy nezačít nenávidět ty přísné podezíravé puritány, kteří vás k sobě připoutali? A v nich se všechno bouřilo proti mně, a navíc Berne, jehož jste naprosto pobláznila, je šíleně žárlivý."

"Kdo by to řekl?" zesmutněla Angelika. "Tak klidný a vyrovnaný muž... Co je ve mně tak špatného, že takhle stavím muže proti sobě?"

"Krásná Helena způsobila trojskou válku."

"Joffreyi, neříkejte mi, že jsem příčinou tolika strašného utrpení."

"Ženy jsou příčinou největších, nejnenapravitelnějších a nejnevysvětlitelnějších katastrof. Copak se neříká: Cherchez la femme?"

Zvedl jí bradu a lehce ji pohladil, jako by jí chtěl z obličeje setřít bolest.

"A občas taky největšího štěstí. V podstatě chápu, že mě Berne chtěl zabít.

Odpustím mu jen proto, že prohrál, a to ani ne díky tomahavkům mých Mohykanů, jako díky vaší volbě... Dokud jsem pochyboval o jejím výsledku, bylo by marné

žádat na mně shovívavost. Tak vidíte, za co stojí muži, drahoušku. Za moc ne.

Pokusme se tedy napravit chyby, kterých, to uznávám, se dopustily obě strany.

Zítřka odvezou čluny cestující na břeh. Manigault, Berne a ostatní nás doprovodí v řetězech a pod dozorem. Vysvětlím jim, co od nich očekávám. Pokud budou souhlasit, nechám je odpřísáhnout jejich loajálnost na bibli... myslím, že takovou přísahu se neopováží porušit."

Vzal ze stolu klobouk.

"Spokojená?"

Angelika neodpovídala. Ještě nemohla uvěřit svému vítězství. Hlava se jí točila. Vstala a doprovodila ho ke dveřím. Tam mu náhle položila ruku na zápěstí.

"A když nepřijmou? Když se vám nepodaří je přesvědčit? Budeli jejich touha po pomstě silnější?"

Odvrátil oči. Pak pokrčil rameny.

"Dám jim indiánského průvodce, koně, vozy a zbraně. At se jdou nechat oběsit jinam... třeba k čertu... at jdou do Plymouthu nebo do Bostonu, kde je přijmou jejich souvěrci..."

Křišťálové vlny, prosvítající mlhou, přinášely Angelice na palubu vzdálené hlasy země. Byl to zpěv nebo výzva?

Neznámý svět, který se dal tušit ve vzdálenosti několika délek lana, byl svět, v němž Joffrey de Peyrac zakotvil a hodlá žít. Proto Angeliku už teď přitahoval. Naslouchala a podléhala vzrušení. Byla strašně unavená. Zřejmě už odvykla pocitu štěstí, jinak by poznala, na vlnách čeho se vznáší. Bylo to cosi křehkého a prchavého, ale měla dojem, že její duše odpočívá po boji v pocitu úžasné plnosti. Byla to zvláštní chvíle. Uplývala, ale zůstávala jí ve vzpomínkách a bude jí zářit na další cestě životem.

Tak Angelika, skrytá mlhou, žila v očekávání. Byla s Honorinou sama na zádi; sdělila vyděšeným ženám uklidňující zprávu a vrátila se na palubu.

Potřebovala být sama. Utrdit si vlastní prožitky. Neustálý strach z tušených neštěstí ji pomalu opouštěl.

Jen Joffrey de Peyrac odešel, už toužila po tom, aby se vrátil. Toužila slyšet jeho hlas. Naslouchala pleskání vody stékající z vesel. Zřejmě se blíží člun a ona uslyší jeho krok. Toužila stát mu po boku, nespouštět z něj oči. Sdílet s ním jeho soukromí, jeho starosti, sny a touhy. Být v jeho stínu, být v jeho náručí.

Najednou se rozesmála.

"Zamilovaná. Jsem strašně zamilovaná!"

Srdce jí zaplavila radost. Byla by se nejraději rozběhla po

72747

72757

kopcích, rozezpívala se. Ale musela čekat v mlze na prahu ráje, uvězněná na lodi, na níž propluli mračnem temnot. Znovu prožívala každé gesto, každý jeho dotek, každé slovo, které řekl. Cítila jeho pevnou ušlechtilou ruku, hladící jí vlasy, slyšela přidušený hlas, najednou jakoby zjhlý. Posadte se, matko představená...

Nikdy by tak rychle, tak úplné nevyhověl mé prosbě, kdyby mě nemiloval... Dal jim milost. Nabídl mi ji jako královský dar a já ho nechala odejít... jako kdysi, když mi věnoval královský šperk a já se neopovážila mu poděkovat. Je to divné... Vždycky jsem se ho trochu bála. Možná proto, že je tak jiný než ostatní muži? Nebo proto, že se před ním cítím slabá? Ze mám strach, že mě ovládne? Jenže co na tom záleží? Jsem přece žena... jsem jeho žena...

Právě manželské pouto jim umožnilo se znovu najít. Přestože tvrdil, že zradila, nedokázal se hrabě de Peyrac úplně odpoutat od té, již si vzal za ženu. Vrhł se jí na pomoc v Kandii, pak, když ho povolal Osman Ferradži, okamžitě vyrazil i do Meknesu. A také do La Rochelle připlul proto, aby ji zachránil...

Angelika sebou najednou trhla. Teď si byla jistá, že hrabě de Peyrac nezakotvil pod zdi La Rochelle náhodou. Věděl, že je v tom městě... Kdo ho upozornil?

Uvážila několik možností a pak zůstala u té nejpravděpodobnější: upovídaný Kochat. V těchhle obrovských přístavech, otevřených Východu i Západu, se všechno rozkřikne.

Když věděl, že mi hrozí nebezpečí, vždycky se mi snažil pomoci. Záleželo mu na mně, a já mu působila jen obtíže...

"Mami, ty se tseses, jako by se ti něco zdálo," vyčetla jí Honorina.

Vůbec nevypadala spokojeně.

"Tomu ty nemůžeš rozumět," řekla Angelika. "Je to tak nádherné!"

Honorina se ušklíbła na důkaz, že jí to nepřipadá. Angelika jí s podivným pocitem výčitky pohladila dlouhé zrzavé vlásy. Honorina vždycky uhádla, že když mezi její matkou a černým mužem dojde ke smíru, její vlastní bezpečnost je ohrožena. Matka na ni zapomínala a její přítomnost jako by jí vadila... Proč?

"Neboj se," říkala Angelika polohlasně. "Já tě neopustím, dítě moje, dokud mě budeš potřebovat, budu u tebe. Tvé srdíčko už dobře ví, co je to bolest. Ale já už nikdy neodejdu."

Hladila kulatou hlavičku a znovu prožívala jejich přátelství, přátelství matky a dítěte, tak tajemné, že ani ony samy by ho nedokázaly vysvětlit.

"Řeknu ti jedno, holčičko moje. Jsi mé nejoblíbenější dítě. Vzbudila jsi ve mně větší lásku než mé ostatní děti. Mám dojem, žes to bohužel byla až ty, kdo mě naučil být matkou. Neměla bych se ti přiznávat, jenže chci, abys to věděla, protože tys při narození nedostala vůbec nic."

Mluvila velice tiše. Honorina nerozuměla slovům, ale tón hlasu ji uklidňoval. Na Angeličině štěstí ještě tkvěl stín. Bylo tu mnoho temných míst: Vyčetl jí, že špatně chránila své syny, trápily ho její nevěry, i když ta největší byla jen zdánlivá.

Bude muset jednoho dne sebrat odvalu a říct manželovi, že nikdy nebyla královou milenkou.

Že nikdy nemilovala, a proč, Honorinina otce.

Budou si muset promluvit o Florimondovi. Je na nich, na rodičích, aby se pokusili najít hochu, který kdysi naštěstí uprchl z Plessis a unikl tak smrti. Bude muset najít odvalu a znovu prožít ty strašné hodiny. Promluvíš s ním i o Cantorovi. To bude bolet. Jak to, že Joffrey, který vždycky věděl, co dělá, nezjistil při přepadu královského loďstva, že na galéře je jeho syn? Byl to jediný válečný výpad přímo proti francouzskému králi... Jenže naneštěstí... Naneštěstí? Nebo k tomu měl nějaký důvod?

Jako před chvílí, když pomyslela na Rochata, měla Angelika pocit, že začíná odhalovat cosi podstatného, co jí mělo být jasné už dávno.

Byla zmatená. Pohlédla k nebi a najednou ji přepadl jakýsi primitivní strach. Záře stále jasněla a přecházela do fialová, pak do červena, nakonec nesnesitelně oranžověla... Světlo bylo jakoby rozptýlené, ale zahalovalo celou nebeskou klenbu najednou.

Angelika bezděky zvedla hlavu ještě výš. Obrovská oranžová koule se nad ní otevírala jako houba. Pocítila strašné horko a sklopila hlavu.

Honorina natáhla prstík: "Mami, sluníčko."

12761

12711

Angelika sevmálem rozesmála.

"Ano, vždyt je to jen slunce."

Přesto nebylo úplně směšné, že tak zpanikařila. Slunce bylo podivné. Přecházelo do ruda a bylo obrovské, přestože stálo vysoko na nebi. Chvěla se kolem něj záplava jakýchsi pestrých závojů, jakoby průsvitné, lehce vypouklé vějíře, svisle visící jeden za druhým.

Pak sálající horké slunce najednou ochladlo a zvedl se vítr. Nejdřív měla Angelika dojem, že ji sluneční oheň sežehne, teď se cítila jako ledová socha. Zahalila Honorinu do pláště a řekla: "Pojďme rychle dolů!", ale nehýbala se. Před očima se jí zjevil obraz, jenž ji přikoval na místě.

Barevné opony mlh se nadouvaly jako mušelínové závoje.

Měla dojem, že se před ní vynořuje smaragdová obluda, blíží se a prodlužuje, je obrovská a natahuje nestvůrné pařáty se zářivě růžovými drápy. A najednou tu žádná mlha nebyla. Ledový závan odfoukl poslední závoj. Vyčištěný vzduch přímo jiskřil. Bledé slunce si zachovávalo barevnou aureolu, nebe hrálo nejrůznějšími odstíny modré. To, co Angelika pokládala za smaragdovou obludu, byla kopcovitá krajina porostlá hustými lesy, táhnoucími se až k obzoru, a narůžovělé paseky, vroubené červeným pískem pobřeží.

Les byl jako z perleti a zářil do dálky živými a nádhernými barvami, černé jedle střídaly slunečníky obrovských tyrkysových borovic na zlatorudém pozadí několika keřů, ohlašujících podzim. Už! Když vlastně ještě nezažili léto! Všude kolem, v zátoce a dál na levandulovém moři se zdvíhaly temné ostrovy, obklopené narůžovělými plážemi. Skály připomínaly chřtány žraloků, bránící obdivuhodné pobřeží před lidskou chamtivostí. Proplést se mezi nimi a dostat se do zálivu, kde se pohupovala loď, se zdálo naprosto nemožné.

Po tolika mlhavých dnech zářivé barvy přímo sálaly. Něco podobného může člověk vidět snad pouze ve snu a Angelika byla tak okouzlená, že propásla návrat člunu.

Joffirey de Peyrac stál za ní. Pozoroval ji a četl jí na tváři, jak je očarovaná. Je to opravdu skvělá, ušlechtilá žena. Přestože byl kraj před ní divoký a drsný, oceňuje především jeho nadpozemskou nádheru.

Když na něho pohlédla, rozmáchl se širokým gestem: "Chtěla jste ostravy, madame. Tady jsou." "Jak se ta země jmenuje?" "Gouldsboro."

12191

Země duhy

(1)

"Jsme v Americe?" zeptal se jeden z mladých Carrerů.

"Abych pravdu řekl, nevím, ale myslím, že ano," odpověděl Martial.

"To nepřipomíná zem, kterou popisoval pastor Rochefort."

"Je to ještě krásnější."

V tíživém tichu dospělých, shromážděných na palubě, se ozývaly jen hlasy dětí.

"Vystoupíme na zem?"

"Ano."

"Konečně!"

Všichni pohlíželi k lesu. Mlha se stále ještě úplně nerozplynula, její chuchvalce byly tu husté, tu řidší, a tak bylo těžké odhadnout vzdálenost. Angelika se až později dověděla, že jen zřídkakdy se panoráma objeví v celé své šíři, jak se poštěstilo jí ve chvíli, na niž nikdy nezapomene. Častěji se ukáže jen po kouskách, část zůstane skrytá a tajemná, čímž vzbuzuje neklid nebo zvědavost.

Přesto bylo poměrně jasno a mohli rozeznat zemi a mračno dřevěných kanoí, natřených na červenou, na hnědou a na bílou. Odrazily se od pláže a mířily k lodi. Otevřené moře na sebe naopak upozorňovalo strašným hlukem příboje na mělčině v úzkém průlivu u ústí zátoky.

A právě tímto směrem se zadívali Manigault, Berne a ostatní, když vykročili z podpalubí. Podél mělčiny vířila hradba hučící vody a ta apokalyptická příšera z pěny symbolizovala vězňům nemožnost úniku z tak dobře střeženého úkrytu. Přesto šli pevným krokem. Angelika pochopila, že ještě nevědí, proč jim sundali pouta a vedou je nahoru. Rescator prodlužoval svou pomstu, nechával je ve smrtelné, nervy drásající nejistotě. Doprovázeli je dva námořníci, které museli pokládat za pohřební doprovod. Dali jim toaletní potřeby,

holení a čisté prádlo i jejich vlastní oblečení, sice obnošené, ale čisté a spravené.

Když se objevili, vypadali téměř jako obvykle. Angelika si dojatě všimla, že nemají svázané ruce, přestože jí to manžel sliboval. Zjihla, protože věděla, kvůli komu je před dětmi ušetřil toho ponížení.

Udělal to pro ni, aby se jí zavděčil. Hledala ho očima. Objevil se náhle, tak jak měl ve zvyku, v rudém plášti ze včerejšího večera. Rudá a černá péra na klobouku se připojila ke všemu ostatnímu peří. Indiáni vyskakovali na palubu tiše a pružně jako opice. Byli všude. Mlčení a záhadný pohled šikmých očí přítomné tížil.

Kdysi jsem viděla rudokožce na PontNeuf, vzpomněla si Angelika. Starý námořník ho ukazoval jako kuriozitu. Tehdy mě ve snu nenapadlo, že i já se dostanu do Nového světa a octnu se mezi nimi, dokonce možná budu na nich závislá.

Indiáni najednou sebrali nejmenší děti a zmizeli s nimi. Vyděšené matky strnuly a začaly křičet.

"Ach, klid, paninky," oslovil je žoviálně pan d'Urville, který právě dorazil s velkým člunem z Gouldsboro. "Je vás příliš mnoho, abychom vás odvezli najednou. Přátelé Mohykáni převezou na svých kanoích děti. Jen se neděste, nejsou to žádní divoši."

Jeho dobrá nálada a rodná francouzština je uklidnila. Normanský korzár zvědavě pozoroval ženské tváře.

"Jsou tady pěknoučké děvenky," poznamenal.

"Teď tě musím já okřiknout, příteli," ozval se Joffrey de Peyrac. "Nezapomínej, že ses oženil s dcerou našeho velkého sašema a že pokud nechceš jednoho dne dostat pěkný šíp do svého nestálého srdce, musíš jí být věrný."

Pan d'Urville se zašklebil, pak oznámil, že se mohou spouštět do člunů, a rozpráhl náruč pro tu nejodvážnější z dam.

Díky němu se ponurá atmosféra najednou rozplynula. Každý pochopil, že je plavba u konce, a tak si vzal svůj ubohý majeteček, přivezený z La Rochelle.

Angelice nabídli místo ve velkém člunu. Sešli tam i vězni a pastor Beaucaire, Abigail, paní Manigaultová a její dcery, paní Mercelotová s Bertille, paní Carrerová a část jejího hejnav.

Jako poslední tam skočil i Joffrey de Peyrac, stoupl si na příď a pozval pastora, aby usedl vedle něho.

Tři další čluny odvážely zbytek cestujících.

Nikoho nenapadlo ohlédnout se na opuštěného Gouldsbora, pohupujícího se se spuštěnými plachtami na hladině. Hleděli vstříc pobřeží.

Čluny pluly vpředu a za nimi se táhla flotila indiánských kanoí, odkud se ozýval tichý zpěv do rytmu vln. Jednotvárná melodie jako by ještě podtrhovala slavnostnost chvíle, kterou všichni vnímali. Po dlouhých vzrušených dnech, strávených mezi nebem a vodou, se před nimi objevovala prapůvodní země.

Jak se blížili, viděli na písčité plážičky pokryté jemně růžovými mušličkami podivné shromáždění. Růžové skály přecházející až do purpurová se táhly podél pobřeží a jako by přecházely do žulového svahu, porostlého obrovskými borovicemi, odrážejícími se od mléčné běloby březových kmenů a bujného listoví obrovských dubů.

U nohou těchto obrů se míhali lidé jako mravenci, jako by se vynořovali z jejich kořenů. Ale když jste se zadívali pozorněji, rozeznávali jste příkrou cestičku, vedoucí až k mýtině, vysekané v půli svahu a obrácené k moři. Tyčilo se tam několik nízkých domků indiánských chatrčí. Pak cestička stoupala dál na žulový hřbet, kde stála jakási pevnost postavená z půlkuláču. Dlouhá, asi deset stop vysoká terasa z jedlových kmenů obklopovala vyšší budovu, zakončenou dvěma čtverhrannými věžemi.

Ochozem procházely čtyři tunelovité chodby, na jejichž konci se dala tušit kulatá oka děl na stráží.

Přes tyto stopy života to bylo divoké místo, nadpozemské svou krásou, nesrovnatelnou s čímkoliv, co kdy viděli. Zvláštní byly především barvy, živé, a přesto odstíněné, podbarvované mlhou, takže vypadaly neskutečně. A pak, rozměry tu byly jiné. Všechno vypadalo obrovské, příliš rozlehlé, tíživé.

Beze slova se dívali. Země jim přecházela do očí.

Člun, nesený zpěněnou vlnou, narazil na pláž rudou jako krev, pod průhlednou vodou přecházející do fialová. Námořníci skočili do moře, aby přitáhli člun ke břehu.

Joffrey de Peyrac se na příď obrátil k pastorovi Beaucairovi:

"Pane pastore, tahle ztracená zátoka, skrytá očím všech, byla odjakživa úkrytem pirátů. Už od časů, kdy sem v dávných dobách připluli severští mořeplavci, slavní Vikingové, vyznávající pohanské bohy, tady přistávali i Evropané. Byli to však jen bandité a dobrodruzi, lidé mimo zákon. I já se k nim řadím přestože jsem se nedopustil zločinu ani nevedu válku, neboť poslouchám jen jediný zákon svůj.

Chci tím říct, pane pastore, že jak praví Písmo, budete první služebníci Hospodina, Boha Abrahama, Jakoba a Melchiedechova, jejichž noha vstoupí na tyto břehy a přisvojí si je. A proto vás žádám, pane pastore, abyste vystoupil první a vedl své lidi na novou zem."

Stařec, který podobnou žádost naprosto nečekal, vyskočil. Přitiskl si na prsa obrovskou bibli, celé své bohatství. Bez pomoci hbitě vylezl z loďky a přebrodil malou vzdálenost, dělící ho od břehu.

Bílé vlasy mu vlály ve větru, neboť během plavby ztratil klobouk. Kráčel kupředu, hubená postava v černém, pak vystoupil na břeh, zastavil se, zvedl svatou knihu nad hlavu a začal zpívat žalm. Ostatní se k němu sborem přidali. Už dlouhé a dlouhé dny nepochválili zpěvem Stvořitele. Jejich hrdla spálená solí a srdce zlomená smutkem se bránila společné modlitbě. Shromáždění kolem svého pastora zpívali nejistými a chraplavými hlasy, někteří po dvou či třech krocích padli na kolena, jako by nemohli dál. Indiáni přenášeli v náručí děti. Vedle jejich rudé pleti se ti malí Evropánci v obnošených šatech, příliš širokých pro jejich vyhublá tělíčka, zdáli tak bledí a ubozí! Třeštili okouzlené oči na nevidaný kraj.

Kolem stály v kruhu podivné lidské bytosti a pozorovaly nově příchozí. Byla to "fauna dalekého amerického východu", jak by řekl Joffrey de Peyrac. Indiáni a Indiánky, venkované či válečníci, s péry a v kožešinách, pomalovaní zářivými barvami, ženy s jakýmsi barevným smotkem na zádech svými dětmi a pestrá směsice mužů z posádky, od snědých Středozemců po

72837

72827

bledého severského zrzavého trpaslíka Eriksona, který žvýkal tabák vedle Neapolitána v rudé čepici, zatímco kousek dál se nadouvaly ve větru bílé dželaby dvou Arabů. Všichni měli šavle, nože, rapíry. Dva tři muži, vousatí jako Nicolas Perrot, oblečení v kůžích, na hlavě kožešinovou čepici, se opírali o muškety a pozorovali hemžení, zatímco malá skupinka španělských vojáků v lesklých pancířích a kovových přilbách stála vzpřímeně jako na vojenské přehlídce. Jejich velitelem byl zřejmě hubený hidalgo s neuvěřitelně černým plnovousem. Angelika ho zahlédla už na Gouldsboru, když zneškodňoval vzbouřence. Teď občas sevřel rty a vztekle vycenil zuby. Zřejmě strašně trpí, že jako poddaný Jeho katolického Veličenstva musí být svědkem toho, jak na břeh vystupují kacíři. Angelice připadalo, že se sem hodí ze všech nejméně. Co tu dělá ten člověk, který jako by právě vystoupil ze zlatého rámu v paláci nějakého kastilského šlechtice? Taje ji on i jeho vojáci fascinovali, že když vystupovala z loáky, klopýtla. Rychle se snažila udržet rovnováhu, ale něco se dělo. Všechno se s ní točilo, zem se jí propadala pod nohama. Ještě kousek a padne na kolena. Zachytila ji pevná paže. Stál vedle ní manžel a smál se.

"Odvykla jste pevné zemi. Ještě pár dní budete mít pocit, že jste na kymácející se palubě lodi."

Takže vystoupila na břeh zavěšená do něho. Přestože to byla jen náhoda, viděla v tom šťastnou předzvěst.

Ale muškety námořníků z Gouldsbora mířily na protestanty, což nesvádělo k přílišnému optimismu.

Když pominulo první vzrušení, muži a jejich rodiny úzkostlivě čekali na rozhodnutí o svém osudu. Byli tvrdí k sobě stejně jako k ostatním, a tak si nedělali iluze o budoucnosti, jež je čeká. Zákony téhle země musí být nelítostnější než jinde a také nečekali žádnou shovívavost od muže, který, jak věděli, dokáže odplácet velice rychle. Skoro se divili, že jsou ještě naživu. Přiblížili se Indiáni a položili k nohám Manigaulta a jeho druhů svazky kukuřičných klasů, koše zeleniny a nejrůznější podivné kulaté či podlouhlé nádoby, zřejmě vyrobené z velice lehkého dřeva, plné podivných jídel připravených zřejmě na březové kůře.

"To je počátek recepce na uvítání velkého sašema," vysvětlil hrabě de Peyrac.

"Ještě tu není, ale brzy se dostaví."

Manigault byl napjatý.

"Co s námi hodláte dělat?" zeptal se. "Už je načase, abyste se vyslovil, pane. Pokud nás čeká smrt, proč ta uvítací komedie?"

"Dívejte se kolem sebe, to není smrt, ale život...", řekl hrabě a širokým gestem ukázal na nádhernou krajinu.

"Mám to chápat tak, že naši popravu odkládáte?"

"Ano, odkládám."

Bledé, unavené tváře protestantů zrudověly. Byli připraveni statečně zemřít, a tak ještě pochybovali, vzpomněli si na jeho nelítostné: Oko za oko, zub za zub. "To bych rád věděl, co se za vaší shovívavostí skrývá," bručel Mercelot. "Ukojím vaši zvědavost a otevřeně vám to sdělím. V každém případě jste mi dlužní cenu krve, pánové, za muže, které jste mi zabili. Dva z nich byli mí nejdražší přátelé." Jakou cenu máme zaplatit?" Šlechtic dupl rudou botou do rudého písku pláže. "Zůstaňte tady a vybudujte přístav bohatší, větší a slavnější než La Rochelle." "To je podmínka naší záchrany?" "Ano... pokud tkví záchrana člověka v jeho pozemském díle." "Uděláte si z nás své otroky?" "Dávám vám jako dar svobodnou zemi." "Kde vlastně jsme?" zeptal se Manigault. Odpověděl, že jsou v zálivu na pobřeží dálného amerického východu, v kraji mezi Bostonem a Port Royalem v Novém Skotsku, na jihu hraničícím se státem New York a na severu s Kanadou. Je součástí třinácti anglických kolonií. Larochelleský loďař, Berne a Le Gall na sebe zděšeně pohlédli. "To je hotové šílenství. Tohle členité pobřeží je pověstné tím, že se tu nedá přistávat," namítl Le Gall. "Je to smrtelná past pro všechny lodí. Žádný civilizovaný tvor tady nezakoření." "To je pravda. Ovšem kromě místa, kam jsem vás zavedl."

12941

To, co pokládáte za nepřekonatelnou překážku, je jen skalnatý práh, nad nímž se dá za přílivu proplout a poskytuje naprosto bezpečné útočiště v téhle klidné zátoce." "Bezpečné útočiště pro piráty, to souhlasím. Ale na vybudování přístavu nám jeho pověst nedává žádnou naději. Vzpomeňte si, že tu ztroskotal i Champlain. To místo má strašnou pověst. Několikrát pokusy o kolonizaci odstrašily nešťastníky, které sem poslali. Hlad a zima, neobvyklé mořské přílivy, sníh, který sem přináší vítr z moře. Takový osud nám tedy připravujete." Pohlédli na své prázdné ruce. "Není tu vůbec nic a vy nás odsuzujete i s našimi ženami a dětmi k smrti hladem." Sotva skončil, Joffrey de Peyrac prudce pokynul námořníkům, kteří zůstali na jednom z člunů. Zamířil k červeným skalám spadajícím do moře. "Pojďte sem, vy všichni." Pomalu ho následovali. Chvíli si mysleli, že jim hodí oprátku kolem krku, ale ten ďábelský muž je zve na procházku po pobřeží. Dostihli ho až na skále, pod níž kotvil člun. Námořníci roztahovali síť. "Je mezi vámi někdo povoláním rybář? Tihle, myslím," poklepal na rameno dvěma mužům z osady SaintMaurice, "především vy, Le Galle. Vstupte do člunu, vyjeďte na moře a rozhodte síť." "Kacíři," zaječel Mercelot, "vy se opovažujete parodovat Písmo." "Pitomče," okřikl ho Peyrac vesele, "nelze dvěma různými způsoby říct tutéž věc. Navíc výsledek bude týž." Když se rybáři vrátili, museli všichni vystoupit, aby unesli těžkou síť, kde se zmítal téměř neuvěřitelný úlovek. Při pohledu na množství ryb, jejich velikost a různorodost otevřeli ústa. Vedle známých druhů, podobných charentským, tu byly nevídané kusy: lososi, mořští ďábli, jeseteři. Uzené je Samuel de Champlain, francouzský kolonizátor, zakladatel Quebecu a první guvernér Kanady

znali a věděli, jací jsou. Mezi lesklými těly se divoce mrskali obrovští ocelově modří krabi.

"Každý den můžete vylovit tolik ryb. V určité době tudy táhnou tresky a hledají úkryt v nejrůznějších zátokách podél pobřeží. Lososi se sem plují do řek vytříit."

"Když tyhle ryby nasolíme či vyudíme, můžeme zásobovat lodi, které tu přistanou," poznamenal Berne, jenž dosud neotevřel ústa. Vypadal zamyšleně. Už si začínal představovat temné sklady s vůní soli, se sudy pěkně vyrovnanými v příšeří.

Hrabě de Peyrac po něm šlehl pohledem a jen přikývl.

"Jistě... V každém případě vám nehrozí hlad. A to nemluvím o četné zvěři, o čerstvém ovoci a javorovém cukru, o výborných indiánských plodinách, které brzy posoudíte sami.

Pláž, kam se vrátili, se zatím změnila v hodovní síň. Domorodci stále přinášeli nová jídla, košíky malého voňavého ovoce, obrovské dýně, tykve a rajčata. Zapalovali ohně, z nichž se linula vůně čerstvě pečených ryb. Indiáni začali tančit jakýsi svůj tanec, mávali tomahavky zdobenými péry a tyčemi s kamennou či kovovou koulí na konci, které používali na omráčení nepřítele.

"Kde máme děti?" vykřikly najednou matky, zděšené divošským divadlem.

"Mami," ječela Honorina a řítila se k matce. "Pojď se podívat na klevety, co jsem ulovila s panem Cowleym."

Měla pusou celou modrou.

"Snad jste nepili inkoust?"

Ostatní děti vypadaly stejně.

"Jedli jsme strawberries a whortberries..."

Za pár dní budou všechny mluvit anglicky, povzdychli si rodiče.

"Tak takový je tu hlad," ukázal hrabě na bohatou tabuli. "Proti zimě jsou tu kožešiny a spousta dřeva."

"Přesto tu Champlain ztroskotal," nevzdával se Manigault.

7

"To ano. Jenže víte proč? Nevěděl o pobřežním prahu. Navíc se zděsil výšky přílivu a strašné zimy."

"A vy tyhle obtíže hodláte odstranit," ušklíbl se Mercelot.

"To jisté ne. Příliv bude pořád sto dvacet stop vysoký, ale jen z druhé strany téhle zátoky, kde si Champlain postavil tábor. Držel se toho prokletého místa, přestože půl hodiny cesty na koni by našel břeh, kde právě stojíme a kde je příliv jen čtyřicet stop vy soky."

"I čtyřicet stop je na přístav příliš."

"To není pravda. Tolik má příliv v SaintMalo, což je velice prosperující bretaňský přístav."

"Ale není tam úžina," poznamenal Berne.

"Jisté, zato však řeka Rance, její delta a bahno."

"Tady není žádný nános," uznal Manigault a ponořil ruku do průhledné vody.

"Takže máte daleko větší šanci než vaši předkové, když se rozhodli postavit nedostupný přístav na skále La Rochelle. Chránila ho zátoka jako tady, ale ohrožovalo bahno, které ho jednoho dne zadusí. Kdo jiný než Larochellané by dokázal vybudovat přístav na tomhle místě, které tolik připomíná vaše rodné město."

Angelika si všimla, že se protestanti seskupili kolem muže, jemuž stále říkali Rescator. Když muži diskutují se skutečným odborníkem, zapomínají na veškerý odstup a dají se strhnout. Jeho otázka je vrátila do skutečnosti.

"Je pravda, že jsme ve vašich nikách," prohlásil Manigault hořce. "Nemáme na vybranou."

"Na vybranou mezi čím?" zeptal se Joffrey de Peyrac a díval se mu do očí.

"Chcete do Santo Dominga? Co víte o tom ostrově, k němuž se vůbec nedostanete, dokud nezaplatíte poplatek pirátům na karibských ostrovech, a který pravidelně přepadají flibustýři abukanýři ze Želvího ostrova. Co tam budou dělat lidé jako

vy, pracovití čínorodí obchodníci? Lovit ryby? Je tam jen pár čudel v potocích a podél pobřeží se pohybují všežraví žraloci."

"Mám tam peníze a nějaké pohledávky," řekl Manigault.

"Ne, tomu nevěřím. Vaše pohledávky ani nemusí získat piráti, stejně vám dávno nepatří. Vae victis, pane Manigaulte."

Kdybyste měl v La Rochelle solidní základnu, mohl byste ještě doufat, že získáte v Americe zpátky nějaký majetek. Jenže jste si opravdujist, že ti, kdo byli kdysi vaši drazí a věrní spolupracovníci, at už v La Rochelle, nebo v Santo Domingu, nejsou dost šikovni na to, aby si dávno nerozdělili vaše jmění?"

Manigault se zamračil. Rescator vyslovoval jeho vlastní obavy. Peyrac pokračoval:

"Navíc jste o tom sám tak pevně přesvědčen, že to byl jeden z důvodů, proč jste se chtěl zmocnit mé lodi. Měl jste strach, že přijedete na ostrovy úplně chudý a navíc ještě budete mít vůči mně dluh za dopravu. Váš pirátský plán vám přinášel dvojí výhodu. Když odstraníte mě, odstraníte věřitele. A jako vlastník krásné lodi můžete imponovat těm, kdo by vás jako chudého emigranta přijali hůř než toulavého psa."

Manigault to nepopřel. Jen zkřížil paže na prsou a stál se sklopenou hlavou, jako by usilovně přemýšlel.

"Říkal jste, pane, že mé obavy o čestnost mých bývalých spolupracovníků na ostrovech a v La Rochelle byly oprávněné. Je to předpoklad či jistota?"

"Jistota."

"Jak to všechno víte?"

"Svět není tak velký, jak se zdá. Když jsem zakotvil ve Španělsku, potkal jsem tam jednoho z největších mluvků pod sluncem, jistého Rochata, kterého znám z Orientu."

"To jméno mi cosi říká."

"Byl spolupracovníkem Obchodní komory v La Rochelle. Právě odjížděl a vyprávěl mi o vás v souvislosti s tím, jak má v La Rochelle moc a majetek přejít z rukou velkých reformovaných měšťanů do rukou katolíků. Už v té době jste byl odsouzen, pane Manigaulte. Jenže v té chvíli, kdy jsem to poslouchal, jsem netušil, že budu mít tu čest," ironicky se uklonil, "nabídnout těm pronásledovaným lidem, o nichž mi vyprávěli, útulek na své lodi."

Manigault zdánlivě neposlouchal. Pak zhluboka vzdychl.

"Proč jste nás neinformoval dřív o tom, co jste věděl? Možná by pak netekla krev."

"Myslím naopak, že byste se ještě víc snažili mě okrást, abyste si byli jisti, že se dokážete nepřátelům pomstít."

"To, že nás naši bývalí přátelé opustili a nechali bez prostředků, vás ještě neopravňovalo k tomu, přisvojit si naše životy."

"Vy jste si přisvojili naše. Jsme si kvit. Uvědomte si ale dvě věci. Kromě cukrové třtiny a tabáku, s jejichž pěstováním nemáte žádné zkušenosti, byste tam mohl jen obchodovat s otroky. A pokud jde o mě, nikdy nebudu podporovat otrokářství. Tady se nepotřebujete zabývat tím strašným povoláním, můžete tedy dát základy světu, který v sobě hned od počátku neponese semeno zkázy."

"V Santo Domingu se dá pěstovat vinná réva, a to byl náš záměr," namítl jeden z Larochellanů, který vyráběl sudy pro palírnu kořalky v Charentes.

"Réva v Santo Domingu neroste. Už Španělé se o její pěstování marně pokoušeli. Hrozny dozrávají pouze tam, kde jsou roční období, neboť je třeba na jistý čas pozastavit zrání. Na ostrovech je sklizeň pořád. Listy neopadají. Nejsou roční období, není ani víno."

"Vždyt pastor Rochefort ve své knize psal..."

Hrabě de Peyrac potřásl hlavou.

"Pastor Rochefort je obdivuhodný a odvážný cestovatel. Několikrát jsem se s ním setkal. Ale vkládá do svých děl vlastní pohled na život. Hledá totiž ráj na zemi, žírnou zemi Kanaán. Chci říct, že jeho vyprávění obsahuje zřejmé omyly."  
"No prosím," vykřikl pastor Beaucaire a energicky poklepal na svou obrovskou bibli. "Mluvíte mi z duše. Nikdy jsem nesouhlasil s tím osvícencem."  
"Abychom si rozuměli. Osvícenci jsou potřeba. Slouží lidskému pokroku, vytrhují lidi z odvěké letargie. Vidí symboly, které ostatní musí interpretovat. Pokud se spisovatel Rochefort dopustil politováníhodných zeměpisných nedbalostí a popsal bohatství Nového světa s přílišným nadšením, nevyplývá z toho, že emigranti, které přivedl na opačnou stranu oceánu, byli zklamáni. Řekněme spíš, že drahý pastor si příliš dobře osvojil smysl pro symboly, který je podkladem indiánské duchovnosti. Jistěže nejsou na výhoncích divoké vinné révy obrovské hrozny ani zlaté bochníky na větvích chlebovníků, ale bohatství, štěstí a mír v duši mohou růst a kořistit všude pro ty, kdo dokážou rozeznat nabídku skutečného bohatství, oddají

se nové zemi a nepřinesou do ní neplodné nepřátelství Starého světa. Není to právě to, co jste sem všichni přišli hledat?"  
Hlas Joffreye de Peyrac se během dlouhého proslovu občas trochu ztišil, občas zaskřípal, ale nic neotupilo jeho ohnivou výřečnost. Nebral ohled na zraněné hrdlo; jako kdysi v souboji na znetvořenou nohu. Jeho oči, zářící zpod huňatého obočí, okolostojící přitahovaly a přesvědčovaly.  
Maur, který nahradil Joffreyova sluhu Abdulláha, přistoupil a podal mu jednu z podivných zlatožlutých nádob s tajemným nápojem, který přinesli Indiáni. Jedním douškem ji vyprázdnil a vůbec se nestaral o obsah.  
V dále zaržáli koně. Brzy se objevili dva Indiáni a za ohlušujícího rámusu padajícího kamení sestupovali k pobřeží. Hodovníci jim šli naproti. Indiáni předali zprávu, že velký sašem Massawa je na cestě, aby pozdravil nové bílé příchozí. Ve všech jazycích létaly rozkazy, aby se urychlilo vykládání darů z Gouldsbora. Ty se pomalu hromadily na břehu. Novotou zářící muškety, některé ještě zabalené do naolejovaného plátna, sečné a bodné zbraně, kovové nástroje. Gabriel Berne se neubráníl a nahlédl do otevřených truhel.  
Joffrey de Peyrac ho potají pozoroval.  
"Ta nejlepší sheffieldská práce," poznamenal.  
"To vidím," připustil Berne.  
A poprvé za dlouhé dny se mu uvolnily rysy a zrak ožil. Zapomněl, že mluví s nenáviděným sokem.  
"Není to příliš krásné pro ty divochy? Stačilo by jim něco podřadnějšího."  
"Indiáni jsou, pokud jde o kvalitu zbraní a náradí, velice vybíraví. Kdybych je podvedl, narušil bych dobrý obchod. Ty dary, které vidíte, nám zajistí mír na daleko rozlehlejší území, než je francouzské království. A můžeme je i vyměnit za kožešiny nebo je prodat za zlato a drahé kameny, které Indiáni schovávají z časů svých dávných tajemných měst. Drahokamy a vzácné kovy si na pobřeží zachovávají svou cenu, i když to zlato není tepané do evropských mincí."  
Berne se zamyšleně vrátil k přátelům. Ti stáli pořád ve skupince a mlčeli. Tížilo je obrovské území, které jim, chudákům, padlo do klína. Stále pohlíželi k moři, ke skalám.

12901

Pak se pohledem vraceli k pahorkům s obrovskými stromy a pokaždé se jim naskytl nový pohled, měnlivý padající mlhou. Všechno kolem bylo najednou překvapivě něžné, hned zas nelidské a divoké.  
Hrabě je pozoroval s rukou zastrčenou za opaskem. Pobaveně mhouřil oko, už tak přivřeně jizvami na tváři. Vypadal sarkasticky, ale Angelika už věděla, co skrývá ten zdánlivě drsný pohled a srdce jí planulo něžným obdivem.  
Najednou řekl polohlasem, aniž se k ní obrátil:  
"Nedívejte se na mě takhle, krásná dámo, nebo se přestanu ovládat. A teď není vhodná chvíle..."

Pak se obrátil k Manigaultovi:

"Vaše odpověď?"

Loďař si přejel rukou čelo.

"Je opravdu možné tu žít? Je to tu takové cizí. Jsme pro tuto zem stvořeni?"

"Proč ne? Copak člověk není stvořen pro celý svět? Patříte k nejvyššímu druhu živočichů, obdařenému duší, která oživuje smrtelné tělo, a vírou, jež hory přenáší? Copak nejste schopni pustit se do toho úkolu se stejnou odvahou a vynalézavostí, jako mají mravenci a termiti?"

Kdo řekl, že muž může žít, dýchat a myslet jen na jediném místě, jako škeble na skále? Pokud ho jeho duch sráží, místo aby ho povznášel, tak ať lidstvo raději zmizí ze země a přenechá své místo obyčejnému hmyzu, tisíckrát početnějšímu a aktivnějšímu než veškeré ostatní obyvatelstvo planety. Zaplaviv příštích staletích zemi svým miniaturním potomstvem jako kdysi na počátku světa, kdy ještě nežil člověk a zem patřila jen obrovským druhům strašlivých ještěřů..."

Protestanti na něj zděšeně hleděli, nebyli zvyklí slyšet takováhle slova a pobloudilé myšlenky, ale napínali uši a pastor Beaucaire horoucně tiskl bibli.

"Rozumím," zalykal se, "rozumím, co chcete říct, pane. Když člověk není schopen pokračovat v tvořivé práci, k čemu je pak člověkem? A k čemu jsou pak lidé na zemi? Chápu radu,, kterou dal Bůh Abrahamovi: Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu."

Manigault rozpráhl mocné paže, hlásil se o slovo:

"Nenechme se příliš unést. Jistě, máme víru, máme duši, ale je nás na tak obrovský úkol jen patnáct mužů."

"Počítáte špatně, pane Manigaulte. A co vaše ženy a děti? Mluvíte o nich stále jako o hlučícím stádu nerozumných ovcí. A ony přesto dokázaly, že pokud jde o odvahu a odolnost, vyrovnají se vám všem. Až po vašeho malého Rafaela, který všechno přežil, přestože nedostatek a bolesti plavby nemluvňata zřídka kdy snesou. Ani neonemocněl... A i dítě, které nosí pod srdcem jedna z vašich dcer, pane Manigaulte, vděčí za stěží započatý život výdrži své matky. Narodí se tedy tady, na americké půdě. Poznamená tuto zemi a vzhledem k tomu, že nepoznalo nikdy jinou, bude ji milovat jako svou rodnou. Máte odolné potomstvo, pánové z La Rochelle, i odolné ženy. Není vás patnáct opuštěných mužů. Je vás celý národ."

Z ustavičně přinášených nových a nových jídel stoupaly nejrůznější lákavé vůně. Najednou protestanty obstoupili domorodci a nabízeli jim jeden přes druhého nějaké pochoutky. Indiánky, stejně smělé a veselé, jako byli jejich manželé neproniknutelní a uzavření, se dotýkaly šatů žen, brebentily, vykřikovaly. Každé položily dlaň na břicho, pak uskočily stranou a po malých úsecích zvedaly s otázkou v očích pomalu ruku.

"Ptají se, kolik máte dětí a jak velkých," vysvětlil Nicolas Perrot.

Počet stupňů rodiny Carrerových, počínajíc malým Rafaelem, znamenal velký úspěch. Paní Carrerovou okamžitě obstoupil dav žen, roztančil se kolem ní, tleskal rukama a nadšeně vykřikoval.

Ten výbuch jim připomněl obvyklou starost:

"Kde jsou děti?"

Tentokrát skutečně beze stopy zmizely. Našli jich jen pár. Nicolas Perrot to šel zjistit.

"Cřowley je vzal do Champlainova tábora."

"Kdo je Cřowley? A kde je ten tábor?"

Toho pamětihodného dne, který se musel zapsat do historie státu Maine, se seběhlo tolik věcí, že protestanti ani neměli čas si všimnout, když děti odcházely.

1792.1

12931

Angelika se najednou octla na koni klusajícím po úzké cestičce vystlané starým mechem pod alejí stromů hodných Versailles. Míjela vysoká pobřežní skaliska, na něž se zuřivým hukotem naráželo moře. Rámus větru a vln, světelná hra listoví a

ustavičně se střídající dojmy, že je krajina hustě obydlená a hned zas naprosto opuštěná, dodávaly místu nezvyklé kouzlo.

Zálesáci doprovázeli neklidné matky. Pro ty, které neuměly jezdit na koni, našli povozy a nosítka. V poslední chvíli se k nim přidalo několik mužů.

"Myslíte, že vás nechám odjet s těmi vousatými neřestníky?" křičel advokát Carrere na svou ženu. "To, že vás ti divoši tak oslavovali za vašich jedenáct dětí, v které jsou ostatně taky trochu moje, není důvod, abyste si odted dělala, co chcete. Doprovodím vás."

Cesta byla úzká a navíc se museli brodit přes řeku, přesto však nešli ani hodinu. Byla to pouhá procházka a děti se na ni jistě vydaly s nadšením, konečně si mohly protáhnout nohy. Vtom se objevily jakési zbořené chatrče. Postavili je asi tak před padesáti lety nešťastní Champlainovi kolonizátoři. Opuštěné ještě stále odolávaly zubu času na prostorné mýtině pod ochranou stromů. Svah mírně spadl ke korálově rudé zátocce. Tahle pláž nepochybně neposkytovala takový útulek jako Gouldsboro o pár mil dál. Nahromadily se za ní skály, na něž neustále narážely rozběsněné vlny.

Zahlédli děti, honící se mezi chalupami.

"Mami," křičela Honorina a vrhla se k matce. "Našla sem nám dům. Pojď se podívat, je nejhezčí. Všude jsou lůžka. A pan Co nám ho dá, jen tobě a mně, jen nám dvěma."

"Nám taky," vykřikl Laurier rozzlobeně.

"Klid, klid, nevyjte, kojoti," zasáhla podivná postava, stojící na konci cestičky jako hostitel vítající vzácné hosty.

Pod obrovskou kožešinovou čepicí, kterou uctivě smekl, se objevila ohnivá kštica. Byl hladce oholený, měl však licousy, ne ale od spánků dolů, ale po celé lícní kosti, takže tvořily jakousi rozčuchanou masku, budící u lidí nezvyklých na tuto skotskou okrasu smíšené pocity.

Mluvil napůl francouzsky, napůl anglicky s výraznou indiánskou mimikou. Moc rozumět mu nebylo.

"Dítě má pravda, mylady. My inn is for you. Pojdte dál. Jmenuju se Crowley, George Crowley a v my story najdete všechny furniture for domácnost... Vidíte má divoká růže?"

Jenže už neviděli vůbec nic, protože právě padla hustá mlha a kolem nich se rozzářily milióny jiskřivých kapiček.

"Ach, tahle mlha," sténala paní Carrerová, "na tu si nikdy nezvyknu. Kde jste, děti?"

"Tady jsme," křičely neviditelné děti.

"V takovéhle zvemi mě přivedou k šílenství."

"Come in, pojdte dál," opakoval Skot.

Museli ho skoro poslepu následovat.

"No mlha," řekl přezíravě, "to day není žádná mlha, jen takový opar. V zimě, yes, to je ten nejhustší mlha na světě."

Jak předvídal, mlha se zvedla a odnesl ji vítr.

Angelika se octla před dřevěným domem pokrytým došky a obrostlým krásnými, jakoby porcelánovými růžemi, které jemně voněly.

"Tady je můj dům," oznámila Honorina.

Dvakrát ho oběhla a čířkala jako vlaštovka.

Uvnitř plál příjemný oheň. Byly tu dokonce dvě místnosti zařízené nábytkem z půlkuláčů nebo z hrubě tesaných kmenů, ale s mírným překvapením zahlédla Angelika stůl z černého dřeva s kroucenými nohami, který by se hodil i do salónu.

"Dostat od pana hraběte de Peyrac," prohlásil Skot hrdě.

Ukázal i na skla v oknech, přepych neznámý v ostatních domech, majících v oknech jen rybí kůže, jimiž prosvítalo pouze slabé světlo.

"Kdysi mi to taky stačilo."

To kdysi znamenalo už poměrně dávno. Crowley byl druhý důstojník na lodi, která ztroskotala před třiceti lety na ostrých skaliskách mainského pobřeží. Jediný to přežil, s těžkými zraněními se dostal na nehostinný břeh. Tolik se mu tu líbilo, že zůstal.

Pokládal se za pána těchto míst, a tak přivítal šípy z luku, šikovně mířenými z korun stromů, všechny piráty, kteří přišli hledat útočiště v Gouldsborské zátoce. Indiáni mu moc nepomohli. Byli mírumilovní a nikdy se neopovážili zaútočit první. Skot sám bezpečně vetřelce vyhnal.

72947

72957

L

Joffrey de Peyrac se při obchodování v Bostonu spřátelil s jistým mohykánským náčelníkem, jenž mu vyprávěl o nedostupné zátoce Gouldsboro a důvodech, proč se jí lidé bojí. Podařilo se mu spojit se s mazaným Skotem a ten přijal jeho návrh, tím spíš, že začínal shánět zákazníka pro své kožešiny. Když se usadil v opuštěných Champlainových chatrčích, začal pomýšlet na obchod. Měl výjimečný talent zbohatnout úplně z ničeho. Začal tím, že prodával divochům rady, jak léčit nemocné, na které byli čarodějové krátkí. Pak obchodoval s dudami, které sám vyráběl z rákosí a měchýřů nebo žaludků zabitých zvířat. Pořádal dudácké koncerty a zálesáci z Kanady si zvykli se u něj zastavovat a vyměnit pár svých kožešin za dobrou radu a hudební večírek.

Joffrey de Peyrac od něho převzal kožešiny a zaplatil je nástroji a železářským zbožím. Od té doby se ze Skota stal obchodní král kraje. A právě tohle všechno vykládal dámám u ohně. Ještě nevěděl, jak ty nové příchozí přijmout, ale nebyl mlčenlivý, a tak si říkal, že popovídat si v dobré společnosti nemůže být na škodu. Ostatně je vždycky radost, když člověk znovu uvidí ženy s bílou pletí a modrýma očima. Měl indiánskou manželku a celé hejno "papuánských" potomků. Děti a manželka přinesly dámám sedícím na lavici košíčky plné jahod, malin a dalších lesních plodů, zatímco Crowley pokračoval v kronice této země. "Pan d 'Urville," vykládal, "je vznětlivá hlava. Přistál v Americe po nějakém bouřlivém souboji. Pěkný hoch, získal dceru náčelníka Ábenakisů Kakua. V nepřítomnosti hraběte de Peyrac stráží pevnost, chráníci vstup do Gouldsborské zátoky." A co Španěl don Juan Fernandez a jeho vojáci? Jediní přežili expedici do Mexika, která zmizela v neprostupných lesích kolem Mississippi. Všechny ostatní postupně vybili, a tak se octli tady na Východě vychrtlí a napůl mrtví. Úplně ztratili paměť, nic si nepamatovali.

"Ten don Fernandez vypadá dost divoce," poznamenala Angelika. "Neustále cení zuby."

Crowley se chápavě usmál. Vysvětlil, že Španělův úšklebek je nervový tik, který mu zůstal po mučení, jemuž ho podrobili Irokézové. Krutý národ, říká se mu národ z Dlouhého domu,

protože v jejich dlouhých chatrčích žije pohromadě několik rodin.

Když pan de Peyrac vyrážel na novou cestu do Evropy, chtěl vzít Španěly zpátky domů. Jenže k údivu všech odmítli. Většina z nich žije odjakživa v Americe a nezná jiné řemeslo než vyhledávat pohádková města Indiánů a dělat z rudokožců kaši. Jinak ale vůbec nejsou zlí.

Angelika náležitě ocenila vypravěčův smysl pro humor.

Ten poznamenal, že mlha se zvedla, a protože se všichni zahřáli, ukáže jim své pozemky.

"Jsou tu asi tři či čtyři chatrče, kde se dá bydlet. Come in! Come in!"

Honorina zatahala Angeliku za šaty.

"Mám ho lada, pana Co. Má stejné vlasy jako já a vezl mě na koni."

"Ano, je moc milý. Je dobře, že jsme našli hned při příjezdu útulek v jeho domě."

Honorina váhala s další otázkou, protože se obávala odpovědi.

"A není to náhodou otec?" řekla s pohledem plným naděje a zvedla tvářičku zapatlanou od borůvek.

"Ne, není to on," odpověděla Angelika a trpěla jejím zklamáním jako vším, co dcerku bolelo.

"Ach, ty jsi zlá," špitla Honorina.

Vyšly z domu a Angelika chtěla dítěti ukázat růže. Jenže to se mračilo dál.

"Copak jsme snad nepsijely z opačného konce světa?" zeptala se po chvíli.

"To ano."

"Kde je teda otec? Zíkalas mi, že na opačném konci světa najdu i jeho, iblatly."

Angelika si nevzpomínala, že by něco podobného řekla, ale diskutovat s Honorininou představivostí nebylo snadné.

"Sevelina má štěstí," duplo si dítě. "Má otce a blatly a já nemám nic."

"Nebud' závistivá. To není pěkné. Severina má otce a bratry, ale nemá matku. A ty ano."

12961

12911

Ten argument jako by malá uznala. Po chvilí přemítání se jí tvářička rozveselila a ona se rozběhla za kamarády.

"Tahle chatrč vypadá solidně," řekl Crowley a vší silouvkopal do kmenů další chatrče s vylomenými dveřmi. "Usaďte se tady."

Bylo podivuhodné, jak tyhle domy odolávaly nečasům, byly důkazem skutečně solidní práce.

Přesto larochelleští měšťané pozorovali ruiny rozpačitě. Připomínaly jim smrt, nemoci, zoufalství lodí opuštěných na konci světa. Umírali tu jeden po druhém, zničila je nepřátelská příroda. Podivuhodné tu byly jen růže, které rostly a plazily se všude a dávaly zapomenout na burácení blízkého oceánu, na nastávající zimu s vichřicemi, sněhem a ledem, na zimu, jež kdysi zabila Champplainovy muže. Skot je pozoroval a nechápal, proč se tváří tak trpitelně.

"Když se do toho teď všichni dáme, budete mít aspoň čtyři domy na noc připravené." "To je pravda, kde vlastně budeme spát?" vyjekli. "Jinde to asi nepůjde," vysvětlil jim Nicolas Perrot, "protože pevnost přímo praská ve švech a museli byste se tedy vrátit na loď."

"To nikdy," vykřikli sborem.

Ubohé chatrče jim hned připadaly jako paláce. Crowley jim nabídl, že obstará prkna, hřebíky a nářadí. Ujal se organizování prací, doporučil začít se střechou. Horečně se pustili do díla.

Pestrobarevná mlha se hned objevila, hned zas rozptýlila a zakryla výhled na vzdálené moře či obklopila mýtinu, kde pracovali. Leskly se v ní narůžovělé a zelené paprsky, jenže nikdo neměl čas je obdivovat.

Pastor Beaucaire se oháněl kladivem tak obratně, jako by celý život nedělal nic jiného, a prozpěvoval si přitom žalmy.

Každou chvíli se na cestičce objevovali Indiáni a přinášeli vejce, kukuřici, ryby a kraby a na kopích zavěšenou nádhernou pernatou zvěřinu, tetřevy a divoké kachny. Crowleyův dům s přilehlým "skladem" sloužil jako zásobovací centrum.

Brzy opravili další dům. V jednom mohli zapálit oheň, komín skvěle táhl.

Angeliku jako první napadlo nalít do kotlíku vodu, pověsit ho na třínožku a hodit do něj kraba. Pak poslala tři dívky kuchat kachny.

Otesali dřevěné hranoly, svázali je lněnými vlákny, vousáči je poházeli kožešinami a postele byly hotové.

"Dnes v noci se vám bude dobře spát, vy bledé rybičky, co jste vypluly z moře, i vy krásní bílí rackové, kteří jste přeletěli oceán."

Původem ze severu, z kanadských provincií, mluvili pomalou, avšak poetickou francouzštinou, podle indiánského zvyku vytvářeli dlouhá souvětí plná květnatých metafor.

"Larochellané, Larochellané, podívejte se," vykřikla Angelika.

Ukazovala na oheň. Obrovský krab, jemuž se nechtělo umřít, nadzvedl pokličku.

Symbol hojnosti pro tyhle přímořské obyvatele vystrkoval klepeta z hrnce a rostl a rostl jako strážný duch v oblacích páry...

Všichni se rozesmáli. Děti křičely radostí, vrhly se ven, strkaly do sebe, válely se po zemi, smály se, až se zalykaly.

"Jsou opilé," vylekala se paní Manigaultová. "Kdo jim co dal?"

Matky šly prozkoumat džbán, z něhož děti pily. Ale ty byly opilé jen ze zralých jahod, pramenité vody a ohně, tančícího po stěnách...

"Jsou opilé zemí," řekl pastor něžně. "Znovunalezenou zemí. At vypadá jak chce, jak by je nenadchla po tolika dlouhých dnech strašné plavby."

Ukázal na duhu, chvějící se na listoví, která halila pobřežní skály, odrážející se v mořských vlnách.

"Podívejte, děti moje, znamení novozákonní smlouvy."

Vztáhl paže a po pergamenové pleti tváře se mu kutálely slzy.

Za soumraku dorazil do Champlainova tábora hrabě de Peyrac v doprovodu španělských vojáků. Vedl šest dalších koní, které dal k dispozici protestantům.

"Koní je tu málo. Dobře o ně pečujte."

V sedle uprostřed tábora si prohlížel chalupy kolem a uvědomoval si, jak to zpustošené a smutné rumiště najednou kypí životem. Nad střechy stoupal dým.

Nechal složit těžké truhly,

72997

které vezli Indiáni za ním. Vytáhli z nich nové, pečlivé zabalené zbraně.

"Jedna mušketa pro každého muže a ženu. Ti, kdo neumějí střílet, se to naučí. Už od zítřka od rána začne výcvik."

Manigault mu pokročil vstříc a nedůvěřivě uchopil jednu ze zbraní.

"To je pro nás?"

"Už jsem řekl. Stejně tak si rozdělte šavle a dýky, a pro nejlepší střelce je tu šest pistolí. Dneska už pro vás víc udělat nemůžu."

Manigault se pohrdavě ušklíbl.

"Jak tomu mám rozumět? Dnes ráno jsme byli v řetězech a málem jsme viseli, a večer nás po zuby ozbrojíte," prohlásil téměř šokovaný tým, co pokládal za bláznovství. "Neurázejte nás tím, že si z nás uděláte spojence. Pořád ještě jsme tu proti své vůli a pokud vím, dosud jsme na vaše vnucené návrhy neodpověděli."

"S tím výběrem zbraní příliš neotálejte, jsem bohužel nucen vás vyzbrojit.

Dostal jsem zprávu, že Kajugové z nepřátelského irokézského kmene vyrazili pro naše skalpy."

"Naše skalpy," opakovali ostatní a sáhli si na hlavy.

"K podobným obtížím může čas od času dojít. Anglie a Francie se ještě nedohodly, k jaké koruně bude tenhle americký východ patřit. To nám, kolonistům, umožňuje v klidu pracovat. Zároveň však quebecká správa platí pravidelně výpravu pohraničních kmenů na honbu na bělochy, kteří se tu usadili bez povolení francouzského krále. Anglie dělá totéž, jen tíž shání dobrovolníky, protože jsem získal podporu velkého náčelníka Mohykanů Massawy. Přesto si žádný běloch v pralese není naprosto jist, že se nestane obětí nějakého masakru, k němuž může dojít při srážce s tím či oním domorodým kmenem."

"Potěšení na naší straně," prohlásil sarkasticky Mercelot. "Chlubíte se před námi krásou a bohatstvím, svého kraje a velkoryse nám ho nabízíte. Ale opomněl jste nás upozornit na nebezpečí, že nás jednoho krásného dne vybijí úplně nazí divoši."

"Kdo vás učil, pánové, že existuje nějaké místo na zemi, kde člověk nemusí bojovat o záchranu vlastního života? Pozemský

ráj neexistuje. Jediná lidská svoboda tkví v tom, žesí můžeme vybrat, jak a proč chceme žít, bojovat a zemřít. I Židé museli porazit Jozuu, aby si vybojovali zaslíbenou zemi."

Obrátil koně a zmizel v temnotě.

Za soumraku se na obloze objevila šedivá oblákala kolem nich záře pronikajícího slunce na pozadí bílého a perletového nebe.

Moře bylo hnědavě zlaté a podél břehů se černaly ostrovy připomínající hejno žraloků.

Přistoupil k nim Crowley a vybídl je, že by mohli využít posledních paprsků slunce a vybudovat obranné stanoviště a umístit tam stráž.

"Takže je třeba brát ty Indiány vážně?"

"Můžou být nebezpeční. Je lip být připraven a mít se na pozoru než padnout se šípem mezi lopatkami."

"Myslel jsem, že si dělá legraci," zamyšleně prohlásil Manigault a hleděl na zbraně u svých nohou.

Pastor Beaucaire stál se zavřenýma očima, jako by do něj uhodil hrom.

"Dělá si legraci, ale Písmo zná," mumlal. "Jeho žerty otevírají brány k přemýšlení. Bratři moji, zasloužili jsme si vůbec zaslíbenou zem? Nezlobme se na Pána, že na nás sesílá zkoušky, a dokažme je přijmout jako výkupné za naše hříchy a jako cenu, již musíme zaplatit za svou svobodu."

Angelika poslouchala, jak v dálce slábne cval koně. Závany větru a moře.

Tajemství noci na neznámé zemi a její nebezpečí.

Ti, kdo dnes v noci bděli a sledovali sebemenší hluk, byli udiveni klidem, jenž se v nich rozhostil. Nezdravé úzkosti a pochyby je opustily. To, že jsou zodpovědní za pár metrů půdy, kde si postavili provizorní obydlí, je posílilo. S rukou na pažbě zbraně a s očima otevřenýma do tmy se protestanti střídali v nočních hlídkách a jejich vzpřímené siluety se tyčily vedle rozcuchaných zálesáků v kožešinových čepicích, sedících u ohně. Trapeři je květnatými a pitoreskními větami zasvěcovali do zákonů ještě necivilizovaného světa kolem nich. Larochellané začínali zapomínat na minulost.

Do rána nedošlo k žádnému poplachu a oni jako by byli zklamaní.

Angelika je požádala, zda by si nemohla půjčit jednoho koně a odjet na Gouldsboro.

Dnes byla zřejmě ze všech nejrozčilenější. Manžel jí pořád neposkytoval místo po svém boku. Včera večer se ji ani nepokusil vyhledat, nezajímal se o ni. Občas s ní jednal spiklenecky, většinou šiji však nevšímal.

Bylo to ostatně nutné, dokud lidi kolem nich nevěděli, jaké pouto je spojuje. Jenže Angelika začínala ztrácet trpělivost. Nemohla snést, když nebyl Joffrey de Peyrac vedle ní. Potřebovala ho vidět, slyšet.

Crowley ji nabádal, aby si dala pozor na Kajugy. Pokrčila rameny. Nějací Kajugové! Při své špatné náladě byla s to obvinít Joffreye, že si je vzal za záminku, aby ji opustil.

"Pán zakázal, aby kdokoliv opustil Champlainův tábor," upozorňoval ji Skot.

Angelika tvrdohlavě trvala na svém. Prostě musí jet do Gouldsbora.

Když vyskočila do sedla, Honorina se tak rozječela, že ji musela vzít s sebou.

"Ach, Honorino, drahoušku můj ubohý, nemůžeš být aspoň jediný den hodná?"

Pevně usadila dítě před sebe a odcválala. Připomnělo jí to jejich dávné společné jízdy v Nieulském lese.

Jela po cestě vystlané uschlým listím, tlumícím hluk kopyt. Končilo léto a kolem voněly oříšky a teplý chléb. Povědomá, lahodná vůně. Zřejmě pod listím zralý lesní plody.

K známé nádheře dubových a kaštanových lesů se přidával exotický půvab světlých bříz s potrhaným hedvábím korun a javorů, vonících mízou. Angelika roztouženě vnímala své oblíbené prostředí. Jenže tenhle les byl na rozdíl od Nieulského ještě jinak, panensky nádherný. Z Nieulského lesa sálala jeho druidská minulost, tady se vzpomínka na Vikingy, jediné bílé muže, kteří tu kdysi přistáli, zastavila na pobřeží. Tam se tyčily kamenné věže.

Les nepoznal dotek jejich dobytelských kroků. Znal jen stopy nejrozličnějších zvířat a občasný klouzavý krok tichých Indiánů.

Angelika si nevšimla, že se kůň vydal po jiné cestičce, vedoucí na vrchol kopce. Překvapilo ji, když se před ní náhle objevila rozlehlá pláň. Před očima měla lán kukuřice. Mezi

vysokými stébly na dřevěné podsadě pod sítí seděl nehybně jako socha Indián s dlouhým bidlem a číhal na zlodějské ptáky.

Napravo byla vidět ohrada indiánské vesnice, z chatrčí stoupal dým. O něco dál se táhlo obilné pole, pak dýňové a další lán neznámé rostliny s obrovskými zelenými listy, které pokládala za tabák. Téměř všude kvetly nádherné slunečnice. Venkovskou idylu svíral ze všech stran les. Překvapená jezdce se zapoměla zeptat na cestu. Kůň šel dál, jako by tu cestu znal. Na vrcholku kopce se sám od sebe zastavil. Angelika se vyděšeně a dychtivě zároveň rozhlédla po kraji, rozkládajícím se jí u nohou. Mezi skalami a stromy se mihotaly vody nesčetných jezírek a rybníčků, bílá a modrá mozaika, z níž se po svahu řinuly bílé vodopády. Neopovážila se ani vydechnout, zmocňovala se jí závrat z širého kraje, který byl jejím novým domovem. Až se pohnula Honorina a ukázala prstíkem: "Koukni," řekla. V dálce se vzneslo hejno ptáků a s pronikavým křikem prolétlo kolem nich. Jenže Honorina ruku nespouštěla. Nechtěla ani tak upozornit na ptáky, jako na to, co je vyděsilo. Angeličin pohled sklouzl níž a zachytil dlouhý průvod Indiánů, krácejících za sebou podél potoka. Byli poměrně daleko a husté listoví jí překáželo, aby je viděla zcela zřetelně, ale i tak bylo jasné, že je jich hodně a že to nejsou sedláci mířící na pole. Přes rameno nenesli zemědělské nářadí, jen luky a šípy. "Možná lovci?" Pokoušela se uklidnit, okamžitě však pomyslela na Kajugy. Ustoupila kousek pod stromy, aby ji náhodou nezahledli. Indiáni proklouzli podél potoka rychle a opatrně. Rudá a modrá péra ve vlasech se mezi listím vinula jako dlouhý pestrobarevný had. Bylo jich opravdu mnoho až příliš mnoho. Zástup se táhl až k moři. Pohlédla přes ně a zahlédla v dálce v mlze pevnost Gouldsbora nad zálivem. Ve sluneční záři splývala s bílým nebem. Bylo vidět i cestu, vedoucí z Gouldsbora do Champlainova tábora. Jakmile tam Indiáni dorazí, budeme odříznuti od pevnosti

a nebudeme si moct vzájemně pomáhat. Ještě štěstí, že nám Joffrey rozdal zbraně. Zrovna když na něj pomyslela, zahlédla evropského jezdce, jedoucího po cestě od pevnosti. Instinktem ho poznala dřív, než se přiblížil. Ten černý vlající plást, to péro na širokém klobouku... Byl to hrabě de Peyrac. A sám! Zadržela výkřik. Ze své pozorovatelnosti viděla Indiány, kteří dorazili na cestičku a shlukovali se. V několika minutách na ně jezdec v plném cvalu narazí. Nikdo ho nemůže upozornit na nebezpečí. Vykřikla, jak nejhlasitěji dokázala. Ale její hlas k němu nemohl dolehnout, zanikl v nekonečném prostoru. Přestože najednou snad to byla předtucha muže, který se už tolikrát na své cestě životem díval smrti do tváře, nebo možná některý z Indiánů vystřelil příliš brzy první šíp nebo vyrazil válečný pokřik viděla, jak jezdec zarazil koně tak prudce, že se zvíře vzepjalo, pak se napůl obrátilo a sjelo z cesty k malé skalní úžlabině mezi stromy. Odtud jezdec krátce přehlédl okolí, aby posoudil situaci. Jeho kůň se zdánlivě bez příčiny znovu vzepjal, pak upadl. Angelice došlo, že zvíře zasáhl šíp. Byli to tedy obávaní Kajugové. Naštěstí se Joffrey de Peyrac dokázal včas vyprostit ze třmenů a uskočit za skály na stráni. Objevil se malý obláček, pak k mladé ženě dolehla ozvěna výstřelu. Střílel a každou střelou určitě skolil jednu obět. Jenže nemůže mít dost střeliva, aby odolal nepřátelům, kteří ho začali obkličovat. Stoupl další obláček dýmu. Honorina znovu ukázala prstíkem. "Támhle." "Ano, tamhle," přisvědčila Angelika, zoufalá, jak je bezmocná. Ozval se výstřel, který jí zazněl v uších jako prasknutí ořechové skořápky. Z Gouldsbora to nemůže nikdo slyšet. Je to příliš daleko. Chtěla se vrhnout do boje, ale zastavily ji větve a navíc nebyla ozbrojená. Obrátila se a vyrazila cestičkou, kterou přijela, tryskem ze svahu. Kůň přímo

letěl. Když projížděla indiánskými poli, křikla na hlídače kukuřice, nehybně sedícího pod stříškou.

"Kajugové! Kajugové!"

Vřítla se jako velká voda do Champlainova tábora.

"Kajugové přepadli mého manžela na cestě ke Gouldsboru. Skryl se za skály, ale brzy nebude mít střelivo. Rychle pojedme."

"Koho přepadli?" zeptal se Manigault, jenž si nebyl jist, zda správně slyšel.

"Mého... hraběte de Peyrac."

"Kde je?" zeptal s v běhu Crowley.

"Asi míli odtud."

Podala mechanicky Honor inu prvním vztaženým pažím.

"Rychle nějakou pistoli!"

"Pistoli pro dámu," vykřikl pohoršené Skot.

Vytrhla mu tu, co držel v ruce. Prohlédla ji, zamířila s ní a nabila ji tak rychle, že to svědčilo o dlouhé praxi.

"Prach! Kulky! Honem!"

Skot sebral bez dlouhých řečí mušketu a skočil do sedla. Angelika se vrhla podél pobřeží za ním.

Brzy zaslechli výstřely a irokézský válečný pokřik. Mužík se obrátil a vesele na ni křikl:

"Ještě střílí! Jdeme včas!"

Za ohybem jim zatarasila cestu skupina Indiánů. Byli tak překvapeni, že neměli čas nahnout tětivy. Crowley mezi nimi proletěl s Angelikou v patách, nalevo napravo rozdával úderů pažbou.

"Zastavme," přikázal o chvíli dál. "Tamhle vidím další. Musíme se schovat za stromy."

Měli sotva čas uskočit za mohutné kmeny. Zasvištěly kolem nich šípy a zapíchly se do tvrdého dřeva. Angelika a Crowley střídavě stříleli. Konečně se Indiáni vyšplhali na stromy, aby mohli kontrolovat cestu a neplatit za to životem.

Crowley je však zasahoval i mezi větvemi a těla se těžce sesouvala dolů.

Angelika by ráda popojela kupředu. Crowley ji zrazoval. Jsou jen dva.

Najednou zaslechli cval od tábora. Objevilo se šest ozbrojených jezdců.

Manigault, Berne, Le Gall, pastor Beaucaire a dva

"Jeďte dál, pánové," křikl na ně Crowley, "pokuste se osvobodit pana de Peyrac. Já hlídám, aby vás nepřepadli zezadu."

Skupinka vyrazila kupředu. Angelika vyskočila na koně a přidala se k nim. O kousek dál je Indiáni znovu zastavili, ale před zuřivým útokem bělochů couvli. Ti, co se vrhli kupředu s tomahavkem nad hlavou, dostali kulku z pistole rovnou do tváře.

Skupinka postupovala. Angelika s úlevou viděla, že jsou skoro na místě, kde se její muž pořád ještě bránil. Museli také seskočit a skrýt se za skály. Ale pevně svírali útočníky, kteří se octli ve dvojím ohni. Z jedné strany střílel hrabě de Peyrac, z druhé protestanti a zálesáci a navíc Crowley, a tak přes svou početní převahu začali propadat panice.

"Budu tě krýt," zašeptal Manigault Le Gallovi, "projedeš rychle až do Gouldsbora, zburcuješ je a přivedeš posily."

Námořník skočil na koně, využil chvíle, kdy byla cestička pod silnou palbou a vrhl se přitisknut ke koni pryč. Kolem uší mu prolétl šíp a strhl mu čepici.

"Projel," ulevil si Manigault, "nemohou ho chytit. Teď musíme jen být trpěliví, dokud nedorazí pan d'Urville a jeho lidé."

Kajugové začali chápat, co jim hrozí. Měli jen luky a tomahavky, nemohli tedy čelit střelným zbraním bělochů. Jejich léčka nevyšla. Musí se dát na ústup.

Začali se stahovat až k lesu, shromáždili se u potoka. Odtud dojdou k řece, kde mají kanoe. Příchod posil z Gouldsbora změnil však jejich ústup na útěk. A v té chvíli narazili na domorodce z vesnice, které vzbouřila Angelika: zasypali je

šípky. Ti, kdo přežili, se už nedokázali dostat k potoku, museli se bezhlavě vrhnout kupředu a prodrat se lesem. Nikdo se o ně nestaral. Angelika skočila ke skále, s ledovým klidem překračovala natažená měděná těla připomínající velké ptáky s nádherným peřím. Její muž se neobjevoval. Našla ho, jak se sklání nad raněným koněm. Právě mu dal ránu z milosti. "Žijete!" zvolala. "Ach, měla jsem hrozný strach. Cválal jste přímo proti nim. Najednou jste se však zarazil. Proč?" "Ucítil jsem je. Mažou si tělo tukem, jehož zápach mi přinesl vítr. Vyskočil jsem na tenhle pahorek, abych viděl, jestli mám nějakou možnost úniku. Právě v tu chvíli mi zasáhli koně.

Chudák Soliman. Jenže jak jste se tu octla vy, neopatrnice, že víte o té šarvátce?"

"Stála jsem tamhle na kopci. Viděla jsem, že jste v nesnázích, a tak jsem cválala až do Champlainova tábora pro pomoc. Přišli."

"Co jste dělala na kopci?" zeptal se.

"Chtěla jsem jet do Gouldsbora a spletla jsem si cestu."

Joffrey de Peyrac zkřížil ruce na prsou.

"Kdypak konečně začnete respektovat mé rozkazy a disciplínu?" zeptal se s velkým sebeovládáním. "Přikázal jsem přece, že nikdo nesmí z tábora. Byla to strašná neopatrnost."

"Copak jste sám neudělal totéž?"

"Právě. A málem jsem to draze zaplatil. A přišel jsem o koně. Pročpak jste vůbec odjížděla z tábora?"

Přiznala bez rozpaků:

"Nemohla jsem to bez vás vydržet. Jela jsem za vámi."

Joffrey de Peyrac se uvolnil. Maličko se usmál.

"Já taky," řekl.

Vzal ji za bradu a přiblížil obličej černý od střelného prachu k stejně zašpiněné tváři Angeličině.

"Jsme oba trošičku blázni," zamumlal něžně. "Nemyslíte?"

"Jste raněn, Peyraku?" ozval se pan d'Urville.

Hrabě sestoupil ze skály ke shromážděným mužům.

"Děkuji vám, pánové, za váš zásah," řekl protestantům. "Kdybych se tak hloupě nevydal bez doprovodu z Gouldsbora? skončil by vpád těch banditů jen jako obyčejná šarvátka. At nám to slouží všem jako poučení. Vpády nepřátelských kmenů nejsou doopravdy nebezpečné, pokud se o nich předem dozvíme, zůstanem spolu a zorganizujeme obranu. Doufám, že nikdo z vás není raněn?"

"Ne, ale málem," prohlásil Le Gall a prohlížel si nalezenou čepici.

Manigault nevěděl, jak se zachovat. Události se na jeho vkus příliš rychle řítily kupředu.

"Jen nám neděkujte," odpověděl rozmrzele. "Všechno, co děláme, je tak nelogické..."

"Myslíte?" opáčil Peyrac a díval se mu do očí. "Já si naopak myslím, že všechno, co se právě odehrálo, je v logice těchto míst. Především jste mě chtěli zabít. Včera jsem vás chtěl oběsit já. Ale večer jsem vás vyzbrojil, abyste se mohli bránit, a dnes ráno jste mi zachránili život. Co může být logičtějšího?" Strčil ruku do koženého váčku a ukázal na dlaní dvě lesklé kulky.

"Vidíte," dodal, "už mi zbývaly jen dva náboje."

Odpoledne se celý Champlainův tábor vydal na shromáždění, chystané na počest velkého sašema Massawy v Gouldsboru. Ozbrojení muži šli vzpřímeně vpředu a ženy a děti za nimi. Když se blížili k místu, kde se ráno odehrála krátká bitka proti Kajugům, zastavili se.

Zaschlá krev zčernala. Nad opuštěnými mrtvolami kroužili ptáci.

Obraz smrti a nad ním život chvějící se mezi stromy rozhoupanými lehkým vánkem a zpěv blízkého moře.

Dlouho tu mlčky stáli.

"Takový bude náš život," řekl Berne a vyslovil tak to, na co všichni mysleli. Nebyli smutní, ba ani zděšení ne. Takový bude jejich život.

Hrabě de Peyrac je očekával před pevností. Vyjel jim naproti jako v den vylodění a svolal je na pláž. Vypadal zamyšleně. Zdvořile se uklonil dámám a pak se zadíval na zátoku.

"Pánové, nehoda z dnešního rána mě znovu donutila uvažovat o vás. Nebezpečí, která vám hrozí, mi připadají příliš velká. Naložím vás a odvezu na ostrovy." Manigault nadskočil jako uštknutý.

"Nikdy," vykřikl.

"Děkuji, pane," uklonil se mu hrabě, "právě jste mi dal odpověď, kterou jsem od vás očekával. A já jsem vděčný těm dobrákům Kajugům, při jejichž vpádu do vaší země jste si najednou uvědomil, jak na tom kraji lpíte. Takže zůstanete?" Manigault pochopil, že znovu padl do léčky, a váhal, zda se má urazit.

"Tak dobře, zůstaneme," zabručel. "Jen si ale nemyslete, že se skláníme před vašimi vrtochy. Zůstaneme, práce je tu dost."

Mladá pekařova žena se nesměle ozvala:

"Myslela jsem na jednu věc, pane. Kdybyste mi dali dobrou mouku a pomohli mi postavit pec nebo kamna, mohla bych zamísit a upéct chleba, pomáhala jsem svému muži v obchodě. A děti také umějí plést housky a dělat koláčky."

"A já," vykřikla Bertille, "můžu otci pomáhat vyrábět papír. Prozradil mi tajemství výroby, protože jsem jediná dědička."

"Papír, papír," vykřikl Mercelot skoro s pláčem, "ty ses zbláznila, drahoušku. Copak tady v té pustině je potřeba papír?"

"To se mýlíte," namítl hrabě. "Po koni je papír nejvzácnější výdobytek člověka, bez něho nedokáže žít. Neví nic o sobě, když nemůže vyjádřit myšlenku a dát jí daleko trvalejší formu, než je mluvené slovo. List papíru je odraz, v něm se člověk pozoruje jako žena v zrcadle... Ještě že jsem si vzpomněl, dámy! Přivezl jsem vám jednu z nejnutnějších potřeb, bez níž nemůžete začít nový život... Manuello! Giovanni!"

Vyvolání námořníci snesli opatrně ze člunu jakousi truhlu. Otevřeli ji a mezi vrstvami slámy se objevila zrcadla všech tvarů a velikostí.

Joffirey de Peyrac je bral a podával ženám a dívkám s úklony jako ten první večer na Gouldsboru.

"Cesta končí, dámy. Přestože byla obtížná a chvílemi nepříjemná, chtěl bych, abyste si jako vzpomínku nechaly aspoň tuhle věcičku, v níž se můžete zhlížet. To zrcadélko se vám stane věrným společníkem, neboť jsem vám opomněl sdělit jednu z vlastností téhle země. Tady se krásní. Nevím, jestli je to díky té mlze nebo magickému dechu moře a lesa, ale lidé žijící tady jsou známí krásnou postavou a tváří. Vy tu pověst jistě potvrdíte víc než kdokoliv jiný. Podívejte se na sebe. Jen se pozorně podívejte!"

"Já se neodvážuju," zrudla paní Manigaultová. Postrkovala si čepec a snažila se uhladit si vlasy. "Určitě vypadám přímo děsivé."

"Ale ne, mami, jste velice krásná, opravdu," vykřikly sborem její dcery, dojaté matčinými rozpaky.

"Zůstaňme tady," prosila Bertille a prohlížela se v zrcadle se stříbrnou rukojetí.

Velký sašem Massawa, který se objevil na bílém koni, pokládal lesk zrcadel, jež držely ženy s bledými tvářemi, za zvláštní uvítací ceremoniál na svou počest. Byl opravdu velice spokojen. Kůň sestupoval rozvážným krokem po cestičce, obklopen osobní gardou a Indiány sebranými ze všech kmenů, takže sašem vypadal, že se blíží uprostřed opeřeného pole. Za doprovodu bubnů před ním pružně a do rytmu skákali tanečníci.

Když sešel až k úpatí svahu, sestoupil na zem a slavnostně pomalým krokem se blížil ke skupince bělochů. Byl to vysoký stařec s obličejem červeným jako měď, zbrázděným tisícem vrásek. Jeho oholená, na modro namalovaná lebka končila bohatým gejířem neobyčejně barevných per, z nichž padaly dva husté dlouhé šedě a černě pruhované ocasy zřejmě z nějaké místní odrůdy divoké kočky.

Nahá prsa, paže plné náramků a nohy měl tak jemně potetované, že vypadal, jako by měl na sobě modrou sítku. Místo náhrdelníku mu z ramenou až k bokům splývalo několik šňůr obrovských perel, střídajících se s nebroušenými barevnými sklíčky. Così podobného měl i na pažích, navíc protkávaného pery, a kolem kotníků. Jeho vrchní oděv a obrovský plást byl z přírodní příze, nádherně vyšíváný černou nití na bílém podkladu. V uších měl zvláštní visací náušnice ze zvířecích měchýřů, nafouklých a natřených na červenou.

Hrabě de Peyrac mu vyjel naproti; pozdravili se velebnými pohyby paží a rukou. Po několika minutách rozhovoru náčelník zamířil k protestantům, oběma rukama nesl opatrně dlouhou hůl se dvěma bílými křídly mořského racka, končící zlatou nádobkou, z níž unikal tenký pramínek kouře.

Zastavil se před pastorem, na něhož ukázal Peyrac.

"Pane pastore," oslovil ho hrabě, "velký sašem Massawa vám nabízí takzvanou dýmku míru. Je to dlouhá fajfka nacpaná tabákem. Musíte z ní několikrát zatáhnout v jeho přítomnosti, neboť kouřit z jedné dýmky je znak přátelství."

"Jenže já jsem v životě nekouřil," odpověděl stařec rozčileně.

"Musíte to zkusit. Odmítnutí by bylo pokládáno za projev nepřátelství."

Pastor přiložil dýmku ke rtům a dělal, co mohl, aby se nepoznalo, jak se mu zvedá žaludek. Velký sašem vyfoukl po něm několik dlouhých oblaků a předal dýmku mladíkovi s velkýma černýma očima, který ho všude následoval. Pak se šel posadit vedle hraběte na koberec, ježž rozprostřeli pod věkovitým dubem. Jeho obrovské kořeny se táhly jako chapadla téměř až k moři.

Na znamení Nicolase Perrota museli pastor a Manigault usednout sašemovi po levici.

Ten se stále tvářil patřičně vznešeně a lhostejně. Vypadal, jako by si ničeho zvláště nevšímal. Ale jeho snědá vrásčitá tvář se neustále chvěla.

Vypadal strnule, také však jako muž ve střehu. Jednou rukou se přezíravě přehraboval v klenotnici s perlami a drahokamy, kterou mu věnoval hrabě de Peyrac, a druhou hladil sekyrku se střemchovým topůrkem, jejíž ostří bylo z nádherného mexického jaspisu a topůrko končilo obrovským smaragdem. Byla to spíš symbolická než válečná zbraň.

Chvílemi se jeho úzké oči ještě víc protáhly, se zálibou spočinuly na jeho bílém koni a pak pohledem jako břitva šlehl po některém z přísedících; to se zachvěl i nepřiliš citlivý advokát Carrere, i statečný Berne.

Angelika také pocítila così jako šok a upadla do rozpaků, zatímco náčelník už zrak dávno odvrátil a tvářil se nezúčastněně, skoro i mírně znuděně.

Za ním stáli dva pomalovaní Indiáni.

Přistoupil Nicolas Perrot, představil přítomné a začal protestantům překládat sašemova slova, občas přidal i vlastní vysvětlení.

"Velký náčelník Massawa přišel cestou po zemi od Nového Amsterdamu, tedy New Yorku. Massawa nikdy nestoupne na velkou loá, raději cestuje i celé měsíce na kanoi. Tady je nejzazší výspa jeho pravomoci a chodí sem jen zřídka, ale setkání s hrabětem de Peyrac při jeho návratu z Evropy bylo dohodnuto už strašně dávno... Je dobře, že se ho protestanti účastní, pokud tu mají zůstat... Ti dva druzí, které vidí před sebou, jsou místní náčelníci Kaku a Mulofva, náčelníci Tuskarorů, rybářů a přímořských lovců, a Mohykánů, sedláků a válečníků z vnitrozemí."

Velký sašem pozdravil nebe a zemi a pak začal mluvit. Jeho hlas připomínal monotónní litanii, již jako by občas probleskla skrytá hrozba.

"Není zvykem, aby tak velký náčelník jako já, Massawa, jehož země se táhne daleko na jih, kde roste tabák a kde jsem proti své vůli musel bojovat proti španělským dobyvatelům, kteří nám slíbili podporu svých kolonistů, ale chtěli z nás udělat jen otroky nebo tuláky... až po okraj velkého severu, kde jedinou pohyblivou hranici mého království tvoří mlha, čímž myslím tuto zemi, kde je náčelníkem můj vazal Kaku, velký rybář a lovec tuleňů, stejně jako můj druhý vazal, neméně zdatný a mocný náčelník a lovec sobů, losů a medvědů, náčelník Mohykánů... není tedy na mně, velkém náčelníkovi mocných a obávaných náčelníků, přicházet za bledou tváří, at je jakkoliv slavná, a rokovat s ní o míru nebo válce mezi námi..."

Monolog byl přerušován přestávkami, během nichž Kanaáan překládal a sašem jako by pospával.

"... jenže nezapomínám, že jsem se podělil o svou moc s tímto šlechticem, jenž přišel z druhé strany moře, protože on nikdy nezvedl zbraň proti mým rudým bratrům... Pověřil jsem ho, aby pečoval o mé pozemky podle zvyklostí bledých tváří, zatímco já dál vládnou svým bratrům podle našich zvyků... tak se v mém unaveném srdci zrodila po tolika bojích a zklamáních naděje, a protože ji nikdy nezklamal, přijmu jeho přátele v jeho jménu."

Proslov trval dlouho. Angelika viděla, že její manžel ho velice pozorně sleduje a nedává najevo sebenepatrnější známku netrpělivosti. Měla dojem, že si sašem není jist chováním nově příchozích k domorodcům na pobřeží, až tu on nebo jeho spojenec nebudou.

"Nezapomenou na sliby, které jsi mi dal, a nenechají se svést touhou po ničení, po zabíjení ostatních lidských tvorů kolem, tou neukojitelnou vášní, jež tkví v srdcích bledých tváří? Co se stane, až budeš daleko?"

O jaké nepřítomnosti to mluví? napadlo Angeliku.

Občas ji velký sašem sežehl pohledem, a přesto by ani ten nejpozornější divák nemohl tvrdit, že na tu ženu vůbec pohlédl.

Musí mi prostě být sympatický, nebo budeme všichni ztraceni, říkala si. Jestli pocítí můj strach nebo podezření, udělám si z něj nepřítele.

Když Nicolas Perrot přeložil větu o ničivé vášni v srdcích bílých lidí, pochopila uvažování té neznámé rasy jako už před ní její manžel.

To on má strach a klade si otázky. Je to hrdý muž, jenž přišel s rukama plnými darů k mužům ozbrojeným železem a ohněm, kteří vystoupili na jeho břehy... To oni ho donutili nenávidět a bojovat...

Mladík s velkýma černýma očima u Massawových nohou, kterého si všimla hned při příchodu, se konečně zvedl, vzal malou jaspisovou sekyrku od sašema a jedinou prudkou ranou ji zatal do červeného písku.

To bylo znamení k dalšímu ceremoniálu. Všichni vstali a zamířili k moři. Massawa si několikrát polil hlavu ledovou vodou, pak uchopil slaměný vích z kukuřice jako kropenku, namočil ho do nádoby z tykve s mořskou vodou a kropil své druhy kolem sebe, staré i nové přátele a opakoval indiánský pozdrav:

"Na pu tu daman asurtati..."

Nakonec se všichni usadili na pláži k velkolepé hostině.

Joffrey de Peyrac myslel na starého Massawu. Den, který končil, mu přinesl vedle velkého zadostiučinění i vážné obavy. Pouto, jež ještě drží Massawu, aby se nevrhl na cestu vzpoury proti Evropanům, se mu dnes zdálo zvláště tenké. Dělal mu to tím vážnější starosti, čím víc chápal tisíce důvodů, které měl velký náčelník k tomu, aby se vrhl do zoufalé války jako jediného východiska z beznadějně situace. Massawa nikdy nemůže pochopit, že běloši, s nimiž uzavřel dohodu, nejsou svobodní a že když je vzdálené vlády donutí, budou ho muset třeba i zradit.

Naštěstí tady, na téměř neznámém dalekém východě, mohou ještě francouzští šlechtici jednat podle svého. Massawa znal cenu jeho slova. Ne bez důvodu svěřil válečnou sekyru svému mladému španělskému adoptivnímu synovi, jehož rodiče

zabili jeho Indiáni. Přijal ho za vlastního a vychoval, naučil ho "šťastně žít". Když ho pověřil tím, aby pohřbil symbolickou sekuru v písku, znovu potvrdil, že ještě chce doufat.

Odešel, zahrnut dary. Hlučný den nahradil úžasně tichý podvečer. Lidé se vytratil, kolem se znovu rozkládala jen velkolepá panenská krajina.

Hrabě de Peyrac kráčel sám po břehu. Svižně zlézal rudé skály, které večer zbarvoval do fialová, občas se zastavoval a bloudil pohledem po zátocce a okolních kopcích.

Ostrov usínal v mlze, vznášely se jako obrovská oblaka na pozadí tmavě rudého nebe. Pevnost na vrcholku splývala s lesem. Lod zakotvená v zátocce téměř nebyla vidět. Hluk příboje jako by násobila ozvěna. Moře, panovačný vládce pobřeží, formující každou sezónu podle vlastních choutek, se znovu hlásilo o svá práva. Brzy přijde zima s nádhernými i strašnými bouřemi americké země: uragán, černá tma, smečky hladových vlků. Joffrey de Peyrac už bude daleko, bude čelit téže zimě uprostřed lesů ve vnitrozemí.

Gouldsboro bude daleko. Předá velení Eriksonovi a na konci podzimu loď odpluje do Evropy s kožešinami, jediným zbožím, které lze z neobydleného pobřeží vyvážet.

Hrabě uvažoval. Co s pokladem Inků, který vylovili jeho potápěči ze španělských galeon v Karibském moři? Bude Erikson schopen ho rozprodat? Nebo ho raději hrabě zakope do písku na lesní mýtině, než se on sám vrátí a vydá se na další plavbu? Nebo ho dá k dispozici protestantům, kteří ho využijí, minci po minci, jako výměnný artikl za zboží z lodí kotvicích v zátocce? Jenže nebezpečí spočívá v tom, že sem dorazí někdo nežádoucí. Nebylo by lépe ho přijmout olovem než zlatem? Ostatně sem připlouvají a kotví v okolí jen bezbožní piráti. Všem Larocheanům rozdá muškety a d'Urville mezi dvěma poháry kukuřičného anebo javorového piva zajistí obranu kolonizátorů pevnostními děly. Několik členů posádky zůstane pod velením normanského šlechtice tady, zatímco Gouldsboro

odveze do Starého světa Středozemce, Maury a pokusí se najmout raději Seveřany a další kolonisty. Poradí Eriksonovi, aby odjel do své vlasti nikdy dobře nevěděl, která to je, ale určitě některá severská a vybral tam kolonisty, raději reformované, aby se mohli snadněji sžít se zdejším společenstvím.

A co se Španěly Juana Fernandez? Když budou trvat na tom, že se nehodlají vrátit na vyprahlé kastilské pláně a že budou žít pouze v krutém stínu lesů Nového světa, co s nimi? Nechat je d'Urvillovi? Ve chvíli, kdy by bylo třeba střílet z děl, by se velice hodili, a ještě víc, kdyby se místní Indiáni začali bouřit. Jenže žít v míru s nemocným Juanem Fernandezem a jeho muži, podezíravými jako Arabové a zachmuřenými jako inkvizitoři, by mohlo být složité. Urville a náčelník Kaku už si na ně stěžovali. A co by se stalo, kdyby si don Juan usmyslel, že napadne pastora Beaucaira, kacíře.

Rozhodl se, že je vezme s sebou. Jsou to dobří bojovníci, zvyklí na nástrahy a nebezpečí nejrůznějších výprav, a mluví několika indiánskými dialekty.

Zajišťovali by ochranu karavany. Jenže Španělé jsou tu tak nenáviděni, že by jejich přítomnost mohla vyvolat nedůvěru Indiánů a poškodit plány hraběte. V cíli jeho cesty ho všichni znají a jědí, že je pod ochranou velkého Massawy. Takže přijmou i Španěly. Kdyby k něčemu došlo, jistě ovšem zemrou první. Malý šíp vystřelený z foukací trubičky mezi stromy...

Proč se nechtějí vrátit do Evropy? Tyhle lidské trosky, které se uchýlily pod jeho ochranu, představovaly pro Joffreye de Peyrac obraz úpadku největšího národa civilizovaného světa, Španělska, jež mu bylo vzhledem k jeho languedockému původu blízké, navíc mělo tytéž zájmy: hornictví, drahé kovy, odvážné mořeplavectví, dobývání. A tečí se řítí do záhuby, jeho nadvláda se hroutí. Je odpovědné za vyvraždění třiceti miliónů Indiánů v obou Amerikách j jak neztratit rovnováhu po takovém masovém zločinu? Španělsko zmizí současně s těmi rasami, které obětovalo.

Starý Massawa bude pomstěn.

Kdo ho v Novém světě nahradí? Který národ je předurčen znovu semknout rozptýlené síly, uvést pořádek do bohatství, rozkradeného chamtivými lupiči, kdo vezme na sebe těžkou

odpovědnost za krveprolití? Budoucnost už se rýsuje. Jako by se šance nenabízela synům dobytčáckého národa, ale naopak představitelům různých zemí, které sjednotí jediný cíl: zúrodnit novou zemi a vytvořit tu blahobyť. Massawut stát je z celé Ameriky nejhustěji obydlen bělochy, ale Španělé tu nejsou. Žijí tu především Angličané a Holanďané, kteří ztratili Nový Amsterdam, ale spokojili se s novým názvem: New York. Jsou tu i Švédové, Němci, Norové a mnoho podnikavých Finů, kteří bez strachu opustili evropské břehy kvůli zemi, jež jim nabízí podobné životní podmínky jako doma. Peyrac je jeden z mála Francouzů, které napadlo usadit se v téhle zemi nikoho, na severu státu. Anglický, především bostonský vliv tu není velký.

Nejdříve se na něj angličtí kolonisté dívali s podezřením, pak si však získal jejich důvěru naprostou čestností v obchodě, nečekanou od muže, jehož schopnosti a inteligence ho v očích Severanů, patřících většinou k reformovanému náboženství, okamžitě řadily k nebezpečným dobrodruhům.

Přesto si tu však získal i opravdové přátele. Během let, kdy se jeho potápěči spouštěli do Karibského moře, často přistával v Bostonu, kde vládlo úplně jiné ovzduší, jak přírodní, tak morální. Ten kontrast ho přitahoval.

Soudil, že na karibských ostrovech nemůže ještě vzniknout žádné trvalé dílo.

Jmění se tam rodí díky spekulacím zcela náhodně. Jediný zásah těžko rozlišitelných flibustýrů nebo pirátů je smetl z povrchu země. A platit daň každému z nich přišlo draho. Horečka po španělském zlatě vyvolávala války. Jenže při lákavosti dobrodružství v nádherném prostředí ta hra brzy unavila, protože byla neplodná.

Konflikt se španělskými oficiálními místy ho donutil, že nesvěřil syna caracaským jezuitům.

Harvard na severu, založený asi před třiceti lety puritány, byl pověstný nejlepšími profesory. Ke svému velkému údivu se Peyrac přesvědčil, že tu skutečně touží po toleranci "bez rozdílu ras a náboženství", jak pravila charta, kterou se angličtí kolonisté snažili dodržovat.

Bělovlasý kvaker Edmund Andros, profesor aritmetiky na této univerzitě, mu první poradil, aby šel do Maine.

"To je země, jež se vám podobá. Neporazitelná, výstřední,

příliš obdařená bohatstvím, než aby zůstala neznámá. Přiroste vám k srdci, tím jsem si jist. Její bohatství je obrovské, ale skrývá se pod nevládným povrchem. Podle mého názoru je to jediné místo, kde se obecné vesmírné zákony nemohou přesně uplatňovat a člověk se tam necítí svázán celou hromadou malicherných předpisů, jimž se nedá uniknout. Vy však brzy zjistíte, že tahle bizarnost vychází z vyššího pořádku, a ne z anarchistické zvěle. Budete tam dlouho královsky svobodný. Protože se tam málokterá vláda touží usadit. Ta země děsí. Má hroznou pověst. Lidé měkcí, poddajní, rozmazlení či sobečtí, úskoční či hloupí nebo příliš mazaní tam ztroskotali. Ta země vyžaduje skutečné, výjimečné osobnosti. Je to logické. I země sama je originální, třeba už jen svými mlhami, hýřícími tisíci barev.

Představil ho starému Massawovi. Jeden z jeho synů studoval na univerzitě.

Od plánů na kolonizaci pobřeží postoupil Joffrey de Peyrac až tak daleko, že si hodlal podrobit vnitrozemí. Žádný kraj nemůže prosperovat, pokud nemá nerostné bohatství. Potřeba peněz udržuje kolonisty závislé na velkých národech, vzdálených čtyři tisíce mil odsud, na Anglii a Francii.

Nicolas Perrot mu řekl o nalezištích stříbrnosné olověné rudy u pramenů Mississippi.

Když Joffrey de Peyrac dospěl v myšlenkách až sem, vzhlédl. Jeho pohled už několik minut zamyšleně sledoval vzrušenou hru tmavě modrých vln u jeho nohou, ale nevnímal ji. Znovu se vrátil na svět, který ho obklopoval, na rty mu vystoupilo jméno: Angelika.

Ze srdce mu spadla tíha, neklid se rozplynul jako rozmarný mrak a důvěra se mu vrátila.

Opakoval několikrát: Angelika, Angelika, a pak si uvědomil, jak je to zvláštní. Kdykoliv vyslovil její jméno, jako by se obzor vyjasnil a vliv anglického a francouzského krále se hroutil jako mávnutím kouzelného proutku. Upřímně se rozesmál. Byla tu a celý svět se rozzářil. Byla tu a celý svět byl lepší. Miluje ho, tak se není čeho bát. Znovu viděl její něžné jiskřící oči, když říkala: Vy jste schopen

13161

jakékoliv velkorysosti... Ta věta ho obštastnila jako mladého rytíře, jemuž hodila dáma jeho srdce na turnaji rukavičku. Pýcha? Ne. Ale znovuzrození citu, který v něm už pohasínal, protože tu nebylo to, co by ho oživovalo: radost, že ho miluje žena a on miluje ji. Angelika mu byla vrácena ve chvíli, kdy mu hrozilo to, co čeká na muže, kteří příliš trpěli, a přesto si zachovali zdravý rozum: zatrpkllost. Člověk kráčí světem a všude vidí zázraky tvoření, všude však zároveň naráží na tutéž hroživou smrt číhající na životní dílo, nevyužitě bohatství, zneužitě talenty, nespravedlivý osud, pohrdání krásou přírody, výsměch spravedlnosti, hrůzu z vědy, hlupáky, slabochy, na zničenou úrodu, ženy vyprahlé jako poušť. V jistých chvílích člověku stoupá k srdci hořkost. Do slov se vtírá cynismus, jed, jenž je změně v otrávené šípy. A to už na vás sahá smrt. "Já miluji život," řekla Angelika. Znovu před sebou viděl její bledý rozzářený obličej, obdivuhodné oči a pod prsty cítil její jemné vlasy... "Jak jsi krásná! Jak jsi krásná, přítelkyně moje! Tvá ústa jsou jako nádherný pramen! Pramen slasti." V Angelice jsou ztělesněny všechny ženy. Nemohl ji s nikým srovnávat ani se jí nasytit. At ji poznal v jakékoliv podobě, vždycky našla způsob, jak vzbudit jeho zvědavost, vzrušit ho. Když si v Kandii myslel, že ji přestal milovat, protože ho zradila, stačilo, aby ji uviděl a okamžitě ho zaplavila touha a něha. Myslel, že se od ní odpoutal tak, že ji bez lítosti přenechal jiným, ale sotva zahlédl, že seji Berne pokusil obejmout, skoro zešílel žárlivostí. Chtěl jí pohrdat, a najednou mu došlo, že je to první žena, jejíž povahu skutečně obdivuje. Zdálo se mu, že už po ní netouží, a přitom neustále myslel na její tělo, ústa, oči, hlas a kladl si otázku, jak přivést k rozkoši tu vzpírající se krásu. Proč měl takový vztek, když ji uviděl v těch neforemných šatech v La Rochelle? Jen proto, že příliš skrývaly tvary, jejichž něhu a tajemství tak toužil znovu najít.

Jeho pokusy ji ponížít, zranit, byla jen horečná touha znovu ji vlastnit. Připravila ho o obvyklé sebeovládání. Jeho mužské výpočty, zkušenost s ženskou mazaností, se rozbily jako sklo, nebyly k ničemu. Prostě kvůli ní ztratil hlavu, to je to! Smekal před ní klobouk a hluboce se jí klaněl s tím větší úctou, že si vlastně ani neuvědomovala své vítězství. I tím ho přitahovala. Její chlad nebylo snadné překonat. Nebyla z těch upovídaných žen, které všude vykládají o svých nejsoukromějších citech. Zdála se otevřená a spontánní, ale protivenství v ní vzbudilo vrozenou hrdost. Nesvěřovala se spíš ze studu než z pohrdání, protože věděla, jak marné je hledat útočiště v srdci jiných lidí. Sklopila dlouhé řasy, mlčela. Unikala sama do sebe. Do jaké tajné zahrádky? K jakým vzpomínkám? Nebo k jaké bolesti? U Angeliky nic nepořídil jeho talent číst myšlenky jiných, který uznávalo i mnoho čarodějů. Rozvíjel ho a pěstoval s mnoha orientálními mudrci.

Je to proto, že ji příliš miluje? Nebo že je tak silná, že narušuje vlny jeho předtuch?

A taky proto netrpělivě očekával Massawův soud.

Massawa, jasnozřivý jako lidé žijící v úzkém kontaktu s přírodou, má za sebou dlouhý bohatý život, který zostřil jeho intuitivní schopnosti, se nezmýlí. Peyrac zařídil, aby Angelika seděla mezi protestanty na pláži v první řadě. Massawa si zdánlivě nikoho nevšímal, ale hrabě ze zkušenosti věděl, že všechno vidí.

Po slavnosti spolu dlouho rozmlouvali o všem možném: o Španělech na jihu, o bostonských kvakerech, o anglickém králi, o přemnožení losů a mořských božstvech, která není možné zvládnout.

"Budeš si umět podrobit pozemská božstva jako ta mořská, příteli? Děláš dobře, když opouštíš ty, kdo přijali tvou nadvládu, a jdeš vstříc novým žárlivým a neznámým duchům?"

Seděli spolu na výběžku před pevností a pozorovali moře. Sašem přijel z daleka, aby si promluvil s mužem, jemuž říkali

13191

Muž, jenž naslouchá vesmíru. Musí mu tedy dopřát čas. Joffrey de Peyrac klidně odpočíval a respektoval jeho dlouhé odmlky.

Konečně sašem promluvil:

"Proč sedí Žena s vlasy světla mezi Bělochy s chladnou duší?"

A po chvíli přemýšlení dodal:

"Nepatří k nim. Proč je mezi nimi?"

Peyrac mlčel. Čekal a uvědomil si, že mu srdce tluče jako mladému jinochovi.

Sašem dlouze zabafal z dýmky. Jako by si na chvílku zdříml, pak mu v očích znovu svítlo:

"Ta žena je tvoje. Proč ji necháváš ve vyhnanství mezi nimi? Proč potlačuješ svou touhu po ní?"

Tvářil se téměř pobouřeně jako pokaždé, když odhalil nějaký bělošský nerozum.

Byl to jediný případ, kdy jeho nehybný obličej odrážel jeho city.

"Duch bělochů je temný a nepružný jako špatně vydělaná kůže," odpověděl Joffrey de Peyrac. "Nemám tak pronikavý zrak jako ty, sašeme. Kladu si otázku, jaká je to žena. Nevím, zda je hodná toho, aby žila pod mou střechou a sdílela mé lůžko."

Starý Indián pokývl hlavou.

"Tvá opatrnost tě ctí, příteli. Je to výjimečná žena, tedy tím hodnotnější. Žena je jediná kořist, kterou i nejnedůvěřivější lovec pokládá za neškodnou. Musí ho mnohokrát zranit, než znovu zmoudří. Ale přesto ti řeknu slova, v která tvé srdce, už zasažené láskou, doufá. Ta žena smí spát po tvém boku. Nevezme ti sílu a nezatemní rozum, protože je sama síla a světlo. Její srdce je z čistého zlata a hoří v něm něžný oheň jako vchatrčí z kůry, oheň krbu, k němuž unavený válečník rád přisedne."

"Velký náčelníku, nevím, zda její světlo neoslepilo i tebe," usmál se hrabě de Peyrac. "Ale tvá slova překonávají mé očekávání. Něha, kterou jí přisuzují, je snad jediná léčka, kterou zná. Přiznám se ti, že před tou ženou se chvěli i králové."

"Neřekl jsem snad, že proti nepříteli má nehty ostré jako dýky?" namítl starý Massawa. "Ty ji však budeš umět získat, nemáš se od ní čeho bát. Jsi navždy jejím pánem."

Starý Indián jako by se usmál.

"Její tělo je medové. Vychutnej ho."

Díky, starý Massawo, pomyslel si Peyrac. I kdybys udělal jen to, žes mi osvětlil zatemněný a nepružný rozum, který se nechal otrávit pochybami, už tím jsi dobře posloužil svému lidu. Nebot dokud budu žít, budu ho chránit. A když bude ona stát po mém boku, budu mít dost síly jednat a žít.

Protože kdysi velice trpěl tím, že ji ztratil, vytvořil si o ní jiný obraz: je frivolní, tvrdá a nevěrná. Cantor říkal, že jim matka o něm nikdy nevyprávěla. Začínal si uvědomovat, že její chování mohlo znamenat i něco jiného než zapomnění.

Noc na Gouldsboru ho k jeho radosti ujistila aspoň o jednom: jejich těla jsou pro sebe stvořena.

Její touha po něm je silnější než všechny obavy. Přestože její ústa zůstala zavřená pod jeho polibky, musel cítit její přiznání. Byl jediný muž, jenž ji mohl vzrušit, proti němuž se přestala bránit. A pro něho navždy zůstane jedinou ženou, která i chladná a chvějící se jako tu noc v něm vyvolá milostnou vášeň, připomínající extázi.

Poznal obratné milenky, přesto to však byla jen krásná hra. Když ale bral do náručí Angeliku, měl dojem, že ho mořské vlny unášejí na ostrov bohů, do zářivé výhně, do temné jeskyně, kde člověk ztrácí sám sebe... prostě do ráje. Její něžné nazlátlé tělo nad ním mělo přímo čarovnou moc. Tu moc prudce pocítil už kdysi, když se podívoval, jakým kouzlem ho ta krásná nezkušená osůbka spoutává. A znovu překvapený a omámený byl i po patnácti letech během té tak odlišné noci, kdy ji znovu našel a oba, ona i on, byli jen vyhnanci na rozbouřeném moři, téměř cizinci. Tolik po ní toužil, že zašeptal: "Ty jediná!"

Život se zdál nádherný. Maine byla skvostná země plná příslibů. Angelika ta nejvášnivější z žen. Noci a dny nebudou dost dlouhé, aby ji miloval, uklidnil, připoutal k sobě a znovu s ní uzavřel věčný triumvirát: muž, žena, láska. Energickými dlouhými kroky kráčel kupředu, plást mu nadouval vítr. S obdivem se rozhlížel:

Ty břehy s pískem barvy červánků mu připadaly až nesnesitelně krásné. Při pohledu na krajinu pocítil rozkoš, jakou ještě nepoznal. Srdce mu plápolalo ohněm lásky.

13211

To, o co ho kdysi život připravil, mu stonásobně vrátil. Majetek, zámky, tituly? Co je to ve srovnání s tím mužem v plné síle, stojícím na břehu se srdcem plným lásky?

Když se vrátil do pevnosti, nechal si osedlat koně.

Angelika je jistě v Champlainově táboře. Dělá si, co chce. Roky nezávislosti ji navykly řídit sama svůj osud. Nebude tak snadné dostat ji pod manželské jho. Starý Massawa sice řekl rozhodně a přesvědčivě: Tys její pán, jenže když jde o Angeliku, je třeba být nekonečně opatrný.

Usmíval se cestou pod alejí obrovských stromů, které v soumraku vrhaly temné stíny.

"Těžké dobývání dělá lásku vzácnou," učil ho Le Chapelain, starý mistr umění milovat. Jak daleko je šťastný dvůr, kde tak rád obnovoval tradiční milostné klání své země. Ani toho už nelitoval. Když ochutnal rozkoš, vždycky dokázal na předchozí své lásky rychle zapomenout a věnoval se něčemu jinému. "Starou lásku vyhání nová."

Jen Angelika obrátila to přísloví naruby.

Zůstala v něm navždy jako zdroj štěstí i předtucha bolesti.

U Champlainova tábora narazil na průvod s pochodněmi.

Byl to Crowley, stěhující se se ženou, dětmi a služebnictvem na noc do indiánské vesnice.

"Nechal jsem chalupu té nádherné lady, která tak dobře zachází s pistolí a Indiáni jí říkají Letní žár. Promiňte, pane de Peyrac, ale blahopřeju vám. Prý je to vaše milenka."

"Není to má milenka, je to má žena."

"Vy a ženatý?" vyhrkl Crowley. "To není možné! Vaše žena? Jak dlouho?"

"Už patnáct let," odpověděl hrabě a odcválal.

Když dorazil do tábora, seskočil z koně, svěřil ho muži, jenž ho doprovázel a tajně proklouzl až ke Crowleyově chatrči. V okénkách ze vzácného skla tančilo světlo. Sklonil se a nahlédl

dovnitř. Byl vnímavý na krásu a ženskost, a tak ho omráčila podívaná, kterou měl před sebou.

Angelika klečela u ohně a myla Honorinu, stojící ve škopku. Nahé dítě, zrzůvělé odleskem plamenů a pohazující dlouhou zářivou hřívou, bylo tak nevinně a dráždivě půvabné jako skřítkové z pohádek a legend, ty víly plání či lesů, zdobené mušličkami nebo listy, které údajně doprovázejí zbloudilce, kladou jim tisíce nástrah a pak zmizí a člověk zesmutní, jako by ztratil své dětství. Angelika vedle ní vypadala bezbranná. Její krása už nebyla nebezpečná, jen sladká a on pochopil, že tuhle druhou ženu, kterou tak stěží poznával, z ní udělala Honorina.

Opravdu zbožňováníhodná žena. Při jejích prostých pohybech si uvědomil, že tohle je vlastně její poslání. Vzpomněl si, že byla vychována v rodině zchudlé provinční šlechty skoro jako venkovanka. Divoška, šeptali si, když mu ji tehdy v Toulouse přivedli a on ji představoval jako svou ženu. Zachovala si onu prostotu a přirozenost, schopnost spokojit se s málem Polévala pramenitou vodou dcerčino tělíčko a byla šťastná. Chtěl ji skutečně najít zlou, zatrpklou neúspěchem?

Vždyt poté, co byla královnou Versailles, ji osud zavál úplně chudou na břehy napůl divoké země! Přidalo by jí na kráse, kdyby ji poznamenala zloba a zklamání? Nenávist sluší pouze mládí. Mohla by si stěžovat. Ale jí život pořád stojí za to. Vztah matky k dítěti byl obdivuhodný. Ani on, ani nikdo jiný ho nemůže zničit. V Orientě existují národy, věřící na převtělování. Slečno Honorino, kdo jste? Odkud přicházíte? Kam jdete? Dítě se obrátilo tváří k oknu a on měl dojem, že se usmívá. Joffrey de Peyrac obešel dřevěný dům a zaklepal na dvěře.

Angelika si umyla vlasy. Umyla je i Honorině a všem dětem, které jí přišly pod ruku. Dvacetkrát šla od pramene k domu a nestěžovala si na únavu, tak jí mýdlo a dostatek sladké vody působily neuvěřitelnou radost.

Honorina měla tělíčko nasáklé solí. Byla nezvykle bledá. Vždycky byla kulatoučká, teď jí vystupovala žebra.

"Proboha," vzdychla paní Carrerová. "Ještě chvíli, a málem nám umřely."

73227

73237

Ale všichni dorazili živí a zdraví do země zaslíbené.

V Crowleyově domě, nejpohodlnějším ze všech, se zabydleli i advokátova žena s nejmladšími dětmi, pekařova vdova se dvěma chlapci a tři Bernovy děti.

"Je tu čelný muž," oznámila Honorina.

A dodala se sladkým úsměvem:

"Mám tě lada, čelný muži."

Při tomto prohlášení Angelice chvíli trvalo, než si uvědomila, o koho vlastně jde.

Pohlédla na manžela a upadla do rozpaků, které ještě vzrostly, když pozdravil všechny přítomné, přistoupil k ní a prohlásil:

"Hledám vás, madame..."

"Mě?" v

"Ano, at vám to připadá jakkoliv divné. Když jste byla na mé palubě, alespoň jsem vždycky věděl, kde vás najdu, jenže teď máte k dispozici celý světadíl, takže budu muset být ostražitější."

Smála se, ale v očích měla smutek.

"Mám to chápat tak, že byste mě chtěl mít vedle sebe?"

"Vy o tom pochybujete? Neřekl jsem vám to snad už?"

Angelika odvrátila hlavu. Vyndala Honorinu ze škopku a zabalila ji do osušky.

"Zabírám tak málo místa ve vašem životě," řekla tiše. "Ták málo jsem pro vás vždycky znamenala, tak strašně málo. Nevím o vás nic, ani o vašem minulém, ani současném životě. Většinu toho přede mnou skrýváte. Chcete to popřít?"

"Ne. Byl jsem vždycky tak trochu tajnůstkář. Vy mi to ovšem zdárně oplácíte.

Naštěstí mi velký sašem oznámil, že jste ta nejprůhlednější bytost. Ptám se v

duchu, jestli jste ho i při jeho jasnozřivosti neočarovala jako mnoho jiných před ním... Co si o něm myslíte?"

Angelika odnesla Honorinu do postele, kde bude spát s Laurierem. Přikryla ji a podala jí truhličku s poklady. Byla to ona věčná mateřská gesta.

"O velkém sašemovi? Udělal na mě obrovský dojem, zneklidnil mě. Přesto, nevím proč, mi ho bylo líto."

"Máte pozorovací talent."

"Pane," zeptal se Martial, "ty lesy kolem nás patří všechny vám?"

"Díky spojení s Massawou mám právo disponovat se vším, co nepatří přímo zdejšími Indiánům. Takže kromě krajiny kolem jejich vesnic a polí je zbytek kraje naprosto panenský. Nikdo nikdy nezkoumal, co je pod povrchem. Možná je tu zlato, stříbro, měď." "Takže jste bohatší než král?"

"Co je to bohatství, děti? Pokud spočívá v tom, že má člověk zemi větší než království, pak jsem bohatý. Ale nemám ani mramorový zámek, ani zlaté nádoby. Mám jen pár koní. A až se vydám do vnitrozemí, budu mít za útulek jen hvězdné nebe a koruny mohutných stromů."

"Takže chcete odjet?" přerušila ho Angelika. "Kam? Proč? To se mě jistě netýká... Nemám právo vědět ani se ptát, jestli mě hodláte vzít s sebou."

"Mlčte," rozveselil Joffrey její temperament, "vyděláte ty dámy tady."

"To je mi naprosto jedno. Není přece žádný skandál, když chce žena následovat manžela. Protože já jsem vaše žena a od této chvíle to budu všude vykřikovat. Mám dost té komedie. A jestli mě necháte tady, shromáždím vlastní oddíl a vyrazím za vámi. Jsem zvyklá žít v lese a pod širým nebem. Jen se mi podívejte na ruce. Už dlouho nenosily šperky. Naopak ale umějí péct chléb v popelu a zacházet s mušketou."

"Slyšel jsem. Zdá se, že jste si dnes ráno pořádně zastřílela na Kajugy. Tak ukažte, co umíte," vytáhl z pouzdra jednu ze svých těžkých pistolí se stříbrnou rukojetí a s tak skeptickým výrazem, že se Angelice nahnula krev do tváří, jí ji podal.

Vzala zbraň do obou rukou, vzpurně na něj pohlédla a prozkoumala ji. Nebyla nabitá. Sáhla pod hlaveň. "Kde je vytěrák?" "Na co ho potřebujete?" "Mohl by být v hlavní prach a zbraň vystřelí." "Moje pistole jsou vždycky dobře ošetřené, madame. Vaše pečlivost však prozrazuje zkušeného střelce."

Rozepnul opasek a hodil ho s celou výbavou na stůl: pistole, dýky, kožené váčky s prachem nebo kulkami.

Angelika objevila vytěrák. Přesným gestem ho svinula a několikrát pistolí protáhla. Pak v temném koutě vyzkoušela spoust, zda hází jiskru.

13241

73257

Nabila hlaveň, vybrala si kulku, párkrát ji otočila v prstech, jestli je správné kulatá.

"Není tu zápalný prach."

"Vemte si místo něj tureckou roznětku."

Angelika poslechla.

"Otevři okno, Martiale."

Noc byla jasně osvětlená měsícem, mlha byla řídká.

"Tamhle na stromě sedí pták, který neustále protivně křičí."

Joffrey de Peyrac na ni zvědavě pohlédl. Takže ona opravdu bojovala, říkal si. Proti komu? Proti králi?

Jemná ruka pevně svírala stříbrnou pažbu a paže snadno zvedla těžkou pistolí. Rozlehla se rána. Nepříjemný ptačí křik ztichl.

"To je ale muška," zvolal hrabě. "A jakou máte sílu," pokračoval a stiskl jí paži. "Opravdu, svaly jako z ocele. To se náš velký sašem ve svém úsudku pěkně spletl."

Ale smál se. Měla dojem, že je na ni skoro hrdý. Děti, zacpávající si uši, křičely nadšením a chtěly běžet pro obětovaného nočního ptáka. Seběhli se sousedi a zabránili jim v tom.

"Co se děje? Co zas je? Indiáni? Piráti?"

Pohled na Angeliku s kouřící pistolí v ruce vyvolal údiv.

"To byla jen hra," ujistila je.

"Jenže my už máme takových her dost," zabručely hlasy.

"Dámy, jste spokojené s ubytováním?" zeptal se hrabě tak uhlazeně, jako by se ptal hostitel svých hostů.

Ubožačky odpověděly, že je všechno v pořádku. Pozorovaly ho napůl s obdivem, napůl se strachem. Nejvíc šije získal tím, jak připomněl velkým měšťanům z La Rochelle, že se jim jejich ženy úplně vyrovnají.

A znovu to byla Abigail, kdo se opovážil vyslovit slova, na něž každý myslel.

"Děkujeme vám, pane, za vaši velkorysost, s níž se k nám chováte i přes naše poklesky. Pronásledování, kterého jsme byli obětí, bolest z toho, že jsme museli opustit domovy a strach, že se už nesetkáme s bratrskou rukou, jež by nám pomohla, v nás vyvolaly zmatek. Ale vy jste to poznal a ušetřil jste nás." Neuvěřitelně mile se na ni usmál. K Abigail byl vždycky

roztomilý. Angelika na ni skoro žárlila. Uklonil se dívence:

"Jste velice laskavá, slečno, že na sebe berete chyby, kterých jste se nedopustila. Víím, dámy, že jste se pokoušely odvrátit své muže od zločinných úmyslů, jejichž neúspěch jste předvíдалy. At si říká kdo chce co chce, vyv jste daleko jasnozřivější. Dokažte to využít k dobrému a buďte energické, neboť tady budete žít v zemi, kde nelze lhát."

Přijaly jeho radu tak, jak ji mnil. Hrabě jim popřál dobrou noc a ony odešly. Paní Carrerová vyběhla za nimi a šeptala jim novinku, kterou si ale nebyla jistá, nevěděla, zda ji dobře pochopila. Pan Rescator a paní Angelika buď jsou manželé, nebo se snad budou brát, nebo se nedávno vzali... Prostě ve vzduchu je svatba.

"Nevím, jestli vaše rady připravují jejich manželům slastné zítřky," řekla zamyšleně Angelika.

"Určitě ne. A to mě těší. Je to má zvláštní pomsta. Vydat je energickým rukám jejich manželék, není to snad nakonec strašnější, než je vydat katovi?"

"Vy jste nenapravitelný," rozesmála se.

Chytil ji oběma rukama kolem pasu, zvedl ji a roztočil ji.

"Smějte se... jen se smějte, má malá matka představená... Umíte se tak krásně smát."

Angelika vykřikla. V jeho nikách nevážila víc než stéblo slámy.

"Vy jste se zbláznil."

Když ji postavil, točila se jí hlava a nemohla dělat opravdu nic jiného než se rozesmát.

Děti ječely nadšením. Nikdy, a zvlášt ne před spaním, se jim nenaskytla taková podívaná. Tahle země se jim líbila čím dál víc. Už se odtud nehnou.

"Mami," křičela Honorina, "to je znovu válka?"

"Válka? Bůh nás chraň a opatruj. Proč myslíš?"

"Stšílela jsi z velké pistole."

"To jen pro zábavu."

"Ale válka je zábavná," namítla Honorina.

"Cože?" vykřikla matka, "ty jsi spokojená, když slyšíš hluk zbraní, vidíš raněné a mrtvé?"

"Ano, to se mi líbí," potvrdila Honorina.

Angelika ji pozorovala s údivem všech matek, které odhalí tajný svět svého dítěte.

"Já... já jsem myslela, že jsi smutná, když jsi viděla Kaštanovou slupku..."

Dítě jako by si vzpomnělo. Tvářička se mu stáhla. Vzdychno.

"Ach ano, plo Kaštanovou slupku je to tlochu smutné, že je mltvý..."

Ale hned se zas usmála.

"Je ale zábava, když všichni kšičí a běhají a padají. Všichni se zlobí. Kouš voní. Pušky dělají pif, pať. Ty se hádáš s panem Manigaultem a on se stydí... a všude mě sháníš a dlžíš mě v nálučí... Máš mě moc lada, když je válka... Postavila ses pšede mě, aby mi vojáci neublížili. Plotože nechceš, abych nežila. Já jsem ještě malá, a ty už jsi žila dost dlouho..."

"Nevím, jestli je to mateřská pýcha, ale připadá mi, že na svůj věk rozumuje strašně podivně."

"Až budu velká," pokračovala Honorina, potěšená tím, že ji konečně poslouchají, "budu požádá dělat válku. Budu mít koně a šavli a dvě pistole... Jako ty," pohlédla na Joffreye de Peyrac. "Jenže mé budou mít zlaté pažby a budu stšílet lip... ještě lip než ty," prohlásila a pohrdavě pohlédla na matku.

Zamyslela se.

"Klev je čelvená. To je hezká balva."

"Vždyt ona říká strašné věci," šeptala Angelika.

Hrabě se usmíval a s potěšením je pozoroval, znovu překvapen tím, jak jsou rozdílné. Něha a mateřský cit, které ji před dcerkou odzbrojovaly, dodávaly Angelice mladistvou naivitu. Nikdy nebyla, nemohla být tajnou soupeřkou Montespanové, buřičkou cválající po rozrytých cestách v čele svých oddílů a zvedající s chladnou jistotou těžkou pistoli.

Pohlédla na manžela, jako by se ho ptala na názor v té tíživé situaci, a pak se snažila uklidnit sebe samu.

"Má ráda válku... No, je to koneckonců vznešený cit. Mí předci by to schvalovali."

Natolik zapomněla na zlé chvíle, že ji nenapadlo, že by to mohla být jiná dědičnost, jež jí připadala u dcerky tak znepokojivá. Rescator si to uvědomil, ale mlčel.

Sundal z prstu tepaný zlatý prsten s obrovským diamantem a podával ho Honorině. Dítě se na něj dychtivě vrhlo.

"To je plo mě?"

"Ano, slečno."

Angelika zasáhla.

"To je příliš cenný šperk. Nemůže si s ním jen tak hrát."

"Divoká příroda kolem nás dává věcem jinou hodnotu. Kukuřičná placka a krásný oheň mají větší cenu než prsten, za nějž by ve Versailles zaprodali duši."

Honorina otáčela prstenem sem tam. Položila si ho na čelo, pak ho navlékla na palec, konečně ho sevřela v dlaní.

"Ploč mi to dáváš?" zeptala se najednou zamilovaně. "Je to ploto, že mě máš lad?"

"Ano, slečno."

"Ploč mě máš lad? No ploč?"

"Protože jsem váš otec."

Honorinin obličejík se po tomto sdělení úplně změnil. Strnula. Kulatá tvářička vystřídal všechny odstíny od nejradostnějšího překvapení až po něj intenzivnější radost, nevýslovnou úlevu a nezměrnou oddanost.

Zvedla hlavu, s obdivem pohlédla na černou postavu dobrodruha stojícího u její postele a jeho snědý obličej, poznačený jizvami, jí připadal nádhernější než všechny, které kdy viděla.

Vtom se otočila k Angelice.

"Vidíš, já jsem ti žíkala, že ho najdu na opačném konci moře."

"Nemyslíte, že teď by bylo dobře jít spát?" zeptal se jí a spoléhal na obdiv, zračící se jí v tváři.

"Ano, táti."

Překvapivě poslušně vklouzla pod pokrývku, v zataté pěsti držela prsten, a téměř vzápětí s výrazem blaženství usnula.

"Proboha," řekla zničeně Angelika, "jak jste uhádl, že to dítě hledá otce?"

"Sny malých ženských srdcí mě vždycky zajímaly, a pokud je to v mé moci, rád je splním."

Angelika odnesla olejovou lampičku s dřevěnou nádržkou, aby spící Honorinu a Lauriera nerušilo světlo.

V sousední místnosti ukládaly dvě jiné ženy další děti. Joffrey de Peyrac přistoupil k ohništi. Angelika ho následovala a přiložila poleno. "Jste tak dobrý," řekla.

13291

"Jste tak krásná."

Vděčně se na něj usmála, ale vzdychla a odvrátila se.

"Chtěla bych, abyste se na mě občas podíval jako na Abigail. Přátelsky, s důvěrou a sympatiemi. Pořád jako byste ode mne očekával nějakou zradu."

"Donutila jste mě strašně trpět, madame."

Angelika mávla na protest rukou.

"Copak vy jste schopen trpět kvůli ženě?" odsekla pochybovačně.

Usedla k ohni. Vzal stoličku a sedl si vedle ní, díval se do plamenů. Měla chut mu stáhnout boty, zeptat se, zda nemá hlad či žízeň, starat se o něho.

Neopovážila se. Nevěděla, jestli by se to líbilo tomuto cizímu manželovi. Občas měla dojem, že jsou si blízko, ale hned zas byl tak nesmírně daleko, a jako by stál proti ní.

"Jste stvořený pro to, žít svobodný a sám," řekla bolestně. "Jednoho dne, teď už to vím, byste mě byl stejně opustil, opustil byste Toulouse a šel vstříc nějakému dobrodružství. Vaše touha poznávat svět je neukojitelná."

"Vy byste mě opustila první, drahoušku. Perverzní svět kolem nás by byl nepřipustil, abyste mi byla věrná, vy, nejkrásnější žena v království. Tisíci způsoby by vás donutili, abyste zkusila moc svého půvabu i na někom jiném."

"Copak naše láska nebyla dost silná, aby zvítězila?"

"Nedali jsme jí čas, aby zesílila."

"To je pravda," vzdychla. "Stát se manželi je dlouhodobý úkol."

S rukama sepjatýma na kolenou sledovala hru plamenů, ale až po konečky prstů vnímala jeho přítomnost, zázrak jeho přítomnosti, která jí oživovala daleké languedocké večery, důvěrně strávené vedle sebe. Kladla mu hlavu na klín, zmámená jeho slovy odkrývajícími jí neznámé obzory, zvedala k němu moudré a oddané oči až do chvíle, kdy od vážných věcí přešel k žertu a od žertu k milostné hře. Jak málo bylo těch nádherných chvil...

Co se nasnila o jeho neuskutečnitelném návratu. Dokonce i v době, kdy myslela, že je mrtvý, a skoro šílela žalem, si v duchu představovala jejich nádherné setkání. Král Ludvík mu

odpustí, Joffrey de Peyrac znovu dostane své zámky a titul a ona bude znovu žít spokojeně a oddaně po jeho boku. Jenže realita velice rychle zahнала přízraky. Copak si lze představit, že by se svobodomyslný hrabě de Peyrac omluvil za to, že si dovolil vyvolat žárlivost svého panovníka? Joffrey de Peyrac pokořený, sklánějící se ve Versailles? Ne, to bylo nemyslitelné, král by mu nikdy znovu nevrátil moc, Joffrey by se nikdy nesklonil. Jeho touha tvořit a jednat byla příliš vášnivá. Stále by vyvolával další a další nenávist a podezření.

Unaveně se usmála.

"Že bychom měli nakonec děkovat krutému odloučení, že nás přinejmenším zachránilo od toho, abychom se nezačali nenávidět jako mnoho jiných?"

Vztáhl ruku a něžně ji pohladil po šíji.

"Dnes večer jste smutná. Už jste strašně unavená, i vy, tak nezkrotná."

Jeho pohazení a hlas ji znovu povzbudily.

"Ne, cítím se schopná postavit ještě několik domů, sednout do sedla, pokud bude třeba, a následovat vás. Ale bojím se. Chcete odjet a nechat mě tady."

"Abychom si rozuměli, drahoušku. Bojím se, že si děláte iluze. Jsem bohatý, má země je však ještě panenská. Moje paláce jsou jen pevnosti ze dřeva. Nemohu vám nabídnout ani nádherné šaty, ani šperky, protože v téhle pustině jsou zbytečné. Ani jistotu, pohodlí a slávu, nic, co mají ženy rády."

"Mají rády jen lásku."

"To jspu pouhá slova."

"Copak jsem vám už nedokázala, že se nebojím tvrdého života a nebezpečí? Nádhěra, šperky, sláva... Užila jsem si toho dost a dost. Až jsem z toho zahořkla. Když je srdce samo, všechno má příchut popela. Důležité je jediné abyste mě miloval jen vy a už mě neodstrkoval."

"Začínám vám věřit."

Vzal ji za ruku a pozoroval ji.

V jeho dlouhé a drsné dlani se jemná ručka chvěla jako věžeň. Napadlo ho, že bývala zdobená rsteny, líbaná králem, že svírala pevně a rozhodně zbraň. Ze bila a zabíjela. Ted spočívala v jeho dlani jako unavený pták. Na její prst kdysi

navlékl zlatý prsten. Ta vzpomínka ho rozechvěla, ale Angelika nemohla tušit, na co myslí.

Cukla sebou, když se jí zničehonic zeptal:

"Proč jste se vzbouřila proti francouzskému králi?"

Okamžitě cítil, jak se mu vzdaluje.

Dotýkat se minulosti, jejího osobního života, bylo pro ni utrpení, jako by se dotýkal živé rány. Přesto to chtěl vědět.

Bude ji mučit, ale donutí ji odpovědět. Jsou tu temné body, které potřebuje objasnit za každou cenu, i za cenu jejího utrpení.

Viděl, jak se v Angeličiných očích objevil děs. Vyčetla mu z tváře, že se rozhodl dovědět se pravdu.

"Proč?" opakoval téměř tvrdě.

"Jak to víte?"

Mávl rukou, jako by odháněl zbytečné otázky.

"Vím. Mluvte."

Musela se strašně přemáhat.

"Král chtěl, abych se stala jeho milenkou. Nepřijal mé odmítnutí. Aby toho dosáhl, necouvl před ničím, nechal mě hlídat svými vojáky na mém zámku, hrozil, že mě dá zatknout a zavře do kláštera, jestli se po nějakém čase jeho vášni nepodrobím."

"Vy jste nikdy nesouhlasila?"

"Nikdy."

"Proč?"

Angeličiny oči se propadly, ztmavly jako moře.

"To se ptáte vy? Kdy si konečně připustíte, že jsem vás milovala, že jsem se po vaší popravě octla v zoufalé situaci? Oddat se králi! Copak jsem vás mohla zradit, vás, kterého nespravedlivě obětoval? Když mi vzal vás, vzal mi všechno. Všechny radosti, všechny pocty dvora mi vás nemohly nahradit. Ach, jak jsem vás volala, lásko moje!"

Znovu prožívala tu krutou prázdnotu, to zoufalství ze ztracené lásky, dřímající na dně jejího srdce. Každá maličkost ho znovu vyvolala. Vášnivě mu ovinula paže kolem krku, položila mu hlavu na kolena. Manželovy otázky ji bolely, ale byl tu. To jediné mělo význam.

Za chvíli ji donutil zvednout hlavu.

"Ale byla jste v pokušení souhlasit?"

"Ano," přiznala, "byla jsem jen žena, slabá před všemocným králem... Neměl mě kdo bránit. Mohl mi zničit život podruhé. A také to udělal... Marně jsem se spojila s velkými poitouckými šlechtici, jež se proti němu vzbouřili z jiných důvodů. Ted už není doba silných provincií. Zničil nás, porazil... Vojáci mi zpusťovali pozemky, spálili zámek... Jedné noci pozabíjeli mé sluhy i mého nejmladšího synka... a mě..."

Odmělčela se. Zaváhala. Byla by ráda mlčela, nepřiznala svou hanbu. Ale kvůli Honorině, nemanželskému dítěti, jehož přítomnost by vyvolávala hořkost podvedeného manžela, musí promluvit.

"Z té noci se narodila Honorina," řekla bezbarvě. "Chci, abyste to věděl, protože jste vůči ní byl před chvílí velkorysý. Chápete, Joffreyi? Když se na ni dívám, neznamená pro mě, jak jste si myslel, vzpomínku na muže, kterého bych milovala, ale jen hrůzu, noc zločinů a krutosti, která mi zničila celá léta života a na kterou bych chtěla navždy zapomenout. Nechci, abyste mě litoval. To by mě ponižovalo. Chci však odehnat stíny vznášející se nad naší láskou, ospravedlnit tu ubohou malou bytůstku stojící mezi námi, a ujistit vás, že ji mám ráda. Jak bych ji mohla nemilovat?"

Největší křivdy jsem se dopustila na tomto dítěti. Chtěla jsem ji zabít ještě v sobě. Když se narodila, opustila jsem ji bez jediného pohledu... Osud mi ji vrátil. Roky mi trvalo, než jsem se ji naučila mít ráda, usmívat se na ni. Její matka ji nenáviděla ještě dřív, než spatřila světlo světa. Nevinnost se nesmí nenávidět. Vy jste to pochopil, protože jste ji přijal za svou. Dítě bez otce. Vy jste pochopil, že neubírá na hodnotě citu, který mě váže k vám a který naprosto nic, přísahám, nic nemohlo nikdy nahradit, nic se nevyrovnalo vášni a milostné touze, již jste ve mně vyvolal vy."

Joffrey de Peyrac prudce vstal. Cítla, že se od ní vzdaluje, vymaňuje se z jejího vlivu. Mluvila jedním dechem, nehledala slova, nepřemýšlela o tom, co říká, ugrímně se bránila, vzpínala se k němu celým srdcem, a on teď chladně stojí před ní, přestože jí ještě před chvílí říkal drahoušku. Dostala strach. Donutil ji, aby pronesla slova, která jí nepromine? Vedle něj

13331

13321

ztrácí rozvahu, chladnokrevnost. Ten muž pro ni bude vždycky tajemstvím. Je tolikrát silnější než ona. Před ním není možné uhýbat. Lhát mu. Neporazitelný rváč se životem se nenechá dojmout ani láskou, jeho odvěta je okamžitá.

"A co vaše svatba s markýzem du PlessisBellière?"

Angelika také vstala. Byla tak napjatá, že cítila všechny rány velice tvrdě. Vydala se mu úplně napospas, jistě si toho všimne. Nastala hodina pravdy. Zlobila se na něj, že ji dohnal tak daleko.

Ne, řekla si, v tuhle chvíli ho nezapřu. Ani jeho, ani syna, kterého mi dal. Vzдорovitě pohlédla na manžela.

"Měla jsem ho ráda."

A pak si najednou uvědomila, jak měl ten cit, který v ní vzbudil Filip, málo společného s láskou, kterou cítila k prvnímu muži, a tak začala horečně vysvětlovat:

"Byl krásný, snila jsem o něm v dětství, a objevil se přede mnou v tom moři zklamání a samoty. Ale proto jsem si ho nevzala. Vdala jsem se za něj proti jeho vůli. Ano, donutila jsem ho ke svatbě odporným vydíráním. Byla jsem však schopná všeho, abych vrátila svým synům postavení, které si zasloužili. On jediný, markýz du Plessis, velký maršál a králův přítel, mi mohl dopomoci vdo Versailles a získat pro mě vznešené tituly a úřady... Teď vím, cítím, že všechno, co jsem dělala, mi diktovala touha je zachránit, vyrvat je ze smutného osudu, jenž na ně nespravedlivě dolehl. Viděla jsem, jak se z nich stávají pážata, jak je přijímá král. Co mi tedy záleželo na tom, že mě Filip bije a nenávidí..."

V černých očích, jež ji pozorovaly, se mihl jakýsi ironický údiv.

"Že by vás maršál du Plessis dokázal nenávidět?"

Pohlédla na něj, jako by ho neviděla. V téhle chatrči ztracené v hloubi amerických lesů před ní znovu ožily všechny osoby z jejího pohnutého života a mezi nimi ta nejpodivnější, nejtajemnější a nejkrásnější i nejhorší zkažený maršál du Plessis na svých vysokých rudých podpatcích, mezi pány a dámami, schovávající v saténu své kruté a smutné srdce.

"Nenáviděl mě tak, že mě skoro miloval... Chudák Filip."

Nemohla zapomenout, že si beze slova stížnosti šel pro smrt, protože se zmítal mezi láskou k ní a láskou ke králi a nebyl schopný se rozhodnout... a "hlavu mu utrhla kule".

Ne, toho nezapře. Tím hůř, jestli to Joffrey nepochopí.

Sklopila víčka za svými vzpomínkami s tím napůl bolestným, napůl něžným výrazem, který už znal. Byla udivená, když čekala nový sarkastický výsledek, ale kolem ní se najednou ovinula jeho paže. Vzepřela se mu a on ji bere do náručí, zvedá jí tvář, aby ji něžně, chápavě pohladil.

"Jaká jste vy vlastně žena? Ctižádostivá, bojovná, neposlušná, a přesto tak něžná, tak slabá..."

"Vy, který umíte číst myšlenky, proč o mně pochybujete?"

"Vaše srdce je mi záhadou. Možná proto, že mě máte příliš v moci. Angeliko, duše moje, co nás to ještě dělí? Pýcha, žárlivost, nebo příliš mnoho lásky, příliš mnoho očekávání?"

Potřásl hlavou, jako by odpovídal sám sobě.

"Přesto vám neslevím. Budu žádat všechno."

"Už o mně všechno víte."

"Ještě ne."

"Znáte mé slabosti, mé žaly. Když mě připravili o vaši lásku, snažila jsem se pookrát něhou a přátelstvím. Mezi mužem a ženou se tomu říká také láska. Často jsem své právo na život vykoupila chvílí zapomenutí. Tohle chcete vědět?"

"Ne, jde o něco jiného. Brzy se to dozvím... až přijde karavana z Bostonu."

Objal ji pevněji.

"Je to tak překvapivé, že jsem vás našel úplně jinou, než jsem si vás představoval... Ó moje podivná ženo, nejkrásnější, nezapomenutelná, stala jste se opravdu mou v ten rozkvetlý den v toulouské katedrále?"

Viděla, jak se mu skloněná tvář mění, jak mu z ní mizí napětí, jak se jeho citlivá i tvrdá ústa chvějí v nekonečně smutném úsměvu.

"Velice špatně jsem si vás hlídal, můj ubohý poklade... tolikrát ztracený, vzácný poklade..." "Joffteyi," zašeptala.

Chtěla mu něco říct, křiknout na něj, že to všechno je už pryč, když se našli, ale vtom si uvědomila, že někdo bouchá na dveře a kdesi křičí probuzené dítě.

73357

73347

Joffrey de Peyrac tiše zaklel:

"Krucinál, to to tady ještě není dost opuštěné, abychom si mohli v klidu promluvit?"

Přesto se usmál a šel otevřít.

Na prahu stála s vykulenýma očima mladá Rebeka Manigaultová a sotva popadala dech, jako by běžela celé kilometry.

"Paní Angeliko," vyhrkla rozčileně, "pojdte... rychle pojaté... Jenny... Jenny rodí dítě..."

Jennyino dítě se narodilo za úsvitu, Byl to chlapec.

Všem, co se seběhli kolem chatrče, kde mladá matka porodila, připadalo, zeje to nejnádhernejší novorozeně na světě a že je skoro zázrak, že je to chlapeček.

Předchozí večer odvedla Angelika Jenny do Crowleyova domku a spící děti odnesly jinam. Paní Manigaultová, ve svých laroachelleských salónech nanejvýš suverénní, ztrácela před nadcházející událostí veškerou chladnokrevnost, neuměla si ji představit v podobných podmínkách.

"Proboha, co tady," kvílela, "není tu ani kotel na ohřátí vody, ani porodní bába, aby tomu chudáku dítěti pomohla. Když pomyslím na krásná krajková prostěradla na své posteli s nebesy... Och, bože můj!"

"Ve vašich krajkových prostěradlech teď spí královští dragouni v botách," připomněla jí tvrdě Angelika. "Víte to stejně dobře jako já. Bučíte ráda, že se to dítě nenarodí ve vězení v ještě horších podmínkách, ale na svobodě a mezi svými."

Třesoucí se Jenny se jí chytila jako klíště. Angelika musela trpělivě sedět u její postele, až ji konečně uklidnila. K půlnoci se objevilo podivné stvoření stará Indiánka se svou porodnickou zkušeností a léčivými rostlinami v pytlících. Pan de Peyrac pro ni poslal do domorodé vesnice.

Dítě se narodilo bez problémů s prvními paprsky vycházejícího slunce. Jeho energický křik jako by zdravil jiskřivé červánky z tisíců ohníčků, které kolem polozřícených domů tkaly nádherné závoje zlaté mlhy.

Po hodinách rozčilení všichni muži a ženy, kteří se tlačili venku a báli se tragédie, vykřikli radostí, ba se i rozplakali. Jak je život prostý! Ukázali jim novorozeně, které nedbalo na pozemské podmínky a velitelsky se ohlásilo prvním křikem.

Angelika ho ještě držela v náručí, po indiánsku zavinuté do pásů plátna pod dozorem nepřístupné indiánské porodní babky s měděnou pletí, když přišel mladé matce složit poklonu hrabě de Peyrac.

Vešel se dvěma sluhy, kteří položili na lůžko dvě truhličky, jednu s perlami a druhou s dvěma malými prostěradly ze zlatem protkávaného plátna. Sám hrabě nesl pouzdro, v němž zářil prsten se safírem.

"Dala jste této zemi nejkrásnější dar, který mohla dostat, madame. V zemi, kde jsme se octli, mají věci, které přináším, spíš symbolickou hodnotu. Váš syn se narodil v bídě, ale dopracuje se velkého bohatství. Věřím v to stejně jako jeho rodiče."

"Pane, to nemůžeme přijmout...", koktal mladý otec celý dojatý, "ten kámen je nádherný..."

"Schovejte si ho jako vzpomínku na dnešní slavný den. Jsem si jist, že ho vaše žena bude s potěšením nosit, přestože s ním zatím nemůže omráčit celé město. Ale i to přijde... Jak se jmenuje to krásné dítě?"

Rodiče a prarodiče na sebe pohlédli.

V La Rochelle by o téhle otázce už dlouho debatovali a po vášnivých diskusích by se na jméno dohodli. Otočili se k Manigaultovi, ale i ten byl v koncích.

Vybavoval si své předky, jejichž portréty mu kdysi zdobily zdi domu, ale nemohl si vzpomenout na jediné jméno. Paměť mu selhala vinou nepotlačitelné touhy spát, kterou pocítí jen otec, trávící celou noc čekáním na smrt své dcery. Přiznal svou bezmocnost, kapituloval.

"Vyberte samy, děti moje. Ostatně tady už na nějakých zvycích, jimž jsme přikládali takovou vážnost, nezáleží. Ted je řada na vás..."

Jenny s manželem protestovali. Oni o tom také nepřemýšleli, spoléhali na otcovskou autoritu. Nemohli náhodně vybrat jméno pro tak nádherné dítě.

"Paní Angeliko, poraďte nám," rozhodla náhle Jenny. "Ano..."

13361

1337 1

chtěla bych, abyste ho pokřtila vy. To mu přinese štěstí. To vy jste nás dopravila až sem, vy jste nás vedla... Dnes v noci, když jsem pro vás poslala, jsem cítila, že se mi nemůže nic stát, když budete u mě. Dejte mu jméno, paní Angeliko... Dejte mu jméno, jež vám bude drahé... abyste byla šťastná, že ho nosí chlapeček... tak plný života."

Odmlčela se a Angelika si kladla otázku, co asi Jenny ví, že na ni takhle pohlíží s očima plnými slz a něhy. Ta mladá žena má citlivé srdce. Manželství a životní zkoušky ji změnily. Angeliku upřímně milovala a obdivovala.

"Vy mě přivádíte do rozpaků, Jenny."

"Prosím vás."

Angelika pohlédla na dítě ve svém náručí. Byl to světlavý a kulatoučký chlapeček. Bude mít možná modré oči. Podobá se Jeremiášovi... A jinému světlavému dítěti, také růžovému, kterého kdysi takhle tiskla k srdci. Lehounce pohládila sametovou hlavičku.

"Máte pravdu, Jenny. Pojmenujte ho CharlesHenri. Bude mě těšit, když se tak bude jmenovat."

Sklonila se, předala dítě do náručí mladé ženy a podařilo se jí usmát.

"Pokud se mu bude podobat, budete šťastná matka, Jenny," řekla tiše, "protože to bylo opravdu nejkrásnější dítě na světě."

Políbila ji a vyšla na práh chatrče.

Slunce ji uhodilo do obličeje a ona měla dojem, že před ní stojí obrovský zástup lidí a strašně hlučí. Přikryla si oči dlaní a uvědomila si, že je úplně vyčerpaná.

Zachytila ji pevná ruka.

"Pojďte," prohlásil rázně její muž.

Ušli pár kroků a mdloba ustupovala. Nebyl tu zástup, ale jen skupinka protestantů, mezi nimiž stáli muži z posádky Gouldsbora, zálesáci, Crowley, pan d'Urville, několik Indiánů a dokonce i španělští vojáci v černých uniformách. Úžasná novinka o narození bílého dítěte vzrušila celou kolonii.

"Chci vám něco říct..."

Hrabě Peyrac se k nim obrátil.

"Přišli jste všichni, bílí muži, abyste byli svědky stále se opakujícího zázraku: narození dítěte. Příslib života, který

vždycky odsune vzpomínky na smrt. To křehké tflko vás sjednotilo, zapomínáte na nenávist. Proto mi ta chvíle připadá vhodná, abych se obrátil k vám všem, kteří nesete na svých bedrech osud lidu, mezi nimiž právě narozené dítě musí růst... K vám, kdo přicházíte z La Rochelle, na vás, kdo jste přijeli ze Skotska, Německa, Anglie či Španělska, na vás, obchodníci a šlechtici, lovci a vojáci... Čas hádek musí skončit. Nesmíme nikdy zapomínat na to, co nás spojuje. Jsme všichni vyhnanci... Všechny nás vyhnali naši bratři. Jednoho pro víru, druhého pro bezbožnost, dalšího pro bídu, jiného pro bohatství. Radujme se, není dáno každému budovat Nový svět... Byl jsem kdysi pánem Toulouse a Akvitánie. Měl jsem rozlehlé statky, obrovské bohatství. Žárlivost francouzského krále, který se obával mocných provinčních feudálů, ze mě udělala tuláka, muže beze jména, bez domova, bez práv. Obžalovali mě a pod nesčetnými záminkami odsoudili k smrti. Musel jsem uprchnout. Přišel jsem o všechno: o území, zámky, moc, byl jsem navždy odloučen od rodiny. Od ženy, kterou jsem miloval, oženil jsem se s ní a dala mi syny..."

Odmlčel se o pozorně přehlédl rozedraný a rozcuchaný zástup, který ho poslouchal se zatajeným dechem, a v očích mu svítilo.

"Dnes jsem rád, že jsem všechna ta protivenství překonal. Zůstal mi život a neocenitelný pocit, že jsem světu užitečný. A navíc šťastný osud ten, jemuž vy, pánové, říkáte Prozřetelnost," dodal a uklonil se směrem k protestantům, "mi vrátil ženu, kterou jsem miloval." Zvedl ruku, jíž objímal Angeliku.

"Tady stojí... Tady je žena, kterou jsem si vzal před patnácti lety ve vší nádheře a počtách v katedrále v Toulouse... Tady je hraběnka de Morens dlsritru, moje manželka."

Angelika zkoprněla dokonce víc než přihlížející po tom nečekaném prohlášení. Vrhla na manžela zmatený pohled, na nějž odpověděl spikleneckým úsměvem. A oba jako by se znovu octli v toulouské katedrále, když se hrabě marně snažil uklidnit malou vyděšenou manželku.

Miloval teatrální gesta, v Orientě tak oblíbená. Byl u vytržení dojmem, který vzbudil, vyvedl ji před ubohou skupinku a představoval ji, jako by to byli nejvznešenější osobnosti města.

"To je má žena... hraběnka de Peyrac."

První se vzpamatoval veselý normanský šlechtic a vyhodil klobouk do vzduchu.

"At žije hraběnka de Peyrac."

Byl to popud pro ovace, neberoucí konce.

Prošli tleskajícím a přátelsky se usmívajícím zástupem. Angeličina ruka se chvěla v dlaní hraběte de Peyrac stejně jako kdysi, ale teď se její majitelka hrdě usmívala. A cítila se tisíckrát šťastnější, než kdyby ji vedl ve slávě cestou posypanou růžemi.

Celý den se Gabriel Berne snažil přiblížit k Angelice a promluvit si s ní. Všimla si toho a vyhýbala se mu. Večer se však octla sama u pramene, a když se

obrátila, viděla ho přicházet. Rozzlobilo ji to. Choval se během plavby tak, že nakonec začala pochybovat o jeho zdravém rozumu, a dokonce se ho i trochu bála. Kdo ví, kam ho může hněv dohnat.

Začal však pokojně a první slova Angeliku trochu uklidnila.

"Hledám vás, madame, abych se vám omluvil. Neprozradila jste mi, jaký je vztah máte k panu de Peyrac, a to vyvolalo mé omyly. Neboť přes..."

Zaváhal, a pak s vynaložením všech sil pokračoval:

"... mou lásku k vám bych se nikdy nepokoušel zlomit posvátné pouto. Takže jsem trpěl, když jsem viděl, že vás přitahuje jiný. A trpěl jsem dvojnásob, když jsem si myslel, že vámi musím pohrdat... Teď vím, že to bylo jinak. Jsem rád."

Znovu vzdychl a sklopil hlavu.

Angeličina zlost vyprchala. Nezapomínala, že málem zabil jejího muže a strašně jí ublížil, ale chápala jeho důvody. A dneska je ona slastná, zatímco on se trápí.

"Díky, pane Berne, i já nesu svůj díl viny. Nebyla jsem k vám upřímná, nebyla jsem s to se vám svěřit, jaká dramata se kolem mne odehrávají. Po patnáctiletém odloučení myslela jsem si, že jsem vdova mě náhoda postavila tváří v tvář tomu, kdo byl kdysi mým manželem... Nepoznali jsme se. Vznešený šlechtic, kterého jsem si uchovala ve vzpomínkách, se stal

mořským dobrodruhem a já... já byla vaše služka, pane Berne, a vy víte, za jak smutných okolností jste se mě ujal. To vy jste mi zachránil dítě z lesa a dostal mě z vězení. To se nedá zapomenout. Manžel mi vyčítal, že vás mám ráda, vás a vaši rodinu. Nedokázali jsme si to vysvětlit. Dnes je vše zapomenuto a můžeme se přiznat ke svým citům."

Berne se zamračil. Pořád ji vášnivě miloval. Vrhla na ni zoufalý pohled, až ji dojal. Od La Rochelle se hodně změnil. Obtlost obchodníka se sedavým zaměstnáním ustoupila rozložitosti, prozrazující venkovské předky. Napadlo ji, že taková ramena nejsou stvořena proto, aby se hrbila nad účty ve stínu skladu, ale aby nesla tíhu Nového světa. Gabriel Berne našel své životní poslání, ještě to však nevěděl. Trpěl.

"Srdce mi krvácí," řekl zmučeně. "Nevěděl jsem, že člověku může takhle krvácet srdce a neumře. Nevěděl jsem, že láska je takové utrpení. Mám dojem, že dneska chápu muže, kteří se z lásky dopouštějí zločinů a bláznovství... Už se nepoznávám, sám sebe se děším. Ano, skoro se bojím podívat sám sobě do tváře. O všechno jsem přišel. Už mi nic nezbyvá."

Kdysi by mu byla upřímně řekla, přesvědčená, že ho to utěší: Zbývá vám víra. Ale cítila, že Gabriel Berne prochází černou beznadějnou pouští, kterou i ona prošla. Řekla pouze:

"Zůstává vám Abigail."

Larochellan na ni pohlédl s nelíčeným údivem:

"Abigail?"

"Ano, Abigail, vaše larochelleská přítelkyně, vaše dávná přítelkyně. Už dávno vás tajně miluje. Možná vás milovala, už když jste byl ženatý. Léta žije ve vašem stínu a trpí láskou."

Berná to zaskočilo:

"To není možné. Jsme přátelé z dětství. Zvykl jsem si ji vnímat jako sousedku. Starala se velice oddaně o mou ženu během její nemoci, oplakávala ji se mnou... Vůbec jsem netušil..."

"Nevšiml jste si její oddanosti. Je příliš cudná a skromná, aby se vám přiznala. Ožeňte se s ní, pane Berne. Je to žena, jakou potřebujete dobrá, zbožná a krásná. Všiml jste si někdy, že má nejkrásnější vlasy na světě? Když šije rozpustí, padají jí až k pasu."

Kupec se najednou rozzlobil.

"Za koho mě máte? Za dítě, které ztratilo hračku, a tak mu na uklidnění strčí jinou? No dobrá! Abigail mě miluje. Znamená to snad, že se mé city změni jako

počasí? Nejsem žádná korouhvička. To vy máte nešťastný zvyk brát život poněkud na lehkou váhu. Je čas, abyste zapoměla na svou nezávislost, po níž jste sice nebažila a která vás navíc přišla draho. Ted se budete muset, vy nádherná lehkomyšlnice, sklonit před úkoly manželky."

"Jistě, pane Berne," odpověděla tónem, kterým odpovídala na jeho rozkazy v La Rochelle.

Cukl sebou, jako by si uvědomil, že se jejich postavení změnilo, a zamumlal omluvu. Pak se na ni upřeně zadíval. Navždy si tiskl do paměti obraz té, jež prolétla jeho životem jako zářící hvězda, osudové ženy, kterou kdysi v mládí zahlédl v pařížském podsvětí, té, kterou později našel v ohybu polní cesty, kde ho napadli bandité, rozvrátila mu život a nakonec zachránila jeho i jeho děti před strašným osudem. Pochopil, že u nich splnila svůj úkol a jejich cesty se rozcházejí.

Obličej pana Berná byl už znovu uzavřený a vážný jako obvykle.

"Sbohem, madame, a děkuji."

Dlouhými kroky odcházel a Angelika ještě zaslechla, jak se uvchodu do tábora ptá po Abigail. Zamyslela se. Abigail bude šťastná: V den, kdy se Berne stane jejím manželem, si zakáže myslet na Angeliku.

Ostatně potřebuje právě takovouhle něžnou přítelkyni, vyhovující jeho mužským potřebám a nedráždící jeho přísné svědomí.

"Mluvila jste se svým přítelem Bernem," ozval se Joffrey de Peyrac za ní.

Podtrhl slovo: přítelem.

Angelika si narážky všimla.

"Od chvíle, kdy vám vyhrožoval, není můj přítel."

"Každá žena je však trochu sentimentální, když odhání vášnivého milence."

"Ach, vy jste hlupák," zasmála se Angelika. "Nikdy nevím, mámli věřit vaší žárlivosti, tak mi připadá nesmyslná. Pokoušela jsem se přesvědčit pana Berná, že existuje žena, jež je ho hodná, miluje ho a už léta na něj čeká. Bohužel je z těch mužů, kteří kolem svého štěstí jen projdou, protože si nemohou

pomoci a vidí v ženě vždy jen nebezpečnou a zrádnou past."

"Myslíte, že setkání s vámi ho donutilo změnit názor?" ironizoval Joffrey de Peyrac. "Asi sotva, soudě podle toho, jak odtud odcházel rozzuřený."

"Vy vždycky přeháníte," tvářila se Angelika pohoršené.

"Když na mě někdo míří pistolí, rychle mi dojde, do jakého zoufalství přivádíte ty nešťastníky, kteří se do vás zamilují."

Vzal ji do náručí.

"Prchavá milenka. Děkuji bohu, že jste má žena. Mohu vás aspoň připoutat právem manžela. Takže jste mu předala Abigail?"

"Ano. Bude si ho umět udržet. Je velice krásná."

"Všiml jsem si."

Angeliku píchlo u srdce.

"Já vím, že jste si všiml, a to hned první večer na Goulds boru..."

"Že byste žárlila?" potěšil se hrabě.

"Ohledy, které máte k ní, ke mně nemáte. Důvěřujete jí ve všem, zatímco mně ne, a já nevím proč."

"Já to zas vím až příliš dobře, bohužel. Děláte ze mě slabocha a já si vámi nejsem jistý."

"Kdy konečně budete?" zeptala se smutně.

"Ještě mě trápí jedna pochybnost."

"Jaká?"

"Vysvětlím vám to, až přijde čas. Netvařte se tak ublíženě, má vítězko. To, že muž, kterého jste strašně potrápila, se k vám blíží opatrně, není důvod k nářku. Já velice dobře snáším bouře a nebezpečně svůdné Sirény. Chápu však, že Abigail může být nádherně sladké útočiště. Viděl jsem okamžitě, že je zamilovaná do toho Berná. To ona potřebovala pomoc. Myslela, že Berne umírá, a trpěla jako zvíře. Jenže on viděl u lůžka jen vás. Ta podívaná mi opravdu nebyla příjemná. Řekněme, že právě to nás dva, ji a mě, sblížilo: společné neštěstí. Vypadala jako zmučená madona, sálal z ní plamen stravující sám sebe, a i přes svou bolest byla jediná ze všech těch odporných spravedlivých, jež na mě vděčně pohlédla."

"Mám Abigail velice ráda," odsekla Angelika, "ale nestrpím, abyste o ní mluvil tak něžně."

73437

73427

"Nejste tak velkorysá jako ona."

Jistěže ne, pokud jde o vás."

Šli po lesní mýtině, blížili se k cestě podél pobřeží. Za křovím zaržáli koně.

"Kdy odjedem na tu plánovanou výpravu do vnitrozemí?" zeptala se Angelika.

"Mám to chápat tak, že byste ráda co nejdřív opustila přátele?"

"Chci být co nejdřív sama s vámi," řekla a věnovala mu ten vášnivý pohled milenky, který ho dokonale vyváděl z míry.

Něžně ji políbil na víčka.

"Skoro se na sebe zlobím, že vás trápím, ale nezasloužíte si trest za to, jaká muka jste mi způsobila? Odjedem do dvou týdnů. Musím zajistit, aby noví kolonisté přežili zimu. Je strašná. Naši Larochellané se budou muset chytit do křížku s přírodou i lidmi. Zdejší Indiáni nejsou tak poddajní jako na karibských ostrovech, a když se tu moře rozbouří, tak nežertuje. Bude jim těžko, budou trpět."

"Jako byste z toho měl i trochu radost."

"Trochu. Nejsem světec, drahoušku, nemám tu něžnou a všeodpouštějící duši a ještě jsem úplně nezapomněl, co mi hodlali provést. Ve skutečnosti je však důležité jedině to, aby uspěli v díle, které jsem jim svěřil. A oni to dokážou, věřím jim. Jejich podnikavý duch nemůže odolat budoucnosti, již zahlédli."

"Nepřipravil jste jim příliš tvrdé podmínky?"

"Dost. Podvolili se. Jsou přece jen rozumní lidé. Vědí, že je čeká dobrý osud, také se mohli houpat na oprátce."

"Proč?" zeptala se Angelika najednou, "proč jste je nepověsil hned po porážce? Jako ty španělské vzbouřence?"

Joffrey de Peyrac potřásl hlavou, nespěchal s odpovědí. Divila se, proč i přitom, jak přemýšlí a uvažuje, se neustále rozhlíží pozornýma, pronikavýma očima jakoby do dálky, skrze stromy. Tak zkoumal moře z Gouldsbora. Muž, jenž naslouchá vesmíru...

Odpověděl až po chvíli.

"Proč jsem je neoběsil hned? Zřejmě nejsem prchlivý, drahoušku. Každý vážný čin a chladnokrevně připravit lidskou

bytost o život je vážné se musí promyslet ve svých důsledcích. Osvobodit svět od těch španělských mizerů a navíc tím dostat námořnické spravedlnosti to nebyl problém. Ta poprava nesnesla odklad. S Larochellany to bylo něco jiného. Musel bych obětovat všechny své plány. Nemohl bych odejít do vnitrozemí a nenechat na břehu kolonisty. Potřeboval jsem tu základnu, přístav, i když jen v zárodku. Navíc mi připadalo hloupé přivést všechny ty emigranty až sem, a pak kvůli nim rezignovat na plánovaný odchod k pramenům Mississippi. Když oběsím jejich vůdce, zůstanou mi na krku vyděšené ženy a děti a budu muset vyrazit znovu do Evropy pjo jiné kolonisty, kteří se těmto bezpochyby nevyrovnej. Nebot jsem uznával, že jsou odvážní a vynalézaví. Zkrátka bylo toho dost, co zatížilo misky vah dát průchod spravedlivému hněvu to nevyvážilo."

Angelika ho poslouchala a kousala si spodní ret.

"A já jsem si myslela, že jste je ušetřil, protože jsem vás o to požádala..." Rozesmál se.

"Počkejte přece, až tu úvahu dokončím, než se začnete tvářit tak zklamaně a uraženě. I když jste hodně zmoudřela, stejně pořád zůstáváte ženou."

Začal ji líbat na ústa a nepustil ji, dokud mu polibky nevracela.

"Nechtě mě tedy dodat, že jsem se podvědomě bál reakce paní Angeliky před činem sice spravedlivým, leč nenapravitelným. Takže jsem váhal... a čekal."

"Na co?"

"Až rozhodne osud... až se závaží přehoupnou sama od sebe na jednu či druhou stranu. Snad na tu, kdy přijdete?"

Angelika se mu znovu chtěla vymknout z náručí.

"Když si pomyslím," vykřikla rozhořčeně, "že jsem se třásla před vašimi dveřmi a málem omdlívala. Myslela jsem, že mě za můj zákrok zabijete. A vy jste mě čekal!"

Hraběti hrály v očích jiskřičky. Měl ji rád, když se takhle skoro dětsky vztekala.

"Váhal jsem, to je pravda. Byl jsem přesvědčen, že o jejich osudu rozhodnete vy. Proč se tedy zlobíte?"

"Nevím... mám pocit, že jste mě znovu mystifikoval."

73457

"Z mé strany to žádná komedie nebyla, miláčku. Jen jsem dopřál osudu čas, aby se vyslovil... Mohla jste přece nepřijít a neorodovat za ne."

"A pověsil byste je?"

"Myslím, že ano. Rozhodl jsem se, že počkám do svítání."

Obličej hraběte zvažněl.

Přitáhl si ji blíž, přitiskl si její tvář na svou a ona se zachvěla, když pocítila obrysy jeho jizvy, teplo snědé pleti.

"Jenže tys přišla... a teď je všechno v pořádku."

Noc stoupla z moře a spojila se se stíny stromů. Na cestičce se objevil Indián a držel za uzdu dva koně.

Joffrey de Peyrac vyskočil do sedla.

"Doprovodíte mě, madame."

"Kam jedeme?"

"Na můj hrad. Není moc nádherný, jen dřevená věž nad zátokou. Ale můžeme se tam klidně milovat. Dnes večer mi má žena bude opravdu patřit."

"Kam mě vedete?" zeptala se Angelika, zatímco je oba koně unášeli podél temného pobřeží.

Odpověděl:

"Mám malý zámek na břehu Garonny... tam se můžeme v klidu milovat."

Připomněla si sladkou noc v daleké Akvitánii, když ji odvezl z Toulouse, aby jí dal poprvé poznat, co je to milování. Tady je divoce bíl do tváří noční vítr, a když dojeli na práh venkovské stavby, moře bouřilo tak, že neslyšeli vlastního slova.

Přesto si uvnitř dřevěné pevnosti, kterou postavil na břehu Nového světa, zařídil francouzský šlechtic přepychový azyl. Zapomínal tu na nejistoty a nebezpečí ještě nepokořené přírody. Shromáždil sem poklady, umělecké předměty, vzácné nástroje, které vybraní Indiáni udržovali v jeho nepřítomnosti se zbožnou úctou primitivů k věcem, které nechápou. Zdi hlavní místnosti na vrcholu věže byly vyzdobeny zbraněmi šavlemi, mušketami a pistolemi, připravenými k okamžitému použití. Byly to vzácné

ukázky španělského, francouzského či tureckého zbrojířství. Byly by jiskřily poněkud znepokojivě, kdyby je neosvětlovala barevná, jakoby čarovná záře dvou skleněných benátských lustrů, v nichž hořely knoty. Škvířící se olej vydával teplý pach, mísící se s vůní jídel na stole. Kolem pečené zvěřiny se skvěla spousta ovoce a místní zeleniny.

Na obou koncích stolu zlátly dva obrovské kukuřičné klasy. Joffrey de Peyrac nalil do dvou sklenic červené víno a do dalších víno průsvitné jako opál.

Když se služebnictvo vzdálilo, pozorně přehlédl, zda je stůl připraven na prostou večeři. Angelika stála u okna a nespouštěla z hraběte oči. Vždycky to bude vznešený velmož, říkala si. A uvědomila si, že má onu vlastnost, kterou milovala i u Filipa: Bouří se proti úsilí přírody stavět člověka do ponížené role a donutit ho zapomenout na jeho výdobytky: rafinovanost, zdvořilost, nádhru. Stejně jako se Filip uměl vzbouřit proti válečné únavě pozlacenými pancíři a krajkovými manžetami, i Joffrey de Peyrac čelil nejhorším ránám osudu neustálou elegancí.

Pouze to nejpodlejší lidské spiknutí a obrovská vůle před ním uniknout ho donutily k tomu, že se na jistou dobu změnil v ztroskotance v hadrech, posetého mokvajícími ranami. Angelika nevěděla o jeho minulosti všechno, ale když ho viděla vzpřímeně stát pod podivným světlem lamp, ozařujících jeho jizvy na tváři, leccos vytušila. Za normální chůzi vděčil neuvěřitelnému utrpení, při němž navždy ztratil hlas. Přesto působil jako z oceli, připravený nést na svých bedrech nový život plný bojů, naděje, triumfu, zklamání, kdo ví? Angelice usedalo srdce něhou. Přestal jí nahánět strach, když si uvědomila, co všechno vydržel, a jako všechny ženy by ho byla ráda přivinula k srdci, ošetřovala ho, obvazovala mu rány. Nenísnad jeho žena? Jenže osud je rozdělitel. Teď už ji nepotřebuje. Prošel část svého života bez ní a vypadá, že se cítí poměrně dobře. "Líbí se vám u mě?" Angelika se otočila k úzké střílně, kudy sem doléhalo hučení moře. Z pevnosti, kterou si dal Joffrey de Peyrac postavit pro sebe, když připlul na Goultsboro, nebyl výhled na zátoku, ale

na nespoutané moře. Výběr toho místa prozrazoval tajný smutek, možná hořkost. Muž často vyhledává tu nejdivočejší přírodu, kam chodí snít, protože v ní vidí obraz vlastního srdce.

O které ženě snil Joffrey de Peyrac, když unikal do tohoto opevněného orlího hnízda, omývaného příbojem? Byla to ona, Angelika?

Ne, o ní nesnil. Maloval si plány, jak najít zlato u pramenů Mississippi, nebo uvažoval, jakými kolonisty zalidní své pozemky, aby mu vystavěli přístav.

Odpověděla:

"Malá Garonna byla něžnější než ten hněvivý oceán. Byla to jen něžná stříbrná nitka v měsíčním světle... Foukal tam voňavý větřík, a ne ten strašný vích, pokoušející se zhasnout nám lampu."

"Malá manželka na březích Garonny byla také andělštější než ta, co jsem si přivedl dnes večer do svého útočiště na konci světa."

"Jenže ani její manžel nebyl tak hrozný jako ten dnešní."

Smáli se a měřili se pohledy.

Angelika přitáhla dřevěnou okenici a hluk živlů ztichl. V místnosti zavládla tajemná intimita.

"To je podivné," šeptala Angelika, "já mám pocit, že všechno se stonásobně vrátilo. Myslela jsem, že jsem navždy opustila zemi svého dětství, zemi mých předků. Mohu říct, že stromy kolem nás připomínají Nieulský les? Ano, jenže jsou větší, ještě tolikrát krásnější, hlubší a mohutnější. A zdá se mi, že je to tak se vším. Všechno je nezměrné, nádherné, velebné: život, budoucnost... naše láska."

To poslední slovo skoro zašeptala... téměř zahanbeně, a on" jako by je nezaslechl.

Přesto na ně za okamžik navázal.

"Také si vzpomínám, že můj zámek na Garonně byl zařízen krásnými starožitnostmi, vsadím se však, že tenhle dnešní prostor daleko lépe odpovídá vaší bojové náladě."

Všiml si jejího obdivného pohledu na zbraně. Málem odpověděla, že ji zajímá i spousta ženštějších věcí, ale zahlédla žertovný záblesk jeho očí a ovládla se. Zeptal se:

"Smím věřit, že jako všechny ženy přece jen dostanete chut

na lahůdky, připravené na vaši počest? Přestože zdaleka nedosahují kvalit dvorské tabule?"

Angelika sklopila hlavu.

"Mám chut na něco jiného."

Zachvěla se blahem, když jí ovinul paži kolem ramen.

"Neodvažuji se doufat," šeptal jí, "že byste se zajímala o kožešiny té velké postele. Přestože jsou velice vzácné a vybral jsem je s představou, jak mezi nimi budete krásná."

"Myslel jste na mě?"

"Bohužel."

"Proč bohužel? To jsem vás tolik zklamala?"

Opírala se o pevné tělo pod vestou. Najednou se otřásla. Z doteku jeho paží a tepla hrudi se na ni jako bleskem přeneslo vzrušení.

V opojném záchvěvu touhy si vybavila všechno jeho milostné umění. Ach, kdyby tak dokázal, aby v jeho náručí ožila, uměla by mu dát najevo svůj vděk. Neexistuje vášnivější a hlubší vděčnost než vděčnost ženy k muži, jenž ji umí rozechvít do poslední žilky v těle.

Užasle pozoroval, jak se Angelice rozšiřují oči, zažehuje se v nich zelené světlo jako sluneční paprsek v jezeře, a když se k ní sklonil, ovinula mu vášnivě krásné paže kolem krku a sama hledala jeho rty.

Nekonečná noc. Noc polibků, laskání, doteků, šeptaných přiznání, bezesného spánku, přerušovaného milostným probuzením.

V náručí tolik milovaného a tolik oplakávaného muže se Angelika stávala onou Venuší bývalých nocí lásky, v nichž její milenci šileli slastí a když je opustila, byli hluboce a nevyléčitelně rozbolavělí. Rozpoutané živly odnášely vzpomínky, odháněly přízraky...

"Kdybys byl zůstal se mnou," vzdychala.

A on věděl, že je to tak. Že kdyby byl zůstal s ní, byl by jediným mužem jejího života. A ani on by ji byl nikdy neoklamal. Neboť žádná jiná žena a žádný jiný muž jim nemohou dát to neslýchané štěstí, které si dávají oni navzájem.

73497

73487

Angelika se probudila unavená, ale opojená a s tím velkolepým pocitem, že jí patří celý svět, jež lze pocítit jen v mládí.

Ted začíná žít úplně jinak. Noci jí nebudou přinášet chladnou samotu, ale příslib nádherné rozkoše, opájející a blažené, po níž přijdou něžné a tiché chvíle. Co záleží na tom, jeli lůžko chudé či bohaté, na zimě, divokých lesích či na žhavém létě. Bude spát vedle něho, noc co noc, v bezpečí i v nepohodlí, při úspěchu i porážkách. Budou mít své noci úchvatné noci lásky, přístavy něhy. A budou bok po boku žít dny plné objevů a darů.

Protáhla se v šedobílých kožešinách, které ji zpola přikrývaly. Lustry byly zhasnuté. Dřevěnou okenicí prosvítalo světlo. Uvědomila si, že Joffrey de Peyrac už je vzhůru, už je oblečený a obutý. Pozoroval ji záhadným pohledem. Ale už se toho podezíravého výrazu nebála. Usmála se na něj, jista si vítězstvím.

"Už vstáváte?"

"Je čas. Jeden z mých Indiánů mi přijel oznámit, že se blíží karavana z Bostonu. Nevymanil jsem se ze zajetí tohoto opojného lůžka proto, že byste mi to nějak usnadnila, dokonce tvrdím, že i ve spánku jako byste se ze všech sil snažila odvrátit mě od úkolů, které mě hned ráno čekají. Jste až příliš nadaná."

"Nestěžoval jste si snad tenkrát poprvé, že vám u mě chybí... ano, nadání, že vám připadám hrozná?"

"Hm," ušklíbl se, "jsem poněkud vyvedený z míry a nejsem si jist, zda ve mně váš výkon z dnešní noci nevyvolal zpětnou žárlivost. Nevzpomínám si, že bych vás dovedl k takové dokonalosti já. No, dejme tomu, že za všechno vděčíte tomu, kdo vás zasvětil. Nebylo by od něj hezké, kdyby se necítil polichocen."

Poklekl u lůžka a pozoroval ji v aureole rozhozených vlasů.

"A tohle se převleče za ubohou skromnou služtičku. A tohle si hraje na opatrnou a chladnou hugenotku... A já se nechám oklamat. Kdy si vy neutahujete ze světa, bohyně?"

"Rozhodně méně často než vy. Nikdy jsem neuměla dobře podvádět, jen ve smrtelném nebezpečí. Joffreyi, před vámi jsem

nikdy nehrála komedii, ani tenkrát, ani teď, bojovala jsem proti vám vždycky čestně."

"Jste ta nejpodivnější, nejpřekvapivější, nejproměnlivější bytost, žena tisíce tváří... ale řekla jste cosi nepěkného. Bojovala jste proti mně... Vy tedy vnímáte manžela, který se vám vrací, jako nepřítele?"

"Pochyboval jste o mé lásce."

"A nemám vám co vyčítat?"

"Já vás vždycky milovala nade všecko na světě."

"Začínáte mě o tom přesvědčovat. Jenže když náš boj dospěl do příjemnějších poloh, může skončit, ne?"

"Doufám," vzdychla neklidně.

Potřásl zamyšleně hlavou.

"Mnoho věcí z vaší minulosti je pro mě ještě záhada."

"Které? Všechno vám vysvětlím."

"Ne. Nedůvěřuji vysvětlování. Chci vás vidět bez přetvářky."

Na její úzkostlivý pohled odpověděl úsměvem.

"Vstaňte, drahoušku. Musíme jít naproti karavaně."

Došli na jakési opuštěné místo tonoucí v mlze, kde se přesto rozléhala ozvěna tisíců hlasů. Angelika otáčela hlavu napravo nalevo. "Nikoho nevidím. Co se to děje?"

Joffrey de Peyrac beze slova seskočil z koně. Už hodnou chvíli jí připadal roztržitý. Udivovalo ji, proč se jí nesvěří se svými starostmi. Přistoupil k ní a podal jí ruku, aby jí pomohl ze sedla. Usmál se nesmírně něžně, v očích však měl napětí.

"Co je vám?" zeptala se několikrát.

Nic, srdíčko," odpověděl, objal ji a vedl ji pod stromy. "Říkal jsem vám, že dnes je nejkrásnější den našeho života?"

Připadalo jí, že není rozčilený, jen dojatý. Ještě víc ji to znepokojilo. Její štěstí bylo ještě tak křehké, že se chvěla, aby ji o ně nějaká náhodná událost znovu nepřipravila. Způsobuje

to snad ta vata mlhy, že pocituje ne snad strach, ale jakési očekávání?

"Když je jasno, i život se zdá snazší," řekla hlasitě, jako by chtěla porušit podivné zakletí. "Když vás zahalí mlha, všechno je znovu nejisté. Zřejmě proto člověk k téhle zemi tak přilne. Neustále cosi očekává, nějaké překvapení, cítí, že se něco stane, něco slastného!"

"Ano, přivedl jsem vás sem opravdu proto, že vás chci příjemně překvapit."

"Co mě může ještě příjemně překvapit, když jsem našla vás?"

Pohlédl na ni tím pronikavým pohledem, jenž ji často tak tížil na palubě Gouldsbora. Věděla, že když jí takhle pozoruje, pochybuje o ní, chce, aby mu skládala účty, ještě se nevyrovnal s její minulostí.

Neodpověděl však na otázku, kterou jí četl v očích.

Čím šli dál, tím jasněji k nim doléhal temný hluk, v němž se daly tušit lidské hlasy. Dorazili k masívu obrovských rudých skal, na něž s hřmotem naráželo moře. Hlasů bylo stále víc, přinášela je a násobila ozvěna. To, že nebylo nikoho vidět, působilo poněkud děsivě.

Konečně Angelika rozeznala na moři na opačné straně skal malé černé plovoucí body hlavy odvážných plavců.

"To jsou indiánské děti, věnují se své oblíbené zábavě," vysvětloval Joffrey de Peyrac.

Hra spočívala v tom, že se člověk vyhoupl na nejvyšší vlnu, s pěnou na jejím vrcholku se řítí do černé propasti, kde se vlna rozbila. Umění plavce spočívalo v tom, že se musel chytit na skále dřív, než jím vlna prudce smýkla. Pak vylezl ven, znovu skočil do moře a všechno se opakovalo.

Angelika nehnutě pozorovala děti. Nezarazila ji ani tak nebezpečná zábava jako jistota, že to všechno už někde viděla. Snažila se vzpomenout si, kde mohla

vidět podobné divadlo. Obrátila se k manželovi, aby se mu svěřila se svými úvahami. Ale od jeskyně se ozval mladý hlas a to jí probudilo paměť. Neviděla to ona, zdálo se to Florimondovi. Jako by slyšela jeho slova jednoho dne na zámku v Plessis, když jim hrozila smrt. "Viděl jsem otce a bratra ve snu... Cantor stál na vrcholu obrovské bílé vlny a křičel na mě: Pojá, Florimonde... Pojá si

se mnou hrát, je to strašná legrace... Jsme v zemi plné duhy..." Angelika vytřeštila oči.

Před očima jí právě ožila Florimondova vidina. Mezi listím se zachvěla duha, přes ní se hnala bílá vlna... "Co je vám?" zarazil se Joffrey de Peyrac. "Nevím, co se se mnou děje," odpověděla Angelika, bledá jako stěna. "Už jsem tuhle krajinu viděla ve snu... nebo spíš ne já... ale jak by mohl zahlédnout...", šeptala si pro sebe. "Děti mají předtuchy..."

Neopovážila se pronést Florimondovo jméno. Jejich zmizelí synové stáli mezi nimi. To kvůli nim jí dělal nejprudší výčitky a ona po těch nádherných hodinách, jež si prožili v náručí, nechtěla vyvolat bolest a nedorozumění. Ale jako by viděla Florimonda tady, před sebou a tak jasné... Už léta si ho nevybavila tak živě. Stál před ní se svým oslnivým úsměvem a nádhernýma očima: Mami, musíme odjet... To jí řekl, když cítil blížící se smrt, ale ona ho neposlechla. On uprchl, hnaný touhou žít, která díkybohu podvědomě řídí skutky mladých lidí. Nemohl násilím zachránit matku ani chudáka bratra, zachránil tedy aspoň vlastní život. Našel tu zemi duhy, v níž ho v jeho představách čekali otec a Cantor? Cantor, jenž před sedmi lety utonul ve Středozezemním moři.

"Tak co je vám?" zamračil se hrabě. S přemáháním se usmála.

"Nic mi není. Jako by se mi něco zdálo. Později vám to vysvětlím. Už je vidět karavana?"

"Vylezme na tohle skalisko, uvidíme ji. Slyším kopyta koní, ale jdou krokem, cestička je úzká."

Z mírného návrší, kde stáli, mohli mezi stromy rozeznávat jakýsi pohyb. Po kamenité cestě skřípala kola vozů. Mezi větvemi se míhala jemná péra. Čelenky indiánských nosičů? Ne, péra zdobila klobouky dvou jezdců v čele průvodu. Současně jak se objevili na dohled na pozadí lesa, zazněla i jakási hudba. Joffrey de Peyrac napřáhl ruku: "Vidíte je?" "Ano." Zastínila si oči dlaní, aby lépe rozeznala příchozí.

13531

13521

"Jsou to velice mladí muži, zdá se. Jeden drží kytaru."

Slova jí zmrzla na rtech. Paže jí klesla. Jako by se na chvíli oddělila od vlastního těla. Tělo stálo tady, ale bez života, proměněné v sochu, v níž žily jediné oči. Už neexistovala, zemřela, ale viděla.

Viděla je... ty dva blížící se jezdce. Především toho prvního... a pak i druhého. Ten první byl skutečný, zatímco druhý, páže s kytarou, byl stín je snad i ona v říši stínů?

Blížili se. Fáta morgána jistě zmizí. Jenže jak se blížili, tím byli zřetelnější. Byl to Florimond se zářivým úsměvem a směřícíma se živýma očima.

"Florimonde!"

Seskočil z koně a vykřikl:

"Mami!"

Rozběhl se s otevřenou náručí k návrší.

Angelika mu chtěla běžet naproti, nohy jí však podklesly a ona padla na kolena. Přitiskla ho k srdci. I on poklekl, objal ji kolem krku a hnědou hřívou jí položil na prsa.

"Ach, mami," říkal, "konečně jsi tu. Neposlechl jsem tě, odešel jsem hledat otce, aby ti šel na pomoc. Přišel včas, když jsi tady. Neublížili ti vojáci? Nedal tě král zavřít do vězení? To jsem rád, opravdu rád, mami."

Angelika k sobě vši silou tiskla štíhlé tělo. Florimond, její malý rytíř, její kamarád.

"Věděla jsem," šeptala zlomeně, "věděla jsem, synku, že tě zase najdu. Došel jsi do země plné duhy, jak jsi o tom snil!"

"Ano, a našel jsem oba, otce i bratra. Mami, podívej... To je Cantor."

Kousek opodál stál další mladík. Ten Florimond má ale štěstí, říkal si: nestydí se. On, Cantor, už ji tak dlouho neviděl, ji, svou matku, vílu, královnu, okouzlující lásku svého dětství. Nebyl si jist, zda ji poznává v téhle klečící ženě, která k sobě jako šílená tiskne Florimonda a mumlá jakási nezřetelná slova. Natáhla však k němu ruce a on se k ní vrhl. I on hledal útočiště v tom náručí, jež ho kdysi kolébalo. Poznával její vůni, její

paže, její hlas, vyvolávající v něm tolik vzpomínek na večery u krbu, když pekli placky nebo když je přicházela políbit v nádherných šatech.

"Ach, maminko drahá!"

"Děti moje... Ale to není možné, Florimonde, to nemůže být Cantor. Utonul ve Středozemním moři."

Florimond se jako obvykle trochu posměšně rozesmál.

"Ty vlastně nevíš, mami, že otec napadl flotilu vévody de Vivonne jen proto, že byl na palubě Cantor. Věděl to, a chtěl ho zpátky."

"Věděl to."

Byla to první slova, která pronikla Angelice do vědomí od vzrušující chvíle, kdy rozeznala v těch dvou jezdcích, na něž ukazoval Joffrey, své oplakávané syny.

"Věděl to," opakovala.

Takže to všechno není sen. Už léta žijí její synové u otce. Joffrey de Peyrac "chtěl zpátky" Cantora, přijal a nechal si Florimonda, a během té doby ona, Angelika, téměř zešilela bolestí. Když se vrátila do skutečnosti, její první reflex byl strašný hněv. Dřív než mohl Joffrey de Peyrac předvídat, co udělá, vstala, šla k němu a uštědřila, mu políček.

"Vy jste to věděl, věděl jste to," křičela jako smyslů zbavená zlobou i bolestí, "a nic jste mi neřekl. Nechal jste mě plakat zoufalstvím, těšilo vás mé utrpení. Jste zrůda. Nenávidíte mě."

Nic jste mi neřekl ani v La Rochelle, ani během plavby... ani dnes v noci, ani dnes v noci ne... Ach, co jsem to udělala, že jsem přilnula k takovému surovci.

Už vás nechci v životě

vidět." Rozběhla se pryč. Chytil ji a musel vynaložit veškerou sílu, aby ji udržel.

"Nechtě mě," ječela Angelika a zmítala se mu v náručí, "nikdy vám to neodpustím, nikdy... Teď už vím, že mě nemáte rád... Nikdy jste neměl... Pustte mě."

"Kam chcete běžet, bláznivá ženská!"

"Daleko od vás... navždy."

Jenže neměla dost sil. Ve strachu, aby se mu nevymkla

73547

a neudělala něco nenapravitelného, ji hrabě tiskl, jak nejsilněji mohl. Angelika nemohla popadnout dech v železném objetí, zalykala se radostí i hněvem a měla pocit, že se dusí. Vlasy ji najednou začaly tížit jako olovené a táhly jí hlavu dozadu.

"Ach, děti moje," zasténala ještě.

Pak držel Joffrey de Peyrac v náručí jen bezduché tělo se zavřenýma očima ve smrtelně bledém obličeji.

"Ach, vy ukrutnice. To jste mi nahnala strach!"

Angelika přicházela k vědomí. Ležela na trávě v indiánské chatrči, kam ji manžel v bezvědomí odnesl. Okamžitě se snažila odstrčit toho, kdo se nad ní skláněl.

"Ne, tentokrát je to konec, já už vás nemiluju, pane de Peyrac, příliš jste mi ublížil."

Dokázal se neusmát a násilím ji vzal za ruku, která ho odstrkovala, a pak řekl slova, která by od něj nečekala:

"Odpust mi."

Slehla pohledem po tom ušlechtilém obličejí, poznamenaném tvrdou rukou těžkého života, obličejí, jenž se nikdy nesklonil. Cítila, že se rozpláče, ale znovu prudce zavrtěla hlavou. Ne, neodpustí mu. Zahrával si s jejím mateřským srdcem. Byl tak bezcitný, že ji mučil výčitkami, že z nedbalosti přišla o syny, přestože věděl, že jsou naživu a čekají v Americe, na Harvardu, a že on sám "zavinil" Cantorovu smrt. Vůbec nepomyslel na to, že bude matka oplakávat syna, až se dozví o jeho zmizení. Je úplně lhostejný k citům své bývalé manželky. Pravda je nasnadě: nikdy ji nemiloval.

Chtěla vstát a odejít od něho, ale byla tak slabá, že mu nedokázala uniknout z náručí, které ji něžně kolébalo.

"Odpust mi," opakoval tiše.

Aby uhnula naléhavé otázce v jeho pohledu, schovala si tvář na mužově pevném rameni.

"Věděl jste a nic jste mi neřekl. Nechal jste mě trpět a dovolil jste, aby mi bolest rvala srdce, přestože stačilo jediné slovo a byla bych šíleně šťastná. Nic jste mi neřekl, když jste mě našel, ani na lodi... Dokonce ani dnes v noci," vzlykla najednou, "dokonce ani dnes v noci..."

"Dnes v noci? Ach, srdce moje. Vy ode mne žádáte příliš. Dnes v noci jste mi konečně patřila, a já jsem žárlivě a sobecky odmítal kohokoliv mezi námi. Už jsem se o vás dost dělil s celým světem. Máte pravdu, drahoušku, byl jsem tvrdý a občas nespravedlivý, ale nejednal bych tak tvrdě, kdybych vás nemiloval. Jste jediná žena, která mě dokáže donutit trpět. Pomyšlení na vaše zradu mě dlouho páliло jako rozžhavené železo v srdci, přestože jsem myslel, že je nezdolné. Vzpomínky mi otravovaly pochyby, viděl jsem, jak lehkomyšlné koketujete a jste lhostejná k dětem, jež jsem vám dal.

A když jsem vás našel, váhal jsem mezi pochybami a nezdolnou touhou vás mít u sebe. Chtěl jsem vás vyzkoušet, chtěl jsem vědět, kdo jste, vidět vás za plného světla. Nedůvěřoval jsem komedii, kterou hraje téměř každá žena. Našel jsem manželku, ale ne matku svých synů. Chtěl jsem vědět... to, co jsem se před chvílí dozvěděl, když jste je okamžitě poznala."

"Myslela jsem, že umřu," sténala. "Ach, vaše ukrutnost mě málem zabila."

"Pocítil jsem takovou hrůzu, když jste omdlela, že jsem za svou krutost už dost potrestán. Tolik je tedy milujete?"

"Neměl jste právo o tom pochybovat. Já jsem je vychovala, já jsem kvůli nim nejedla, já jsem se..."

Zadržela větu, která jí přišla na jazyk: pro ně prodávala. Protože jí však nevyslovila, cítila ještě větší hořkost.

"Jednala jsem proti nim jen ten den, kdy jsem odmítla krále, abych vás nezradila. A lituju toho, protože jsem na sebe přivolala nesmírná neštěstí kvůli muži, jenž si mě neváží, muži, jenž mnou pohrdá a odmítá mě a jenž si nezaslouží, aby k němu žena vzhlížela tak, že kvůli němu málem obětuje sebe. Vy! Ženy vás natolik rozmazlily, že si myslíte, že si můžete beztrestně zahrávat s jejich srdcem, aniž vám to způsobí nepříjemnosti."

"Přece jen," položil si Joffrey de Peyrac prst na tvář, "dala jste mi políček, madame."

Angelika si vzpomněla na nepříčetnost, jíž se dopustila, a v duchu se vyděsila. Ale nechtěla dát najevo žádné pokání.

"Nelituju toho. Pro jednu jste, pane de Peyrac, zaplatil za vaše odporné předstírání a...", podívala se mu zpřímá do očí, "za své nevěry."

73567

73577

Přijal úder chladnokrevně. V očích mu zajiskřilo.

"Takže jsme si kvit?"

"To není tak jednoduché, pane," namítla Angelika, jíž se vracely síly a tím také bojovnost.

Ano, jeho nevěry. Za všechny ty ženy ve Středozezemním moři, které zahrnoval dary ve chvíli, kdy ona bojovala s bídou, za lhostejnost k matce svých synů...

Kdyby ji tak pevně netiskl, řekla by mu, co si o něm myslí. Ale zdvihl jí tvář a nekonečně něžně jí utíral slzy z tváří.

"Odpust mi," opakoval potřetí.

A Angelika potřebovala veškerou sílu vůle, aby uhnula před rty, blížící se k jejím.

"Ne," řekla tvrdohlavě.

Držjel ji v náruči a dobře věděl, že mu nakonec neodolá. Vždyt celý život snila o tomhle objetí, které ji ochrání před samotou, bude ji bránit, kolébat, laskat. Sen všech žen na světě, skromný a nezměrný zároveň: láska.

Přijde večer a zpečetí jejich smíření. Večer se znovu octne v jeho náruči, a tak už po všechny další večery svého života...

V noci může kdykoliv znovu prožít nádherné sblížení. Ve dne bude žít po jeho boku, jeho jistota jí bude pomáhat. Žádný, byt sebespravedlivější hněv nemůže vyvážit takovou nádheru.

"Ach, jsem zbabělá," vzdychla.

"Výborně. Troška zbabělosti jen podtrhne vaši vznešenou krásu. Buďte zbabělá, buďte slabá, drahoušku, to vám nesmírně sluší."

"Měla bych vás nenávidět."

"Jen si to dopřejte, lásko moje, nesmíte mě ale přestat milovat. Myslím, že už je ale načase, abychom zašli za našimi dětmi a ujistili je, že se jejich otec a matka konečně sešli a udobřili. Jistě vám mají co vyprávět."

Angelika se cítila jako po nemoci. Neuvěřitelná vidina nezmizela, Florimond a Cantor se o sebe opírali jako kdysi v dětství a dívali se, jak rodiče přicházejí.

Zavřela oči a děkovala Bohu.

Byl to nejkrásnější den jejího života.

Florimond minil, že žádné velké dobrodružství neprožil. Odjel s Nathanaelem, mladým přítelem ze sousedství, a bezděky unikl

masakru, který několik hodin poté zničil jejich rodiny. Po poměrně obtížném bloudění se nalodili v bretaňském přístavu jako plavčíci. Florimond měl v hlavě utkvělou myšlenku, že musí do Ameriky, aby tam našel otce. Ukázalo se, že měl pravdu, když přistáli v Charlestonu. Cestou se neustále vyptával, jestli někdo nezná francouzského šlechtice jménem Peyrac. Konečně narazil na obchodníky, kteří byli v kontaktu s otcem. Právě si nechal v Bostonu stavět podle svých plánů loď pro severská moře.

Začínal své průzkumy Maine. Přítel mu tam přivedl Florimonda.

Ani Cantor neměl pocit, že by prožil něco zvláštního. Vydal se na moře hledat otce, a hned v prvních dnech plavby ho našel na krásném trojstěžníku: přijal syna s otevřenou náručí.

Florimond a Cantor prosili otce, aby vyplul za Angelikou, takže se naprosto nedivili, když je viděli spolu. Život jim připadal jako sled nádherných zážitků, jenž se k nim samozřejmě obrací jen svou příjemnou tvář. Byli by se velice podivili, kdyby jim někdo vyprávěl, že na světě existují lidé, jimž se lepší smůla na paty a neuskuteční sebebláznivější záměr, jen co vynaloží trošičku úsilí. Jejich důvěrou v život a v sebe samé se zřejmě nedalo otrást a odjezd na výpravu do vnitrozemí pokládali za nádherné prázdniny.

"Kde je abbé?" vzpomněl si najednou Florimond.

"Jaký abbé?"

"Abbé dės Lesdiguières."

Angelika zrozpačitěla. Jak vysvětlit tomu nadšenému dítěti, že učitele, na něhož nezapomněl, oběsili? Zaváhala. Ale Florimond zřejmě pochopil. Jeho živý obličej zesmutněl a on se zahleděl do dálky.

"To je škoda. Byl bych ho rád znovu viděl."

Usedl na skálu vedle Cantora, který se mlčky probíral strunami kytary. Angelika si sedla vedle nich. Padal soumrak. Florimond a Cantor to tady dobře znali a ukazovali jí zátoky

a nádherná jezírka téhle podivné země, členité pobřeží, vinoucí se jako chobotnice do modrého moře, jiskřivé mělčiny mezi růžovými útesy, zelené poloostrovy, spojené se zemí jen tenoučkou šíjí. Vypadaly jako ještěrky, jako plovoucí úhoři. Tolik úkrytů, tajných zátok, kde každý obyvatel, každá nová rodina může najít své útočiště, své ticho, svou zásobu ryb a zvěřiny. Mezi ostrovy se špičatými vrcholy, porostlými stromy, tmavlo pod průzračnou vodou dno moře. Pláže byly nejružnější. Červené a růžové, ale i bílé jako ta pod pevnůstkou hraběte de Peyrac. Sněhobílá pláž omývaná vodou, již písek dodával medové barvy, se tu rozprostírala najednou mírně, až to mezi strmými skalami udivovalo.

Honorina pobíhala kolem nich, sbírala mušle a házela je Angelice do klína.

"Otec mi řekl, že CharlesHenri umřel," pokračoval Florimond. "Zabili ho královi dragouni, že?"

Angelika tiše přikývla.

"Abbého také?"

Protože neodpovídala, vstal a tasil meč.

"Mami," vykřikl hněvivě, "chcete, abych přísahal, že je pomstím, že si nedám pokoj, dokud nezabiju všechny královy vojáky, kteří mi padnou pod ruku? Ach, tolik jsem chtěl sloužit králi, ale tentokrát už je to příliš. Nikdy mu neodpustím vraždu malého CharleseHenriho. Všechny je zabiju."

"Ne, Florimonde," uklidňovala ho. "Nikdy nevyslovuj podobnou přísahu ani taková slova. Odpovědět na nespravedlnost nenávisť? Na zločin pomstou? Kam by tě to dovedlo? Také k nespravedlnosti a ke zločinu a všechno by začalo znovu."

"To jsou ženské řeči," odsekl Florimond a celý se třásl bolestí a zadržovaným vztekem.

Vždycky si myslel, že se v životě všechno urovná: Když je někdo chudý, stačí mu trochu rozumu a zbohatne, když člověku závidí dokonce natolik, že ho chtějí otrávit, stačí zachovat chladnokrevnost a poštěstí se mu uniknout smrti. Je třeba mít jen odvalu, všechno obětovat a vyrazit hledat zmizelého bratra a otce, a okamžitě se stane malý zázrak: Oba je najde naživu. Teď se však poprvé v životě octl před nenapravitelným neštěstím: smrtí CharleseHenriho.

"Je opravdu mrtvý?" zeptal se rozčileně a doufal v zázrak.

"Vlastníma rukama jsem ho uložila do hrobu," vzdychla hořce Angelika.

"Takže tohohle bratra už nikdy neuvidím," hlas se mu zachvěl. "Tolik bych si to přál... Čekal jsem na něj... Byl jsem si jistý, že přijde... Ukázal bych mu naši rudou žulu v Keewatinu a pak malachitu Medvědího jezera. A pak všechny ty krásné minerály pod zemí, stačí je najít. K čemu to teď bude dobré? No, přesto jsem ho stačil naučit mnoho věcí..."

Hubený krček se chvěl zadržovaným vzlykotem.

"Ach," rozhněval se, "proč jen jsi mi zakázala ho odvést, když byl ještě čas? Proč se nemůžu vrátit a zabít ty mizery?"

Šermoval mečem.

"Bůh by neměl dovolit takové věci. Už se nebudu modlit."

"Nerouhej se, Florimonde," okřikla ho přísně. "Tvoje vzpoura je k ničemu.

Poslechni svého moudrého otce, který nás žádá, abychom nepřivázeli na tuhle novou zemi naše staré nenávisti. Proklínat to, co bylo, a drásat se minulými omyly nám spíš uškodí, než pomůže. Musíme se dívat dopředu. At mrtví pochovávají mrtvé své, říká se v Písmu. Napadlo tě, Florimonde, jaký je to zázrak, že jsme se dnes sešli? Já tu také nemusela být. Stokrát jsem měla zemřít..."

Zachvěl se a upřel na ni nádherné černé oči, kde plála mladická vášeň.

"To není možné! Ty nemůžeš umřít!"

Padl před ní na kolena, objal ji rukama kolem pasu a položil jí čelo na rameno.

"Maminko drahá, ty jsi věčná, to ví každý."

Něžně se usmála nad mladým obrem, jenž matku o hezký kus přerostl, a přesto zůstal tak dětský, potřeboval být s ní, být hubován, veden a utěšován.

Pohládila ho po jemném čele, po mohutné temné hřívě.

"Víš, že chlapec, který se včera narodil, se jmenuje CharlesHenri? Kdoví jestli se dušička tvého bratra s ním nevrátila mezi nás. Toho budeš moct naučit všechno, co budeš chtít."

"Ano."

Florimond svraštil obočí.

"Jenže já už toho vím tolik," vzdychl, jako by se nedokázal

rozhodnout, s čím začít. "Je pravda, že všechna ta drobotina, co jste ji sem přivedla, dokáže tak přeříkávat bibli. Potřebují pořádnou výchovu. Vsadím se, že nedokážou rozeznat křemen od živce, a dokonce ani lovit, co ty na to, Cantore?" Nečekal na komentář bratra, snícflí nad kytarou, a začal vykládat o životě mladých Evropanů, kteří si museli zvykat na život v divočině. Indiánské děti, "papuánčata", už je naučily chodit v koberci suchého listí tak, že nevydělají ani plachého tchoře, umějí se pohybovat jak stíny od stromu ke stromu, zabalit se do zvířecích kůží tak, že oklamou živou zvěř, přivábí ji a pak ji chytí. Moc zajímavě se tu žije. Indiáni se s nimi o všechno dělí, jsou od narození nesmírně velkorysí. Cantor i on umějí chytit v letu šíp, vystřelený kamarádem. Ale nejzajímavější lov je v zimě. Vysoká, ztuhlá chladem, se každým krokem propadá do sněhu. Pronásledovatelé se tiše přiblíží, přikradou se tiše a lehce na indiánských sněžnicích a s jistotou do zvířete zatnou kopí.

I sám otec uznal, že s harpunou zacházejí stejně šikovně jako s lukem a šípy. Když rybu probodnou, vrhnou se do ledové vody a přinesou kořist na břeh. Tady se žije! Jsou dobří plavci, a tak se nebojí plavit na lehkých kanoích z březové kůry v těch nejprudších vodách. Musí se vyrovnat lososům ve vodopádech.

"A já jsem si představovala, že jste celí špinaví od inkoustu, jak s vyplazeným jazykem studujete na Harvardské univerzitě," zažertovala Angelika.

Florimond vzdychl.

"To taky."

Nebot část roku prosedí v lavicích slavné koleje. Na jednoho žáka tu připadá daleko víc profesorů než ve Francii. Budoucnost Ameriky je ve vzdělání a Maine je v tomhle ohledu v čele nového světadílu. Takže on, Florimond, je samozřejmě první v matematice a fyzice. Jenže jeho pravý život je tady, v lese, a tentokrát otec konečně souhlasí s tím, že je vezme na výpravu. Půjdou až k zelenému Apalačskému pohoří, kde se loví černí medvědi, a možná ještě dál, do země Velkých jezer, kde pramení Otec řek.

"I tady v Maine je prý ale hodně jezer."

"Ach, to jsou jen rybníky. Jen Evropan může vykládat, že v Maine kolem Ontaria je pět tisíc jezer. Je jich tam padesát

tisíc. Už sám Hudson je větší než to vaše slavné Středozevní moře."

"Myslím, že se z vás stávají takoví zálesáci jako Crowley a Perrot..."

"To doufám, jenže jsou daleko lepší stopaři než já a otec nám neustále opakuje, že naše doba vyžaduje daleko vzdělanější lidi než kdysi, že musíme proniknout do tajemství přírody."

"A Cantor má stejné zájmy jako ty?" zeptala se Angelika.

"Jistěže," prohlásil Florimond nadřazeně a ani bratra, který jen krčil rameny, nepřipustil ke slovu. "Samozřejmě," opakoval sebejistým tónem jako kdysi v dětství. "Je daleko silnější než já při hře ve vlnách, musím ovšem říct, že začal daleko dřív. A taky je lepší námořník, protože se plavil dřív než já. Já jsem se zatím naučil jen vázat uzly a také, to je fakt, měřit ujetou vzdálenost, polohu lodi pomocí sextantu, Polárky a Slunce..."

Chtěl toho říct tolik najednou, že se až zakoktával.

Cantor se usmíval a mlčel.

Spontánní Florimond bez obtíží překlenuje léta odloučení. Když byl malý, neváhal matce tykat. Od první chvíle tu znovu našla svého živého a něžného přítele, svého malého průvodce někdejšími smutnými dny.

Daleko složitější bylo navázat kontakt s Cantorem. Opustil ji ještě malý a už tehdy byl uzavřený. Teď měla před sebou urostlého, velice vyhraněného mladíka, který léta žil bez vlivu jakékoliv ženy.

"A ty, Cantore, vzpomínáš si aspoň trochu na dětství?"

Nesměle sklopil víčka a jemnou rukou sáhl do strun kytary.

"Vzpomínám si na Barbe. Pročpak nepřijela s vámi?"

Angelika napjala veškerou vůli, aby se neprozradila. Tentokrát už neměla odvahu říct jim pravdu.

"Barbe odešla, neměla se u mě už o koho starat. Vrátila se domů... ona... vdala se..."

"Tím lip," usoudil Florimond. "Ostatně by s námi pořád jednala jako s dětmi a to my dávno nejsme. Navíc na takovou výpravu s sebou člověk nemůže tahat moc ženských."

Cantor doširoka otevřel zelené oči, jako by sbíral veškerou odvahu.

"Mami, chcete poslouchat mého otce ve všem a vždycky?"

Y

Nezatvářila se nad otázkou udiveně.

"Jisté," prohlásila, "váš otec je můj manžel a já se musím podřídít jeho vůli."

"No, dnes ráno to nevypadalo, že byste se mu nějak podřizovala," mínil Cantor.

"Otec má silnou vůli a nemá rád protesty. My, Florimond a já, se bojíme, že to skončí špatně a že nás zase opustíte."

Angelika při té výčitce skoro zrudla. Než však by se dětem omlouvala, raději jim vyloží své důvody.

"Váš otec se domníval, že vás nemám ráda, že jsem vás nikdy neměla ráda. To mě přece muselo rozčilit! Nezáleželo mu na tom, aby uklidnil mé mateřské srdce, a neřekl mi, že jste naživu. Z radostného překvapení jsem na chvíli ztratila rozum, to přiznávám. Zlobila jsem se na něj, že mě nechal trpět, přestože mě mohl uklidnit jediným slovíčkem. Ale nebojte se. Váš otec i já teá víme, co nás sbližuje navždy, a to nemůže přechodná hádka oslabit. Už nás nic nerozdělí."

"Takže ho milujete?"

"Jestli ho miluju? Ach, děti, je to jediný muž, který v mém životě kdy hrál nějakou roli, na němž mi opravdu záleželo. Léta jsem myslela, že je mrtvý. Musela jsem bojovat o život svůj i váš. Ale nikdy se mi po něm nepřestalo stýskat, nepřestávala jsem ho oplakávat. Věříte mi?"

Vážně přikývli. Odpustili jí tím spíš, že byli příčinou jejího ranního výbuchu. Rodiče nejsou vždycky rozumní. Hlavní však je, že se mají rádi a nerozcházejí se.

"Takže," naléhal Cantor, "ted už nás neopustíte?"

Angelika se zatvářila rozzlobeně.

"Mám pocit, že obracíte role, hoši. Neopustili jste snad dobrovolně vy mě a ani jste se neohlédli, bylo vám úplně jedno, že budu plakat, že jsem vás ztratila?" Pozorovali ji s upřímným údivem.

"Ano, že budu plakat," opakovala. "Co jsem vytrpěla, Cantore, když mi přišli oznámit, že ses utopil ve Středozezemním moři s celým Vivonnovým 'domem'."

"Vy jste plakala?" potěšil se. "Hodně?"

"Málem jsem ztratila rozum... Celé dny jsem tě hledala, andílku můj. Měla jsem dojem, že všude slyším ozvěnu tvé kytary."

13641

Cantor se uvolňoval. Vzrušením se z něj znovu stával malý chlapec z paláce Beautreillis. "Kdybych to věděl," řekl s politováním, "napsal bych vám dopis, že jsem u otce. Ale mě to nenapadlo," konstatoval. "Je ovšem pravda, že jsem neuměl psát."

"No, už je to pryč, miláčku. Teď jsme všichni spolu. Všechno je dobré. Všechno je krásné."

"A zůstanete s námi! Budete se o nás starat? Nebudete se starat i o jiné jako dřív?"

"Co tím myslíš?"

"Pohádali jsme se s tím klukem... Jak se jmenuje, Florimonde? Ach ano, Martial Berne. Tvrdí, že vás zná líp než my, že s nimi už dlouho žijete a že jste jako jejich matka... Ale to není pravda. Je cizí. Nemáte právo ho mít ráda stejně jako nás. My jsme přece vaši synové."

Bavil ji vlastnický tón jejich hlasu.

"Prostě už navždy budu muset žít se žárlivými mužskými, kteří se o mě nedokážou s nikým dělit," vzala Cantora za bradu. "To mě budete pořád takhle hlídat? Skoro se bojím. Ale nedá se nic dělat, musím se smířit s osudem."

Oba chlapci se upřímně rozesmáli.

Dospívali a už je začínalo trápit tajemství lásky. Připadala jim jako nejkrásnější, nejpůsobivější, nejsvůdnější ze všech žen. A jejich srdce naplňovala obrovská hrdost, když si pomysleli, že je jejich matka. Jejich, jen jejich.

"Patříš nám," řekl Florimond a objal ji.

Něžně na něj pohlédla.

"Ano, patřím vám, drahouškové moji," zašeptala.

"A co já?" vmísila se Honorina, stoupla si před ně a upřeně je pozorovala.

"Ty? Tvoje jsem už dávno, ty potvůrko. Udělala sis ze mě otrokyni."

Ta myšlenka malou pobavila. Rozesmála se a otočila se kolem své osy. Od chvíle, kdy se přestala bát, vycházel najevo její temperament.

Lehla si na břicho do písku s hlavou v dlaních.

"Co za pšekvapení pšide zítla?" ptala se.

"Překvapení? To přece nepřichází denně. Teá máš otce, bratry... Co bys ještě chtěla?"

13651

"Nevím..."

Najednou ji něco napadlo.

"Nemohli bysme mít takovou malou válku?"

Vyžadovala ji jako kus dortu. Rozesmálo je to.

"Tahle holka je legrační," vykřikl Florimond. "Jsem rád, že je to má sestra."

"Mami, chcete, abych vám zazpíval?" nabídl se Cantor.

Angelika přejela pohledem tváře svých dětí, vzhlížející k ní.

Byly krásné a zdravé. Milovaly život, jež jim dala, o ničem nepochybovaly.

Srdce se jí zachvělo vděčnou radostí.

"Ano, zazpívej," požádala ho, "zazpívej mi, synku. To je ta pravá chvíle. Mám dojem, že teď už budeme jenom zpívat."

Výprava vyrazila na cestu v posledním říjnovém týdnu. K indiánským sluhům a španělským vojákům, pověřeným ochranou expedice, se připojilo několik námořníků a zálesáků. Následovaly tři povozy s potravinami, nástroji, kožešinami a zbraněmi.

Joffrey de Peyrac a Nicolas Perrot stanuli v čele průvodu. Nechávali za sebou pobřeží s pevností Gouldsboro. Zastavili se v Champlainově táboře. Pak se koně vnořili do lesa. Za jedinou noc přišel podzim. Na temně zlatém pozadí padaly rudé listy javorů a buků.

Bílí či grošovaní koně s jezdci v černých pancířích, opeřenými Indiány, vousáči ozbrojenými mušketami, které vedl šlechtic připomínající španělské dobyvatele, vypadali v zářivé podzimní přírodě, jako by sestoupili z královského gobelínu. Veselé páže hrálo na kytaru a zpívalo do pochodu koním, jejichž kopyta se bořila do zeleného mechu cestičky.

Honorina seděla na koni za svým oblíbencem Florimondem.

Přešli první brod a Angelika dostala od manžela vzkaz, aby se k němu připojila.

"Chci vás mít po boku," řekl jí.

V černé kapuci byla Angelika přímo tajemně krásná. Zelené oči jí zářily v rámu bledě zlatých vlasů neskutečným světlem,

připomínajícím krajky listoví. Vždycky patřila lesu. Les si ji bral zpět.

"Nikdy bych nevěřila, že získám zpátky Nieulský les! Jen daleko větší a působivější..."

Dojeli tryskem až na kopec.

gZ téhle výšky naposledy uvidíme moře. Pak už ne."

Sirý zlatý obzor, zahalený lehkou mlhou, měnil pláž v zátoce v malý půlměsíc, růžový střípek v tmavé modři moře. O kousek dál se tyčil Champlainův tábor a kolem se donekonečna vlnily stromy. Nepatrná skvrna v hustém předivu krajiny, ubohá stopa, nad jejíž křehkostí se svíralo srdce. Lidské postavy, jež se ještě daly rozeznat, se ztrácely v bezbřehém prostoru moře a lesa.

Přesto to byl život, jediné pouto se světem.

Chvíli pozorovali krajinu, pak se obrátili nalevo. Za nimi se zavřela opona stromů, moře zmizelo. Obklopoval je už pouze zástup stoletých stromů, kde převažovala červená, oranžová a tmavě zlatá. Mezi větvemi se mihotala modrozelená skvrna jezera. Pil z něho los. Když zvedl hlavu, jeho paroží připomínalo tmavá křídla.

Za křehkými kmeny bříz a stromořadím dubů se dal tušit nepřeborně pestrý svět zvířat: losi, medvědi, jeleni, lišky, vlci a kojoti, tisíce drobných kožešinových šelmiček: tchoři, stříbrné lišky, hranostajové. Na větvích posedávali ptáci.

Jofírey de Peyrac trochu pochybovačně pohlédl na Angeliku.

"Nebojíte se? Ničeho nelitujete?"

"Bojím se jen jednoho: abych se vám nezprotivila. A lituji pouze toho, že jsem žila tolik let daleko od vás."

Natáhl ruku a položil jí ji něžně a vlastnicky na šíji.

"Pokusíme se být dvojnásobně šťastní. Panenský kraj, který nás čeká, bude možná méně krutý než starý unuděný svět. Příroda přeje milencům. Samota a nebezpečí je sbližují, zatímco lidská žárlivost je jen rozděluje. Půjdeme kupředu, budeme muset čelit mnoha nebezpečím, ale budeme se vždycky milovat, že, madame? A možná dojedeme až do Novumbegy. Je to obrovské indiánské město s věžemi z křišťálu, se zdmi zdobenými zlatými listy a drahokamy. Už nám jde vstříc. Zlaté listy a duhový opar nás už vítají."

Žít v téhle zemi je jako žít v srdci diamantu, jehož plošky při sebemenším světle zajiskří. To jsou naše pozemky a naše paláce, má královno..."

Přitáhl si ji blíž, přitiskl si její obličej na svůj. Líbal ji a šeptal jí bláznivá slůvka:

"Má hrdinko, má amazonko, má bojovnice... Srdce moje... má duše... má ženo..."

To poslední slovo dostalo na jeho rtech ten pravý význam. Jako by ho vyslovoval ve vášni nové, ale klidné lásky po dlouhém společném životě, plném nežné vzájemnosti. Našel tu, již potřebuje k životu stejně jako vlastní srdce. Žena už nebyla mimo něj, cizí a občas nepřátelská, byla v něm, věrná přítelkyně, spjatá s jeho životem, s jeho usilováním.

Objevil tajemství lásky, Prožívali vedle sebe, v sedle nehybných koní okamžik neskutečného štěstí, které osud dopřává cestovatelům, jako jsou oni poutníkům lásky.

Protože odmítli kompromisy, odmítli se zařadit mezi průměrné, a protože stejně jako jejich předkové, vznešení rytíři, neváhali bojovat, zápasit a zříct se i všeho bohatství a poct, získali Svatý Grál, tajemný a neocenitelný poklad života, přislíbený pouze členům družiny Karla Velikého.

"Jsi pro mě vším," řekl jí.

Jeho vroucí přiznání Angeliku dojalo. Věděla, že po tolika zkouškách konečně dosáhla cíle: našla ho, je v jeho náručí, patří jí jeho srdce.

Před jejich láskou se otevíral celý svět.

ANNĚ A SERGE GOLONOVÍ

ANGELIKA A JEJÍ LÁSKA

Z francouzského originálu Angélique et son amour, vydaného nakladatelstvím Opera Mundi, Paris 1960, přeložila Hana Miillerová

Obálku navrhl Pavel Hrách

Vydal Český spisovatel, a. s., v Praze roku 1993

jako svou 6315. publikaci Odpovědná redaktorka Lenka Ščerbaničová

Grafická úprava Jana Zehnulová Technická redaktorka Miroslava Kupková

Vytiskla tiskárna Naše vojsko, Praha

AA 22,86, VA 23,50. 1334. Vydání první

Stran 368. 2205493